

MARII INITIATI AI INDIEI SI PARINTELE PAISIE **de Dyonysios Farasiotis**

Cuprins

- CUVANT CATRE CITITOR
- REFERINTA BIOGRAFICA
- RADACINILE MELE
- ARIS HIPNOTIZATORUL
- ALEXANDRA
- CINEVA INVIZIBIL MA LOVESTE
- UN VIS CIUDAT
- DEMOSTENE MASONUL
- PRIMA VIZITA IN SFANTUL MUNTE
- INTALNIREA MEA CU BATRANUL PAISIE
- CU CE DREPT TE AMESTECI IN VIATA MEA?
- CRUCEA IZVORASTE MIREASMA
- VEDENIA
- PRIMELE MELE INCERCARI DUHOVNICESTI
- MICILE HARISME ALE BATRANULUI
- METODA INVATATURII BATRANULUI - DUHUL SFANT
- MAREA BINECUVANTARE
- INGERUL PAZITOR
- INTALNIREA CU SWAMI YOGAMUKANANDA
- MIND CONTROL
- TRAS DE PAR CATRE SFANTUL MUNTE
- PORTARITA
- COIFUL DUHOVNICESC
- LAMURIRE
- INDIA
- INTALNIREA LA BENARES
- CALATORIA CATRE BABAJI - ZEUL INTRUPAT
- HIMALAYA: IN ASHRAMUL DASCALULUI DASCALILOR
- LA NEW DELHI, IN ASHRAMUL LUI SHRI AUROBINDO
- LA MONGYR: ASHRAMUL LUI SATYANANDA
- OAMENII ASHRAMULUI
- ALLAHABAD: A DOUA INTALNIRE CU BABAJI
- EVENIMENTELE SPIRITUALE
- MARTURIA MAICII GAVRILIA
- CE AM DESCOPERIT IN BIBLIOTECA LOR
- DIN NOU IN ASHRAMUL LUI SHRI AUROBINDO
- REVENIREA IN SFANTUL MUNTE
- LUMINA SAU INTUNERIC

- DIAVOLUL, INGERUL SI MAICA DOMNULUI
- OPERATIA
- MOS ILIE
- SA NU-L ISPITESTI PE DOMNUL DUMNEZEUL TAU
- TUFA DE DAFIN
- BATRANUL STRALUCESTE
- VINDECAREA CREIERULUI
- ARMATA
- BATRANUL PORFIRIE
- RUGACIUNEA SI MANTRA
- DUMNEZEIASCA IMPARTASANIE
- TAINELE CRESTINE SI LUCRARILE MAGICE
- EFECTE SOCIALE ALE INVATATURII DE CREDINTA IN HINDUISM SI CRESTINISM
- YOGA: RELIGIE SAU STIINTA?
- VIATA ARMONIOASA SAU TEHNICA INSELARII
- INVIERE SAU REINCARNARE?
- INFLUENTA PRACTICII YOGA ASUPRA TRUPULUI SI A MINTII
- DUMNEZEII HINDUISMULUI
- IDOLII NEAMURILOR SUNT DEMONI
- MEDITATIE SI AUTOHIPNOZA
- EPILOG

CUVANT CATRE CITITOR

Ma socotesc pe mine insumi fericit pentru faptul de a fi cunoscut de-a lungul vietii oameni de seama, precum batranul Paisie. Ei m-au ajutat foarte mult in drumul meu. Mi-au daruit experiente minunate si au raspuns in acest fel dificilelor intrebari cu care m-am luptat vreme de multi ani: De ce exista lumea? Exista Dumnezeu? Cum trebuie sa traiesc? Cine sunt? In ce consta firea mea? Voi inceta sa exist dupa moarte?...

Traiam si ma miscam cufundat intr-o taina. Lumea, viata, mi se revelau ca o uriasa taina... Dar cea mai intima taina a mea eram eu insumi. Sinele meu... acest necunoscut. imi era pur si simplu cu neputinta sa traiesc fara a dobandi raspunsuri la asemenea intrebari. in jurul meu, in societate, oamenii manifestau un acut dezinteres pentru acest tip de probleme. Viata societatii se conformeaza unui program avand la baza o serie de valori "economice". Viata indivizilor se subordoneaza aceluiasi program. Viata mea era asadar inevitabil programata. Altii se gandiseră pentru mine, inaintea mea. Voi obtine diploma de licenta, imi voi satisface stagiul militar, imi voi procura un serviciu bun, ma voi casatori, voi avea copii, voi pleca in cateva excursii si vacante, voi iesi la pensie, voi muri... Proiectul era astfel finalizat... Dar care sa fie rostul adevarat al tuturor acestor etape? in fond, care este sensul, scopul vietii?

Stereotipiile fiecărei zile sunt consternante: dis-de-dimineata pornim grabit spre locul de munca, unde petrecem opt ore de lucru - care de obicei nu ne furnizeaza nici o satisfactie si ne absorb toata energia - apoi casa, mancare, putin somn de dupa-amiaza, lancezeala televizorului, fotbal, scenete umoristice, nelipsitele stiri menite sa ne spuna ce ar trebui sa ne intereseze si ce parere ar trebui sa avem despre diverse chestiuni absolut secundare, apoi somnul... si iarasi de la capat. Din cand in cand mai intalnim si cate un prieten, mergem impreuna la o taverna, spunem un banc... Cine are mintea sau cutezanta de a pune macar in discutie si probleme serioase?... Trece si aceasta zi "fara nici o durere" si "in mod placut",

si astfel se scurge intreaga noastra viata. Acesta este tabloul activitatilor omului occidental contemporan.

Asa ceva n-am putut tolera. Ma exaspera gandul ca intr-un chip asemanator se va consuma si viata mea, fara sa inteleg ce mi ce intampla. Sufeream cumplit... intregul cancer al societatii, uriasa multime inerta si obedienta, ma obligau sa ma conformez si sa-mi ignor intrebarile, sa renunt la stradania de a afla raspunsuri. Ma simteam precum Sisif, prizonier al unui efort zadarnic... incercam din rasputeri sa rezist, dar fara succes. Ma apropiam de prabusire. Exact atunci l-am cunoscut pe batranul Paisie. Atunci au venit minunatele experiente, darurile duhovnicesti. Se spulbera astfel nestiinta, si aflu raspunsurile indelung cautate.

Am petrecut ani de zile bucuros si fericit in "singuratatea" mea. Purtam in suflet aceste daruri duhovnicesti. Din cand in cand le scoteam din "vistieria" inimii, ma minunam si ma bucuram de ele... Ce-mi daruise Dumnezeu! incet-incet am inceput sa ma gandesc si la ceilalti oameni...

Ma framantam incercand sa-mi dau seama daca ar trebui scoase sau nu la iveala toate acestea. Nu dati cele sfinte cainilor, nici nu aruncati margaritarele voastre inaintea porcilor, ca nu cumva sa le calce in picioare si, intorcandu-se, sa va sfasie pe voi, a spus Hristos (Matei 7, 6). Cunosc sensul acestor cuvinte din experienta personala. Cunosc, de asemenea, si impotrivirea oamenilor, caci le-am vorbit unora dintre ei despre toate lucrurile acestea. E primejdios, dobandesti dusmani atunci cand vorbești despre Adevar. Epoca noastra iubeste mai curand minciuna...

Trebuia sa scriu, sa vorbesc. Tacerea ar fi fost vinovata, egoista. De altfel, nu se cuvenea ca toate aceste intamplari minunate sa se piarda in adancul intunecat al uitarii. Ele sunt deosebit de pretioase. De vreme ce omenirea cheltuiește atata hartie si cerneala pentru a tipari mormane de maculatura (ziare de scandal, reviste pornografice, periodice de moda, jurnale sportive etc.) care distrug mintile omenesti, apreciez ca tiparirea acestor randuri si oferirea lor oamenilor nu este lipsita de valoare.

I-am spus-o batranului Paisie, intrucat intentiile mele il priveau si pe el in mod direct, si mi-a dat binecuvantare sa scriu o carte. Am discutat de cateva ori despre aceasta. O data m-a rugat chiar sa ma opresc din scris, iar dupa cateva luni mi-a ingaduit sa continui.

Scriu de asemenea si pentru mine insumi; spre aducere aminte, spre a nu uita mai tarziu, spre a intelege mai bine. Precum se pare, aceste intamplari imi sunt izvor nesecat de cunoastere. Pe de alta parte, exista oameni carora le pasa de mine, si as fi vrut sa le ofer prieteneste ceea ce am, caci comunicarea este si o necesitate a mea; apoi, imi doresc ajutorul lor spre a fi evaluate aceste lucruri. Voiesc, in acelasi timp, sa am pe drumul vietii insotitori care sa ma cunoasca si pe care sa-i cunosc fiintial, in profunzime.

Oare nu exista suflete surori, de care sa fiu atasat, desi nu le cunosc personal? Cine stie daca nu se vor naste oameni care sa aiba aceleasi intrebari si aceleasi nelinisti? Poate ca nu-i un ajutor substantial, dar este un indiciu, o marturie... "Priviti, este cineva care spune ca exista aceste minuni uriase, ca nu sunt mituri, basme, inchipuri"... Le-am trait, le-am auzit, le-am vazut cu ochii mei, le-am simtit pe pielea mea. Nu este oare un semn de curaj a continua drumul? Cautati si veti afla (Luca 11, 9). Eu am cautat si am aflat cu adevarat.

Nu am avut si nu am nici un fel de calitati deosebite. Am vrut numai sa aflu, sa stiu: Cine sunt? Unde ma gasesc? Ce se intampla cu aceasta lume? Unde voi merge? Ce se intampla dupa moarte? Cum trebuie sa traiesc? Ce este esential si ce nu este esential?

Am dobandit, sau mai precis mi-au fost daruite toate aceste raspunsuri ca un dar nepretuit, si astfel pot trai astazi mai departe, plin de recunostinta pentru cei care mi-au impartasit viata, cunoastere, iubire.

Este adevarat ca m-am gandit si la copiii mei. Socotesc ca aceasta carte va fi un insemnat dar adus lor.

in sfarsit, mi-as dori ca acest infim obol al meu sa fie o pietricica adusa la temeliea uriasei mele familii, Adamul lui Dumnezeu, omenirea intreaga. Sa prelucraze aceasta pietricica in mintea si sufletul ei, apoi sa o iubeasca sau sa o uite.

Ceea ce urmeaza sa fac este o dezgolare, o dezvelire de sine; sunt bucati foarte scumpe din sufletul meu. Ma tem sa nu fiu ranit din neatentie sau nestiinta. imi voi lua masurile mele de precautie, voi pastra o anumita distanta, dar voi duce lupta comunicarii pana la sfarsit. Voi face tot ceea ce depinde de mine. Pentru rezultat nu sunt raspunzator numai eu, ci si felul in care se proiecteaza intentia cititorului.

Aceste intamplari, aceste experiente au adus in mine multe transformari. "Tu te-ai schimbat cel mai mult dintre noi toti", mi-a spus o prietena dupa ce lipsisem doi ani. intr-adevar, fusesem cu totul altfel in trecut. Mai tanar, cu un alt mod de viata, cu o alta minte, foarte diferit, de nerecunoscut in comportament, in infatisare, in asumarea unor valori. Si totusi - ce taina! - raman aceeasi persoana, pastrez acelasi caracter.

Nu sunt scriitor profesionist, nici nu am veleitati si pretentii literare. Relatez pur si simplu istoria mea. Nu expun teorii, nu produc idei noi, nici nu sondez cuceritoare probabilitati. Nu emit reflectii, nu sustin anumite puncte de vedere. Ma limitez la a expune intamplarile pe care le-am trait. Niste intamplari care sunt de necrezut pentru omul contemporan obisnuit.

imi propun sa realizez o simpla descriere; valorizarea ei va revine dumneavoastra. Exista anumite parti scrise chiar atunci cand s-au petrecut faptele. M-am straduit sa le articulez intr-un intreg inteligibil, intamplarile sunt uluitoare, de vreme ce eu insumi nu le pot patrunde cu mintea. Mai presus de fire, uimitoare, stranii, izbitoare, aducatoare de cunoastere, ele produceau adevarate furtuni in fiinta mea. De aceea voi releva si sentimente personale, de vreme ce si ele sunt rezultatul acestor intamplari.

Desigur, evenimentele experientei sunt caramizile cu care individul isi cladeste edificiul intelegerii, conform schitei preexistente - constand in caracterul omului si viziunea sa asupra lumii - ce functioneaza in acest caz asemenea patului lui Procust.

Omul obisnuit... Acest Procust care urmareste sa aduca totul la masurile lui, pentru a nu fi incomodat in "fericita" sa letargie. Va ironiza, va calomnia, va denatura, va uri, va combate, va inlatura tot ceea ce il depaseste. Nu accepta sa gandeasca, televizorul l-a facut sa urasca ratiunea. Nu admite sa se problematizeze, e prea epuizant. Civilizatia contemporana l-a fragilizat considerabil, le vrea pe toate usor. in felul acesta ramane la suprafata vietii, incatusat numai in lucrurile materiale.

Este mort duhovnicesc. "Traieste" intr-un sens strict biologic, numai cu trupul. Tot interesul lui este centrat doar in aria functiilor fiziologice. Astfel dobandeste o tot mai pronuntata alipire de materie, de lucrurile materiale. El a dispretuit realitatea cea mai inalta a fiintei sale, sufletul sau vesnic, si s-a atasat exclusiv de trupul sau. Astfel a ajuns numai trup si s-a condamnat pe sine la o viata lipsita de demnitate. Omul fiind in cinste n-a priceput; alaturatu-s-a dobitoacelor celor fara de minte si s-a asemanat lor, spune Scriptura (Ps. 48, 12).

Exista insa cu adevarat oameni care isi pot elibera mintea si sufletul din atractia hipnotica a modului contemporan - materialist - de viata, care pot comunica si primi mesaje duhovnicesci, care au puterea si taria de a schimba tot ceea ce trebuie schimbat spre mai bine, care au indrazneala de a face marele salt, care au smerita nazuinta de a ajunge la izvorul duhovnicesc al lumii, la izvorul vietii, la Duhul Cel Sfânt, la Dumnezeu.

Acestia salveaza maretia omului in epoca noastra -a trivialitatii si ignorantei. Ma plec in fata lor ca un

umil slujitor, si le cer dintru inceput iertare pentru lipsurile si neajunsurile mele.

Cartea este autobiografica. intamplarile care sunt descrise s-au petrecut pe durata a aproximativ zece ani si sunt expuse condensat. Este ca si cand as fotografia evenimentele mai importante, le-as dispune intr-o oarecare ordine cronologica si le-as prezenta apoi intr-o relatie de interconexiune. Se creeaza astfel posibilitatea formarii unei viziuni de ansamblu si a aprofundarii unora dintre intamplari.

Este de domeniul evidentei faptul ca traim in epoca reclamei, si nu a calitatii produselor. Eu incerc sa ma comport ca o fiinta cugetatoare in fata "produselor" religioase; cuget insa in lumina experientelor pe care le-am trait.

Aduc calde multumiri tuturor celor care au ajutat la realizarea acestei carti, fie cu propuneri, fie cu recomandari si sfaturi, fie indreptand greselile si neajunsurile mele, punandu-si la dispozitie talentul si cunostintele lor. In spiritul celei mai nobile modestii, au preferat anonimatul... Sa-i rasplateasca Dumnezeu.

REFERINTA BIOGRAFICA

Batranul Paisie, pe numele de mirean Arsenie Eznepidis, se tragea dintr-o familie din Farasa Capadociei. Dupa razboiul cu turcii din 1922, intocmai ca si celelalte doua milioane de greci care isi paraseau caminele stramosesti la capatul a 2.500 de ani de prezenta continua, pentru a se salva de la un nou genocid, familia lui s-a stabilit in cele din urma in Konita Epirului, unde batranul si-a petrecut anii copilariei.

A fost botezat de Sfantul Arsenie Capadocianul, care a si profetit ca pruncul va deveni calugar. Familia sa pastra adanca traditie religioasa a Capadociei, care a dat atat de multi si de mari sfinti Bisericii Ortodoxe. In acest climat a crescut parintele Paisie.

Si-a manifestat de mic dorinta pentru viata monahala. in cele din urma, la varsta de 30 de ani, a ajuns monah. S-a nevoit in Sfanta Manastire Stomiu (Pind), in pustia Sinaiului (Egipt), dar mai ales in Sfantul Munte -unde a petrecut cea mai indelungata perioada a vietii sale. Viata sa monahala este comparabila cu cea a vechilor asceti.

Traia singur intr-o chilie, in padure. Era foarte sarac in cele materiale, foarte simplu si bland in felul de a fi. Nimic nu era fals in el, dupa cum nimic strident. Din inima lui se revarsa iubire catre toti.

Dobandise inca din timpul vietii o faima uriasa, fara ca vreun ziar, vreo emisiune radiofonica sau televizata sa se refere vreodata la el. Faima lui s-a transmis din gura in gura. Sute de oameni marturisesc in scris cum au primit binefaceri prin puterea sa facatoare de minuni. S-au tiparit carti cu minunile pe care le-a savarsit. Avea renume de sfant inca din timpul vietii. intr-o zi obisnuita il vizitau la chilie o suta-doua de oameni, pentru a-i primi sfatul.

Cand iese din Sfantul Munte, veneau mii de oameni sa primeasca binecuvantarea lui. Mii de persoane asteptau la rand, pana in zori, pentru a lua binecuvantare si a vorbi un minut-doua cu el. in acest foarte scurt rastimp, multi primeau dezlegare tuturor problemelor lor; alteori, acest lucru se petrecea mai tarziu,

prin rugaciunile batranului.

Le-a fost calauzitor multora, mari si mici, insemnati si neinsemnati. I-a ajutat pe foarte multi in sporirea lor duhovniceasca. A facut bine in felurite chipuri oamenilor timpului nostru.

Prin viata lui sfanta si prin puterea sa facatoare de minuni, a descoperit in ochii oamenilor lumina lui Hristos si puterea lui Dumnezeu. in felul acesta ii indemna spre sporirea duhovniceasca. S-a spus adesea despre acest mare Staret ca a fost un dar al lui Dumnezeu catre oamenii epocii noastre.

A murit la 12 iulie 1994, fiind inmormantat la sihastria de maici a Sfantului Ioan Teologul, la Suroti.

Mormantul sau a devenit loc de inchinaciune si izvor de tamadui, batranul continuand sa faca minuni si dupa adormirea sa.

"Sufletul care s-a legat strans cu virtutea se aseamana izvorului care se revarsa continuu; apa lui este curata, linistita, dulce, imbelsugata, buna, nevatomatoare".(Epictet)

RADACINILE MELE

Imi amintesc ca l-am intrebat odata plin de nedumerire pe batranul Paisie:

- Parinte, de ce mi s-au intamplat mie toate aceste minuni?

- Pentru ca de mic copil tu nu doar ca n-ai fost ajutat, ci ai mai fost si imboldit spre rau; erai indreptatit sa primesti un astfel de ajutor dumnezeiesc, iar Dumnezeu ti l-a dat pe tot dintr-o data, mi-a spus el si m-a mangaiat.

Am devenit cu atat mai contrariat. De unde cunostea batranul copilaria mea? Cum reusise sa-mi evalueze intreaga viata si sa traga concluzii atat de precise?

Mai tarziu, dupa ce l-am cunoscut mai bine si m-am convins cine este parintele Paisie, am inceput sa caut in trecutul meu intamplarile care mi-au croit drumul de mai tarziu.

*

Tata aducea mereu carti in casa, chiar daca nu le citea. Pe mine ma atrasese din frageda tinerete lectura. Eram in clasa a V-a, la gimnaziu, cand am descoperit acasa o carte cu paginile netaiate. Titlul sau era: "Raul Jackot, Puterea autoconcentrarii - Metode pentru dezvoltarea memoriei si a ratiunii".

"Ma va ajuta sa invat formulele la matematica", m-am gandit. in realitate nu m-a ajutat la nimic. Am luat-o si am inceput sa citesc. in casa nimeni nu era preocupat si n-a luat aminte la ce citeam. in afara de o anumita filosofie legata de om si de puterile ascunse ale mintii, cartea propunea si niste exercitii practice pentru dezvoltarea memoriei, pentru cresterea puterii de concentrare asupra unui singur subiect, pentru capacitatea de a ne controla gandurile. Am fost intr-adevar impresionat si am inceput sa ma indeletnicesc cu exercitiile din carte.

Multi ani mai tarziu, abia in universitate, am ajuns la un contact mai profund cu yoga. Mi-am dat seama ca acele exercitii din varsta copilariei erau exercitii yoghine "laicizate". "Acest scriitor, Raul Jackot, trebuie ca a fost yoghin", mi-am spus atunci cu convingere.

In adolescenta ma framantau deja multe intrebari si nedumeriri despre realitatea inconjuratoare si despre sine. imi amintesc ca la varsta de 12-13 ani am petrecut o vara intreaga aproape singur, adanc preocupat de aceste lucruri, imi evitam prietenii, care jucau continuu fotbal. Cu unul-doi dintre ei discutam cand si cand. isi puneau anumite probleme, dar nu la intensitatea cu care o faceam eu.intrebarea primordiala, de al carei raspuns depindeau toate raspunsurile din lantul intrebarilor mele, era: Exista sau nu exista Dumnezeu?

La aceasta intrebare de fond ajungeam intotdeauna atunci cand ma apucam sa cercetez oricare dintre diversele probleme care ma preocupau. Mi-am dat seama repede ca raportarea mea la lume, maniera in care infruntam toate evenimentele, intreaga mea viata - depindeau in chip absolut de raspunsul pe care l-as fi dat la aceasta intrebare fundamentala.

Ma problematizam intens, citeam carti, discutam cu anumiți prieteni, dar nu aflam nici un liman.

Prietenii mei, intalnindu-ma in plimbarile mele solitare pe vreun pod sau prin padure, la amiaza, ma tachinau cu intrebarea: "Ce s-a intamplat? Ai raspuns la intrebare? Exista sau nu exista Dumnezeu?". Putini dintre ei imi intelegeau si respectau zbuciumul. Ceilalti erau pur si simplu dezinteresati si preferau totdeauna jocul cu mingea. Daca n-as fi fost eu cel care ii ajuta la lectii, si daca n-as fi fost atat de inalt si de bine legat, n-as fi scos-o la capat usor cu intepaturile lor.

Tata a remarcat framantarea si dragostea mea pentru lectura. Rascolisem toata biblioteca din casa. "Hai sa te duc la un prieten de-al meu, sa-ti dea niste carti. Are multe si bune", mi-a propus el.

Intr-adevar, intr-o dupa-amiaza am vizitat impreuna casa acelei cunostinte si am luat cateva carti. Cartea care m-a influentat covarsitor a fost cea a lordului Bertrand Russell, reputatul umanist social-democrat si totodata fondatorul organizatiei Amnesty International. Era intitulata "What I believe" ("Ce cred eu"). Primul ei capitol, avand in jur de saizeci de pagini, purta titlul "Pentru ce nu sunt crestin". Aceasta carte a schimbat cursul vietii mele. Din acea clipa nu m-am mai preocupat de crestinism.

Bertrand Russell se declara ateu; cartea n-a reusit totusi sa ma convinga ca nu exista Dumnezeu, dupa cum nu ma incumetam nici sa postulez cu certitudine existenta Lui. Problema a ramas suspendata, fara raspuns.

Dar Russell a izbutit sa ma distanțeze de religia creștină și de preceptele ei, fata de care n-am mai aratat nici un interes. Adevarul este ca nu intalneam nici o replica serioasa venita din partea creștinilor. Revistele si cartile crestine care mi-au cazut in maini aveau un nivel pueril in comparatie cu cartea lui Russell. Nu intrasem inca in contact cu adanca traditie patristica.

Lordul isi facuse datoria: mi-au trebuit alti zece ani pentru a decide sa ma infrunt iarasi cu intrebarea dintai - Exista sau nu exista Dumnezeu? intre timp trecusera multe peste sufletul meu. Tentatii ideologice, teorii politice si filosofice, miscari sociale - precum cea din mai 1968, hippy, muzica rock, partide, sindicalism, night-cluburi si multe altele. Cautam cu patos odihna pe care o aduce adevarul.

"Drama ta este ca ai o minte strasnica - Mercedes! - dar n-ai frana. Din pricina aceasta te-ai lovit rau. inceteaza sa mai faci experiente pe tine. Cat ai sa rezisti? Mintea rabda mult, dar nu trebuie sa o lovim, sa vedem cand va ceda", mi-a spus dupa ani de zile parintele Paisie, la prima noastra intalnire.

ARIS HIPNOTIZATORUL

(Cinci ani mai tarziu, pe cand eram student la universitate)

Este o istorie ciudata, care a inceput si s-a terminat brusc. Eram un grup de studenti din anul II sau III, baieti si fete. Traiam mai degraba cu indiferenta si usurate, mai ales ca ne intretineau parintii nostri. Ne umpleam timpul cu excursii ori cu nesfarsite discutii pe teme sociale si politice, avand in general un mod provocator de comportament si de viata.

Interesul nostru incepea acolo unde se termina universitatea. imi amintesc ca in acea vreme am citit multa psihologie: Wilhelm Reich, Erich Fromm, Karl Jung, Sigmund Freud, Ronald Leingh si Richard Cooper; diversi mistici, de pilda Vivekananda, Krishnamurti, Sutarele lui Buddha si ale lui Patanjali, dar si poeti ca Allen Ginsberg, Rabindranath Tagore si Khalil Gibran; de asemenea, lucrari precum cele ale lui Herman Hesse, Jack Kerouak, Fritjof Capra, Thimoty Leary, Lyall Watson, Barous -care incercau sa stabileasca paralelisme si sinteze intre stiinta apuseana si mistica orientala. Pornind de la premiza ca stiinta apartine prin excelenta Apusului iar mistica Rasaritului, ei se straduiau sa uneasca ratiunea cu intuitia. Se inscriau intr-un curent larg, intr-un demers care - asa cum vad ca merg lucrurile - continua pana astazi, la dimensiuni si intensitati mai mari, in miscarea New Age, ai carei precursori au fost.

Disimulate sub o precara masca stiintifica, magia si misticismul cochetau deja cu lumea occidentala care, in virtutea unui anumit reflex, tindea sa prefere constructiile "stiintifice". Cei mai multi dintre occidentali nu aveau absolut nici o tangenta cu gandirea stiintifica dar, cel putin in perioada aceea, fenomenul era la moda. Astazi, dupa douazeci de ani, lucrurile par sa se fi schimbat, deplasandu-se mai accentuat catre latura ocultismului si a magiei pure.

Universitatea ne interesa numai in perioada sesiunii, cu alte cuvinte numai trei luni pe an. Ne adunam asadar in cate o casa, pentru a citi si invata impreuna, iar in lungile pauze incingeam discutii, ascultam muzica, beam si fumam.

Cum si-a facut aparitia si cum s-a putut integra Aris, la cei 60 de ani ai sai, in mijlocul tinerilor de 22 de ani, este un lucru demn de uimire! Acest aspect nu s-a clarificat niciodata.

Era perioada examenelor si ne-am strans acasa la unul dintre colegi, "Pisoiasul", chipurile ca sa invatam. Acolo se afla Aris. inalt de aproximativ 1,80 m, slab, cu par negru in jurul urechilor si o impresionanta chelie. Se tragea dintr-o familie de oameni simpli si nu urmase nici o facultate - ceea ce era lesne de remarcat, de altfel. Insa fusese si el acaparat din tinerețe de interesul pentru fenomenele spiritiste. Era extrem de informat si, dupa o discutie indelungata pe aceasta tema, ne-a marturisit ca el sfarsise prin a se atasa cel mai mult de practica hipnozei.

Ne-a vorbit in detaliu despre lumea spiritelor, spunandu-ne insistent ca este foarte frumos acolo, ca se aude o muzica minunata (detectase negresit patima noastra, a tuturor, pentru muzica rock), ca dupa aceea te simti linistit si odihnit, ca dobandesti puteri neobisnuite (sa ajungi intr-o clipita, spre exemplu, din Tesalonic in America de Nord), ca ti se largeste constiinta s.a.m.d. Tema acestor puteri "neobisnuite" m-a incitat, caci se mula perfect pe convingerea mea ca omul reprezinta infinit mai mult decat o simpla roata dintata in mecanismul social, ca dimensiunile si potentele lui sunt inimaginabile.

Ne spunea: "Exista corpul material, dupa cum exista si corpul astral, mai subtil, simplu spus - sufletul, care prin hipnoza se desprinde de trup si poate calatori in spatiu cu o viteza colosala, desi nu se sustrage

intru totul legilor materiale". Asadar, daca cineva dintre noi accepta sa fie hipnotizat de catre el, ar fi experimentat o astfel de calatorie si ar fi intrat in contact cu fiinte spirituale.

Toate acestea nu sunt nimic altceva decat conceptii orientale servite cu alta "garnitura", adaptata de fiecare data in functie de "gusturile" posibililor cumparatori.

Imi inchipui ca Aris nici nu putea gasi un caz mai bun decat al nostru. Cartile pe care le citeam ne inoculasera deja asemenea conceptii, si iata acum posibilitatea de a le pune in practica.

Ne-a facut diverse teste pentru a ne verifica receptivitatea si calitatile de medium. Am acceptat cu totii sa ne supunem acestor teste, in urma carora a stabilit ca ne situam peste medie, iar eu si inca cineva aveam un nivel chiar si mai ridicat. Primul pas fusese facut. incepusem deja sa participam.

Exista insa la acest om ceva care nu-mi placea. Un sentiment nedefinit. Ceva in gesturile lui, in comportamentul lui, care ma stanjenea si ma facea sa ezit.

Dupa ce a plecat, l-am bombardat pe colegul nostru cu intrebari, dar n-am primit decat raspunsuri generale: ca fratele lui il cunostea, iar el il intalnise prin intermediul fratelui sau, ca era pensionar, fost functionar public sau cam asa ceva. Ne-a spus insa un lucru care ne-a impresionat.

Fratele sau acceptase sa fie hipnotizat si, in timp ce se afla sub hipnoza, a putut sa "vada" cu ochii inchisi un numar pe care Aris i l-a aratat cu degetul, si sa citeasca titlul unei carti! Apoi s-a hipnotizat el insusi, si s-a pomenit din Tesalonic in Asprovalta, la 100 de kilometri departare, putand vedea de sus traficul pe sosea!

Ce se intamplase, in realitate? Facuse cu adevarat o calatorie astrala? Este aceasta singura explicatie? Precum am aflat mai tarziu, Biserica Ortodoxa are un alt punct de vedere.

Din nefericire, pe vremea aceea nu cunosteam marile primejdii duhovnicesti ascunse in spatele unor astfel de practici, intrucat nimeni nu ne avertizase asupra usurintei cu care demonii, ca entitati spirituale, intra pe calea hipnozei in contact nemijlocit cu mintea omului, inselandu-l si subjugandu-l treptat, pana la controlul total. Sunt implicate aici si capacitatile demonilor de a-i induce omului perceptii senzoriale (inclusiv reprezentari vizuale) artificiale, pe de o parte, si de a interveni direct asupra unor evenimente din sfera realitatii materiale, pe de alta parte. Noi insa ignoram cu desavarsire toate aceste aspecte, intrucat multe din mecanismele hipnozei ne erau prezentate intr-o maniera distorsionata, facila si apetisanta, imi doream deja, din curiozitate, sa incerc.

Nu frecventam des casa "Pisoiasului"... insa dupa 20 de zile ne-am regasit acolo toti cei care ne adunaseram si prima data. Aceleasi persoane, fara sa ne dam intalnire sau sa ne intelegem in vreun fel, ci pur si simplu ne-am pomenit cu totii acolo printr-o stranie... coincidenta! Am pornit din nou discutii in jurul acestor teme, nedumeriri si intrebari, iar Aris dadea raspunsurile. M-am aratat de acord sa ma supun hipnozei. Am fost cu adevarat hipnotizat, si am inceput sa simt deslusit o anumita prezenta. Un chip luminos, auriu, cu trasaturi nedefinite, se interpunea intre mine si Aris. Mi-a spus sa-l alung. Am ascultat, dar chipul pleca si revenea. Apoi m-a trezit. insa prezenta acestui chip o simteam in anumite momente in camera.

L-am intrebat ce era chipul acela. M-a linistit si am reinceput discutia: alte intamplari, alte exemple. De data aceasta a fost induplecat prietenul meu M. sa se lase hipnotizat.

Urmaream toti cu interes cum se relaxa, cum se cufunda, cum asculta de hipnotizator. Asadar, dupa ce l-a adus la starea pe care o dorea, Aris s-a straduit sa-l conduca undeva anume, dar acea prezenta si-a facut

din nou aparitia.

Un chip auriu, luminos, intra si se misca in acel spatiu. M. a spus ca ochii acelui chip sunt ca si cei de pisica. Dupa ce s-a straduit fara succes sa-l alunge, M. a inceput sa ne spuna unde simte exact ca se afla acea entitate in camera.

Ciudat este ca simteam si eu acelasi lucru, iar perceptiile mele coincideau cu cele pe care le relata M. Aris l-a trezit peste putin timp, iar interesul crescuse: ce era acea prezenta? Era un spirit? Ce fel de spirit, bun sau rau? in timpul acestei incercari de analiza, atat eu cat si M. (precum mi-a marturisit pe drum) am continuat sa simtim acea entitate printre noi. Devenise subiectul discutiei.

Am inceput sa citim cu mai multa atentie carti care se refereau la aparitii ale spiritelor. Cautam cu predilectie asa-numitele carti de "magie alba", intrucat traiam pe atunci cu impresia ca exista o diferenta de fond intre magia alba si magia neagra.

Simptomele

In general nu sunt fricos. Nici noaptea nu mi se intampla sa am senzatii de frica. De multe ori hoinaream, in noptile cu luna, prin padurea Tesalonicului. Dormeam si afara, in natura. Tarziu in noapte, pe la orele 2-3, imi placea sa ma plimb singur pe stradute marginase, romantice. indrageam mai ales plimbarile prin locuri care pastrau atmosfera unor alte epoci.

Dupa hipnotizare, insa, am inceput sa dobandesc diferite perceptii ciudate. Auzeam zgomote, izbituri, iar parul mi se zburlea din pricina simtirii unei prezente stranii. Auzisem despre anumite case vechi din oras bantuite de stafii, si - avand curiozitatea incitata prin hipnoza si crezandu-l pe Aris cum ca am o intuitie buna, peste medie - m-am dus sa descopar... misterele, plimbandu-ma noaptea imprejurul acelor imobile. Zgomotele respective continuau sa ma inspaimante... in realitate, nu zgomotul este cel care te ingrozește, ci nefireasca lui provenienta, senzatia ca este produs de ceva cu totul neobisnuit. De pilda, atunci cand nici o frunza nu se misca, nu exista nici urma de curent, iar o usa interioara se izbeste cu o putere infricosatoare, aproape sa iasa din toc. Alta data - ca si cand s-ar rupe ceva la zece centimetri in fata ta; alte ori - una, doua, trei lovituri consecutive in jurul tau si... constati ca nu exista nimic. Nu se vede absolut nimic.

Ma enervam pe mine insumi, spunandu-mi: "Ce tot dai importanta prostiilor astora?". insa ele se succedau permanent si pretutindeni. Faceam eforturi sa le ignor.

Dupa aproximativ o luna, in timp ce ma plimbam cu prietenul meu M., ni s-a nascut amandurora dorinta de a-l vizita pe "Pisoias". Ne-am schimbat asadar planurile, si peste putina vreme ne-am aflat la el acasa. Aris era acolo, in curand ne-am adunat cu totii. Din nou, exact aceleasi persoane!

Am acceptat iarasi sa fiu hipnotizat. De aceasta data m-am vazut pe mine insumi de undeva din afara trupului: ma plimbam prin camera si faceam diverse lucruri pe care mi le dicta hipnotizatorul. Multe dintre acestea reuseau, precum m-au incredintat prietenii mei, prezenti in camera. Apoi au fost hipnotizati si altii. La sfarsit, "Pisoiasul" ne-a povestit urmatoarea intamplare.

Pentru a verifica daca aveau loc realmente aceste "calatorii astrale", adica daca sufletul paraseste intr-adevar trupul, sau la mijloc erau simple fantasmagorii, s-a facut acest experiment:

Aris l-a hipnotizat pe "Pisoias" si l-a "trimis" acasa la o prietena, sa vada ce face. Citea. L-a pus sa o ciupeasca tare de brat, mai jos de subsuorara, atat de tare incat sa-i faca un semn. Este putin probabil sa se loveasca cineva in acel loc. Hipnotizatul a facut intocmai. Apoi s-a trezit si au mers cu totii impreuna la

casa cunoscutei. Au gasit-o citind! I-au cerut sa le arate mana... intr-adevar, vanataia exista! Au vazut toti semnul. Au intrebat-o unde s-a lovit. Le-a raspuns intrigata ca putin mai inainte, pe cand citea, a simtit o durere puternica, asemanatoare unei intepaturi, dar nu i-a dat importanta... Au cooptat-o apoi si pe ea in grup. Bineinteles ca nu mi-am pus atunci serios problema identitatii reale a celui care o ciupise pe fata: putea fi la fel de bine un spirit trimis de hipnotizator, si nicidecum "sufletul" sau "corpul astral" al "Pisoiasului". Nu era deloc exclus ca acest "hipnotizator" sa fie un mag avand niste demoni in slujba lui. De vreme ce acceptam existenta "corpului astral", a "sufletului", a "lumii spirituale", de ce n-as fi acceptat in consecinta si existenta fiintelor spirituale malefice, a demonilor, despre care ne-a avertizat Hristos insusi? De ce as fi admis explicatiile hipnotizatorului mai curand decat invatatura Bisericii? Dar cine credea pe atunci in Biserica si in invatatura ei? Nici macar nu cunosteam ceea ce invata Biserica Crestina despre aceste fenomene. Respingeam pur si simplu tot ce ar fi venit din partea ei, tot ce era crestin... Aveam deja imense prejudecati!

Eram cu totii atrasi de acest mister. Aproape mereu apareau acele chipuri ciudate care ne infricosau, insa incepuseram sa ne obisnuim.

Ne-am intalnit si-n alte dati. M. a fost cel care a observat, a cincea oara cand s-a intamplat, ca Aris ne "aduna" totdeauna laolalta, fara nici o instiintare prealabila. Adica, intr-o dupa-amiaza anume ne rasarea tuturor in minte ideea de a trece pe la acea casa, fara nici un motiv, iar acolo se afla Aris. Si nu aveam in acea perioada nici o legatura cu proprietarul casei, nu obisnuiam sa mergem acolo.

- Faci ceva, de reusesti sa ne aduni? l-am intrebat.

- Ei, uite, zic si eu: "Daca n-au ceva mai bun de facut, sa vina pe-aici!" a recunoscut el.

Asta nu mi-a placut deloc. Era semnul ca dobandise deja o oarecare putere, o oarecare stapanire asupra noastra, iar aceasta fara ca cineva dintre noi sa i se incredinteze de buna voie. Ne putea influenta gandirea si dorinta? in ce masura? Dar daca i-am fi stat impotriva? insa, pentru a i ne impotrivi trebuia mai intai sa constientizam, iar apoi sa cunoastem in detaliu tehnicile acestui... razboi. in vreme ce noi eram pe atunci cu totul neinstruiti.

intre timp incepusera sa iasa treptat la iveala violența si duplicitatea in comportamentul acestui om, astfel incat am devenit mai circumspect si mai precaut, insa fara a inceta sa merg la aceste adunari. Mi-a dat adresa casei sale, spunandu-mi ca-l pot gasi acolo. Pretindea ca este crestin, ca are acasa icoane si candela, dar pe preotii Bisericii ii socotea inferiori, tratandu-i ca pe niste "necunoscolori". Avea adica un fel de legatura cu Biserica, dar asa cum ii era lui pe plac. Si Evanghelia o talcuia intr-o maniera personala, conjunctural, dupa cum ii convenea, ignorand diferite pasaje care nu i se potriveau.

*

In acea vreme s-a petrecut urmatorul fapt: intr-o noapte ma intinsesem in camera mea, avand usa inchisa, intreaga camera era bine luminata de neonul de pe strada. Altfel spus, daca ma trezeam noaptea, puteam vedea chiar foarte bine.

Au reinceput acele zgomote ciudate. Lovituri bruste in biblioteca, in geam. Inexplicabile... Orice mobila trosneste cateodata noaptea, dar acum era cu totul altceva. Plesniturile erau atat de puternice incat ma miram ca nu aud parintii sau ca nu se rupe mobila. Si, in acelasi timp, simtamantul unei prezente in camera, care ma infricosa. M-am ridicat si am deschis usa, ca sa ma simt mai aproape de ai mei. M-am enervat pe mine insumi si am inchis-o la loc. Cand era pe cale sa ma rapeasca somnul, iarasi izbituri; ma desteptam infricosat, deschideam din nou usa. Astfel s-a intamplat de trei ori la rand.

Catre sfarsit ma enervasem rau de tot. Am trantit usa, l-am injurat in gand pe cel care ma deranja si m-am hotarat sa-l ignor pur si simplu. Am adormit, si de data aceasta ma cuprinsese un somn adanc.

Zgomotul pe care l-am auzit apoi a fost foarte puternic si salbatic. Am sarit din pat si mi-am dat seama ca un intuneric suprafiresc umpluse toata camera, in vreme ce lumina neonului, in chip straniu, nu mai lumina in interior: acest intuneric o impiedica sa patrunda in camera. Nici macar nu parea a fi un intuneric propriu-zis, ci o anumita fiinta constienta. Aceasta, iar nu zgomotul, a fost cea care m-a ingrozit, si atunci am scos un strigat: "Hristoase al meu!".

Indata dupa strigat, a aparut intr-un colt al camerei silueta luminoasa a unui om. O lumina "alba", transparenta, ciudata, care insa ma linistea; m-a umplut de dulceata, mi-a alungat orice frica, mi-a dat o siguranta de neclintit. Numai ce am vazut-o si m-am linistit, m-am culcat si am adormit. intreaga scena nu trebuie sa fi durat mai mult de cateva secunde.

Dimineata am fost descumpanit, reamintindu-mi evenimentele din cursul noptii. Desigur, nu puteam da nici o semnificatie precisa acestor intamplari. Orice explicatie parea admisibila. N-aveam nici un criteriu de judecata, nici un reper pentru a discerne. in orice maniera ar fi prezentat cineva lucrurile - ar fi constituit o probabilitate pe care n-o puteam exclude din calcul. Astazi cred ca a fost un ajutor de la Hristos.

Cand l-am intalnit cu proxima ocazie pe hipnotizator, i-am descris cele intamplate. Iata ce mi-a spus:

- Nu te teme! Am uitat sa te avertizez mai dinainte. Se straduiesc sa te infricoseze, acum ca patrunzi in lumea spirituala, ca sa te opreasca. Striga-ma, si voi veni sa te ajut. Nu te teme!

"Am uitat"! Ce voia sa insemne "am uitat"? Nu-l credeam. Pur si simplu ne ascundea pericolele. Ne expunea unor riscuri. Ne folosea. El nu se hipnotiza niciodata pe sine insusi. Nici pe copiii sai nu-i amesteca vreodata in aceste lucruri. Cu astfel de fenomene inspaimantatoare s-au confruntat si alti prieteni ai mei. Si apoi, ce voia sa spuna prin "Striga-ma, si te voi ajuta"? Adica vom avea si nevoie de el acum? Vom depinde de el? Si de ce sa-l strig pe el? Nu se cuvine sa strig "Hristoase al meu"? Este rusinos?. Sau este Aris mai bun?

Dupa astfel de intamplari, multi dintre participantii la intalniri nu s-au mai aratat dornici sa continue. Eu eram macinat de curiozitatea de a afla ce se ascunde in spatele tuturor acestora. Am continuat numai pentru a descoperi adevarul. Insa Bunul Dumnezeu a gasit modalitatea de a ma scapa din mainile lui Aris. A facut ca lucrurile sa evolueze astfel incat el sa ajunga in situatia de a ma evita. Iata cum:

O tanara domnisoara cunoscuta mie se intorsese din strainatate, unde studia. Acolo devenise dependenta de heroina. Era junkiel Priza fara nici o masura. isi periclitase de mai multe ori viata administrandu-si supradoze. Voiam sa o ajut. M-am gandit asadar sa fac apel la Aris, care sa o determine prin hipnoza sa abandoneze drogurile. El pretindea ca tocmai acestea sunt cazurile in care se poate folosi pozitiv hipnoza.

Am dus-o acasa la el si i-am explicat situatia. in cele din urma a hipnotizat-o, dar... n-a izbutit nimic. Hipnotizarea s-a dovedit inefficienta. Fata a continuat ani de zile dupa aceea sa foloseasca heroina.

Rezultatul a fost ca Aris s-a temut ca nu cumva sa aiba de-a face cu politia, asa ca n-am mai avut nici o intrunire "intamplatoare". Cat despre aceasta tanara, a scapat de patima atunci cand, dupa ani de zile, i-am cerut parintelui Paisie sa se roage pentru ea. A scapat din ghearele mortii, iar acum este un om normal. Nimeni dintre cunoscuti, inclusiv eu, nu credeam sa mai existe pentru ea vreo cale de salvare, caci starea de dependenta ii era atat de avansata incat isi pierduse absolut orice instinct de autoconservare, ba chiar isi facea rau cu fiece prilej. Acum, bineinteles, s-a schimbat cu desavarsire.

ALEXANDRA

În acele zile o cunoscusem pe Alexandra, în niste împrejurări cu totul ciudate. Ne-am întâlnit la Universitate și mi-a dat adresa. După câteva zile m-am dus să o caut. Am parcat mașina pe o stradă îngustă, cu intenția de a coborî să caut strada. Însă am parcat chiar la zece metri de poartă ei. Înainte de a coborî bine din mașină, am văzut-o deschizând poarta și cercetând drumul cu privirea. S-a apropiat de mine unduindu-se. "Chiar acum te așteptam", mi-a spus. Eram amândoi uimiți și simteam că ceva bizar se întâmpla.

Mai târziu, când ne aflam împreună, se petreceau lucruri stranii. Am încercat la un moment dat să-i vadă aura, prin tehnici pe care le cunosteam din cărțile de yoga. Ea mi se împotriva. Au început apoi acele zgomete ciudate, dar nu s-a speriat. Până când, deodată, o ușă din interior s-a trântit brusc, foarte tare. Toate geamurile erau închise. Nici urmă de curent. Un fapt cu totul suprafiresc.

Ne-am îngrozit. S-a apropiat și a căzut în brațele mele, aproape plângând. De atunci nu mi s-a mai împotrivit.

Care era secretul Alexandrei?

Când i-am vorbit despre hipnoză, yoga, magie, mi-a spus următoarele:

- Una dintre bunicile mele obișnuia să "descante". Cu puțin timp înainte de a muri, mi-a dezvăluit mie "rugăciunea" pe care o rostea ca descant. O putea destăinui unui singur om, și m-a ales pe mine. N-am dat multă importanță. Odată, un verisor de-al meu a fost deocheat: îl durea capul, avea o stare de somnolență continuă, ajunsese ca un natang. Atunci, pentru prima dată în viața mea, am "descantat". El și-a revenit imediat, dar eu am suferit timp de 24 de ore. Eram pe atunci singură în apartamentul părinților, în Atena. Am început să simt prezente ciudate. Luminile se stingeau și se aprindeau. Numai în apartamentul meu. Am ieșit pe balcon, socată. Am dat să intru în casă și am văzut perdelele suspendate drepte, paralele cu tavanul. Cu totul supranatural. Mi s-a tăiat respirația. Nu îndrăzneam să intru în apartament. Am petrecut toată noaptea pe balcon, stăpânită de frică, fumând și ascultând muzică. Îndata ce s-a făcut ziua am plecat, și m-am întors după câteva zile, când au revenit ai mei din călătorie.

Cu timpul i-a dispărut frica, și din când în când mai "descanta".

Iată, asadar, care era "harisma" Alexandrei. Eram, prin urmare, doi învățați. Ea însă se temea să meargă mai departe, în vreme ce eu ardeam de nerăbdare să ajung până la capăt.

Ciudat este că eram amândoi... materialisti. Citiserăm marxism, materialism dialectic, iar fundamentul nostru filosofic era unul materialist. Nu credeam în Diavol, nici în maniera duhovnicească de explicare a lumii sau a istoriei. Pe de altă parte, admiteam tot ceea ce provenea din domeniul magiei, în vreme ce orice provenea din domeniul religiei socoteam că este amăgire sau putinatate de minte. Era o contradicție flagrantă, pe care nici măcar nu o constientizăm pe vremea aceea.

Aveam 19 ani. Nu pastrasem, din vârsta copilăriei, nici o legătură cu religia. Dimpotrivă, eram mai degrabă marxist. Discutând cu prietena mea, i-am spus totuși un lucru pe care îl simteam instinctiv.

Asadar, pe planeta Pământ se desfășoară un înfricosător, un urias război. Nu există colt în care să nu se

dezlanțuie acest război. Campul acestui război sunt mințile și inimile oamenilor. Hotărârile pe care le luăm, alegerile pe care le facem, modul în care înfruntăm evenimentele vieții, fie ne conduc pe drumul cel bun, fie ne abat către fundaturi dezastruoase. Fie castigăm viața, cunoașterea, bucuria, fie esuăm și ne îndreptăm spre moarte, necunoaștere, durere și tristețe.

Avem vrajmasi care ne urasc cu salbaticie. Vor sa ne distruga cu desavarsire. Sa ne nimiceasca. Ei urla cu neasemanata ura impotriva noastra si uneltesc, cu perversa viclenie si vigilența, planuri perfide, pentru a ne insela si a ne conduce, incetul cu incetul, la dezastru, la nenorocire, la moarte.

Se straduiesc sa biruiasca mintea omului. Sa o obtureze, sa-i inchida orice fereastră care poate primi lumina vreunei cunoasteri substantiale. Sa o impiedice in a-si constientiza demnitatea si maretia. Sa o convinga sa se vanda foarte ieftin, pentru o piatra lucitoare, spre exemplu. Fac tot ce le sta in putere spre a o deturna catre un drum gresit.

Vrajmășii nostri sunt persoane. Au nume. Sunt perfizi, zelosi, depun eforturi neinterupte in acest scop.

Conlucreaza perfect, apartin aceleiasi specii, aceleiasi rase. Lupta cu omenirea in ansamblul ei, dar si cu fiecare individ in parte. Mai ales daca vreunul dintre noi este pe cale sa le scape, sau daca cineva ii detecteaza. Astfel de indivizi se afla sub o speciala urmarire si presiune din partea lor.

Destui oameni i-au descoperit de-a lungul veacurilor. Multi dintre ei au trecut de partea lor, fie dorindu-le intimitatea, fie atrasi si inselati de catre ei. Unii ca acestia se afla sub directa lor stapanire. Le slujesc, le sunt robi, le faciliteaza planurile, si drept rasplata sunt ajutati de catre ei pe parcursul acestei vietii. Spre exemplu, dobandesc cu usurinta pozitii privilegiate, stapanire peste alti oameni, bogatie, si orice altceva ar cere. Desigur, traiesc primejdios si sub imperiul fricii. O adanca, permanenta si deznadajduita frica. "Stapanii" lor ii urasc si pe ei, pentru faptul ca sunt oameni. De altfel, ii socotesc dispensabili. Asa se face ca de multe ori ura si furia "stapanilor" se descarca asupra lor. Sunt nefericiti si terorizati.

Mai exista si ceilalti oameni, care i-au descoperit si i-au dat in vileag pe acesti dusmani ascunsi ai nostri, care au inteles dimensiunea vicleniei, dar si a stapanirii lor asupra acestei lumi. Aproape ca ne-au biruit. Omenirea este supusa lor daca nu in intregime, atunci cel putin intr-o masura uriasa. Si totusi, aceste persoane aleg sa li se impotriveasca. Nu se sperie de puterea lor. Nu se tem de osteneala, de primejdii. Aleg mai curand sa moara in aceasta infricosatoare confruntare, luptand cu hotarare impotriva lor, decat sa li se alature. Pentru mine, ei sunt ceea ce numim eroi.

Ma minunez de ei. Sunt cei care indura presiunea din linia intai, pentru ca noi, cei din spate, sa avem o oarecare usurare. Eu ma temeam (si poate ma tem si acum) sa intru in linia intai, preferam sa ma "bucur" de viata din spatele frontului.

Insa multi dintre acesti eroi i-au nimicit pe vrajmășii nostri. I-au invins in confruntari directe. Dusmanii nostri se tem de ei. Si cel mai mult se tem ca nu cumva acest fapt sa ajunga cunoscut si de catre ceilalti oameni. Sa nu prinda curaj de pe urma biruintei lor si alti oameni, si sa voiasca a le urma exemplul. Sa nu se creeze un anumit curent, o miscare in masa a omenirii in aceasta directie. Sa nu-si piarda, adica, prada la nivel de mase. Pentru ca exista intotdeauna aceasta posibilitate, a desavarsitei transformari a oamenilor. Spre a evita o asemenea evolutie a lucrurilor, inamicii nostri se straduiesc sa oculteze faptul existentei unor astfel de persoane, fie prin calomnie, fie prin denaturare, fie prin tacere.

Acesti vrajmasi nu numai ca ne urasc, dar in acelasi timp se si tem de noi. Nu pentru ceea ce suntem, ci pentru ceea ce putem deveni. Pentru valentele noastre potentiale, care le sunt cu mult superioare si pe care vor sa le zadarniceasca, in asa fel incat ele sa nu devina niciodata realitate, caci in acest caz i-am depasi cu mult.

In confruntarea aceasta se angajeaza fiecare in parte... Izbanda sau esecul sunt personale. Cel care a biruit si s-a sustras influentei vrajmasilor poate sfatui, poate calauzi, poate arata drumul. De noi depinde sa vrem sa ne mobilizam. Sa vrem sa luptam. Noi trebuie sa contribuim cu vointa noastra... Pentru mai departe exista ajutor, mare ajutor.

Un astfel de invingator asupra vrajmasilor era si parintele Paisie, pe care inca nu-l cunoscusem.

CINEVA INVIZIBIL MA LOVESTE

Intamplarea de mai jos s-a petrecut tot in acea perioada a studentiei.

Ma dusesem la Alexandra acasa. Ne cunoscuseram cu cateva zile mai inainte. Era si ea implicata in yoga. Fostul ei prieten practica yoga si vizitase India de cateva ori. A gatit si ne-am asezat la masa. Conversatia noastra se depana in jurul temelor legate de ocultism, yoga, magie, capacitati paranormale etc. Brusc, au inceput iarasi straniile izbituri. Ne-am privit.

- Crezi ca-i gelos prietenul meu? a intrebat ea razand.

- Prostii, am raspuns.

Ne-am continuat masa si discutia. Dupa o jumatate de ora - "Bum!" - s-a auzit ca o lovitura deasupra usii. Aceasta s-a trantit atat de tare, incat am crezut ca s-a rupt. Era suprafiresc... Fata s-a speriat.

Am sarit in picioare:

- Cine esti? Nu mi-e frica de tine!

Am apucat usa, am deschis-o, am inchis-o. Am ras ironic.

- Daca esti vrajitor, vino sa ne socotim, am spus provocator.

Nu s-a intamplat nimic.

- O fi prietenul meu, a zis ea.

- Hai, mai! N-avem si noi dreptul sa stam de vorba, adica? Oricine ar fi, n-are nici un drept. E un necioplit! am exclamat eu razand. Uita totul, hai sa ne vedem de treaba.

A prins repede curaj. Am uitat de cele petrecute. Timpul trecea repede si agreabil. Aveam preocupari comune si discutiile ne ajutau sa intelegem mai profund unele lucruri. Trecusera destule ceasuri. Uitaseram amandoi cu desavarsire ce se intamplase. Eram absorbiti unul de celalalt.

Deodata am simtit o lovitura in spate, ca si cand m-ar fi izbit cineva puternic cu un lemn lung si gros. Am zbierat cumplit din cauza durerii. Am sarit ca un arc si m-am apucat cu mainile de sale.

- Ce se intampla? m-a intrebat sperziata, plina de nedumerire.

- Cineva m-a lovit in spate!

M-a privit contrariata. Nu numai in camera, ci in tot apartamentul nu eram decat noi doi.

- Alta data sa nu-l mai provoci, mi-a spus.

- Lasa-l incolo de gelos, am raspuns si m-am asezat alaturi de ea.

Spatele m-a durut doua-trei zile dupa aceea. Ma mir astazi de usuratatea cu care priveam totul pe atunci. Cum de treceam cu atata superficialitate peste astfel de intamplari? Eram prea tineri, sau prea frivoli?

UN VIS CIUDAT

In perioada aceea nu ma implicasem inca in Mind Control, nici nu aveam multe contacte cu yoghini din ashram, si trecuse destul timp de cand intrerupsesem legaturile cu hipnotizatorul.

Asadar, intr-o seara am avut urmatorul vis. Mergeam pe un drum de tara. Pe marginea drumului se afla o creatura ciudata cu aspect omenesc, de inaltime medie, bine legat, cu brate groase si o coada lunga si viguroasa. Capul prezenta atat trasaturi umane cat si animale, era complet chel, avand urechi lungi, ascutite, si doua cornite mici in varf. intreaga suprafata a pielii ii era de culoarea bronzului. Se afla pe pamant, la marginea drumului, si ma privea. Imediat ce l-am vazut, m-am infiorat. Mi-a fost apoi rusine de frica mea - era la mijloc si trufia varstei - astfel incat am continuat sa inaintez temerar. "Ce treaba am eu cu asta?", mi-am zis. "Nici una! Nu-l cunosc! O sa-l ignor! Voi trece ca si cand n-ar exista".

Indata ce am ajuns in dreptul lui, dintr-o saritura s-a napustit asupra mea, m-a trantit fara nici o dificultate la pamant, m-a muscat si m-a batut mar. Eram cuprins de tremur. M-am inspaimantat inca si mai tare, intelegand ca sinele meu nu avea nici o putere sa i se impotriveasca. Toate membrele imi paralizasera si devenisera inapte sa schiteze pana si cel mai mic efort. Nu-mi puteam misca nici macar degetul mic. Nici vorba de lupta. Eram cu totul lipsit de aparare, neputincios, cazut prada in mainile lui. Dupa ce m-a tot muscat si lovit, s-a facut nevazut, si abia atunci am inceput sa ma misc putin cate putin, amortit.

In dimineata urmatoare, ma durea trupul exact in punctele in care ma lovise. M-am sculat din somn si ma simteam ca si cand as fi mancat bataie in realitate! Ma miram... "Bine, visu-i vis, dar ce-i cu durerea fizica?". Eram uimit, insa nu puteam gasi vreo explicatie, nici despre durerea din trup, nici despre ciudata creatura din vis.

As fi uitat-o cu desavarsire, daca nu s-ar mai fi intamplat ceva straniu. Dupa cateva zile a venit prietena mea si mi-a zis: "Am avut un vis ciudat despre tine si m-am speriat. Ai grija sa nu ti se intample ceva rau! Un om-animal ciudat, cu o maciuca ce-i iese de la brau, te trantise jos si te batea". I-am cerut amanunte, si am constatat ca vazusem amandoi aceeasi creatura. Am fost uluiti, dar am uitat totul foarte repede, preocupati cu aventurile noastre amoroase.

Ce fusese acel vis? O prevestire? Declararea unui razboi nevazut sau adeverirea existentei unei dominatii straine asupra propriei mele persoane?

in acea vreme imi facea curte o cunostinta a prietenei mele. Atat eu cat si prietena mea o intalniseram de curand, dar ne legasem de ea foarte strans. Prietena mea devenise intre timp geloasa si imi adresa chiar reprosurile. Tanara aceasta nu-mi facuse niciodata vreun avans explicit, dar se creasera adesea situatii in care s-ar fi putut intampla ceva. Dormisera de multe ori in casa ei impreuna, in acelasi pat. Ne

limitasem insa la atat, caci nu doream sa merg mai departe. Nu-mi placea ca femeie, o preferam ca prietena.

La un moment dat am purtat amandoi o conversatie bizara, pe care a inceput-o ea. Ne-am vorbit uzand de toate insinuarile erotice posibile, fara sa spunem lucrurilor pe nume, dar atat de limpede incat m-am si mirat de inventivitatea noastra. Era o discutie foarte "subversiva", la capatul careia eu i-am spus limpede ca nu sunt atras de ea, drept pentru care mi-a dezvaluit cat de ofensata se simte. N-am luat-o in seama, insa mi-a spus ceva ciudat, care semana cu o amenintare mascata.

A zis: "Bine, eu astept sa-mi vina randul in septembrie!". Ne aflam pe atunci in iunie.

Dupa aceasta discutie, raporturile noastre au reintrat in normal. incetul cu incetul a devenit insa foarte lipicioasa fata de prietena mea, incat am inceput sa ma nelinistesc. Se uitau dupa diferiti tineri. Eram gelos, dar nu puteam face mare lucru, caci eram si eu prins in cele de zi cu zi. insa constataam cu uimire cat de profund ajunsese sa-si exercite influenta asupra prietenei mele. De altfel, era familiarizata cu ocultismul si cu toate derivatele lui. Citea autori precum Omraam Aivanhov, Carlos Castaneda sau Gurdjieff, era la curent cu invataturile sufi ale lui Inayat Khan si cu tot felul de scrieri magico-mistice. Avea insa si o indeletnicire practica: deseori ne "dada in carti". Nu in cele obisnuite, ci intr-unele de tarot, pe care le cumparase dintr-o librerie masonica. Devenise specialista!

Cunostea o femeie care era extraordinar de priceputa in a folosi astfel de carti si ghicea multe lucruri din viitor. Cel putin asa pretindea. in afara de "datul in carti", aceasta doamna avea si alte "aptitudini". Cunostinta noastra o lauda deseori extaziata, si intretinea legaturi stranse cu ea. A inceput sa o ia si pe prietena mea acolo.

Nu stiu ce lucru necurat s-a facut! Nu cunosc exact, dar judecand dupa intamplari se pot extrage oarece indicii. Oricum, la sfarsitul lui septembrie mi-am amintit de amenintarea ei voalata: "Bine, eu astept randul meu in septembrie!". Din luna septembrie, dupa un sir de uimitoare coincidente si de stupide neintelegeri, m-am despartit de prietena mea. Dar n-a fost numai atat. in viata mea toate lucrurile au inceput sa mearga anapoda, si sufeream de o adanca durere sufleteasca ce ma conducea spre nebunie si ma impingea catre sinucidere. Ai fi zis ca se prabusise cerul peste mine. "Dar ce se intampla?" - ma intrebam adesea. Ma simteam ca si cand cineva se lupta cu mine in ascuns. Ca si cand si-ar fi fixat drept scop al vietii sale sa ma distruga.

Am aflat de la o cunostinta comuna ca aceasta fata, pe care o respinsesem ca partenera de dragoste, impreuna cu "indrumatoarea" ei care ghicea in cafea, dada in carti si facea si altele asemanatoare, discutasera deseori pe seama mea la intalnirile lor si ma aveau drept tinta a activitatilor lor de sorginte oculta.

Acest neverosimil sir de coincidente, de neintelegeri, de nenorociri, de durere sufleteasca si confuzie, care mi s-au intamplat in acea perioada, s-ar fi putut oare datora practicilor magice ale acestor "doamne"? Ar mai fi avut oare aceste "doamne" vreo putere asupra mea daca eu as fi trait o viata crestineasca? Cu siguranta ca nu. Viata mea inadecvata era cea care dada drepturi Diavolului - caci el era "domnul" respectivelor "doamne".

"Ti-au facut vraji", m-a prevenit un oarecare batran foarte versat care ma simpatiza... Atunci am ras.

Raul se facuse, dar Dumnezeu, Care a ingaduit acest lucru, avea sa scoata un infinit mai mare bine din aceasta intamplare mai tarziu. in scurt timp l-am cunoscut pe parintele Paisie, care m-a ajutat sa depasesc si acest razboi, acoperindu-ma ca pe un pui de gaina cu aripile sale duhovnicesti. Iar ceea ce i s-a intamplat apoi "prietenei" care mi-a provocat toate aceste neplaceri a fost cu mult mai rau decat durerea

mea suflteasca. Insa Dumnezeu o va ajuta, asa cum m-a ajutat si pe mine.

Aveam in jur de 20 de ani pe atunci si eram deja implicat in astfel de "activitati"! Ce s-ar mai fi putut adauga?!

DEMOSTENE MASONUL

Prietenul meu M. locuia impreuna cu cineva din Atena, pe nume Kostas, student la stomatologie. La acesta venea in vizita de cateva ori pe an un var din Atena pe nume Demostene, si ramanea la ei cateva zile.

Demostene era cu doi-trei ani mai mare decat noi. Lucra pe atunci la o firma de turism. Era mason. Venea, asadar, si se incingeau discutii filosofice despre om, despre lume, despre Dumnezeu, despre tehnici magice s.a.m.d.

Lui M. ii facea placere sa discute cu el, intrucat poseda multe cunostinte. Se marginea Insa la atat. Nu avea incredere in el, socotindu-i pe masoni dubiosi. Nu agreea "activitatea" lui, precum avea obiceiul sa spuna.

Odata, pe cand discutau despre tehnici oculte, M. l-a luat peste picior, iar Demostene s-a enervat. Apropiindu-se de fereastra lui M., a suflat pana ce a aburit geamul, si a schitat cu degetul niste forme ciudate. Apoi a bolborosit ceva, fara sa inteleaga nimeni ce spune. Dupa ce a terminat, a continuat discutia. Foarte tarziu, pe la 2-3 dupa miezul noptii, au mers sa se culce, cei doi veri impreuna, iar M. singur in camera lui.

Iata ce povesteste el insusi despre experienta sa:

"Numai ce ma ia somnul si - dang! - aud o lovitura in geam si sar din pat. Potoleste-te, imi zic in sinea mea, dupa care ma culc la loc. Peste putin - poc! - o lovitura si mai puternica. Sar iarasi, speriat si enervat. Am fumat cateva tigari, am cazut pe ganduri si am concluzionat ca sunt inca sub influenta discutiei cu Demostene; m-am linistit si m-am culcat la loc, dupa ce mai intai am deschis fereastra si m-am asigurat ca nu e vorba de vreo gluma. De data aceasta am adormit bine. Lovitura s-a auzit Insa din nou, puternica si salbatica. Primul lucru pe care l-am zarit indata ce am deschis ochii a fost forma pe care o desenase Demostene si ciudatele litere-simboluri, care erau luminate de neonul de pe strada.

Geamul se sparsese exact in acel punct.

M-am infricosat. Am sarit din pat, am alergat in cealalta camera si l-am trezit pe Demostene. A venit impreuna cu Kostas. Numai ce a vazut fereastra si s-a ingalbenit de frica. A sters cat a putut de bine acea forma. Ceea ce m-a impresionat a fost faptul ca el se speriasse mai rau decat toti.

Restul noptii l-am petrecut cu luminile aprinse, fumand impreuna. Nimeni n-a indraznit sa mai doarma".

In alta ordine de idei, Demostene isi schimba deseori serviciul, intr-o perioada in care era greu sa gaseasca cineva de lucru. Apartinea lojei engleze, mi se pare, si mergea impreuna cu Kostas pe la diferiti studenti, starnindu-le entuziasmul. La unii mai naivi avea priza. Ne spunea cate ceva despre Masonerie, si de la el am aflat pentru prima data ca, incepand cu anul 1980, la nivelul mai-marilor Masoneriei se luase hotararea de a se face cunoscuta publicului larg intreaga "gnoza". Si cand spunea "gnoza" intelegea - fireste - ocultismul si toate cele legate de magie.

Ne-am incredintat noi insine de acest fapt pentru ca, daca pana acum cativa ani foarte putini indivizi erau initiati si se ocupau cu ocultismul, acum se inmultesc continuu si se auto-popularizeaza impetuos, prin declaratii publice si dezbateri pe aceste teme.

Cele relatate aici se petreceau pe vremea cand facusem cunostinta cu Aris hipnotizatorul. Era cam in aceeaasi perioada.

Pentru rigoarea istorisirii, voi relata si alte cateva evenimente notabile.

Dupa aproximativ un an de zile, am mers acasa la Kostas, care locuia cu prietena lui, studenta la medicina. Studiau o carte de vrajitorie care continea si invocari demonice. Cuprindea numele si "specialitatea" demonilor, precum si modul in care ii poti chema. Erau putin sperati, dar pe de alta parte nici nu aruncau cartea.

Dupa mai putin de un an, au inceput sa aiba probleme in relatia lor. Sufereau mult. Fata a ajuns pe la psihiatri. isi pierduse echilibrul mental, si cazuse totodata prada depravarii. O auzeam pe la petreceri spunand cuvinte murdare fata de cunoscuti si necunoscuti, innebunise, sau o stapanea un spirit, un demon? Ultimele vesti pe care le-am avut au fost ca parintii ei alergau cu ea pe la manastiri, caci fusesera dezamagiti de doctori. Kostas suferea teribil!

Eu atribui acest rau preocuparii lor pentru vrajitorie, caci dintru inceput diavolul a fost ucigas de oameni si tatal minciunii, dupa cuvintele Scripturii. Nu este deloc exclus ca cei doi sa nu se fi marginit doar la a citi acea carte, ci sa fi si facut vreo invocare demonica. in felul acesta au dat drepturi Diavolului si demonilor lui sa aiba stapanire asupra vietii lor. Fie si simpla existenta in casa a acestei carti ii punea in pericol duhovnicesc, din pricina energiei demonice care ii putea influenta; cu atat mai mult cu cat se apucasera sa si studieze.

Bineinteles ca varul Demostene, care ne deschisese asemenea carari, n-a putut sa ajute, in ciuda tuturor tehnicilor pe care le cunostea: "Corb la corb nu scoate ochiul".

De la Demostene am auzit pentru prima data de Noul Mesia, de "Noul Hristos". Acesta va veni sa conduca omenirea catre Noua Era, anume Era Varsatorului. Ne-a spus chiar ca Noul Mesia se nascuse deja si avea sa-si inceapa activitatea publica la varsta de 33 de ani.

in vremea aceea nu se prea auzise despre astfel de lucruri. Astazi ele se bucura de o mare publicitate. in privinta cronologiei, insa, au dat gres. Sa fi fost oare planul amanat? intampina dificultati? Cine stie?...

II intalnesc din nou pe Demostene masonul

Cu Demostene m-am reintalnit dupa ani de zile. Eram deja amandoi oameni maturi. Fiecare inaintase mult pe drumul sau.

Eu mersesem in Eghina sa ma inchin Sfantului Nectarie. Tocmai ce ma intorsesem din Egipt si, trecand prin Atena pentru cateva zile, am gasit astfel ocazia sa implinesc o dorinta mai veche de-a mea.

Sfantul m-a "ospatat" pe saturate atunci cand m-am inchinat cinstului sau cap. Harul lui m-a invaluit imbatator. M-am intors in curte, in camera in care a trait, si m-am bucurat duhovnicesc. Simteam o atingere sufleteasca, o familiaritate, o apropiere, ca si cand l-as fi cunoscut pe Sfant. Din acea zi s-a intarit si s-a statornicit legatura noastra. Traiam impreuna o adevarata desfatara, bucurie si pace duhovniceasca. Era simtirea harului si a lipsei de teama pe care o naste siguranta prezentei Sfantilor. intr-o asemenea stare

ma aflam inca, atunci cand m-am urcat pe salupa ce urma sa ma duca inapoi in Atena. Ma minunam de acest dar duhovnicesc... Atunci l-am vazut pe Demostene, retras pe un scaun, citind. Am socotit ca trebuie sa-i vorbesc.

M-am apropiat si am inceput discutiile din punctul in care le abandonasem cu cinci ani in urma. Mi-au atras atentia de-a lungul convorbirii trei amanunte, pe care ma voi stradui sa le redau.

Fusese si el in Eghina, pentru a se "inchina" intr-un vechi templu pagan. I-am povestit si eu despre calatoria mea in India, accentuand aceasta latura a vietii mele.

- Ce se intampla, tot la lecturi ai ramas? Nu inaintezi catre nici o practica? l-am intrebat.

- Ba fireste ca da, avem practici si ne ocupam regulat cu magia.

Stiam acest lucru, desigur, dar o asemenea marturisire lipsita de echivoc m-a impresionat. Avea senzatia ca vorbeste cu cineva asemenea lui. isi abandonase vechiul serviciu si isi procurase unul legat de slujirea intereselor Masoneriei, careia i se dedicase cu tot sufletul sau.

- Eu am vizitat manastirea Sfantului Nectarie, am spus. Acest loc este plin de energie! Sa mergi sa te convingi singur.

- Nu ma duc. Nu se potriveste cu structura mea sufleteasca. Nu-mi place, locul ma respinge.

M-am intristat, am fost uimit, surprins. Cum este posibil sa existe astfel de oameni?! Este cu putinta sa nu le "placa" Dumnezeu? Si se exprima atat de clar si de categoric, in timp ce eu simteam inlauntrul meu atata bucurie si pace de la Sfantul Nectarie... "Ei nu cunosc, m-am gandit, si de aceea vorbesc asa". I-am zis:

- Eu am mers si am simtit asta si asta... Si i-am descris cele pe care inca le mai simteam. Ne-am luat cu vorba si i-am spus ca m-am schimbat si ca sunt crestin.

- Bine, crestinismul ca filosofie este foarte elevat, dar ca religie nu spune nimic, a zis el.

Cunosteam, desigur, aceasta strategie de subminare indirecta a lui Hristos pe care o aplica ei, dar am socotit-o a fi produsul nestiintei. Am inceput o discutie indelungata in care am avut prilejul sa prezint credinta crestina. De multe ori am ajuns sa polemizam, dar nu-mi aduc aminte exact pe ce teme.

imi amintesc numai o replica a sa, in urma careia mi-am pierdut orice dispozitie de a-mi prelungi stradanii. Mi-a spus cu o incapatanare stranie, chiar nebuneasca: "Daca accept ca lucrurile stau asa precum spui, atunci prefer sa fiu in iad cu Diavolul"...

Ce s-ar mai putea adauga? Ce bucurie perversa poate afla cineva in viclenie, in perfidie, in rautate, in prefacatorie, in ura, in autodistrugere?

Pe buna dreptate se spune ca portile iadului sunt inchise pe dinauntru...

PRIMA VIZITA IN SFANTUL MUNTE

Viata mea la facultate a fost o aventura. Petreceri, drumetii, iubiri, teorii si ideologii. Citeam mult, filosofam mult, discutam mult, cautam mult. Toate acestea intr-o continua miscare si imprastiere.

Se sfarsise vara si, impreuna cu ea, si banii nostri. Noi insa voiam sa ne continuam vacanta, baile si calatoriile. Atunci, un oarecare prieten a propus sa mergem in Sfantul Munte.

- Ce sa facem acolo? am intrebat.

- Cutreieram din manastire in manastire: avem cazare si masa gratuite, ba intre timp mai facem si cate o baie, a raspuns prietenul meu.

- In regula, mergem.

Daca n-ar fi staruit el atata, n-am fi putut sa ne trezim la 5 dimineata. Nu dormisera decat trei ceasuri.

Autobuzul a facut trei ore de la Tesalonic pana la Uranupoli. Am urcat apoi pe vaporul care urma sa ne duca in Munte. Am plutit paralel cu coasta peninsulei vreme de un ceas si jumătate. Aveam un sentiment de bucurie launtrica. Manastirile erau impresionante, iar micile chilii, pierdute prin verdele ierburilor, langa mare, atestau un mod linistit de viata si o filosofie a indepartarii de desertaciunea lumii. Vedeam visul meu intrupat. Deseori discutam cu prietenii mei sa plecam undeva departe de societatea aceasta a masinariilor inumane, si sa traим simplu, la tara, dupa regulile noastre. Iata, asadar, ca anumiti oameni reusisera. Eram sincer bucuros!

Itinerariul calatoriei noastre a fost Tesalonic -Uranupoli - Dafni (portul) - Karyes (capitala) -Manastirea Kutlumuşi - Manastirea Iviron - Manastirea Stavronikita - Manastirea Grigoriu - Tesalonic.

Am cunoscut monahi, am stat de vorba cu ei. Am fost uimit sa constat cat erau de inteligenti si de cultivati. Se dovedeau extrem de fini cunoscatori ai problemelor sociale, politice, ideologice, filosofice si existentiale care ma preocupau. Cuvintele lor erau adanci si pline de miez. Simteam o mare satisfactie sa pot discuta cu ei. Nu acceptam punctele lor de vedere, caci nu aveam vreme sa reflectez eu insumi asupra lor. Oricum, insa, erau conceptii serioase, pe care nu le putea cineva respinge prea usor.

M-a impresionat si modul chinovial de organizare a vietii lor. Nu exista in manastire avere personala. Toate apartineau tuturor. Proprietate obsteasca. Mancam cu totii impreuna, laolalta cu oaspetii lor, aceeasi mancare, la aceeasi masa. Anual, in cadrul unei mari intruniri, schimbau intre ei diversele slujiri, astfel incat fiecare sa fie angrenat in toate activitatile: un an, gradinar; anul viitor, tamplar; urmatorul an, trapezar, s.a.m.d. Egumenul era ales prin vot de catre intreaga obste, pe viata, cu exceptia cazului in care si-ar fi manifestat el insusi dorinta de a demisiona din aceasta demnitate. Erau alesi si "responsabilii-sefi", care, impreuna cu egumenul, constituiau corpul administrativ al manastirii.

Existau intre ei alte valori si alte relatii decat cele cu care suntem noi obisnuiti. Fiecare cauta sa-l slujeasca pe celalalt. O atmosfera de iubire frateasca, un duh de jertfire de sine. Se bucurau atunci cand puteau ajuta. Cata diferenta fata de individualismul mizerabil si inuman al locuitorilor marilor orase!

Aici se pastra viu vechiul duh al crestinismului, cu cinele comune, cu "agapele", cu bunurile obtesti. in primele biserici crestine nu exista nici un sarac, nimeni care sa fie lipsit, pentru ca toti crestinii, bogati si saraci, isi puneau averile la dispozitia Bisericii si astfel ele deveneau proprietatea tuturor membrilor Bisericii. Si toate acestea fara nici o constrangere, fara crime, ura, "dictaturi ale proletariatului" si alte grozavii. Proprietate obsteasca intemeiata nu pe constrangere, ci pe libertate, pe iubirea din inima pentru aproapele.

Asa a invatat Hristos. Aceasta este calea pe care a aratat-o. Calea iubirii.

La un moment dat, am realizat ca imaginea care exista in mintea mea despre crestini si crestinism, pe de o parte, si ceea ce vedeam si traiam acum, pe de alta - erau doua lucruri cu totul contradictorii. Eu credeam ca in general crestinii sunt oameni cu probleme psihologice, ingusti la minte, dar smecheri si mizerabili. Credeam ca Biserica, crestinismul, sunt pe cale de disparitie, apartinand unei traditii mumificate, adecvate preponderent oamenilor de joasa speta, sarlatanilor si gainarilor. Am fost uimit cand am cunoscut faptele si oamenii de aproape.

M-am intrebat curand: "Bine, dar cum s-a format si a prins contur in mintea mea aceasta imagine negativa, falsa, despre crestinism si despre Biserica?". N-aveam nici un drept sa emit vreun punct de vedere asupra acestor teme, intrucat nu cunoscusem niciodata de aproape vreun calugar, vreun preot sau vreun crestin practicant.

Toata aceasta imagine negativa se formase inlauntrul meu datorita ziarelor si televizorului. Adoptasem un punct de vedere strain de realitate... Deci, fusesem supus unei spalari a creierului! in aceasta si consta supunerea, robia spirituala: controlul gandirii prin mijloacele de informare in masa.

Oare in cate alte probleme fusesem supus aceleiasi spalari a creierului? Putin cate putin, crampei cu crampei, o mica stire dupa alta - si astfel ne sunt induse cu premeditare in minte imagini deformate. Numai constientizarea si obisnuinta de a discerne si a controla informatiile pe care le primim ne pot elibera de aceasta sclavie spirituala.

In paralel cu aceste ganduri si evenimente, s-a derulat un alt set de intamplari cu mult mai insemnate si mai... misterioase. in acele zile sufletul meu era cuprins de bucurie si de pace, ca si cand m-ar fi acoperit o binecuvantare, ca si cand cineva imi calauzea pasii, scotandu-i in calea mea pe oamenii potriviti pentru a-mi vorbi si a ma invata. Era dumnezeiasca purtare de grija?

Plecand cu vaporul din Sfantul Munte, m-am straduit sa-mi astern experientele pe hartie, in textul de mai jos, pe care l-am scris atunci.

Iata ce scriam: "Acum simt ca pot pleca din Munte. Simt ca s-a incheiat un ciclu. Un seminar. Acum inteleg existenta acestui ciclu, pe care nu-l constientizasem ca atare in timp ce se derula.

Am primit trei lectii, si n-as fi putut pleca inainte de a le sfarsi. Ceva launtric ma tinea in Munte atata vreme cat sufletul meu inca prelucra aceste lectii. Erau dati cand ma simteam foarte incarcat. Angrenajele sufletului meu lucrau la temperaturi inalte.

La Stavronikita, egumenul ne-a vorbit la cimitir. A fost prima discutie. intreaga manastire, cu atmosfera ei, cu miscarile, sunetele, icoanele ei, actiona asupra noastra. La inceput, egumenul se pierdea intr-un anume fel atunci cand vorbea: inchidea ochii pe jumătate, isi misca incet-incet capul, intra intr-o stare anume. Cuvintele lui mi-au parut mai intai incurcate, dar apoi si-au aflat insiruirea logica. De la el am inteles misterul existentei Bisericii. Ce este Biserica? Raul cel purtator de viata care curge neincetat prin veacuri.

Pe Dumnezeu L-a definit ca Cel ce a dat timp netimpului si loc nelocului. Nu-mi puteam lua ochii de la egumen. Ceva facea ca toate cuvinte lui sa rasune adanc inlauntrul meu si sa-si dezvaluie tainica incarcatura dinaintea constiintei mele.

Simteam ca ceva se intampla aici. Ceva care depasea hotarele unei simple convorbiri. Altceva, mai inalt, nevazut, era invatatorul. Nu egumenul.

La Kutlumusi - alta stare de lucruri. Simteam o presiune interioara, un impuls de a pleca. O teama datorata faptului ca monahii de aici se apropiiau de cugetele mele cele mai adanci. Erau familiarizati cu problemele existentiale care ma framantau pe atunci. Parintele A., un ieromonah de aceeași varsta cu mine, imi vorbeste despre viata sa si despre atacurile demonice. Aud pentru prima data despre Satana ca despre o fiinta care se afla langa noi si care exista tot asa precum exista cerul, pamantul, omul. Asadar aceste lucruri se confirmau: nu numai ca ma gandisem la ele, ci in adancul sufletului dobandisem simtamantul existentei lor. M-am infricosat.

Sentimentul ca pusesem capat unui intreg mod de raportare la realitatea inconjuratoare nu era insa atat de limpede. Seara am discutat cu Tasos:

- Ce fel nou de a privi lucrurile este acesta? E iluzie sau realitate?

Prietenul meu a raspuns:

- Ceea ce-mi da fiori nu este iluzia lor, ci faptul ca simt ca nu este iluzie, ci realitate.

Intr-adevar, ne simteam amandoi tulburati in fata dimensiunilor acestei noi experiente.

La Grigoriu am ajuns dupa-amiaza, singur. Inca de pe drum presimisem ca voi avea o intalnire seara, iar dimineata voi pleca. Lucrurile au curs firesc dar, in chip misterios, faptele si evenimentele s-au dovedit strans legate, fara sincope, avand continuitatea verigilor unui lant. In toata aceasta multime a vizitatorilor si a calugarilor, care imi erau cu totii absolut necunoscuti, l-am intalnit pe acest om fara ca macar sa-l caut sau sa-i spun pe cine si pentru ce il caut. Exact la momentul potrivit a trecut prin fata mea parintele S., si astfel ne-am cunoscut. Am simtit ca-i pot vorbi unui monah pe limba mea, liber. Era un vechi calator. Un fost... vantura-lume! Am discutat deschis. M-am simtit foarte liber. Prin aceasta discutie mi-am redobandit sentimentul propriei responsabilitati pentru drumul meu in viata.

Lucrurile nu ni se petrec la intamplare. Ceea ce are importanta este maniera personala pe care o alegem spre a le infrunta".

Aceasta prima vizita a durat trei sau patru zile. Simteam ca ma sparg. Ma umplusem pana la refuz cu impresii noi. Erau atatea lucruri inedite la care trebuia sa reflectez, sa mi le pun in ordine... Trebuia sa plec pentru a "digera" noile si intensele mele impresii.

INTALNIREA MEA CU BATRANUL PAISIE

Vizita in Sfantul Munte ma problematizase. Raspunsurile pe care monahii le dadusera tuturor nedumeririlor mele ma provocau. Peste putin timp m-am reintors, pentru a cerceta totul mai profund.

Am mers la manastirea Kutlumusi. Voiam sa discut cu parintele A. Dupa-amiezile, cand isi termina obligatiile, seadam intr-un balcon si discutam. Era inteligent, cordial si instruit in materie de ocultism. Il pretuiam.

- Parinte A., sa-mi vorbești despre rau ca dispozitie a sufletului omenesc, accept! Dar sa-mi vorbești despre Diavol ca persoana, mi se pare prea exagerat.

- Daca asta-i realitatea, ce altceva sa-ti spun?

- Si tu de unde stii? L-ai vazut tu insuti?

A ras.

- Parca numai o data?! Dar numai eu crezi ca l-am vazut? Sunt si alti parinti care s-au razboit cu el.

- Cum l-ati vazut, adica?

- Uite, odata a venit si ne-a stricat toate gradinile manastirii.

- Cum adica le-a stricat?

- Le-a stricat. A rupt lemnele, a smuls plantele din radacina, le-a intors pe toate cu susu'n jos.

L-am privit cu neincredere. S-a uitat la mine, a zambit si a continuat.

- Ti se pare de necrezut, dar chiar asa este.

- Tu ai vreo experienta personala? l-am intrebat.

- A venit mai demult in chilia mea si m-a lovit, iar a doua zi aveam dureri.

Mi-am amintit inexplicabila lovitura in spate pe care o promisem in trecut, atunci cand eram cu fata aceea, si l-am intrebat cu interes:

- L-ai vazut cu ochii tai?

- Uneori il vezi, alteori nu. Odata au venit trei draci si ii vedeam, faceau glume.

- Si tu cum ai reactionat?

- Radeam, ce sa fac? De vreme ce erau comici...

Il priveam neincrezator, dar cu interes. imi aduceam aminte de experientele mele. Nu cumva aceasta era explicatia zgometelor, a usilor care se tranteau, a bataii pe care o incasasem?

- Fac si galagie? am intrebat.

- Oho! Crezi ca doar galagie? Anul trecut, cam pe vremea aceasta, aveam o calugarie in manastire. Un frate incepator urma sa devina monah. Trebuia sa ne adunam la ora 3, inainte de zori, la biserica. in acea noapte, un demon a trecut pe la toate chiliile: trantea usi, ferestre, urla, latra... A fost un adevarat prapad. Ne-am adunat cu totii jos la biserica inca de la 12, spre a fi impreuna. Noi, cei tineri, eram inspaimantati.

Continuam sa fiu neincrezator si uimit de ceea ce auzeam.

- Uite cum stau lucrurile: Diavolul nu vrea sa-si deconspire existenta in fata oamenilor, pentru ca in felul acesta ii poate lupta mai usor. Pe ascuns. Nu te feresti de un inamic a carui existenta o ignori. insa o data ce l-ai descoperit, nu mai are sens sa se ascunda, asa incat se lupta cu tine la aratare.

Mi-a relatat si alte intamplari. Am discutat despre yoga, despre puterile ascunse ale omului. Oare nu se

pot ele explica avand ca baza autosugestia sau psihanaliza? Nu sunt iluzii? Nu cumva "subconstientul", asa cum spune Jung, ne joaca feste? Nu cumva toate acestea nu sunt altceva decat manifestari ale mintii noastre? Am dezbatut in detaliu toate aceste aspecte.

In dupa-amiaza urmatoare, discutand, mi-a sugerat sa incerc sa-i vad "aura", in timp ce el se ruga cu siragul de matanii. ii spusese ca am avut candva capacitatea de a vedea aura oamenilor. intr-adevar, m-am straduit, dar fara succes. Atunci mi-a vorbit despre parintele Paisie.

- Aici, ceva mai sus, este un calugar care face minuni - parintele Paisie!

N-am fost deloc impresionat. Aproape ca nici nu l-am luat in seama. "Si ce-i cu asta? ma gandeam. Si yoghinii au astfel de puteri. Am si eu o mica experienta".

Mi-a cerut sa-i arat cate ceva din exercitiile yoghine pe care le faceam. Prin urmare, am incercat sa meditez si sa ma concentrez, asa incat sa-i vad limpede aura. Brusc am simtit o schimbare in rau.

- Ti-ai dat seama? l-am intrebat. Ai simtit?

Incetasem sa mai incerc, caci ma nelinistisem din pricina intensei schimbari mentale si sufletesti ce mi se intamplase. Parintele A. se ingrijora. Ma simteam ciudat. Am luat inconstient un creion ca sa desenez. Atunci s-a intamplat ceva foarte... straniu.

Am inceput sa desenez foarte usor, cu trasaturi sigure de creion, niste chipuri. Mana mergea singura. Erau niste chipuri urate, scabroase: nasuri, urechi, dinti mari -expresii potentate si sugestive ale rautatii si dezgustului. L-am privit cu nedumerire pe parintele A.

- Priveste, i-am zis, si i-am aratat fetele.

Erau intocmai precum chipurile demonilor din picturile despre iad. Eram si eu uimit de ceea ce facusem. Stiam ca n-am o asemenea indemanare la desen. imi simtisem mana mergand singura. Nu stiam ce va iesi pe hartie. Adica nu avusesem in mintea mea nici o idee pe care sa incerc sa o trec pe hartie, ci s-a intamplat ceva independent de vointa mea.

Vazand schitele, parintele A. a inteles imediat lucrarea demonica si a simtit nevoia sa se roage in liniste. S-a ridicat si mi-a spus:

- Te las acum... Mai stam de vorba maine.

Si a plecat alergand pe scari.

Am ramas singur. Eram iritat din pricina celor ce mi se intamplasera. Ma simteam ca si cum altcineva ma folosea fara voia mea. M-am straduit sa neutralizez aceasta influenta care se exercita asupra mea. Am incercat sa-mi controlez mana. "Acum voi desena o bisericuta", m-am gandit. in ciuda tuturor eforturilor, a fost imposibil sa o schitez. Mi-au iesit din nou acele chipuri oribile! "O sa fac ceva mai usor. Voi desena o turla, si am sa-i pun deasupra o cruce". in loc de aceasta, pe hartie ieseau sani de femeie dezgoliti! Nu-mi puteam controla mana. M-am pierdut cu firea si am aruncat hartia. Eram speriat, confuz, nelinistit. "Ce mi se intampla?". Simteam inca asupra mea acea transformare. M-am retras si m-am intins pe pat enervat, sperand sa ma linistesc dormind.

In dimineata zilei urmatoare, parintele A. a venit la mine si mi-a propus sa merg sa-l intalnesc pe parintele Paisie. Mi s-a parut o idee buna. Mi-a dat detalii despre drum si am pornit.

Am ajuns langa chilia batranului si am tras de sarma clopotelului de la intrare.

Peste cateva clipe, cineva a strigat de la fereastra:

- Ei, copile, ce doresti?

Am lasat sarma din mana.

- Parinte, nu-mi deschizi? am intrebat.

Atunci a dat drumul la chei pe sarma.

- Incuie la loc, mi-a strigat.

Am intrat in curte, am incuiat in urma mea si am urcat spre casa. Cand am ajuns in fata casei, sub balcon, batranul mi-a cerut sa-i dau o jacheta care cazuse pe jos.

Am apucat jacheta si am ridicat capul, intinzand mana ca sa i-o dau. Batranul s-a aplecat peste balcon sa o apuce. Ochii nostri s-au intalnit pentru prima data. Ce privire era aceea!... Ochii lui mari, negri asemenea carbunelui slefuit, straluceau ca niste scantei. Ce putere era aceea?! Era ceva sfant in acea privire. Ceva care covarsea firea omeneasca, atat cat o cunoscusem eu pana atunci!

Fulgerator mi-am plecat capul. N-am rezistat acelei maretii duhovnicesti pe care am intalnit-o inaintea mea. Eram prea mic... Ma umplusem de teama sfanta. Inaintea de a apuca sa fac inconjurul casei, cale de aproape 30 de metri, ma simteam de parca mi se descoperise o taina adanca despre potentele firii omenesti.

Cand ne-am reintalnit dupa cateva minute, am vazut in fata mea un batranel minunat. Ochii erau normali, nu se mai vadea nimic din maretia duhovniceasca de mai inainte. Era un om obisnuit. Am sezut intr-un coltisor si ne-am luat cu vorba.

- Parinte, eu nu sarut mana preotilor, caci nu cred.

- De vreme ce nu crezi... bine faci, a raspuns el.

Am discutat vrute si nevrute. Era atat de bun, de bland... in cateva minute ne apropiasem mult sufleteste. Am simtit o mare bucurie, apropiere si incredere. Desigur, la aceasta au contribuit virtutile si discernamantul batranului.

La un moment dat, razand bucuros, batranul mi-a cerut voie sa ma ajute duhovniceste.

- Sa pasesc inlauntrul tau? a intrebat.

- Da, parinte, am raspuns plin de incredere.

- Pana si picioarele imi miros urat, a spus el, insinuand prin aceasta ca ar avea neajunsuri duhovnicesti.

Am zambit! Omul acesta era curat precum cristalul, si bun precum Hristos.

- Nu conteaza, parinte, eu vreau, am raspuns.

Atunci a patruns in sufletul meu. Am simtit ceva delicat, grijuliu si gingas, ceva tamaduitor, luminos, ceva puternic pogorandu-se asupra mea. Am simtit ca o transfuzie de lumina in suflet. O lumina lina...

Mi-a adus o pace bucuroasa, adanca. O asemenea pace, ca si cand m-as fi intors la mine acasa dupa un indelungat si crancen exil. O pace egala cu o nastere din nou; eram ca si cand m-as fi aflat in bratele lui Dumnezeu. Am avut asadar revelatia aceasta: ca exista asa ceva in lume! Ca-i este cu putinta omului sa devina astfel! Cata uimire, cata nedumerire, cata bucurie...

Batranul se bucura impreuna cu mine. Ma mangaia. L-am imbratisat fericit. M-am rusinat apoi de acest gest. Eram descumpanit. Ce fusese mai mare, nerusinarul sau dorul meu arzator? Insa batranul mi-o ingaduisa. Ma mangaia pe par, in vreme ce acel ceva care ne unea devenea tot mai luminos, tot mai intens. Iesisem din sine-mi. Ma "imbatasem". Dar comportamentul meu era cuviincios, linistit, cumpatat.

Aceasta era prima oara cand experimentam "betia cea cumpatata".

Am pornit spre manastire complet schimbat sufleteste, mental, emotional. M-am intors alt om. Monahii pe care i-am intalnit ma intrebau zambind cu substrat:

- De la parintele Paisie vii?

Erau evidente darurile batranului care se revarsasera asupra mea. Le vedeau si ei. De altfel, imi simteam sinele cufundat intr-un fel de lumina mentala.

- Da, raspundeam cu bucurie ca un... novice printre veterani.

Da, cu adevarat se petrecuse si cu mine acel lucru minunat, tainic, dumnezeiesc.

Apoi m-am intors in oras. Acolo am continuat sa traiesc la fel ca inainte. Totusi ma problematizasesm, si chiar am cumparat o carte foarte buna - "Staretul Siluan" - pe care mi-o recomandase parintele A. Practic, insa, viata mea nu se schimbase cu nimic.

CU CE DREPT TE AMESTECI IN VIATA MEA?

Dupa vizitele mele in Sfantul Munte am simtit o oarecare putere nevazuta, nedeslusita, actionand asupra evenimentelor vietii mele. Trebuie spus ca revenisem foarte rapid la vechiul meu stil de viata. in acelasi fel traiau pe atunci si toti prietenii mei.

Dar, mai nou, am observat o... nereusita, sa zicem, in relatiile mele cu femeile si in general in toate preocuparile mele cu implicatii sexuale. Ori de cate ori mergeam sa fac un lucru pe care invatatura crestina il considera "pacat", intampinam - in chip cu totul inedit -dificultati nemaiintalnite. Aceasta mi s-a intamplat de foarte multe ori si pentru o lunga perioada de timp.

Desi cel mai logic ar fi fost sa atribui acest fapt interventiei parintelui Paisie, eu simteam inlauntrul sufletului meu ca responsabil era si parintele A., ieromonahul cu care discutasem. M-am apucat deci si i-am scris o scrisoare. "Nu stiu ce faci anume, dar indiferent ce tot faci - inceteaza. N-ai dreptul sa te amesteci in viata mea!". Acestea si altele asemenea i-am scris.

Ce se intamplase? Mi-a explicat insusi parintele A. mai tarziu: "In acea vreme eram proaspat hirotonit

preot. Harul preotiei se pogorase asupra mea. Te pomeneam la rugaciunile fiecarei liturghii pe care o slujeam". Radea! "Sunt oameni care ne cer insistent sa ne rugam pentru ei, sa-i pomenim la liturghii, iar tu mai aveai putin si ne bateai", mi-a zis.

Atunci am inceput sa banuiesc ca in spatele acestora se afla insusi Hristos. Tot atunci am inceput sa constientizez si faptul ca parintele Paisie era luminat de Dumnezeu, iar puterea pe care o avea era de la Hristos, si nu de la sine insusi.

Mai tarziu, cand l-am intrebat despre toate acestea, mi-a spus: "Eu, fiul meu, sunt un om simplu. Eu ma rog lui Hristos, si El lucreaza. Daca m-ar parasi Harul Lui, poate ca as ajunge cine stie ce vagabond prin Omonia".

De altfel, insusi Hristos spune in Evanghelie: Adevarat, adevarat zic voua: cel ce crede in Mine va face si el lucrarile pe care le fac Eu, si mai mari decat acestea va face (Ioan 14, 12), si fara Mine nu puteti face nimic (Ioan 15, 5).

CRUCEA IZVORASTE MIREASMA

Intr-o dupa-amiaza de vara a venit la mine acasa prietenul cu care fusesem prima data in Sfantul Munte. El pastrase fata de toate o distanta mai mare decat mine, dar era impresionat si chiar influentat pozitiv de monahismul ortodox.

In acea dupa-amiaza era framantat si cufundat in ganduri. Se confrunta cu o dilema arzatoare. Am stat de vorba si mi-a propus o colaborare. imi solicita participarea si sfatul. Existau doua moduri de a actiona. Printr-unul am fi castigat destui bani, dar ne-am fi vatamat sufleteste atat pe noi insine, cat si pe altii. Prin celalalt mod n-am fi castigat bani, dar nici n-am fi produs vreo vatamare cuiva. Ne aflam intr-adevar la intersectia dintre rau si virtute, si ne intrebam ce cale sa alegem.

La un moment dat, pe cand discutam, m-am gandit la parintele Paisie si i-am cerut in minte ajutorul.

- Mai, nu citim si noi vreo rugaciune inainte sa hotaram? ii propun prietenului.

M-a privit nedumerit, cu uimire! Pentru o clipa m-am gandit: "O sa ma ia peste picior acum". Uluit, l-am auzit insa zicand: "in regula, citim".

La Sfantul Munte se citesc in fiecare dupa-amiaza rugaciunile unei anumite slujbe, cunoscuta sub numele de "Pavecernita". S-a intamplat sa o am intr-o brosură. Nu o mai citisem niciodata. intrucat nu exista nici o icoana a vreunui sfant la mine in casa, am scos de la piept o cruce de lemn, sculptata. O facuse cu mainile sale si mi-o daruise parintele Paisie. Am atarnat-o pe perete si am inceput sa citim, cu multe poticneli si greseli, rugaciunea.

Dupa un sfert de ora terminaseram. M-am inchinat si m-am aplecat sa sarut crucea.

O minunata mireasma mi-a invaluit atunci narile. O aroma foarte placuta, puternica si totodata delicata izvora din cruce. Plin de bucurie, i-am zis prietenului meu: "inchina-te si tu". Se apleca sa se inchine, apoi incremeni uimit, se inchina din nou si incepu sa inspire cu putere. Se intoarse spre mine plin de mirare: "Mai, frate, ... miroase!", imi zise. A luat apoi crucea in maini si a inceput sa o miroasa incontinuu.

Ei bine, din acea clipa am tabarat amandoi pe cruce. O sarutam si o miroseam o data unul, o data celalalt. Mireasma umpluse toata camera. Ne priveam uluiti si bucurosi.

Aceasta mireasma cereasca producea o influenta ciudata asupra noastra. Ne provoca o transformare sufleteasca si mentala. Sufletele noastre devenisera usoare si bucuroase. O euforie spirituala ne cuprinsese. O "betie cumpatata" - cum spun vechii asceti crestini.

Am luat amandoi hotararea pe data, fara sa mai fie nevoie de vreo discutie. Cunosteam acum cu claritate drumul corect. Nu ne mai interesau banii pe care i-am fi pierdut. Eram bucurosi ca urma sa facem ceea ce este corect, chiar daca aceasta decizie avea sa ne afecteze financiar.

Ne-am ridicat indata, impreuna, am mers si am pus in ordine chestiunea respectiva, dand o solutie definitiva problemei. Eram bucurosi pentru aceasta alegere a noastra.

Mai tarziu am realizat ca imensul ajutor pe care ni-l daduse in aceasta situatie scurta invocare pe care i-o adresasem parintelui Paisie nu a fost atat faptul ca ne-a scapat de tot felul de incurcaturi urate, cat acela ca ne-a dat siguranta duhovniceasca si incredere ca Dumnezeu lucreaza in viata noastra de fiecare zi.

Aveam astfel o dovada practica despre interesul, participarea si puterea sfintilor de a-i ajuta pe oameni in problemele lor zilnice.

De atunci vizitele mele la Sfantul Munte au dobandit un caracter regulat. Cateodata stateam chiar si cate o luna-doua. Imi placea modul de viata de acolo: simplu, linistit, profund si contemplativ.

Evenimentele pe care le voi descrie mai jos s-au petrecut la diverse intervale de timp in care nimic "suprafiresc" nu s-a intamplat. Eu am "comprimat" timpul, astfel incat ma refer doar la evenimentele neobisnuite. Textul care urmeaza l-am scris tocmai in acea perioada si l-am intitulat "Vedenia". Nu mi se nascuse inca ideea de a scrie o carte. Il redau intact.

VEDENIA

Tesalonic, 6 decembrie 1987

"Dumnezeu S-a facut om ca sa-i faca pe oameni dumnezei". - *Sfantul Grigorie Teologul*

Cu rugaciunile batranului Paisie si cu harul lui Dumnezeu, s-au intamplat cu mine nevrednicul urmatoarele:

Era in toamna lui 1982. Abia ce ma cunoscusem cu batranul.

Aveam in jur de 25 de ani si, fiind inca student, eram impresurat de atmosfera studenteasca a vremii, teribil de ignorant in aproape toate problemele legate de crestinitism, cat si in cele legate de persoana batranului. Nu stiam cu cine am de-a face. Hotarat lucru, nu eram crestin pe vremea aceea. Doar un tanar ideologizat, care traise la Universitatea din Tesalonic in climatul schimbarilor de regim politic, care mostenise atmosfera anilor '68 si traia in usuratatea zilnica a barurilor acelei epoci.

Era firesc sa-l intreb la un moment dat pe parintele Paisie despre dragoste. Era unul dintre putinele lucruri frumoase din lumea noastra, din viata omului, si ma intrebam de ce aceasta tema este atat de supusa constrangerilor din partea Bisericii. Dupa ce mi-a spus destule lucruri, batranul a incheiat: "Dupa cum ciorchinele, daca il tai din vita, se strica, putrezeste si nu se mai coace, tot astfel si dragostea, daca o desparti de taina nuntii, prin care se hraneste din harul lui Dumnezeu, mai devreme sau mai tarziu se va strica, se va denatura intr-un fel sau altul".

Apoi am plecat. M-am intors la manastirea care ma gazduia. Eram plin de nedumeriri. Aveam un trecut extrem de incarcat legat de aceasta tema, o intreaga viata care isi scotea la iveala acum impotrivirile.

- Bre, ma gandeam, hai sa luam lucrurile de la inceput, sa vedem ce rau putem descoperi. Si m-am apucat sa-mi imaginez in secvente doi oameni cum pornesc, cum se privesc, cum se simpatizeaza, cum se apropie, apoi cuvintele lor, gesturile, simtamintele, felul cum se mangaie, cum ajung in pat si incep sa faca dragoste.

in toata aceasta "reconstituire vizuala" pe care o faceam prin intermediul imaginatiei, ajutat de experienta, cautam sa localizez... raul.

Eram asezat pe pat si ma gandeam. Deodata s-a intamplat ceva. Mintea mi-a fost rapita brusc, dar foarte delicat, si inaintea ochilor mei a inceput sa se desfasoare o pelicula ciudata.

Vedeam trupurile celor doi oameni ca pe doua sfere albe, despartite. Diafane, pline de o energie anume, fiind constituite dintr-o anumita substanta. Cand faceau dragoste, li se pierdea invelisul si se uneau. Deveneau o singura sfera mare. A rezultat o fiinta noua. Cele doua au devenit una. Dupa toate celelalte elemente - compozitie, substanta, energie - nu exista nici o diferenta intre sfera mare si cele doua mici care o compuneau. Elementul nou era unirea. Cele doua devenisera una.

Dupa aceasta am vazut si trupul culcat al unui oarecare ascet, care traise neinsurat. Ceva ca niste sfinte moaste. Exista ceva deosebit in aspectul lor. Compozitia lor, calitatea suferise o transformare radicala. Era mai densa, mai tare, extrem de consistenta... inalterabila, as zice. Trupul isi schimbasesc calitatea. Se petrecuse o transformare a substantei. A rezultat ceva cu totul nou, inalterabil, nestricacios, care depasea sfera existentei omenesti obisnuite.

Incet-incet, pe nesimtite, m-am regasit intors la starea mea normala. Ceva aflasem. in adanc, sufletul meu se linistise, deslusind raspunsul. Creierul alerga intarziat, gafaind din urma, straduindu-se sa inteleaga. Sa afle cuvinte pentru a exprima sensurile tainelor.

Desi sufletul a inteles dintru inceput, creierul isi cerea si el partea cuvenita in procesul de cunoastere. In cele din urma, aveam sa-i dau si lui satisfactie.

Ani de zile dupa aceea, cand incepusem sa studiez Evanghelia, am descoperit cuvintele, sensurile care luminau aceasta taina.

Pentru prima parte a vedeniei: si se va lipi de femeia sa si vor fi amandoi un trup (Matei 19, 5). in unirea cuplului, celor doi nu li se schimba firea. Omul se uneste cu om. Pur si simplu, cele doua entitati distincte se aduna intr-una. Elementul nou este unirea. O unire ce poate fi explicata prin apel la criterii de ordin corporal, sentimental si psihologic. Nimic duhovnicesc, nimic dumnezeiesc nu exista in ea. Altfel spus, actul erotic este un eveniment pur trupesc, care nu-l sfinteste pe om. Si, ca fapt strict trupesc, contine prin natura sa elementele alterabilitatii si ale descompunerii. Nu poseda caracteristicile inalterabile ale vietii vesnice pe care le confera unirea cu Duhul Sfânt.

Pentru cea de-a doua parte: cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El (I Cor. 6, 17). în cazul ascetului, se unesc două firi. Trupul, pe de-o parte, și harul lui Dumnezeu de cealaltă; omul cu Dumnezeu. Se preschimba firea omenească, primește ceva nou, inalterabil; dobândește și ea calitățile Duhului. Se savarsește astfel îndumnezeirea prin har a omului, în Duhul Sfânt: partasi dumnezeiestii firi, dumnezei prin har, ...veți fi ca Dumnezeu. Iată câteva din expresiile Sfintei Scripturi care descriu această realitate.

Așa încât potențialitatea firii omenești este îndumnezeirea. Nimic mai puțin! Orice altceva este nedemn de om. Ce cutremurătoare revelație...

Și cuplul poate dobândi această îndumnezeire, poate accede la acest nivel al ființării, la această inalterabilitate, și astfel unirea, reprezentată prin noua sferă mare, se poate și ea înduhovnici. Aceasta se întâmplă însă atunci când cuplul se conectează la "canalele" harului dumnezeiesc, anume atunci când, deplin conștient și de bună voie, începe să participe nemijlocit la Tainele Bisericii (Cununia, Spovedania, Dumnezeiască împărtășanie) și să se străduiască a se lipsi de Domnul, pentru a deveni un duh cu El.

PRIMELE MELE INCERCĂRI DUHOVNICEȘTI

"Zgomotele"

Îmi amintesc că, impresionat de persoana bătrânului Paisie, m-am apucat să citesc cu ardoare și entuziasm "Viața Parintelui Arsenie" (cel din Farasa Capadociei), imediat ce am aflat că fusese scrisă de bătrânul.

M-am închis singur într-o chilie a mănăstirii Kutlumuși - cea mai apropiată mănăstire de chilia parintelui, și m-am lăsat absorbit de carte.

Citeam și eram impresionat. "Mai, omule, n-au numai yoghinii puteri. Și părintele acesta de aici trebuie că a fost un mare yoghin", mă gândeam. Parcursesem de-a lungul timpului diverse cărți hinduse despre yoghini celebri; era acum pentru prima dată când citeam despre un sfânt creștin. Îmi spuneam cu mirare: "Va să zică, există și în Grecia, și în creștinism, oameni atât de evoluți spiritual!" (Pe atunci nu eram apt să operez distincțiile fundamentale dintre un sfânt ortodox și un guru hindus; îmi părea cam același lucru).

Am continuat lectura și eram tot mai impresionat de viața sfântă a parintelui Arsenie. Deodată am început să aud zgomote în camera. Era ca și când ar fi bubuit mici petarde. Am sărit uimit în picioare și am început să mă uit cu neliniște și mirare în jurul meu. Nu puteam localiza nimic. Au continuat să bubuiască în aer în fața mea, lângă urechea mea, sus, jos, în stânga, în dreapta. Ziua în amiază mare. Priveam ca un buimac împrejurul meu. Mă cuprinseseră îngrijorarea și teama.

Am parasit camera și am pornit pe cărare către chilia bătrânului.

- Părinte, asta și asta mi s-a întâmplat, i-am spus neliniștit.

A ras.

- Nu te teme, dracul te ispiteste! A văzut folosul pe care îl dobânda sufletul tău citind cartea și a încercat să te oprească. Nu te speria, nu-i nimic.

M-a luat în brațele sale și m-a binecuvântat cu semnul crucii, după care am plecat liniștit.

"Sa existe intr-adevar Diavolul, precum imi zice batranul?", ma intrebam pe drum. Desigur, n-am admis pana la urma explicatia batranului. "Diavolul?! In secolul XX?". Mintea mea nu putea accepta; cultura, educatia, ideologia, viziunea mea asupra lumii nu-mi permiteau o asemenea concluzie. Mi se parea prea fortata. Pe de alta parte, ce fusese ceea ce mi se intamplase? Nu puteam ignora tocmai propria-mi experienta... Impas, nedumerire... "Lasa, sa vedem mai departe. Lucrul acesta are nevoie de cercetare", m-am gandit.

"Urletele"

Altadata, aflandu-ma tot la Kutlumusi, stateam singur in camera si citeam o carte crestina. Deodata mi s-a nascut dorinta de a ma ruga. "Sa incerc, m-am gandit, si modelul crestin, sa vedem ce diferenta este intre rugaciune si meditatie. Sa o simt in practica". Bineinteles, nu stiam cum se face rugaciunea. Cunosteam destule despre meditatie, dar nimic despre rugaciune. "Am sa ingenunchez", ma gandeam, "si am sa-I vorbesc lui Hristos. De altminteri, Hristos este bun! Fie ca a fost un mare yoghin, fie ca a fost orice altceva, sigur a fost bun. N-am de ce sa ma tem".

M-am ridicat din pat si am ingenuncheat. indata ce am atins cu genunchii podeaua, am auzit niste urlete salbatice de dincolo de fereastră. Am sarit inspaimantat. M-am uitat imediat afara pe fereastră. Era miezul zilei, cald, nu trecea nimeni si nu circula nimic pe o distanta mare. Doar ca urletele se auzeau in continuare. in prima instantă, am fost terifiat...

"Lasa... ce ma incurc eu cu rugaciunile astea?". M-am oprit; se spulberase orice dispozitie spre rugaciune. Fusese suficient sa primesc o amenintare viguroasa din partea unui "ceva" salbatic si necunoscut.

"Ce se intampla?". Orbecaiam, luptandu-ma haotic cu cineva necunoscut. Cedasem. Am simtit ca incercasem sa fac un pas mic, sa intru intr-un taram spiritual, si cineva mi-a inchis salbatic usa in nas. Nu eram deloc bine primit.

Faptul ma rodea pe dinauntru. "Ce-a fost asta?". Nu puteam sa o ignor. Se intamplase.

Dupa cateva zile am mers din nou la batranul.

- Parinte, mi s-a intamplat cutare si cutare.

M-a privit cu multa dragoste. M-a luat de mana si ma privea in ochi. Desi ma rusinam, il priveam si eu, bucurandu-ma mult. Simteam marea sa dragoste si imensa lui grija pentru mine.

- Nu te teme, demonii sunt! Vor sa te sperie ca sa n-o apuci pe drumul cel bun. Dar nu ingaduie Dumnezeu sa faca vreun rau. Sunt legati. Numai sa urle precum cainii mai pot. Nu-ti fie teama!

Langa batranul nu ma temeam. De altfel, in general nu ma temeam. Poate din necunoasterea primejdiei, poate din usuratate.

Intamplarea a trecut, dar la capat n-am scos-o. Pe batran il simpatizam mult, inasa cuvintele lui nu le credeam. Nu gaseau ecou inlauntrul meu... Pendulam suspendat, nu paseam in nici o directie. Nu stiam ce sa cred, cum sa-mi explic evenimentele...

Vizitatorul nocturn

Ma aflam gazduit pentru cateva zile la manastirea Stavronikita, pe malul marii. intr-o dupa-amiaza, am

aflat ocazia sa stau de vorba cu un monah venerabil. Eram singuri in biblioteca din arhondaricul manastirii.

- Parinte, vreau sa ma invatati sa ma rog, i-am spus

la un moment dat.

- Sa te rogi? m-a intrebat cu uimire.

Influentat de "orientalisme", imi inchipuiam ca va fi existand vreo metoda speciala, vreo tehnica, ceva de genul meditatiei.

- Da, parinte, ce trebuie sa fac pentru a ma ruga? Ce sa spun? Cum trebuie sa sed?

A inteles atunci marea mea ignoranta, si mi-a raspuns cu multa delicatete:

- Da, e simplu... Uite! Trebuie sa fii simplu. Sezi linistit intr-un colt si vorbeste-I lui Hristos ca si cand ar fi in fata ta si te-ar auzi. Este inaintea ta si te asculta... ii vorbesti ca si unui prieten.

Continuand sa-mi vorbeasca, am simtit ceva ciudat coborand asupra mea si transformandu-ma sufleteste.

L-am intrerupt.

- Parinte, chiar acum, in timp ce-mi vorbiti, ceva ciudat mi se intampla, ceva imi pune piedici. Mi s-a schimbat mintea. Va vad cumva... diferit.

A ridicat ochii nedumerit si m-a privit cu neliniste.

- Nu-i nimic, copilul meu, o sa discutam maine.

Mergem acum, sa te odihnesti...

S-a ridicat si a plecat repede, nelinistit. Se inserase deja. Am mers la mine in camera. Eram singur, de aceasta data, in camaruta. M-a rapit somnul.

Nu apucasem sa dorm prea multe ceasuri, cand m-am trezit nelinistit. Ceva ma apasa pe piept. Cineva intrase in camera mea si ma presa pe piept. Am ridicat ochii infricosat, dar nu vedeam nimic in afara de mobilier. Simteam insa acea puternica prezenta care ma presa insuportabil.

"Hristoase al meu, nu mai rezist, scoate-1 afara de aici", am spus in gand, si indata am simtit golindu-se camera de acea prezenta strivitoare. S-a indepartat si s-a asezat la intrarea in camera, amenintator. Nu mai indrazneam sa dorm. Am petrecut multe ceasuri nelinistit, cu atentia incordata. Cineva era afara, la usa mea, permanent! Am putut adormi putin abia dupa ce s-a luminat de ziua.

Imediat ce m-am trezit am coborat in curtea manastirii. M-am intalnit chiar cu monahul cu care discutasem in seara din ajun despre rugaciune. Parea foarte epuizat, ca si cand n-ar fi dormit deloc.

- Cum esti azi? Esti bine? m-a intrebat, plin de grija si de iubire.

- Da, parinte, mi-a trecut! Nu am nimic astazi. Ma simt minunat. Multumesc, i-am raspuns.

Am simțit că acest om se ostenise rugându-se pentru mine toată noaptea, și de aceea nu mă putuse necăji "vizitatorul" nocturn. Până astăzi mă simt îndatorat acestui om. Dumnezeu să-l ocrotească și să-l răsplătească binele pe care mi l-a făcut, căci eu, datorită lenevirii mele, sunt sărac în virtuți și n-am cu ce-mi răscumpara multe datorii duhovnicești.

În ziua următoare am plecat să-l vad pe părintele Paisie. După două ore și jumătate de mers pe jos, l-am întâlnit și i-am povestit ce se întâmplase.

- Sezi să-ți aduc un pistol, mi-a spus râzând.

Întra în chilie și îmi aduse un sirag mic de metanii, cu 33 de boabe, după numărul anilor lui Hristos, și o cruce.

- Știi, mi-a spus, acesta lansează gloante duhovnicești. De fiecare dată când zici rugăciunea

"Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă", este ca și când ai trage asupra Diavolului, și el nu se apropie de tine. Ia-l, să-l ai pentru "apărare".

Bucuros că aveam ceva de la el, l-am luat. Am mai vorbit și despre alte lucruri. De fiecare dată plecam de la bătrânul mult mai bine decât eram la dus. Refăcut, cu problemele rezolvate, fără nedumeriri, optimist, fortificat chiar, cu mai multe puteri, nu numai sufletești ci și trupești. Mă alina cu câte o scatoalță după ceafă, și simteam înăuntrul meu o pace și o bucurie paradisiacă, ce se prelungeau vreme de mai multe ceasuri. O dată îmi amintesc că această stare a durat câteva zile în sir. Nu exista nici o problemă, nici o frică, nici o dificultate. Doar o senzație de siguranță și o bucurie dumnezeiască.

M-am întors la Stavronikita, mănăstirea care mă găzduia. Apoi, într-o seară, a reapărut oaspetele nocturn. De această dată însă aveam "pistolul" părintelui Paisie. Chiar ametit de somn fiind, îndată ce i-am simțit prezența, am început să "trag": "Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă". S-a îndepărtat instantaneu. Am continuat rugăciunea. Am prins curaj și am început să-l vanez. Am înaintat spre locul unde se afla, însă imediat ce m-am apropiat de el, am simțit puterea sa de gheață și m-am oprit brusc. Era cu mult mai puternic decât mine. S-a napustit asupra mea. Acum "trageam" neconținut: "Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă". Rosteam fără încetare rugăciunea. S-a întors să fugă. Ai fi zis că-l ardeau cuvintele rugăciunii. Nu eu, ci rugăciunea, numele lui Hristos avea putere.

Pe mine m-ar fi putut zdrobi ca pe un tantar. Brusc și-a schimbat infatisarea. A devenit glumet. Era acum mic, corpulent, ca un pitic, cu un turban pe cap; a început să facă glume și să se apropie încet-încet de mine. Că pentru joacă. Am fost surprins, aproape că radeam. Dar îndată ce s-a apropiat destul, sufletul meu i-a simțit amenințarea și răutatea, așa încât am reînceput rugăciunea. A fugit imediat de lângă mine. În felul acesta, rugăciunea lui Iisus a instituit o distanță, o zonă de siguranță între noi.

N-a mai putut să-mi facă nimic din cele ce-mi făcea în trecut, pe vremea când mă batea și eram ca paralizat, incapabil să mă apar. În acea seară am pus pe fugă demonii și i-am ținut departe de mine. Castigasem o batalie.

Războiul nu se terminase. El continua încă. Dar Hristos este atotputernic. L-a zdrobit pe cruce pe Diavol pentru noi. E de ajuns să nu fim nerecunoscători și să nu ne purtăm necugetat.

O "prăjiturică" din cofetăria Lui Hristos

Într-o altă zi, la Sfânta Mănăstire Stavronikita, citeam din Evanghelie. îmi amintesc și ce fragment: capitolul 10, versetele 17-21 din Evanghelia după Luca.

Spune Evanghelia: *Si s-au intors cei saptezeci cu bucurie, zicand: Doamne, si demonii ni se supun in numele Tau. Si le-a zis: Am vazut pe satana, ca un fulger cazand din cer. Iata, v-am dat putere sa calcati peste serpi, si peste scorpii, si peste toata puterea vrajmasului, si nimic nu va va vatama. Dar nu va bucurati de aceasta, ca duhurile vi se pleaca, ci va bucurati ca numele voastre sunt scrise in ceruri.*

Dupa toate cele intamplate, acest fragment semana cu un mesaj personal pentru mine. L-am simtit pe Hristos adresandu-mi-se peste veacuri. Ma intrebam totusi cu nedumerire: "Oare asa sa stea lucrurile? Si toti acesti initiati si mari filosofi, pe care i-am citit si de care m-am entuziasmat, sa nu aiba habar de nimic?". Nume rasunatoare, care au schimbat fata lumii: Marx, Mao, Bakunin, Freud, Adler, Eric Fromm, Khalil Gibran, Kazantzakis, Wilhelm Reich, Nietzsche, reflectiile lui Buddha, Sutele lui Patanjali, apoi Gurdjieff, Dr. Suzuki cu filosofia Zen, Lao-Tse si taoismul, acestia si altii asemenea mi s-au insirat prin minte. "Bine, dar este cu putinta ca toti acesti intelepti cunoscatori ai lumii si ai societatii sa fi gresit, iar eu sa descopar acum adevarul pe care acestia l-au ignorat?".

M-am oprit brusc... Eram mirat, ezitam. Pe oamenii acestia ii studiasem, ii simpatizam, ma sedusesera. Mi se parea ciudat ca eu, un om totusi fraged atat din punct de vedere biologic cat si spiritual, sa fi ajuns la adevar, sa fi triumfat acolo unde ei ratasera!

Eram descumpanit.

Atunci s-a petrecut ceva straniu si minunat. Am simtit pogorandu-se lin asupra mea ceva foarte pur, asemenea diamantului, limpede, delicat, simplu, pasnic, patrunzator, atotputernic. M-a umplut de bucurie. Mintea mi s-a deschis intr-un adanc fara margini, care m-ar fi infricosat daca nu mi-ar fi adus o liniste profunda si desavarsita acel ceva care devenise una cu sufletul meu. O lumina mentala.

Aceasta s-a petrecut in timp ce citeam versetul imediat urmator textului de mai sus al Evangheliei: in acest ceas Iisus S-a bucurat in Duhul Sfânt si a zis: Te slavesc pe Tine, Parinte, Doamne al cerului si al pamantului, ca ai ascuns aceasta de cei intelepti si de cei priceputi, si le-ai descoperit pruncilor. Asa, Parinte, caci asa a fost inaintea Ta, bunavointa Ta.

Mi-am dat seama ca prunc sunt si eu, si am avut deodata revelatia acestei legi duhovnicesti care guverneaza intreg pamantul. Nu cei puternici, nu cei vicleni, nu diplomatii, nu descurcarii, nu cei bogati, nu cei cultivati, ci cei simpli, cei sinceri, cei smeriti, cei curati cu inima, cei plini de bunatate, cei bine intentionati, cei ce se aseamana pruncilor, cei cu suflet de copil, cei fara de rautate, acestia vor intelege, acestia vor trai taina cea mai profunda, vor patrunde pana la esenta ultima a acestei lumi.

Acestia se vor impartasi din viata cea adevarata, din izvorul vietii intregii lumi. Acestia vor face experienta adevaratei realitati a existentei. Ceilalti vor atinge doar materia, invelisel. Nu vor putea sa strapunga niciodata acest invelisel, sa patrunda dincolo de materie, sa-si cufunde fiinta in apele vietii adevarate. Vanitatea ii impiedica sa acceada dincolo de himericele lor constructii mentale. Astfel raman rupti de adevarul lui Hristos. De vreme ce cred in ei insisi, nu pot crede in Dumnezeu, in Hristos. Se straduiesc sa traiasca ceva ce nu exista, urmand teoriilor lor, cufundati in nestiinta. Traiesc in obscuritatea unui cerc vicios de ipoteze si probabilitati. Un egocentrism feroce si o intunecata trufie ii izoleaza de adevar, de izvorul vietii. Secatuiti, aproape dezgoliti de orice vlagă, orbacesc departe de Duhul lui Dumnezeu Care, dimpotriva, lumineaza si da viata.

Prin viclenie, prin constrangeri, chiar prin forta, se straduiesc sa dobandeasca infinite bunuri materiale. Plini de lacomie, le rapesc de la cei carora le sunt realmente necesare. Si toate acestea doar ca sa-si alimenteze senzatia ca le-ar fi cu ceva superiori celorlalti. Se simt lipsiti de adevar si se silesc sa umple golul cu materie. Sa se consoleze prin apel la placerile simturilor... Niste bieti nebuni si nefericiti care au

nevoie de ajutorul lui Hristos.

Priveam acum lumea și viața prin "ochii duhovnicești" pe care mi-i daruise, pentru o clipă, Hristos. Eram cuprins de o bucurie adâncă și tihnită. Sarutam Sfânta Scriptură necontenit. Îi iubeam pe toți oamenii. Îi rugam pe Dumnezeu să-i ajute pe cei nedrepti, care au practic mai multă nevoie de ajutor decât cei nedreptați.

Firește, după puține zile am mers din nou la părintele Paisie și i-am istorisit despre cele întâmplate. S-a bucurat. A râs!

- Te-a tratat Hristos cu o "prăjiturică" din cofetăria Lui, mi-a zis.

Apoi m-a privit în ochi:

- Există și plângeri, mi-a spus și a zâmbit bucuros.

Eu simteam însă că toate aceste lucruri minunate mi se întâmplaseră prin rugăciunile sale. El se ruga pentru mine. Rugăciunea sa era pricina pentru care se revărsau asupra mea aceste daruri duhovnicești.

MICILE HARISME ALE BATRANULUI

Darurile sunt felurite, dar acelasi Duh. Si felurite slujiri sunt, dar acelasi Domn. Si lucrarile sunt felurite, dar este acelasi Dumnezeu Care lucreaza toate in toti.
(I Cor. 12,4-6)

Părintele Paisie avea multe harisme duhovnicești. Cele mai înalte dintre ele erau greu de priceput pentru oamenii obișnuiți. De obicei, ele erau înțelese și pretuite duhovnicește de către monahii ortodocși înaintați pe calea lui Hristos. Pentru noi, restul, se aflau atât de sus față de posibilitățile noastre personale, încât nu le puteam percepe, și ne rămneau astfel necunoscute.

Avea însă și unele harisme duhovnicești pe care mulți le percepeau. De pildă, bătrânul cunostea cine erau oamenii care veneau să-l viziteze, ce gândeau, ce problema îi preocupa și care era soluția ei.

La început eram impresionat de aceste harisme. Mai târziu, întrucât se manifestau atât de des, zilnic, le acceptam ca pe un element firesc al vieții noastre.

Cândva, simțindu-mă stânjenit întrucât mi se părea că îl obosesc, s-a întors și mi-a zis:

- Nu te necăji, eu știu cine vine, cum îi cheamă, ce serviciu are, ce probleme, ce gândește, și toate celelalte... Însă îi las să vorbească, să le spună, ca să se ușureze puțin.

Către sfârșit îmi devenise aproape obișnuită să nu-i mai fac cunoscută deloc problema, ci să merg să ascult direct răspunsul.

Întâmplările de acest gen sunt foarte multe. Voi evoca doar trei dintre ele.

Cataiful

Era in Postul Mare, inainte de Pasti. Ma instalasem singur intr-o chilie din padure, la doua ore departare de chilia batranului. incercam sa ma indeletnicesc cu rugaciunea.

Dupa patru saptamani de post si asceza, in timpul rugaciunii am primit un atac, o ispita mult mai intensa decat celelalte; m-am temut sa nu patesc vreun rau.

"Oare batranul sa-si fi dat seama?", ma intrebam. "Ei, sigur stie", imi raspundeam tot eu.

insa frica, pe de-o parte, si dorinta mea de a-l vedea, pe de alta parte, m-au facut sa hotarasc: "Ma duc sa-l vad, asa... pentru siguranta".

Am pornit deci, pe jos, pe cararile Sfantului Munte, pentru a-l intalni. La capatul acestui rastimp de post aspru, mi se ivise de cateva zile dorinta sa mananc un cataif. "Unde sa gasesti prajituri in Sfantul Munte?!", ma gandeam. "Daca eram la manastire, si daca nu era Postul Mare, poate s-ar fi aflat ceva. Dar aici, in padure... poti sa-ti iei gandul!", imi spuneam in sine.

Aceasta dorinta a devenit insa ardenta inlauntrul meu. Nu ma puteam gandii la nimic altceva. Mintea imi era parca focalizata pe aceasta idee. "Ah, de-as fi avut un cataif...", si iar de la capat. Ma straduiam sa-mi concentrez mintea la cuvintele rugaciunii ("Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma"), dar nu reuseam mai mult de un minut, doua. Situatia era absolut rizibila, dar lupta se dovedea dificila. in felul acesta am mers pe jos cele doua ore. Deodata am zarit chiliuta batranului.

Am redevenit serios. "Ia sa pun ordine in ceea ce am sa-l intreb, ca sa nu-l obosesc peste masura", mi-am spus in sinea mea. intr-adevar, am uitat de cataif si m-am umplut de bucurie in asteptarea intalnirii.

M-am bucurat si mai mult cand am ajuns la poarta din spate a curtii si am vazut ca nu mai era nimeni. il voi avea pe parintele Paisie numai pentru mine. intreg al meu! Ce noroc!

Am tras clopotelul si am asteptat alaturi, ca sa ma recunoasca. Batranul a facut un zgomot inauntru, ca sa-mi dau seama ca este in casa. A intarziat putin. Brusc, a deschis putin usa, a scos capul incet-incet, strengareste, si m-a privit cateva clipe; a inceput sa rada si a inchis usa la loc.

il asteptam, deci, sa iasa. De aceasta data a iesit serios. Cu un aer oficial. Aveam destule zile de cand nu-l vazusem. ii sorbeam chipul cu nesat. Tinea amandoua mainile intinse inainte. A inceput sa le miste in sus si in jos. Deodata l-a apucat rasul si s-a oprit. Apoi a redevenit serios si a continuat sa paseasca incet-incet, cu ifos protocolar. isi tot misca mainile in sus si in jos, ca sa-mi atraga atentia. Tinea ceva in ele. Eu eram mai jos si nu puteam vedea.

A ajuns langa mine. Cu greu isi stapanea rasul. isi cobora putin cate putin mainile si, de indata ce incercam sa ma uit la ce tinea, le ridica repede mai sus de capul meu.

Radeam. Am inceput sa ne jucam, eu straduindu-ma sa vad ce tine, iar el coborand si ridicand mainile. Eram bucurosi.

Le-a coborat brusc si... ce sa vad? Pe o farfurioara de cafea - mult ravnitul cataif insiropat! M-am pierdut...

- Hai, mananca-l repede, sa nu vada cineva si sa se sminteasca, mi-a spus razand.

Am intrat in curte, am luat cataiful si, impreuna cu el, mi-am primit si lectia.

"Mai, prostule", imi ziceam in gand, "batranul cunoaste pana si cea mai neinsemnata dorinta a ta, si daca ti se intampla ceva duhovnicesc, daca ar exista vreo primejdie duhovniceasca, tocmai el sa nu stie? A cunoscut pana si pofta ta dupa prajitura, si sa nu simta lupta ta duhovniceasca?", ma intrebam rusinat. "De altfel, cum ai scapat de atacurile demonilor? Esti ridicol daca socotesti ca de tine s-au temut si au luat-o la fuga asa de repede. Si-a pus batranul umarul, intr-un chip duhovnicesc, si te-a acoperit cu rugaciunea sa, prostule, chiar daca tu nu ti-ai dat seama". Acestea si altele asemenea cugetam, in vreme ce maneam cataiful.

Parintele ma privea cu dragoste. Mi-a dat si o mica scatoalca peste cap, din acelea "duhovnicesci", care imi faceau mare placere. M-am rusinat, desigur, sa-l intreb cum ajunsese cataiful la chilia sa, intr-o asemenea perioada... M-am temut de raspunsul pe care as fi putut sa-l aud.

Astfel, cu aceasta gluma, batranul mi-a dat o foarte serioasa lectie duhovniceasca. Inlauntrul sufletului meu s-a inradacinat si s-a adancit increderea in persoana lui. Era un povatuitor duhovnicesc neinselat. Marea sa iubire se manifesta si printr-o imensa grija fata de fiii sai duhovnicesci. Prin harul lui Dumnezeu, distantele geografice se anulau si batranul cunostea ce se petrece in sufletul fiecarui fiu al sau.

Jeep-ul si bicicleta

Alta data, cuprins de lenevie, am inceput sa ma gandesc ca ar fi bine sa plec din Munte si sa ma intorc in lume, la tot confortul material de rigoare. "imi voi lua o bicicleta sa fac plimbări pe tarm, si un Jeep, ca sa plec in excursii la munte", ma gandeam. Fiindca aceste ganduri incepeau sa ma preseze, si fiindca se adaugasera si alte probleme, mi-am zis ca ar fi oportun sa-l intalnesc pe batran.

Am mers la chilia sa, dar nu era acolo. M-am gandit sa trec si pe la o chilie vecina, unde avea obiceiul sa se mai duca uneori.

I-am vazut de departe. Parintele Paisie, sezand pe o buturuga afara, in curte, citea, iar ceilalti - in picioare - ascultau cu atentie. Eram absorbiti. Am inaintat si m-am oprit la vreo trei-patru metri departare, ca sa nu-i deranjez. La un moment dat, batranul s-a oprit din lectura, a ridicat capul, m-a privit si mi-a spus:

- Bun venit! Cu ce ai sosit? Cu Jeep-ul sau cu bicicleta?

Ceilalti monahi au ras, socotind ca glumeste. Eu insa am inteles ca imi cunostea gandurile. M-am rusinat si ma gandeam: "De ce n-am mai avut eu un pic de rabdare?".

Apoi a continuat lectura si mi-a facut semn sa ma apropiu ca sa ascult. Eram insemnarile cuiva care fusese mai inainte adventist si care dezvalua vicleniile organizatiei "Turnul de veghe".

S-a intors zambind si mi-a spus cu subinteles:

- De ce n-ai mai avut un pic de rabdare?

A ras, m-a privit si a continuat:

- Ca sa ajungi inainte de a se termina lectura, ai venit repede-repede cu Jeep-ul si cu bicicleta?

Am inteles ca imi urmarea gandurile. M-am rusinat.

Am inceput cu totii sa radem... Bineinteles, pentru motive diferite. Ceilalti n-au banuit nimic din ceea ce se intamplase intre mine si batranul.

Scrisoarea

Un prieten din America avea de infruntat niste probleme foarte serioase. Era cunoscut parintelui Paisie de multi ani. A trimis o scrisoare urgenta unui monah din Sfantul Munte, cu rugamintea de a merge la parintele Paisie sa-l intrebe despre doua-trei probleme concrete, si sa-i raspunda apoi telefonic.

intr-adevar, acest monah s-a dus fara intarziere la chilia parintelui. Batranul i-a deschis indata si, fara sa piarda timpul, i-a spus:

- Ia si scrie, ca nu cumva sa uiti.

Si a inceput sa-i raspunda la scrisoare, inainte ca celalalt sa apuce sa-i spuna vreo vorba despre ceva: nici din ce motiv a venit, nici cine l-a trimis, nici ce continea scrisoarea.

Batranul era chiar nelinistit si, inainte de a raspunde la intrebarile prietenului, a zis:

- Spune-i sa se intoarca repede, cu primul avion.

Masonii i-au hotarat moartea. Hotararea a fost deja luata, acum cauta doar prilejul potrivit.

Povestiri ale unor cunoscuti de-ai mei

Batranul primea scrisori din toata lumea. Saculete intregi. Fireste, se afla in imposibilitatea de a raspunde. Erau atat de multe! Cunostea insa ce cuprindeau scrisorile, si le raspundea tuturor in chip miraculos, solutionand problemele prin rugaciune.

- Un cunoscut ajunsese in mari incurcaturi prin implicarea sa in Miscarea Scientologica. il intalnise la parintele Paisie. Mai tarziu, pe cand se confrunta cu o mare dificultate, a trimis o scrisoare batranului si i-a cerut ajutorul. Problema s-a rezolvat absolut miraculos. O marturisea, mai tarziu, amicul insusi: "...acesta a fost un mare dar de la parintele Paisie".

- O cunostinta de la Universitate, feminista convinsa, cu totul instrainata de Hristos si de Biserica Sa, avea de infruntat, impreuna cu familia, serioase probleme sociale si economice. Hotarase chiar sa se sinucida.

"Am auzit undeva despre batranul; m-am apucat atunci si i-am expediat o scrisoare. Nu cunosteam adresa. Am scris atat: P. Paisie, Sfantul Munte. Daca e sa mearga - merge..., m-am gandit.

N-a trecut mult timp si au incetat certurile in familie, ne-am linistit intre noi. Cand mi-am dat seama, am fost uimita. De atunci am inceput sa ma interesez si sa-L caut pe Hristos", a marturisit ea.

- Era un om a carui meserie consta in comercializarea filmelor pornografice. Castiga multi bani.

Mi-a spus el insusi povestea lui:

"Auzisem despre parintele Paisie si mi-am zis: O sa merg sa-i spun eu vreo doua calugarului, sa ma tina minte!. M-am dus, asadar, impreuna cu alti doi amici, pentru prima data acolo. Batranul ne-a primit pe toti trei in curte.

- Sedeti, ne-a spus, sa aduc ceva sa va tratez.

Eu cautam prilejul sa-l iau peste picior. I-a tratat mai intai pe ceilalti doi si, indata ce a ajuns in fata mea, a intors farfuriuta si a azvarlit prajitura in noroi.

- Mi-a cazut, a zis. Nu conteaza, ia-o si mananc-o.

M-am simtit jignit.

- Cum, sa o mananc .cu noroi?

- Dar ce, tu nu-i servesti pe oameni cu noroi? mi-a raspuns aspru.

M-am pierdut, eram naucit. M-am ridicat si am plecat! A doua zi m-am dus din nou. Mi le-a spus pe toate mult mai detailat de data asta. Mi-a fugit pamantul de sub picioare. Ce sa fac?, l-am intrebat. Mai intai de toate sa termini definitiv cu aceasta... treaba, apoi vino sa stam de vorba.

M-am intors in Tesalonic. Am inchis magazinul si am inceput sa caut un serviciu nou. Dupa o luna m-am intors la parintele si l-am gasit. Mi-a spus ca trebuie sa ma spovedesc, si m-a pus intr-o randuiala duhovniceasca".

Omul era deja foarte schimbat. Era acum un crestin fericit si constiincios.

Sunt nenumarate astfel de intamplari. Multi oameni le-au trait. Deseori, cand mergeam la batranul si asteptam sa ne vina randul pentru a ne primi, se gasea cate cineva sa relateze o asemenea experienta personala. Daca le-am aduna pe toate laolalta, ar rezulta o carte uriasa.

METODA INVATATURII BATRANULUI - DUHUL SFANT

La inceputul relatiei noastre duhovnicesti, parintele Paisie imi vorbea foarte putin. Cuvintele sale nu aflau in sufletul meu loc prielnic pentru a rodi.

De aceea, la inceput a cautat sa creeze un astfel de loc in sufletul meu. Cum a facut-o? Prin rugaciunea sa. Rugaciunea care izvora din inima sa neprihanita producea minuni.

Prin rugaciunea lui, asadar, dobandeam eu trairi si experiente duhovnicesti. Oriunde m-as fi aflat - in Sfantul Munte, in Tesalonic sau in India - simteam rugaciunea lui rasfrangandu-se asupra mea si acoperindu-ma cu o negraita dulceata si bucurie. Cateodata mi se intampla chiar si in vis, iar prezenta rugaciunii sale era atat de intensa incat ma trezea.

Alteori semana cu o adiere suava, inmiresmata. Cateodata de scurta durata, cateodata mai indelungata. Era o infinita diversitate. intotdeauna insa partea rationala ramanea in planul secund. Mai intai se petreceau "evenimentele duhovnicesti". Sufletul invata, cunostea in profunzime, iar apoi ratiunea, ca o buna slujitoare a lui, se straduia sa ordoneze, sa explice, sa exprime in ganduri si cuvinte aceste taine pe care sufletul le traia.

Dar ce inteleg cand spun ca rugaciunea batranului ma invata? Ce inseamna "rugaciunea lui"?

Era gandul lui care se indrepta spre mine? Era sufletul sau care venea si se atingea de al meu? Nu cumva exista inca ceva, o alta prezenta, o alta persoana, o alta putere? Ce se intampla, exact, in aceste clipe minunate?

Cine poate cu adevarat sa raspunda la aceste intrebari in toata adancimea si largimea lor? Doar cineva care s-ar afla la masurile duhovnicesti ale batranului. Eu voi vorbi numai pana acolo unde am trait, pana acolo unde evenimentele mi-au ingaduit sa inteleg.

Calitatile sufletului parintelui Paisie depaseau firea umana in sensul ei obisnuit. Sufletul sau era unit in chip desavarsit cu Duhul Sfânt, cu Hristos, cu Dumnezeu.

Isi curatise deplin sufletul de mizeria spirituala, de intunericul duhovnicesc, de mocirla patimilor (adica mandria, egoismul, iubirea de stapanire, iubirea de argint, iubirea de placere, slava desarta, lenevia, lacomia pantecelui s.a.m.d.). Prin efortul acesta, legat nemijlocit de participarea permanenta la Tainele Bisericii Ortodoxe, si mai ales la Sfanta impartasanie, parintele Paisie il purta inlauntrul sau pe Hristos, pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeu. Era purtator-de-Dumnezeu: unde se afla parintele Paisie, acolo Se manifesta Duhul Sfânt, Dumnezeu.

Astfel, fagaduinta pe care Iisus Hristos le-a facut-o tuturor ucenicilor Sai din toate veacurile (*Cel ce mananca trupul Meu si bea sangele Meu ramane intru Mine si Eu intru el - Ioan 6, 56*) era o realitate zilnica pentru el.

Aceasta potentă, pe care o au toti crestinii ortodocsi, parintele Paisie o adusese la stadiul ultim, acela de act. Cu alte cuvinte, o transformase, la capatul unor mari osteneli, din posibilitate in realitate.

Ceea ce parintele Paisie nazuia in sufletul sau, Duhul Sfânt implinea. Ceea ce sufletul sau atingea, primea atingerea Duhului Sfânt.

Cunostinta batranului era cunostinta Duhului Sfânt, aflat din belsug in sufletul sau. Cand stateai alaturi de el, simteai stralucirea Duhului Sfânt revarsandu-se peste tine, transfigurandu-te. Atunci cand ma aflam departe de el, vointa batranului, exprimata in rugaciunea sa, devenea un canal prin care se transmiteau in sufletul meu energii dumnezeiesti. Puterea batranului era Hristos, Care locuia inlauntrul sau.

Batranul lucra cu Dumnezeu, si Dumnezeu locuia inlauntrul sau.

De aceea cred ca insusi harul lui Hristos, Duhul Adevarului, Duhul Sfânt m-a invatat, prin rugaciunile parintelui Paisie.

De altminteri, aceasta propovaduieste si Evanghelia.

Era profetit de catre prorocii Vechiului Testament, cu secole inainte de a Se arata Domnul Iisus Hristos, ca Dumnezeu va trimite Duhul Sau oamenilor in vremea intruparii lui Hristos. Domnul le-a amintit aceste profetii iudeilor, zicand: Scris este in proroci: Si vor fi toti invatati de Dumnezeu (Ioan 6, 45).

Mai tarziu, adresandu-Se ucenicilor, Hristos le-a zis: *inca multe am a va spune, dar acum nu puteti sa le purtati. Iar cand va veni Acela, Duhul Adevarului, va va calauzi la tot adevarul* (Ioan 16, 12-13).

Si, inainte de jertfa Sa pe cruce din iubire pentru intreaga omenire, vorbindu-le ucenicilor Sai intristati, a spus: *Si Eu voi ruga pe Tatal Meu, si alt Mangaietor va va da voua ca sa fie cu voi in veac, Duhul Adevarului, pe Care lumea nu poate sa-L primeasca, pentru ca nu-L vede, nici nu-L cunoaste; voi il*

cunoasteti, ca ramane la voi si in voi va fi! (Ioan 14, 16-17).

Dupa ani de zile, infatisandu-le activitatea sa celorlalti crestini, Apostolul Petru povestea: *Si cand am inceput eu sa vorbesc, Duhul Sfânt a cazut peste ei, ca si peste noi la inceput. Si mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, cand zicea: Ioan a botezat cu apa; voi insa va veti boteza cu Duh Sfânt. Deci, daca Dumnezeu a dat lor acelasi dar ca si noua, acelora care au crezut in Domnul Iisus Hristos, cine eram eu ca sa-L pot opri pe Dumnezeu? (Fapte 11, 15-17).*

In cele din urma, daca Dumnezeu nu-Si pune mana Sa, in chipul stiut de El, mai mult sau mai putin vadit, atunci ii este cu neputinta omului sa descopere adevarul, sa ajunga si sa ramana credincios pana la sfarsit lui Iisus Hristos, unicul mantuitor al omenirii. Noi trebuie sa cerem tocmai ajutorul lui Dumnezeu.

Lucrurile pe care le invata intr-o clipa harul dumnezeiesc, Duhul Sfânt, sunt adanci si necuprinse, astfel incat ele nu incap in cuvinte omenesti, si nici macar in ratiunea omeneasca limitata care a creat aceste cuvinte.

Cea dintai lectie importanta este ca exista Duhul Sfânt. Aceasta o traiesti, este de domeniul evidentei. Exact asa precum stii ca exista lumina soarelui, pentru ca o vezi, precum stii ca focul incalzeste, pentru ca o simti pe pielea ta.

Diferenta consta in faptul ca evidenta Duhului Sfânt, atunci cand il traiesti pe viu, este de mii de ori mai izbitoare.

Tot asa precum atunci cand cineva, vazand obiectele lumii materiale cu ajutorul - sau mai degraba din pricina - luminii soarelui, dobandeste in acelasi timp si o cunoastere si o experienta a luminii insasi, exact in acelasi fel, atunci cand cineva cunoaste taina lumii duhovnicesti prin Duhul Sfânt, dobandeste totodata si o cunoastere si o experienta a Duhului Sfânt insusi.

Este dificil sa-i explice cineva unuia care s-a nascut orb ce inseamna "lumina", ce inseamna "a vedea". De oricata elocinta ar dispune, el ii va putea transmite extrem de putine date individului orb. Insa, daca printr-o operatie reusita va izbuti sa-l faca sa vada, atunci nu mai trebuie sa-i explice nimic. Cel care mai inainte fusese orb, cunoaste acum el insusi. Are o traire si o experienta personala. Acum cunoaste fara explicatii rationale, care se dovedesc de prisos si chiar obositoare.

In chip asemanator se intampla si cu Duhul Sfânt.

Cel ce trupeste este orb isi cunoaste orbirea sa, caci ii aude pe ceilalti oameni vorbind despre lumina, culori, soare, zi, noapte. Din toate acestea isi da seama ca se petrece in aceasta viata ceva foarte important, pe care insa el nu este in stare sa-l cunoasca.

Noi, cei orbi duhovniceste, ne aflam intr-o situatie mai dificila. Nu cunoastem ca suntem orbi duhovniceste, astfel incat sa ne cautam cu ardoare tamaduirea. Este tocmai motivul pentru care cei mai multi dintre noi ne astupam urechile, ne inchidem sufletul fata de Hristos, Care ne vorbeste despre lumea duhovniceasca si despre viata vesnica. Traim si murim in intunericul nostru duhovnicesc, fara a cunoaste vreodata Lumina lumii, pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeu.-

Desigur, exista trepte diferite ale participarii noastre la aceasta Lumina a lumii. Contemplarea luminii necreate este considerata a fi cea mai inalta culme duhovniceasca. Odata, intrebata de mine despre acest subiect, parintele Paisie mi-a relatat o experienta de-a sa:

"Eram la chilie (este vorba despre Chilia lui Ipatie, mai sus de Katunakia - n.a.). Ma rugam, cand am

vazut lumina necreata. La un moment dat, cand ea s-a retras, am privit in jurul meu si mi s-a parut ca e semiintuneric. O fi apus soarele, imi zic. Ridic ochii si... ce sa vad? Soarele se afla pe mijlocul boltii. Era luna iulie, toiu verii, si mie mi se parea semiintuneric. Mi se adaptasera ochii la cealalta lumina. Ca sa-ti dai seama cat de intensa a fost...".

Reaua mea intentie mi-a creat o multime de pacate personale, care deschisesera un adevarat abis intre mine si Dumnezeu. Rugaciunea batranului, avand ca "material" mila lui Dumnezeu, "cladea" podul peste abisul pacatelor, prin care primeam darurile iubirii lui Dumnezeu.

MAREA BINECUVANTARE

Cu cat un eveniment are o mai mare incarcatura duhovniceasca, cu atat este mai dificil sa vorbești despre el. Nu exista cuvinte, nu exista sensuri lingvistice care sa-l poata exprima. De asemenea, nu exista experiente sau imagini analoge din lumea materiala in care traим, astfel incat sa poata face cineva apel la o cat de slaba comparatie.

Apostolul Pavel spune despre aceasta: *...a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului sa le graiasca (II Cor. 12, 4)*. Adica a auzit, a trait, a inteles -cu puterea lui Hristos - lucruri pe care nu-i sta in puteri omului sa le exprime prin cuvint.

Intr-o dupa-amiaza ma dusesem in curtea din spate a batranului, si am simtit in aer o mireasma deosebita.

- Parinte, ai ars tamaie? l-am intrebat. Mi-am rotit privirile in stanga si in dreapta, incercand sa localizez sursa miresmei. Nu era nimic. Ma aflam intr-un spatiu deschis.

- Miroase frumos? m-a intrebat linistit batranul.

- Da, parinte, minunat! am raspuns in timp ce ma asezam langa el.

Ma obisnuisem deja cu aceste intamplari neobisnuite, inexplicabile, care se petreceau in jurul chilei si persoanei batranului, asa incat am renuntat si de data aceasta la alte comentarii si intrebari. Mi-am amintit de sfatul pe care mi-l daduse in trecut:

"Nu trebuie sa dai importanta acestor intamplari, nici sa te preocupi mult de ele, caci exista primejdia sa te amageasca Diavolul. Daca o intamplare este de la Dumnezeu si tu o treci cu vederea din precautie duhovniceasca, atunci Bunul Dumnezeu va gasi o modalitate mai evidenta pentru a-ti vorbi".

Asadar, am uitat repede evenimentul, fiind captivat de interesantele discutii cu parintele Paisie.

Intr-un sfarsit, m-am ridicat sa plec. M-am aplecat sa-i sarut mana, nadajduind sa-mi dea vreo scatoalca "duhovniceasca" si astfel sa-mi umple de bucurie si pace mintea si inima. intr-adevar, asa s-a intamplat.

Ajungand la usa din spate si fiind singuri, cuprins de o dorinta brusca, i-am luat mana si i-am sarutat-o. Batranul radea. Era bucuros. Eu ma aflam deja in acea "betie cumpatata".

A inchis. El era pe dinauntru, eu afara, ceva mai jos. imi spunea glume despre "cofetaria" lui Dumnezeu. Eu ma bucuram, si in acelasi timp ma sfiiam mult. Nu voiam sa plec, sa ma dezlipesc de langa el. Unde sa ma duc? Mi-era atat de bine in apropierea lui!

Si-a pus amandoua mainile pe capul meu si si-a ridicat o clipa ochii spre cer. Un rau duhovnicesc s-a revarsat atunci inlauntrul meu. Ramasesem fara grai. Eram atat de plin de viata! Cata pace! Cata lumina! Cata bucurie! - iar acestea sunt cuvinte foarte sarace. Rusinat, mi-am ridicat ochii si l-am privit. Avea o bucurie sobra. Si-a intins mana si a rupt o crenguta din tufa alaturata. Ma lovea alintator peste cap. Valuri-valuri se revarsa peste mine harul. Asa il simteam, ca pe un rau dezlantuit. Desi eram eu insumi, deplin constient de ceea ce ma inconjura, in acelasi timp ma "imbatasem" de Duh.

Aceste lucruri s-au intamplat dintotdeauna in Biserica lui Hristos, dupa cum se intampla si in zilele noastre.

Iata ce spune in Evanghelie Sfantul Ioan inaintemergatorul, Botezatorul lui Hristos: Eu unul va botez cu apa spre pocainta, dar Cel ce vine dupa mine este mai puternic decat mine; Lui nu sunt vrednic sa-I duc incaltamintea; Acesta va va boteza cu Duh Sfant si cu foc (Matei 3, 11).

In multe randuri Hristos fagaduise sa il dea pe Duhul Sfant, Mangaietorul, celor ce vor crede in El, ca sa-i calauzeasca la tot adevarul. Intr-adevar, in ziua Cincizecimii Dumnezeu Se uneste cu oamenii in Duhul Sfant: Si li s-au aratat, impartite, limbi ca de foc, si au sezut pe fiecare dintre ei. Si s-au umplut toti de Duhul Sfant (Fapte 2, 3-4).

Mai tarziu, iata ce se intampla prin Apostoli: inca pe cand Petru graia aceste cuvinte, Duhul Sfant a cazut peste toti cei care ascultau cuvantul (Fapte 10, 44).

Iata si alt exemplu: Iar apostolii din Ierusalim, auzind ca Samaria a primit cuvantul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru si pe Ioan, care, coborand, s-au rugat pentru ei, ca sa primeasca Duhul Sfant. Caci nu Se pogorase inca peste nici unul dintre ei, ci erau numai botezati in numele Domnului Iisus. Atunci isi puneau mainile peste ei, si ei luau Duhul Sfant (Fapte 8, 14-17).

Sunt astazi incredintat ca un dar asemanator am trait si eu atunci, cu rugaciunile batranului Paisie.

Nu-mi amintesc cum am plecat de la usa batranului. imi aduc aminte insa ca am urcat intr-un suflet cararea catre Sfanta Manastire Kutlumuși. Pe drum imi scosesem puloverul, astfel incat am intrat in manastire numai intr-o flaneluta. Monahii erau rigurosi in ceea ce priveste vestimentatia. Nimeni insa nu mi-a spus nimic.

Ma priveau cu intelegere si uimire. Si-au dat seama ce mi se intampla.

Parintele A. a suspinat si mi-a zis: "Ah! Unii se ostenesc, iar altii primesc binecuvantari!". Am ras, bucuros de gluma sa plina de bunatate.

Acest har a ramas asupra mea multe zile si era foarte intens. Am experiat aceasta stare vreme de aproximativ o luna. Aveam in adanc pace si liniste, bucurie si satisfactie. Mi se transfigurasera pana si trasaturile fetei, miscarile, cuvintele. Dupa zece zile m-am dus la alta manastire. indata ce m-a vazut, un ieromonah a exclamat: "Iata un vizitator plin de har".

INGERUL PAZITOR

Dupa mult timp mi-am amintit un alt eveniment, pe care il uitasem de indata ce se consumase. Mi se intamplase in chiar ziua aceea in care am plecat de la usa batranului, in locul unde cararea trece printre chiparosi, aproape de curte.

Imi amintesc ca m-am aflat deodata in fata unui tanar frumos de 16-17 ani, imbracat intr-un vesmant de pret, asemanator cu cel de diacon. Stateam la o distanta de un metru unul fata de celalalt. Era foarte frumos. De o frumusetate imaculata. Ca o floare de camp. Fara nimic trupesc, provocator - asa cum de multe ori se arata a fi frumusetatea oamenilor.

Nu mai tin minte nici cat timp, nici despre ce am vorbit, insa pe tot parcursul conversatiei am stiut in sufletul meu cu claritate ca era inger. ingerul meu pazitor, indata dupa aceea am uitat cu desavarsire intamplarea.

Mai tarziu, cand mi-am amintit, am mers la parintele Paisie si i-am povestit. A ras! "Pe atunci erai inca prunc duhovnicesc, dar acum, ca te-ai copt nitel, a ingaduit Dumnezeu sa ti-o amintesti", mi-a spus el.

Din nefericire insa, ma purtam tare necugetat. Aceste bogate daruri imi erau repede furate. Aveam buzunarele gaurite... De cate ori ieseam in lume, ma lasam tarat in multe pacate, risipind uriasel daruri si ajungand chiar mai sarac decat la inceput.

Batranul nu s-a indignat din pricina mea, si nici nu s-a descurajat. De fiecare data cand ma intorceam cu cainta, ma apuca, ma ridica, ma curata, ma tamadua, ma "imbraca" iarasi boiereste in pietre scumpe (v. Luca 15, 22), si astfel ma trimitea inapoi in lume.

De cate ori nu s-a intamplat aceeasi trista istorie? De cate ori! Ma purtam atat de des ca un lipsit de minte si nemultumitor... Dar niciodata batranul nu si-a impunitat sau marginit darurile duhovnicesci... Aceasta era darnicia sa!

- ...pentru ca Dumnezeu este iubire (I Ioan 4, 8)

- ...pentru ca iubirea lui Dumnezeu s-a varsat in inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel daruit noua (Rom.5,5)

- Iubirea desavarsita alunga frica (I Ioan 4, 18)

- Sa cunoasteti iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunostinta (Efes. 3, 19)

Inainte vreme, nimeni nu ma iubise cu adevarat pentru ceea ce sunt. Toti ma "iubeau" pentru un motiv. Domnisoarele ma "iubeau" in masura in care socoteau ca am un chip sau un corp frumos. Dar daca in urma unui accident m-as fi ales cu vreo invaliditate, oare n-as fi ramas aceeaasi persoana? Totusi, nici una dintre ele n-ar fi ramas langa mine. Nici una nu ma iubea adevarat. Nici una nu iubea acel miez adanc al fiintei mele, cu alte cuvinte - pe mine insumi. Nici una dintre ele nu cultiva o relatie cu mine, ci numai cu trupul meu.

Prietenii de ce ma iubeau? Pentru minte, pentru idei, pentru sarm, pentru cunostinte? Daca nu eram la Universitate, n-as fi ramas aceeaasi persoana? Daca ma loveam la cap si mi se ingreuia mintea, n-as fi fost acelasi? Cine m-ar fi iubit atunci? Nimeni.

Nici chiar dragostea parintilor mei nu se arata a fi una cu totul curata. Era umbrita de niste asteptari, de anumite dorinte de rasplata in viitor. Dincolo de dragostea fireasca, ma iubeau si pentru o seama de motive precise. Pentru ca eram inteligent, pentru ca eram un elev bun, pentru ca urma sa-i ingrijesc la batranete.

Dar nu exista nimeni care sa ma iubeasca pentru ceea ce eram? Curat, fara nici un interes, fara sa astepte

vreo oarecare rasplata? Nu avea importanta daca eram destept sau prost, frumos sau urat, bun sau rau. in spatele tuturor acestor lucruri superficiale existam eu, sinele meu adevarat. Voiam ca cineva sa ma iubeasca pur si simplu, numai pentru ca existam. Sa iubeasca miezul adanc al fiintei mele, nu fardurile sociale.

Am inceput asadar sa ma dispensez de toate aceste "podoabe". Mai intai hainele. Am inceput sa ma imbrac urat, fara gust. Prietenii au fost repede dezamagiti, nu putini dintre ei s-au maniat chiar de aceasta schimbare si s-au indepartat de mine.

Am realizat cu uimire cat de false si de superficiale erau relatiile mele cu cei din jur. Chiar si cei mai apropiati prieteni ai mei incepusera sa se poticneasca. Eram insa hotarat sa merg pana la capat. Sa arunc de pe mine, sa ma eliberez de orice lucru superficial, mincinos. Sa ma dezgolesc cu desavarsire pe mine insumi, pana la a ramane fiinta curata, pura.

Doar atunci as fi cunoscut cine sunt aceia care ma percep real si profund: cei care ar fi continuat sa ramana alaturi de mine numai si numai pentru ceea ce sunt.

Ei bine, n-a ramas nimeni... M-am aflat absolut singur. Intr-o solitudine fiintiala. Nimeni nu m-a urmat in profunzime. Detectasem centrul fiintei mele, miezul sinelui meu, dar... ramasesem singur. Mi-ar fi fost usor sa ma intorc la o viata superficiala. Stiam sa joc aceste roluri de mic copil. Puteam juca din nou rolul indragostitului, al prietenului, al fiului. Dar nu voiam. O data ce descoperisem centrul fiintei mele, intentionam sa ma ocup de mine insumi. Voiam sa imi cunosc sinele. Calamitatea falsei constiinte de sine imi produsese suferinta. Aceasta suferinta a distrus falsul idol frumos pe care il faurisem inlauntrul meu.

Suferinta se dovedea un bisturiu ascutit. Taia adanc si imi despartea carnea de oase. Falsul de adevar. Exista in interiorul meu multa minciuna care trebuia expulzata. Chirurgul era hotarat. Operatia trebuia sa aiba loc. In caz contrar, nu exista nici o sansa de salvare. Durerea era focul care mistuia minciunile.

In acea vreme am trecut printr-o mare durere. Sufeream mult si profund. Simteam oasele zdrobindu-mi-se. Sufletul imi ramasese incremenit si terifiat. imi simteam mintea gata sa se sparga in mii de bucatele. intampinam mari dificultati in a-mi pastra facultatea de a rationa. Nu puteam dormi... Mi-era teama sa ma culc. indata ce ma rapea putin somnul si imi slabea controlul ratiunii asupra simtirii, atunci din sufletul meu, ca dintr-o imensa rana insangerata, se revarsa deodata un rau de cumplita durere, amenintand sa-mi dizolve intreaga fiinta. Ma trezeam speriat, silindu-ma sa-mi stapanesc grozava durere. Ma temeam ca, neputand rezista suferintei, innebunirea va fi un proces inevitabil.

Faceam eforturi intense si perseverente de a-mi explica aceasta durere. Ma straduiam sa aflu cauza ei. Era oare lipsa iubirii, a adevarului? Viata mea desarta? Cautam cu zbulcium arzator raspunsul. Sa existe oare iubire adevarata in lume? Nu cumva cautam imposibilul?

Am mers la parintele Paisie si mi-am deschis inaintea lui adancurile inimii. Asteptam cu agonie raspunsul. Atunci mi-a spus:

"Omul merita sa fie iubit numai pentru ca este chipul lui Dumnezeu. Nu are importanta nici daca este bun sau rau, virtuos sau pacatos. -Omul merita sa fie iubit pentru ceea ce este. Hristos a iubit si S-a jertfit pentru oameni pacatosi, destrabalati: *N-am venit sa chem pe cei drepti, ci pe cei pacatosi la pocainta* (Marcu 2, 17). in acest fel trebuie sa-i iubim pe toti, fara deosebire. Asa precum soarele rasare pentru toti, inteligenti si prosti, buni si rai, frumosi si urati, astfel si iubirea noastra trebuie sa fie ca si iubirea lui Dumnezeu, care seamana cu soarele si se indreapta fara deosebire catre toate fapturile Sale".

Am gasit alinare. Cel putin era cineva de acord cu mine. Cineva ma intelegea... Ce mangaiere! Acest

cineva era parintele Paisie.

M-am intors acasa. Durerea... durerea, insa! Cateodata nu rezistam si ma trezeam noaptea plangand. "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!". Un strigat mut iese din launtrul meu. Numai atat: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!". Ma izbeam cu capul de perna, cufundat intr-o cainta adanca. Pe toate le facusem atat de gresit, atat de stramb... in aceste nopti infricosatoare luptam deznadajduit pentru intreaga mea viata.

S-a intamplat intr-o seara. Eram singur in apartament. Ma rugam, cand am simtit ca Se apropie de mine. Nevazut, dar atat de prezent. Imaterial, dar atotputernic. De neajuns, dar atat de aproape.

S-a atins de mine, dar nu la suprafata, ci in adancul meu. Pana la marginea fiintei mele. M-a umplut, S-a revarsat in mine. S-a unit cu mine atat de strans, incat am devenit una. Nimic nu se poate uni atat de mult cu altceva. M-a imbatat. Ardeam ca focul. Trupul imi era o adevarata vampaie. Voiam sa ma deschid cu desavarsire. Nici un colt al sufletului sa nu-mi ramana ascuns. Oricat de urat si de murdar ar fi fost. Voiam ca toate sa fie cunoscute si vadite. Marturiseam si imi dezveleam toate cele strambe si murdare, toate rautatile mele... Doream cu ardoare sa viziteze fiecare colt al sufletului meu. Pe de alta parte, ma simteam atat de nevrednic, atat de nepotrivit sa coexist cu El. Am cazut cu fata la pamant. Voiam sa ma mistui in beton...

Era o Iubire uriasa, necuprinsa. Venea de pretutindenii. Din nemarginit. Ea le tine pe toate. Era puterea care tine totul. Toate isi luau puterea existentei din aceasta Iubire. Toate isi perpetuau existenta datorita ei.

Voiam sa incetez sa mai traiesc. Voiam sa ma pierd, sa ma dizolv. Nu indrazneam sa exist si sa ma unesc cu ea. Eram nemiscat. Ea se apropia de mine. Izvorand din Cel ce exista dintotdeauna, aceasta Iubire se raspandea catre toti, strabatand toate.

La aceasta Iubire se raspunde numai cu o iubire identica. Nimic mai putin. Trebuie sa vrem, sa indraznim sa iubim in acelasi mod. Numai acest lucru este vrednic de El, de Izvorul Iubirii, de Hristos.

Tocmai pentru ca ma iubea, ma lasa sa ma apropiu de El, si ma curata, ma tamadua desavarsit de toate durerile si ranile.

Ma tragea lin, statornic, sigur, din intuneric la lumina, din mizerie la curatie, din nefiinta la fiinta. imi daruia o existenta mai intensa, mai adevarata, mai vie. Nu pentru ca avea nevoie de mine, ci pentru ca era Iubire.

Nu numai ca ma iubea... Era insasi Iubirea.

Ma cuprinde acelasi sentiment al neputintei de a exprima cele inexprimabile. Cat timp a durat? Nu stiu. Noaptea a inceput, tot noaptea s-a terminat. Ce influenta a avut asupra mea? Mi-a vindecat durerea, mi-a intarit mintea, a facut sa dispara primejdia, a raspuns tuturor framantarilor si cautarilor mele. Am aflat chiar infinit mai mult. Mi-a daruit o cunoastere trita, sigura, inalienabila. Influenta ei continua pana astazi.

Am cunoscut asadar ca firea omeneasca, fiecare dintre noi, are prin conlucrarea lui Dumnezeu putinta de a naste in inima sa o astfel de iubire. Daca o face, se preschimba ontologic, se indumnezeieste!

Putini o fac intr-adevar. Dar tuturor le sta in putere. Noi, cei multi, ne lenevim, ne temem, ne preocupam de lucruri neinsemnate. Suntem deplin vinovati pentru o asemenea atitudine.

Aceasta este dragostea duhovniceasca pe care o naste Duhul Sfânt în sufletul omului. Aceasta îl face pe om partas dumnezeiestii firi (II Petru 1, 4).

Aceasta Iubire este nefarsit mai înaltă decât oricare iubire omenească. Iubirea maternă este neînsemnată în fața ei. Aceasta Iubire este atotputernică. Nimic nu-i poate sta împotriva. Aceasta Iubire înfrânge moartea, biruiește legile firii. Aceasta Iubire este cea care a pus lege tuturor lucrurilor, este taina totului: ...pentru că Dumnezeu este iubire (I Ioan 4, 8).

Parintele Paisie avea înăuntrul său o astfel de iubire pentru toți oamenii, pentru toate faptele, pentru întreaga creație. În acest fel mă iubea și pe mine. Aceasta iubire a sa a devenit suportul vieții mele. Pe această iubire mă voi sprijini până la moarte. Pe ea m-am putut sprijini când eram în India. Atata vreme cât există cineva care îl iubeste în acest chip, de ce să se teamă omul? Numai de sine însuși, poate.

Câteodată bătrânul obișnuia să "blesteme" râzând: "Să vă ardă Dumnezeu cu iubirea Lui!". Mulți o înțelegeau metaforic. Eu cunoscteam că se exprimă cu maxima rigoare. Rugăciunea sa mi-a daruit și această experiență.

Si, dacă eu am smuls această experiență din mila lui Dumnezeu, pentru rugăciunile bătrânului Paisie, deoarece aveam nevoie de ea ca să rămân în viață, au existat, însă, există și vor exista oameni care au dobândit această culme a culmilor prin lupte personale, prin vrednicia lor personală.

Un astfel de om este Sfântul Simeon Noul Teolog, monah din Constantinopol (949-1022 d.H.). Rareori sfinții vorbesc atât de evident, atât de deschis despre experiențele lor "în Hristos". Iată cum descrie Sfântul una dintre experiențele sale de acest fel:

"[Iubirea] se afla deodată iarasi în mine, cunoscută, întreaga.

Si o vazui în mijlocul inimii mele

ca un luminator, ca un disc al soarelui.

...

Fiind în afara de toate faptele,

este totodată împreună cu toate.

Este foc, este și strălucire,

se face și nor al luminii,

dar este și soare.

...

Mi-a dezgolit mintea

de simțirea lumii

și m-a îmbrăcat în vesmântul

simțirii spirituale.

Astfel, m-a despartit de cele văzute

și m-a unit cu cele nevăzute.

Și mi-a daruit să vad

pe Cel necreat și să mă bucur de El.

...

Și am fost unit cu Cel necreat,

cu Cel nestricăcios și fără de început,

cu Cel de tot nevăzut.

Căci aceasta o face iubirea".

INTALNIREA CU SWAMI YOGAMUKANANDA

În acea perioadă viața mea era influențată de mulți factori. O puternică înrăurire avea rugăciunea bătrânului, pe care o simteam în diverse momente ale zilei sau ale nopții revărsându-se pasnic peste sufletul meu tulburat, dăruindu-mi o oază de bucurie în adâncă mea durere și o anumită limpezime și liniște în torentul gândurilor. Simteam mângăierea unei puteri care mă întărea, și dobăndeam încetul cu încetul o nădejde care mă ținea departe de împas și de autodistrugere.

De cealaltă parte, nu conștăteam cu vechile mele obiceiuri rele, care cu anii deveniseră patimi ce-si întinseseră în sufletul meu rădăcini adânci și viguroase. Mă duceau de nas.

Încercam să umplu golul din viața mea cu lucruri materiale și cu filosofii, dar acest gol se mărea, iar agonia se întetea... Creierul depunea eforturi febrile pentru a afla răspunsuri și soluții. Carte, multe cărți... Multă lectură, multă reflecție. Filosofii, doctrine, muzică, tehnică... dar nici un rezultat, nici o dezlegare, nici o ieșire.

Bătrânul îmi arăta nenumărate lucruri. Lucruri mari și minunate. Lucruri esențiale și înalțătoare. Nu-mi vorbea prin cuvinte, ci îmi dăruia trăiri. Atingea sufletul meu cu sufletul lui, ne lega iubirea sa dulce, arzătoare, și îmi dăruia ochii săi duhovnicești ca să-i vad înimă, ca să vad în general.

Astfel a început să se destrame treptat norul dens care mă învaluia. Lumea mi se descoperea într-o tainică adâncime și bogăție. Viața dobânda sens, iar cunoașterea existenței acestor lucruri era un alt fel de plăcere. O plăcere adevărată care nu se sfârșea, care devenea tot mai adâncă și mai intensă, care, atunci când se retrăgea, lăsa în urmă bucurie, iar nu tristețe. Aceasta era plăcerea duhovnicească.

De atunci și până astăzi, am păstrat această înclinație către contemplarea tainei. Norii, pasarile, soarele, copacii, stâncile, animalele, marea, oamenii, întreaga lume mi se descoperea ca o taină necuprinsă. Iar cea mai mare și mai intimă taină era sinele meu însuși. Mi se părea atât de minunat și atât de necunoscut... Ce ascundea lumea? Ce ascundea sufletul? Intuiam că acestea sunt lucrurile esențiale și voiam să le cunosc.

Simteam că toate se afla sub un control anume. O putere ascunsă, nevăzută, le stăpânea. Rebel și anarhist în concepții cum eram pe atunci, voiam să scap de acest control, de această putere.

Sufeream și multe alte influențe în afară de cele ale bătrânului. Viața mea destrăbălată mă expunea acestor influențe. Interesul meu pentru ocultism, ezoterism, magie "albă", yoga, zen, buddhism, ș.a.m.d., nu se diminuase. N-aveam deloc un punct de vedere clar asupra tuturor acestora. Mi se păreau importante, datatoare de speranță, capabile la rândul lor să reveleze posibilitățile vieții adevărate. Fagăduințele erau multe și mari... Le dădeam crezare.

Desigur, bătrânul mă avertizase:

"Uite, copilul meu, există două puteri în lume: Dumnezeu și Diavolul. Depinde de cine se înrudește cineva. Eu sunt cu Dumnezeu, cu Hristos. Aceștia cu cine sunt? Are și Satana oarecare putere. Face și el oarece minuni. Era arhanghel, și își păstrează puterea de arhanghel, tocmai pentru că Darurile lui Dumnezeu sunt neclintite.

Dumnezeu l-a plasmuit pe arhanghelul Lucifer și l-a împodobit cu toate virtuțile și cu multe puteri. Acesta s-a pervertit însă pe sine. Datorită mandriei, a dat o rea întrebuintare libertății pe care i-a dăruit-o Dumnezeu, și a căzut astfel din starea sa ontologică și din locul său din cer: Am văzut pe satana ca un fulger cazând din cer (Luca 10, 18). A căzut și a devenit Diavol. A căzut, și din lumină a devenit întuneric. A plasmuit pentru prima dată răutatea și minciuna. De aceea Hristos îl numește tatal minciunii

(Ioan 8, 44). inainte de caderea lui Lucifer nu exista nicaieri in cosmos rautate: Dumnezeu le-a creat pe toate bune foarte (Fac. 1,31).

Diavolul ii uraste pe oameni pentru ca sunt meniti comuniunii cu Dumnezeu in vesnicie. Acum el se lupta ca sa-l desparta pe om de Dumnezeu cu orice chip, prin minciuna, ratacire, viclenie, cugete, fapte; sa-l indeparteze de lumina si sa-l aduca la intuneric, anume in stapanirea lui. Exista oameni care au intrat in slujba Diavolului. Prin ei savarseste Satana diferite false minuni".

Mai auzisem toate aceste lucruri, dar nu le crezusem. Nici nu le respingeam, nici nu le acceptam. De aceasta data ele veneau din partea unui om atat de bun si de bland, incat mi-era greu sa le pun la indoiala. Fusesem martorul atator lucruri minunate savarsite de el, vazusem la el atatea puteri, atatea cunostinte, atata sfintenie, incat nu puteam sa-i ignor parerea. Ezitam.

Exista, de cealalta parte, punctul de vedere conform caruia toti suntem una. Toate religiile conduc la acelasi Dumnezeu. Toate drumurile duc la aceeasi destinatie. Bineinteles, fiecare se straduieste sa faca o reclama mai mare propriului sau "magazin". Yoghinii pretindeau ca cea mai inalta cale este yoga si le gaseau neajunsuri celorlalti. Masonii aveau ceva de obiectat despre restul, recomandandu-se in final pe ei insisi ca fiind mai intelepti si mai buni. Magii "albi" sustineau ca ei se muleaza mai bine pe structura sufleteasca a omului apusean si ca yoga este pentru orientali. Punctul asupra caruia pareau toti sa ajunga la consens era acela ca Biserica este o institutie moarta, stupida, o fosila vrednica de mila care nu poseda cunoastere, putere, viata. in general, insa, isi adaptau punctul de vedere in functie de discutie si de circumstanta. Urmareau cu atentie ce camasa ideologica este la moda si o imbracau pe aceea. Desigur, n-am depistat din prima instanta aceste tertipuri prozelitiste, desi s-ar fi convenit sa fiu mai vigilent. Eram insa lipsit de orice viclenie in tot acest tavalug. Surprinzator, dar asa s-a intamplat.

Plimbandu-ma odata prin padure, ca sa-mi alin durerea si sa pun ordine in gandurile mele, sa trag o concluzie dupa toate cele intamplate, m-am intins putin la radacina unui pin.

Atunci ceva m-a invaluit brusc si m-a cuprins in intregime. Am pierdut cu desavarsire contactul cu lumea exterioara. Nu vedeam, nu auzeam, nu mai simteam nimic din cele ce se petreceau in padure. Nu stiu daca aveam ochii inchisi sau deschisi.

Vedeam o singura imagine... o femeie frumoasa cu par lung si negru, imbracata intr-o haina lunga, cafenie. In locul ochilor avea doi pesti de argint, de marimea ochelarilor. Era impresionant de frumoasa. In cateva clipe a disparut la fel de brusc.

Am continuat sa raman intins si sa ma gandesc. Nu ma nelinistisem. Am inteles ca era un mesaj din ashram.

Zilele precedente, spre exemplu, simtisem in timp ce paseam pe bulevardul Tsimiski cum cineva incerca sa inoculeze de la distanta in sufletul meu dorinta de a merge la ashram. Am atribuit faptul lui Shivamurti, femeia care intemeiase in Grecia ashramul yoghin. Nu ma supusesem insa acestei provocari, intelegand foarte bine ca dorinta imi fusese "implantata" din afara, ceea ce imi provocase chiar o criza de furie.

De data aceasta era totusi ceva intens, astfel incat m-am hotarat sa merg. Din curiozitate? Stiu si eu?... Mi-am zis pur si simplu sa merg. N-am stat pe ganduri prea mult. Socoteam ca o voi scoate la capat cumva.

Intr-una din zilele urmatoare m-am dus. Am urcat cu automobilul pana la vila din Panorama, acolo unde era adapostit pe atunci ashramul. Ziua era scaldata in soare si gazonul uscat. in curtea din spate se afla Shivamurti impreuna cu o swami (calugarita yoghina) indianca. Vizitatoarea straina era bruneta,

frumoasa, cu par scurt. Ceilalti locatari ai ashramului se preumblau in jurul lor, la o oarecare distanta. Cautau prilejul de a o cunoaste si de a convorbi cu acea swami indianca, pe care o considerau foarte inaintata spiritual.

Datorita multelor mele relatii cu oamenii, stiam sa fiu oricand agreabil si plin de umor. Asa se face ca m-am pomenit glumind:

- Te-am cautat in cer si te-am gasit pe pamant.

Indianca s-a aplecat si a intrebat-o pe Shivamurti, in engleza:

- Ce a spus?

I-a explicat... Pe Shivamurti cautam sa o aflu cand am urcat.

Fata de Shivamurti nu incercam nici simpatii, nici antipatii. O demitizasem din prima clipa cand o vazusem. Descinsesem pe atunci in acelasi ashram, dornic sa o intalnesc. Toata multimea astepta cu nerabdare iesirea ei din camera. Mi se parea putin prostesc comportamentul lor. Cei mai multi erau tineri. A iesit brusc din camera, cu un aer extrem de impozant. Ca o imparatasa care iese sa fie slavita de supusi, in vreme ce le impartea darurile si bunavointa ei. Doar ca ea era cea care avea mai multa nevoie de admiratia lor. Mi-a parut un teatru jucat prost. Ea mi-a aruncat o privire piezisa. N-am raspuns cu rolul admiratorului, precum astepta atat asistenta, cat si ea insasi. Am schitat o privire fugara si am continuat sa ma ocup cu ciornele mele.

Alta data mi-au facut "cinstea" de a-mi propune sa o conduc pe Shivamurti la aeroport cu autoturismul meu, avand astfel "marea ocazie de a fi ajutat de aura marii yoghine". Am gasit un pretext si am refuzat. Se juca de-a stapana. Era insa urat, ca orice astfel de joc. Eu nu voiam sa o incurajez prin coparticiparea mea. As fi devenit si eu responsabil in felul acesta.

Trecusem cu o oarecare frecventa pe la ashram, intrucat ma interesau anumite cunostinte si opinii de-ale lor. La aceasta se rezuma legatura mea cu ashramul si cu conducatoarea lui.

M-am asezat asadar alaturi de cele doua femei cu destula degajare, de vreme ce nu eram angrenat - precum ceilalti - in vreo relatie de tip superior-subaltern, dascal-ucenic. Am inceput discutia, insa in chip ciudat, conversand nu cu Shivamurti, ci cu indianca. Shivamurti s-a marginit sa traduca atunci cand intampinam dificultati cu engleza. Am discutat mult timp, fapt care a starnit invidia si curiozitatea celor din jur.

Evident ca indianca socotise semnificativ salutul meu. Ne-am spus multe. I-am destainuit cateva din lucrurile care mi se intamplasera, nedumeririle mele despre cine sunt, despre ce se intampla in lume, despre vedenii si despre alte evenimente neobisnuite legate de batranul Paisie.

- A sosit ceasul sa-ti afli gurul tau, mi-a raspuns.

Eu aveam astfel de nedumeriri inca de la 5 ani.

- Cum este cu putinta ca un copil sa incerce asemenea nedumeriri? m-am mirat eu.

- Din vietile mele anterioare, a venit raspunsul.

Aici ne-am poticnit. M-am gandit la batranul, la monahi... Ei socoteau aceasta conceptie o mare eroare.

Nu exista vieti anterioare. Potrivit invataturii ortodoxe, omul are numai inceput, nu si sfarsit. Este nemuritor, dar are un inceput. Din chiar momentul conceperii sale, se creeaza o persoana noua care va exista vesnic. Dupa moarte se distruge trupul, iar sufletul ramane constient ca persoana, si asteapta invierea mortilor, cand noi toti ne vom redobandi inapoi trupurile. Aceste trupuri vor semana cu trupul lui Iisus cel inviat. Trupuri proslavite, vesnice, nestricacioase, neatinse de boala, foame, sete, somn. Trupuri care stapanesc materia si legile ei. Trupuri duhovnicesti. Precum trupul lui Hristos, care trecea prin usile incuiate, care s-a inaltat la ceruri, care a primit viata prin inviere. Cel intai nascut din morti S-a facut Hristos, si Lui ii va urma intreaga omenire, de la primul om, Adam, pana la ultimul. Vom deveni dumnezei prin har, prin puterea lui Dumnezeu si prin buna noastra intentie. Nu putem dobandi indumnezeirea prin trufasele eforturi care se sprijina pe puterile omenesti. indumnezeirea este darul iubirii lui Dumnezeu, Cel ce nu S-a rusinat sa Se faca asemenea noua, pentru a redeschide calea pe care omul o inchisese. Este darul lui Hristos, Dumnezeu-Omul, Care ne numeste frati ai Sai: Oricine va face voia Tatalui Meu Celui din ceruri, acela imi este frate si sora si mama (Matei 12, 50).

Si Lucifer a ravnit indumnezeirea. S-a straduit sa ajunga Dumnezeu prin furt si a devenit... Diavol. Asemenea si Adam in Rai, tot catre indumnezeire nazuia. Dar a voit sa o dobandeasca fara Dumnezeu, calcand legile lui Dumnezeu, si s-a distrus pe sine. Din nemuritor a devenit muritor, si a tras in caderea lui insasi firea omeneasca. Astfel, firea umana si-a pierdut slava si puterea, si a ajuns sa fie stapanita de Diavol, de sfatul caruia a ascultat. M-am gandit la toate acestea intr-o fractiune de secunda.

- De ce monahii sustin ca voi sunteti cu Diavolul?

am intrebat.

- Acestia nu cunosc, se afla intr-un plan inferior.

- Nu! Nu! am raspuns. Nu se afla intr-un plan inferior. Ei cunosc foarte multe lucruri.

Il aveam in minte pe batranul Paisie. El luase de mana un paralytic din nastere si il facuse sa mearga imprejurul chiliei. Pecetluise cu semnul crucii un bolnav de cancer la piept (caruia i se extirpasera trei sferturi din plamani si doctorii spuneau ca va muri in doua saptamani) si il facuse sanatos. Imi dezvaluise amanunte din viata mea pe care eu insumi le uitasem. Ma instiintase fara gres despre nenumarate lucruri ce urmau sa se intample in viitor. Hrana ursi din mana. intreaga natura il asculta. Se intalnea si convorbea cu sfinti, cu ingeri, cu Preasfanta Fecioara. Ajungea in locuri extrem de indepartate fara sa calatoreasca, iar in clipa urmatoare se afla iarasi la coliba lui. Dar nici macar toate acestea la un loc nu ma faceau sa strig "Nu!"... Era altceva, mai adanc, mai ascuns: batranul era teofor. il purta pe Dumnezeu inlauntrul sau. in inima sa, in sufletul sau. in jurul sau se revarsa harul lui Dumnezeu, pe care fiecare dintre noi il percepea la diverse intensitati si adancimi. Lui i se aplicau cuvintele lui Hristos: *Daca Ma iubeste cineva, va pazi cuvantul Meu, si Tatal meu il va iubi, si vom veni la el si vom face locas la el* (Ioan 14, 23). Dumnezeu isi facuse "locas" in inima batranului. *Cel ce ramane in Mine si Eu in el, acela aduce roada multa* (Ioan 15, 5). Roadele batranului se revarsau asupra miilor de oameni care il vizitau. Fiecare povestea apoi, cu recunostinta, propria sa experienta.

Toate aceste lucruri existau inlauntrul meu, dar nu le aveam limpezi in minte, nici nu le constientizam ca acum. Ele m-au determinat sa strig "Nu!".

- Nu exista Dumnezeu si Diavolul. Ne aflam dincolo de bine si de rau. Ce este raul? Ce este pacatul? a staruit ea.

- Cand ranesti, indurerezi, constrangi, ucizi pe vreun om sau pe tine insuti, acesta este pacat, am raspuns.

Discutia s-a oprit la acest dezacord. Ne-am ridicat si ne-am despartit. Eu am intrat in vorba cu niste cunoscuti de-ai mei. Ramasesem la un moment dat singur, cand s-a apropiat de mine iarasi indianca, pe numele sau Yogamukananda.

- Tu cu cine esti? m-a intrebat direct.

- Eu sunt dincolo de bine si de rau, i-am raspuns ironic.

A devenit foarte serioasa.

- Daca ar exista numai Dumnezeu si Diavolul, tu cu cine ai merge? m-a intrebat, privindu-ma intens.

- Calugarii spun ca voi sunteti cu Diavolul! am zis.

- So, what? (Si, ce?) a raspuns ea.

Raportat la context, raspunsul este echivoc. Poate insemna "Si ce daca zic asta calugarii?", sau "Si ce daca suntem cu Diavolul?". Insa modul de adresare nu sugera o simpla intrebare, ci se voia o invitatie si o provocare in acelasi timp. O recunoastere si un indemn la intovarasire. Exista de altfel si o atractie erotica intre noi (sa o pun oare pe seama Tantreilor).

"Uite, suntem cu Diavolul si petrecem bine! Smecheria noastra! Vino si tu! Ce este, ce s-a intamplat? De ce ti-e frica?"

Acesta a fost mesajul de ansamblu pe care l-am primit eu prin canale non-verbale. Din pozitia trupului, din privire, din timbrul vocii, din simtirea sufletului.

Nu stiu in ce mod anume, dar lucra deja asupra sufletului meu. Un val de dorinta a navalit pustiitor asupra mea si ma provoca, ma impingea sa raspund: "Sunt cu Diavolul".

Am fost socat, m-am pierdut cu firea din pricina acestei navaliri neasteptate. incercam cu disperare sa-mi pastrez echilibrul ratiunii sub acest val al dorintei care era aproape sa ma inghita. in acelasi timp, traiam o experienta absolut inedita pe care ma straduiam sa o inteleg, sa aflu ce mi se intampla de fapt. Exista si o imensa uimire fata de manifestarea acestei puteri a ei. "Deci, are ceva puteri!", m-am gandit. "Trebuie sa fiu atent cu ea". Se intamplau multe lucruri simultan, brusc. Sedeam in fata mea si ma privea cu maxima concentrare. Devenise toata o privire.

Am reusit sa-mi stapanesc aceasta pornire irationala a sufletului, sa nu cedez si sa spun ceea ce aveam cu adevarat in minte.

- Sunt cu Dumnezeu, am raspuns.

Voiam sa continui, dar fata i s-a intunecat instantaneu. Era manie? Amenintare? Ura? N-am apucat sa disting, caci s-a schimbat brusc si a plecat fara sa spuna un cuvant. De atunci n-am mai vazut-o...

Ceea ce as fi spus in continuare, daca n-ar fi plecat atat de intempestiv, era "But I like rebels, all my life I was a rebel" ("Dar imi plac rebelii, toata viata am fost un rebel").

Socotesc ca aceasta fraza descrie intru totul starea mea din acea vreme, si aici se afla explicatia faptului ca am continuat sa ma preocup de aceste lucruri si am facut calatoria in India.

Mai tarziu am aflat si alte detalii despre Yogamukananda. Fusese de la o varsta foarte frageda discipola a unui mare guru. A calatorit in intreaga lume, cutreierand din ashram in ashram, tinand conferinte si lectii despre yoga. O socoteau foarte inaintata. Era dintre discipolii apropiati ai lui Satyananda. Se bucura de aceeasi faima si in ashramul central al miscarii, din Mongyr (India), dupa cum aveam sa ma conving personal cateva luni mai tarziu, cand am mers acolo. A sustinut conferinte si diverse cursuri si in Grecia.

MIND CONTROL

"Nu tot ce straluceste este aur..."

Cu ani de zile inainte de a-l cunoaste pe parintele Paisie, luasem contact cu Mind Control prin intermediul unei carti cu acelasi nume, pe care mi-o daduse o verisoara de-a mea. Jose Silva, un mexican sarac si destept, descoperise o metoda prin care se puteau valorifica puterile ascunse ale mintii. Aplicand asupra sa aceasta metoda, el a devenit super-bogat, fondator si conducator al unei organizatii mondiale avand drept scop popularizarea acestei metode in intreaga lume. Astazi aceasta organizatie are filiale si in Grecia. Membrii platesc o cotizatie pentru conferintele regulate, se organizeaza in asociatii si se straduiesc sa atraga un cat mai mare numar de noi membri la conferinte.

Din punct de vedere stiintific, metoda se bazeaza pe emisia de unde electromagnetice a creierului. Mai precis, creierul emite un anumit tip de unde atunci cand individul se afla in stare de veghe, alt tip atunci cand doarme adanc, alt tip atunci cand doarme usor, cand se afla intre somn si veghe. Acest ultim tip de unde au fost botezate "unde alfa", considerandu-se asadar ca in aceasta stare, intre somn si veghe, creierul se afla pe "nivelul alfa".

Initiatorii metodei sustin ca in momentul in care creierul se afla pe nivelul alfa, atunci are mai multe "puteri", sau poate valorifica mai bine potentele sale. Astfel au elaborat o tehnica, numarand in sens invers de la 10 la 1, prin care, constient, individul poate cobori la nivelul alfa oricand doreste, fara a fi nevoie sa doarma. Cand cineva se afla la acest nivel, isi poate folosi puterile ascunse ale mintii.

Toate aceste enunturi au fost ambalate intr-o terminologie stiintifica si sunt prezentate ca "stiinta". in cadrul cursurilor adresate incepatorilor, nu se face nici cea mai mica aluzie la yoga sau misticismul oriental. Dimpotriva, este exploatata ilicit perceptia occidentala asupra stiintei, psihologiei s.a.m.d. Numai penetrand cineva organizatia poate depista treptat tainicele interconexiuni. Cand un individ ajunge sa prezinte incredere, cand devine unul dintre ei, "de-al lor", atunci ii vor indica aceste vase comunicante.

Atunci va recunoaste ca aceasta "noua descoperire" a lui Jose Silva nu este nimic altceva decat vechea metoda de autohipnoza pe care o foloseau vechii egipteni, dar o folosesc si actualii hindusi, buddhisti si toata gama de propovaduitori ai misticismului oriental.

Difera numai vitrina, modul de servire, paravanul, invesmantarea intregului demers cu hainele stiintei apusene. Tinta o constituie atragerea celor care admira si crediteaza stiinta.

Se intelege ca in perioada aceea nu cunosteam toate aceste lucruri. Este si motivul pentru care, atunci cand am aflat ca se organizeaza o conferinta introductiva despre "Metoda Jose Silva" la Societatea de Studii Macedonene, am mers plin de interes. Am audiat toata prezentarea. Existau, desigur, elemente care imi aminteau de yoga, insa destul de vag, iar aceasta intrucat posedam totusi anumite cunostinte despre yoga. Cineva care nu avea nici o astfel de tangenta n-ar fi putut nici macar sa banuiasca ceva.

Mi se ivise o nedumerire, fapt pentru care i-am adresat la sfarsit urmatoarea intrebare profesoarei care

vorbise:

- Mentea omeneasca, prin natura si constructia ei, are un mod firesc de a functiona. Astfel, ea se afla la nivelul alfa numai atunci cand omul doarme, deci pentru o perioada limitata de timp in decursul celor 24 de ore. Dumneavoastra ne propuneti sa intervenim in acest proces spontan, natural, si sa intreprindem o schimbare, o inlocuire. Ne propuneti efortul de a ramane pe nivelul alfa cat mai mult timp posibil. Cum putem sti daca acest lucru nu este periculos? Cum putem fi siguri ca aceasta constrangere a firii nu va da nastere unui dezechilibru, unei vatamari trupesti sau sufletesti? Cum ne edificam asupra impactului pe care il va avea asupra sistemului nostru nervos, spre exemplu? Vatamarea poate sa nu se manifeste imediat. Creierul are niste parametri de rezistenta, dar atunci cand se opereaza o fortare sistematica, de ani de zile, a functionarii lui firesti, ce se va intampla in asemenea conditii? De unde putem sti ca va rezista?

- Nu te teme, noi stim! a raspuns.

Doar atat!... Trebuia adica sa cred in ei si in cunostintele lor.

N-am primit un raspuns stiintific concret. Un cercetator, un fizician, un medic, ar fi adus o dovada experimentală, rezultate statistice. Spre exemplu, cutare medicament sau cutare metoda a fost aplicata pentru atata timp unui grup, iar apoi au fost examinati membrii grupului si s-a constatat asta si asta. Au fost depistate cutare efecte pozitive, respectiv cutare influente negative, etc. etc.

Acesti oameni nu numai ca nu vehiculau elemente stiintifice, validate prin experienta, dar nu practicau nici macar un mod de gandire stiintific. Totul se rezuma la cateva "incredintari" linistitoare: "Nu te teme, stim noi ce facem, ai incredere in noi".

Cata incredere poate investi cineva intr-un om neinstruit? De pilda, ii poti incredinta motocicleta, automobilul, casa sau - fie! - chiar si contul tau din banca. Dar este oare intelept sa-i incredintezi "in alb" creierul tau, activitatea mentala, echilibrul tau sufleteasc?

Eu n-am urmat atunci seminariile, ci abia doi ani mai tarziu. impins de uriasul meu egoism, voiam sa ma disting de oameni, sa-i depasesc cu orice risc. Mi se promitea ca voi fi ajutat sa dobandesc puteri "ascunse", sa-mi valorific intregul potential al mintii si, in felul acesta, sa-i surclasez pe cei din jur, sa-mi pot rezolva cu usurinta problemele zilnice, sa-i pot "ajuta" pe ceilalti oameni, adica sa ma aflu intr-o pozitie superioara lor.

Toate aceste patimi, mizeria sufleteasca, erau inconstiente, inspirat mascate de lozinci frumoase precum "progres spiritual", "cautarea adevarului", "ajutorarea omenirii", "redescoperirea gnozei mistice" s.a.m.d. Daca se adauga in calcul plictisul si golul vietii zilnice lipsite de Hristos, singuratatea si dorinta de a intalni oameni, in special de sex opus, atunci pot fi intelese cateva dintre mobilurile care ii imping pe oameni, inconstient de cele mai multe ori, sa ia parte la astfel de miscari.

Asadar, la doi ani de zile dupa primul contact cu ei, si la cateva luni dupa intalnirea cu Yogamukananda, ma aflam la Majestic - o cafenea pe malul marii unde obisnuiau sa se adune studentii - cand m-a intalnit un oarecare cunoscut si mi-a spus ca merge sa participe la prima lectie a seminarului despre Mind Control. Am hotarat sa-l insotesc.

Seminarul se desfasura intr-o sala de conferinte de la Electra Palace, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Tesalonic, in piata Aristotel. Urma sa dureze patru-cinci zile, iar participarea costa jumatate din bursa lunara a unui student. M-am intalnit cu profesorul si i-am spus ca nu dispun de banii necesari. M-a primit gratuit.

in acea vreme citeam cartile lui Omraam Mikhael Aivanhov, un fel de mag "alb". Prima zi a seminarului a decurs linistit si toti erau satisfacuti. La sfarsit am cautat prilejul sa ma intalnesc in particular cu profesorul.

Era un om la vreo 40-45 de ani, suplu, cu o constitutie atletica. Numele sau era Paul Grivas. Era cipriot de origine, eleno-american la a doua generatie, si locuia in New York. Ne-am simpatizat reciproc. Vorbea foarte bine greceste.

- Apartii Fratiei Albe Universale? l-am intrebat.

- Sper ca da, a raspuns.

Am continuat discutia. Cand a constatat ca citisem si cunosteam destule lucruri legate de yoga, mi-a spus ca si el este yoghin. M-am mirat putin, caci nu-mi imaginasem niciodata un yoghin imbracat in costum.

- Eu practic Kriya Yoga si l-am avut maestru pe Paramahansa Yogananda. Aici lucrez ca sa scot ceva bani.

Pe mentorul lui il cunosteam dintr-o carte a sa. O citisem pe vremea cand eram student in anul I. imi dorisem si eu sa-l intalnesc candva. Am continuat discutia si am descoperit ca Paul era un yoghin avansat. l-am marturisit:

- Simt ca tot ceea ce fac ma schimba; faptele mele, cuvintele, gandurile ma influenteaza profund in interior, imi transforma sufletul. Nu stiu cum trebuie sa traiesc. Nu stiu catre ce trebuie sa ma indrept. imi cizelez sinele in fiecare zi, dar fara un plan, fara un model, ci in virtutea hazardului. Nu-i indicat sa continui asa, dar nu stiu cum.

- Data viitoare cand am sa vin in Grecia, in primavara, peste sase luni, vom petrece o zi impreuna. De data asta nu am timp.

- In primavara eu voi fi in India, am raspuns.

M-am mirat atat de raspunsul pe care i l-am dat, cat si de rapiditatea cu care evoluase relatia noastra. Am inteles ca, intr-o maniera necunoscuta mie, Paul ma influentase.

Astazi pot conchide ca ma supusese unei usoare hipnotizari.

In rastimpul celor doi ani care trecusera de la prima conferinta desfasurata la Societatea de Studii Macedonene, il cunoscusem pe parintele Paisie. inmagazinase in launtrul meu, asadar, cateva experiente ortodoxe, crestine.

In ziua a doua a seminarului ma aflam in salonul hotelului, asteptand reluarea discutiilor. Din aceasta zi urma sa inceapa adevarata instruire-initiere. "Oare e bine ce fac?", m-am intrebat, gandindu-ma la toate cele pe care mi le spusese parintele Paisie.

"Parinte, daca ceea ce fac e un lucru rau, impiedica-l! Nu ingadui sa se intample", l-am rugat launtric.

Au sosit apoi cunoscutii, cateva domnisoare, si am uitat cu desavarsire de rugaciunea pe care o facusem.

Seminarul a demarat. Am inceput rostind cu putere OM, sunetul "sfant", conform invataturii hinduse, pentru a se "purifica" atmosfera de influente spirituale nedorite.

Seminarul continua, dar elevii mai vechi au inceput sa devina indispusi. in pauze, murmururile si agitatie cresteau. Eu nu puteam intelege ce se petrecea. Il simpatizasem pe Paul si imi displacea sa aud cuvinte impotriva sa.

Paul insa, precum s-a dovedit mai tarziu, incepuse sa ma suspecteze a fi cauza dificultatilor. Dupa pauza, a redeschis seminarul cu cateva anecdote, pentru a destinde atmosfera. In timp ce spunea anecdotele, plimbandu-se prin multime, ma supunea diferitor teste psihosomatice. Spre exemplu, imi intindea brusc mana, ca sa vada cum voi reactiona. Absolut spontan, fara sa ma gandesc, am raspuns pozitiv; l-am prins strans de mana. Mi-a facut trei-patru astfel de teste si, in final, mi-a facut unul despre care citisem intr-o carte de psihologie. Atunci mi-am dat seama ca se indoieste de mine, ca verifica raportarea mea emotionala fata de seminar si fata de persoana sa.

M-am mirat, caci eram realmente intr-o stare pozitiva. De altfel, am reactionat la toate testele pozitiv.

S-a hotarat sa continue initierea. Atmosfera devenise calda si amicala. Era un bun profesor. Procesul de instructie progresa gradat, cu exercitii tot mai complexe. Dupa o jumatate de ora de exercitii, elevii mai vechi au inceput din nou sa se agite. Murmurau intre ei.

Aceasta tensiune n-a intarziat sa erupa. S-au ridicat doi-trei dintre ei si au inceput sa protesteze deschis:

- Exista sau nu exista protectie spirituala la acest seminar? intrebau ei provocator.

Pentru elevii mai noi, sensul acestei intrebari era greu de reperat. Ce sa insemne "protectie spirituala"? Sa ne protejeze de ce anume? Exista vreun pericol de care trebuie sa ne protejam? Cine ne ameninta si cine ne protejeaza? La toate aceste intrebari, veteranii raspundeau cu jumatati de cuvinte. Subliniau insa faptul ca de aceasta data existau intruziuni de ordin spiritual si ca situatia devenise astfel critica, spre deosebire de sedintele precedente.

Seminariile s-au intrerupt pentru o zi. Paul a anuntat ca vom continua seminariile cu Maria, o veche eleva a sa, intrucat el personal nu mai poate continua.

Atunci mi-a stralucit in minte acest gand: "Ce am cerut eu de la parintele Paisie? Nu l-am rugat sa impiedice initierea, daca este un lucru rau? Sa fi intervenit batranul?...". Nu eram sigur. La mijloc puteau fi nenumarate alte cauze.

Am hotarat sa continui, rugandu-ma in acelasi timp lui Hristos si cerandu-i batranului ca, daca acest seminar este un lucru rau, sa mi-o arate inca si mai limpede.

Dupa intreruperea de o zi, Maria, care urma sa continue seminariile in locul lui Paul, a sosit din Atena. Era o tanara in jur de 30 de ani, simpatica, blond-castanie. Initierea s-a derulat fara impedimente pentru ceilalti. Mie, insa, au continuat sa mi se intample evenimente neasteptate.

Spre exemplu, la un oarecare exercitiu, in timp ce tineam cu totii ochii inchisi si ne aflam cufundati in nivelul alfa, sau, mai exact, in stare de autohipnoza, schitam in mintea noastra imaginile pe care ni le sugera Maria.

Ea alesese dinainte aceste imagini si le prezenta una dupa alta, fara intrerupere, exact ca la cinematograful.

Astfel, fiecare dintre noi avea in minte o succesiune permanenta de imagini controlate.

Brusc, in timp ce executam linistit indicatiile, s-a petrecut ceva asemanator unei intreruperi a "filmului", ca o interventie din exterior.

In loc sa vad ceea ce dicta Maria, am vazut un demon. Avea un chip urat si viclean, codita si coarne. Afisa un aer glumet. Inspira mai curand o dispozitie prietenoasa fata de mine. Nu era amenintator, nici dusmanos.

Am fost surprins de intamplare. Ce putea fi creatura aceea? Ce voia de la mine? Imaginea a durat cateva secunde, dupa care am continuat exercitiul. Nimeni n-a banuit nimic. Pe parcursul exercitiilor, demonul mi-a reaparut in mai multe randuri, de fiecare data in alt chip.

La sfarsit am hotarat sa-i cer lamuriri Mariei. Dupa terminarea cursului, ne-am asezat amandoi intr-un capat al salonului si i-am descris cele intamplate.

- Despre ce poate fi vorba, care este parerea ta? am intrebat.

M-a ascultat cu atentie, fara nedumeriri sau obiectii. A admis intocmai evenimentele, spunandu-mi ca asemenea lucruri se intampla frecvent in plan spiritual. A inceput apoi sa-mi vorbeasca despre maestrul ei care traia in Franta. Mi-a spus ca o ajutase mult, dar ca-l plateste atat de scump incat este nevoita sa munceasca 12 ore pe zi, fara a mai socoti si seminariile de Mind Control. isi intalneste maestrul de patru-cinci ori pe an, si ii da aproape toti banii pe care-i are. Atat de costisitoare ii este relatia cu el...

Din cate mi-am dat seama, maestrul ei urma asa-numita "cale a omului siret", era discipol al lui Gurdjieff.

Tanara se arata a fi inteligenta, terminase Dreptul, calatorise mult. N-am putut intelege relatia ei cu profesorul francez. Practic, ea ii daruia toti banii pe care-i castiga intr-un an. Foarte comercial vedea lucrurile acest maestru! Parintele Paisie era exact contrariul. Cauta mereu sa dea, nu sa primeasca. impartea toate darurile sale duhovnicesti copiilor sai. In dar ati luat, in dar sa dati, le-a spus Hristos ucenicilor Lui (Matei 10, 8).

Maria socotea yoga ca fiind o cale inferioara fata de a sa. ii gasea chiar si erori. O folosea insa conjunctural. Cat despre seminariile de Mind Control, ele erau adresate incepatorilor, avand un caracter introductiv. Daca cineva dorea sa progreseze, trebuia sa-si gaseasca un maestru propriu. Cam acestea erau conceptiile ei.

I-am pus din nou aceeasi intrebare:

- De ce mi-a aparut demonul?

A zambit cu simpatie si mi-a spus:

- Se pare ca celulele tale au o astfel de polarizare incat il atrag.

Cu alte cuvinte, sustinea ca eu as avea o oarecare "inrudire organica" cu Diavolul. Am deschis gura plin de uimire:

- Bine, zic, atunci lui Hristos de ce I s-a aratat?

A ramas incremenita.

- Pui intrebari dificile, mi-a spus si s-a indepartat.

Am simțit că urmăresc două lucruri: primul, să mă pună în contact cu maestrul ei; al doilea, să-mi inducă ideea că eu aș avea o oarecare rezonanță cu demonii, și să mă determine să privesc pozitiv acest lucru.

Seminariile erau foarte aproape de sfârșit, începusem să mă frământ. Poziția Mariei, apariția demonului, nu erau oare tocmai împlinirea rugămintii pe care i-o adresasem părintelui Paisie? Nu-i cerusem că "dacă acest seminar este un lucru rău, să mi-o arate încă și mai limpede"?

După un timp, l-am întrebat pe bătrân dacă auzise rugăciunea mea și dacă îmi daduse "mana de ajutor". A zămbit și m-a mângaiat cu multă dragoste: - Te-ai fi lăsat fără ajutor, bre? a răspuns.

Se presupunea că după aceste seminarii dobândisem anumite aptitudini. Spre exemplu, puteam diagnostica de la distanță bolile de care suferă un om. Se presupunea că aveam puterea de a vindeca boli. Utilizam inclusiv celebra sferă de cristal, asemănătoare celei pe care o folosea vrăjitoarea Magică de Spel în "Micky Mouse" al lui Walt Disney. Învătasem și noi să prevedem viitorul cu ajutorul cristalului... cel puțin așa se presupunea...

Se mai presupunea că aveam capacitatea de a ne "programa" viitorul. Astfel, atrageam spre noi evenimente care doream să ni se întâmple (de pildă, să găsim un serviciu bun, să devenim bogați - așa precum făcuse, de altfel, și Jose Silva, inventatorul metodei) sau evitam evenimente neplăcute (vreun accident, vreo nenorocire ș.a.).

Căta vreme eram împreună cu profesorii, încercările noastre se soldau cu succese. Dar aceste lucruri nu pot fi stabilite cu exactitate, astfel încât rămâne întotdeauna loc de îndoială. Se pot oferi o multitudine de explicații.

Am decis asadar să pun la încercare metoda. M-am gândit să-mi fixez drept scop împlinirea unor evenimente improbabile. Mi le-am "programat", deci, pe următoarele două: să obțin, în viitor, livretul militar fără să execut stagiul; și, ca totuși să fie încă și mai improabil, m-am "vizualizat" pe mine însumi, cu barba lungă și plete, îmbrăcat civil, ridicându-mi livretul de la Marele Stat Major al Armatei. Scenariul unor asemenea evenimente era neverosimil în condiții normale.

După patru-cinci ani de zile, mi-am ridicat livretul de la Marele Stat Major al Armatei; eram îmbrăcat civil, cu barba lungă și plete, și "executasem" cea mai mare parte a stagiului undeva în străinătate, absolut legal.

Am ales apoi un nou test, pe termen scurt. Cu un an de zile în urmă, cunoscusem o tânără. Era atât de ostilă față de mine, încât evita sistematic să mă întâlnească.

Toate eforturile mele de a-i smulge o întâlnire erau mereu zadarnice. Mă respingea cu maximă intransigență. N-o văzusem de un an de zile. Am "programat" să se petreacă improabilul. Am folosit "metoda" și am cerut să caute ea să mă găsească, fără ca eu să misc macar un deget. Am "lucrat" la aceste două "programe" aproximativ o săptămână.

După zece zile, domnișoara respectivă, care mai înainte nu-mi putea suporta nici simpla prezență, căută acum - prin intermediul cunoscuților - prilejuri și pretexte de a se apropia de mine. Nu m-am arătat căsui de puțin interesat, ci chiar am încercat ostentativ să mă țin departe de ea.

În final, printr-o cunoștință comună, m-a invitat la ea acasă. N-am răspuns. La scurtă vreme, mi-a adresat aceeași invitație. Nu i-am dat curs nici de data aceasta. Apoi m-a contactat telefonic ea însăși, rugându-mă să merg pentru că ar avea - chipurile! - să-mi dea ceva.

M-am umplut de uimire! Ce sunt oare lucrurile acestea? Tin de domeniul magiei? Cine "pregateste" evenimentele de dragul meu? Nu cumva demonii? Nu cumva au dreptate calugarii cand spun ca astfel de oameni lucreaza cu Diavolul? De ce mi-au dat aceste puteri? Ma iubesc? N-o cred! Care sa fie pretul ce trebuie platit in schimb? Nu cred ca asemenea puteri se dau fara un pret. Cine slujeste pe cine?

In urma unei concentrari cu scop "tamaduitor", am depistat o boala a tatalui meu. intrebându-l despre ea, mi-a confirmat toate predictiile. Astfel de evenimente aveau sa devina atat de frecvente, incat mi-ar fi aproape imposibil sa le relatez pe toate. Cert este ca am sfarsit prin a ma speria si, in cele din urma, am renuntat definitiv sa mai utilizez metoda.

Astazi ma feresc de orice legatura cu astfel de "puteri". Cu cat mai intens recurge cineva la aceste "metode", la aceste "tehnici", cu atat mai mult se indatoreaza si se inrobește pe sine celui care se ascunde in spatele lor. Se autocondamna la o incalculabila nenorocire. Sfarseste prin a ajunge o victima eterna a Satanei.

Cat timp traieste, omul are permanent la indemana posibilitatea de a se elibera din aceasta abominabila tiranie, daca cere ajutorul lui Hristos.

Mie imi lipseau insa pe atunci cunostinte elementare despre aceste chestiuni. Se ingramadeau in mintea mea o sumedenie de mituri, rataciri, fantezii, astfel incat paseam pe calea vietii ca un pui de gaina ametit.

TRAS DE PAR CATRE SFANTUL MUNTE

Asadar, in ciuda experientelor mele din Sfantul Munte, in ciuda legaturilor mele cu parintele Paisie, o data revenit in lume m-am readaptat vertiginos vechiului mod de viata. in afara de yoga, isi facusera acum loc in viata mea si tehnicile de Mind Control.

La un moment dat am inceput sa constientizez, destul de vag, ca nu merg bine. Traiam intr-un soi de zapaceala. Am hotarat sa fac o noua vizita in Sfantul Munte, sa-l intalnesc pe batranul Paisie.

In ajunul plecarii am pus ceasul desteptator sa sune, ca sa prind autobuzul dis-de-dimineata. M-am trezit tarziu. Desteptatorul se stricase!... Dupa cateva zile am hotarat sa plec intr-o marti. Luni seara a venit un prieten din Atena, si planurile s-au contramandat din nou... Am decis ca plec joi. Miercuri seara s-a intamplat sa fiu insa nevoit sa dorm in alta parte... Toate aceste "coincidente" incepusera sa ma irite.

"Punct", mi-am zis, "Duminica dimineata voi pleca negresit. Sambata nu ies nicaieri, tocmai ca sa previn orice complicatie". Ei bine, in chiar acea seara de sambata a venit la mine acasa o prietena care a insistat sa mergem la plimbare, caci se simtea rau si avea nevoie de companie si mangaiere...

Intr-o dupa-amiaza ma aflu la un prieten care incepuse si el sa mearga regulat in Munte. I-am povestit cele intamplate si am conchis: "Daca nu da batranul o mana de ajutor, nu ma vad mergand". indata, in chiar acea clipa, am simtit o pace plina de prospectime pogorandu-se asupra mea, in vreme ce prietenul incepuse deja sa-mi spuna:

- Dormi aici in noaptea asta! Te trezesc eu dimineata, cand plec la serviciu.

- N-am bani, nici haine, i-am raspuns.

- O sa-ti dau eu, ba chiar iti dau si rucsacul meu, a zis.

Intr-adevar, am dormit acasa la el, iar in dimineata urmatoare am luat autobuzul spre Munte.

In tot acest rastimp, inclusiv de-a lungul somnului, acea pace atat de reconfortanta stapanea inlauntrul meu. Era ca si cand as fi avut in suflet un tovaras intim. Abia dupa plecarea autobuzului a inceput sa se destrame acest simtamant. Stiam ca parintele Paisie daduse inca o data o mana de ajutor. M-a "tras de par" si m-a descurcat din haturile lumii.

In sfarsit, am ajuns si l-am gasit. M-a prins in brate cu multa grija si delicatete, propunandu-mi sa gazduiesc la un ascet cunoscut de-al sau. "Pana te vei linisti putin. Vei veni sa ma vezi oricand voiesti. Vei invata si pictura acolo", a adaugat. M-am invoit, asadar, si am mers.

PORTARITA

Pasii mei catre crestinism erau nesiguri. Batranul ma trimisese sa stau temporar la un ascet. Acesta traia singur intr-o casuta, in padure. Era necesara o ora de mers pe jos, pe carari deseori blocate de crengi, pentru a ajunge in locul de unde s-ar fi putut cumpara ceva. Exista o mica gradina pe care o ingrijeam in fiecare dupa-amiaza. Era multa liniste! Aproape nici un om. O data pe saptamana venea un parinte "vecin" pentru Dumnezeuiasca Liturghie. Alteori ascetul slujea singur, si astfel petreceam cate 15 zile fara sa intalnim vreun om.

Intre noi ne vedeam foarte putin peste zi. O ora dimineata, cand citeam cu voce tare din cate o carte patristica in timp ce ascetul picta, si vreo doua ore dupa-amiaza, in gradina; urma apoi indata masa si slujba pavecernitei.

Imi petreceam timpul citind despre ortodoxie. Texte scrise in adancul veacurilor, avand o vechime de pana la o mie sapte sute de ani; texte mai recente, datand de acum trei-patru sute de ani; in fine, texte ale unor oameni care murisera in urma cu cativa ani. Toate despre ortodoxie. Scrise de asceti, de oameni incercati in nesfarsite ostenele si lupte duhovnicesti, care la capatul unei vaste si nemijlocite experiente personale, dobandisera cunoastere duhovniceasca. Si tocmai in virtutea acestei cunoasteri extrem de inalte, vorbeau despre om, despre ce se ascunde in sufletul si in mintea lui, despre taina si maretia lui, dar si despre caderea lui.

Vorbeau despre Dumnezeu, despre cum il cunosteau, cum il simteau, cum il vedeau, cum traiau impreuna cu El, cum il pierdeau, cum il aflau din nou - tot mai aproape, tot mai limpede, tot mai intim.

M-a impresionat identitatea punctelor de vedere si a traiurilor unor oameni pe care ii desparteau chiar si o mie cinci sute de ani, spre exemplu. Eram foarte uimit.

- Aceasta este traditia ortodoxa, imi spunea ascetul - el insusi un veritabil isihast. Deseori ii ceream sa-mi clarifice diverse nedumeriri.

imi limpezea nenumarate lucruri, caci era purtatorul viu al unei traditii vii: traia in acelasi mod si avea aceleasi experiente ca si ascetii secolelor anterioare, de la Acelasi Hristos. Iisus Hristos, ieri si azi si in veci Acelasi este (Evrei 13,8).

Traiam in rugaciune, in studiu patristic si in lupta duhovniceasca. Le mai amestecam din cand in cand, si incepeam sa practic diferite exercitii yoghine, meditatii si celelalte. Exista in sufletul meu o ferventa inclinatie catre magie, si ea se manifesta sporadic in aceste practici. Dincolo de aceasta, exista insa o intensa viata launtrica. Pe cat de linistita si de rutinata era viata noastra exterioara, rje atat de prodigioasa era cea sufleteasca, cea launtrica. In exterior nu se intampla nimic, dar inlauntrul sufletului se petreceau nenumarate evenimente de maxima intensitate. Ciocniri, razboaie, lupte, angoase, rascoliri, tulburari, dupa cum si daruri dumnezeiesti: experiente ale harului dumnezeiesc, simtirea in trup a lui Dumnezeu, deschiderea mintii si intelegerea adanca a scrierilor patristice, sete arzatoare de cuvint dumnezeiesc, desavarsita dispozitie pentru rugaciune, cunoastere de sine insuflata de sus, dulceata sufleteasca si trupeasca, dor dupa Dumnezeu, lacrimi dulci si zdrobire de pocainta.

Scriam poezii de slava, de cantare si de dragoste catre Dumnezeu si catre batranul Paisie care, prin rugaciunea sa, mi-a daruit putinta de a trai toate aceste lucruri.

Prin ajutorul sfintilor, traversam frecvent asemenea experiente care ne aduceau liniste, bucurie, putere, curaj si vointa de a continua acest fel de vietuire istovitor, dar atat de roditor. Sufletul se adancea, coborand pana in abis. Apoi se inalta, atingand si cerul. Cunostea lucruri pe care nu le percep cele cinci simturi si traia intr-o realitate pe care numai el o poate atinge.

Printre nenumaratele experiente coplesitoare pe care le-am trait in aceasta stare sufleteasca, memoria mea distinge una inca si mai aparte. Se apropia ziua de 15 august, praznicul Adormirii Maicii Domnului. Intreg Sfantul Munte se afla in sarbatoare, de la un capat la celalalt. "Gradina Maicii Domnului" (cum mai este numit Athosul) o cinstea si o slavea cu nespusa bucurie pe ocrotitoarea sa, Preacurata Fecioara.

La toate manastirile se faceau privegheri in cinstea Maicii Domnului. Nu exista monah, nu exista om care sa nu ia parte la acest praznic. Ne-am pregatit si noi sa coboram la manastirea de care apartinea chilia noastra, pentru a participa la priveghere.

Inca din data de 13, ma cuprinsese un razboi infricosator pentru micimea masurilor mele duhovnicesti. Pentru parintii sporiti, el s-ar fi dovedit probabil o gluma. Pentru mine insa, era ceva peste puteri. Brusc, mintea mi s-a umplut de ganduri. Altfel spus, daca intr-o zi obisnuita mi se derulau prin minte doua-trei ganduri pe minut, spre exemplu, deodata s-au cumulat o suta - doua sute de ganduri! Se succedau cu o viteza formidabila, exercitand o presiune insuportabila asupra mintii. Am cazut astfel prada unei foarte grave stari de confuzie. Mai mult, toate aceste ganduri erau rele, urate, cu un accentuat substrat negativ, si toate imi propuneau sa nu merg la priveghere. M-am pierdut, nepricepand ce se intampla cu mine. Situatia putea fi asemanata cu aceea in care un oarecare guraliv, viclean, rautacios si perfid, iti vorbeste incontinuu la ureche, comentand cu mare patos toate cele din jurul tau - oameni si situatii, fara sa-ti lase nici cel mai mic ragaz pentru a-l contra si a ordona lucrurile intr-un cadru logic. Te bombardeaza fara intrerupere, pricinuindu-ti dureri de cap si secatuire sufleteasca.

Iar daca acest calomniator ar fi un om in carne si oase, atunci fara indoiala ca te-ai indeparta de el si te-ai linisti dupa un oarecare timp. Ce poate face insa cineva cand nu poate scapa de aceasta gura rea, urata, flecaritoare? Cand aceasta stare te urmareste pana si in pat, fara incetare, uneori vreme de trei-patru zile incontinuu? La aceasta se adauga si faptul ca ma confruntam pentru prima data cu astfel de stari. Era un razboi mental. Un razboi al gandurilor, precum il numesc monahii ortodocsi.

Imi dadeam seama ca nu mai sunt eu insumi. Am incercat sa ma impotrivesc. M-am straduit sa alung tot acest noian de ganduri. Nici un rezultat. Mai mult, ele sporeau in intensitate. Ai fi zis ca le iritasem. Am perseverat in rugaciune. Aveam sa intampin insa o si mai acerba rezistentă, astfel incat foarte repede am cedat neputincios si, incovoiat, m-am oprit.

Eram dezarmat. Nu ma puteam impotrivi! Aproape ca nu credeam ca ceea ce mi se intampla poate fi real.

Batranul a inteles totul dintr-o simpla privire.

- S-au adunat albinele, mi-a spus el zambind. Ia sa vedem, vei putea dovedi rabdare?

Intr-adevar, aceste ganduri erau precum albinele, caci "intepau" si... durea.

In noaptea din ajunul privegherii n-am putut dormi, caci raul continua si rugaciunea mea se derula mecanic, fara participare launtrica.

Dimineata mi-a adus o cumplita migrena, datorata lipsei de somn care-mi imputinase puterile. Mi se parea ca intreg creierul este pe cale sa mi se dezintegreze din pricina succesiunii rapide si a presiunii gandurilor.

Dupa-amiaza am coborat la manastire, unde ni s-a cedat o camera pentru a ne odihni cateva ore inainte de marea slujba. M-am intins, asadar, insa n-am putut sa-mi linistesc mintea.

La priveghere, am intrat in biserica deja epuizat; iar pe masura ce oboseala crestea, starea mi se inrautatea. Un parinte vecin, care venea deseori la chilia noastra pentru liturghie, monah venerabil, experimentat si inaintat in cele duhovnicesti - precum imi spusese batranul - s-a apropiat zambind de strana in care ma prabusisem. Ne indrageam reciproc, astfel incat m-am bucurat sa-l vad.

- Ce e, cum merge lupta? a intrebat.

- Greu, parinte, i-am raspuns.

M-am aplecat sa-i sarut mana, dar si-a tras-o inapoi si mi-a dat o scatoalca de alint peste cap. A fost de-ajuns pentru ca toata starea mea launtrica sa se schimbe. Ce s-a intamplat? Cum s-a spulberat furtuna? Cum s-au imprastiat norii? Cum s-a facut o astfel de liniste? Ce bucurie si usurare erau acestea? Cum s-au mistuit toate gandurile intunecate intr-o clipita? Ce scatoalca sa fi fost aceea? Ce putere dumnezeiasca salasluia in acea mana?

Am ridicat capul, bucuros, si l-am privit plin de fericire.

- Hai, sa mergem sa cantam putin, mi-a spus, si l-am urmat bucuros la strana. Am sezut unul langa altul si am cantat Maicii Domnului. Ma simteam atat de usurat, atat de minunat, atat de dulce alaturi de el... Am fost adăpostit pentru un scurt rastimp sub aripile sale duhovnicesti. Intre cantari mi-a spus:

- Nu te teme, te ispiteste Diavolul. Nu are putere. Ce mi-a facut mie astazi!... Dimineata ziceam rugaciunea pe siragul de matanii, asezat. Mi-a adus un somn atat de domol... dar mi-am venit repede in fire, dandu-mi seama ca incerca sa ma insele, batandu-si joc de mine. Am navalit asupra lui sa-l alung si a fugit. in timp ce fugea l-am intrebat de unde este. "Din Iconio, din Iconio", a strigat si s-a facut nevazut. Era asadar din Asia Mica.

Aveau multe temple idolatre acolo. M-am ridicat apoi si l-am auzit cum urla din padure: ba ca o fiara, ba ca un porc, ba ca tot felul de alte salbaticiuni. O face doar ca sa ne infricoseze si sa incetam rugaciunea. Insa nu are putere, ne sperie doar in chip mincinos, de departe. Dumnezeu il tine legat. Nu-l lasa liber, caci altfel ne-ar omori, ne-ar sfasia de vii. Nu te teme, ne ocrotesc Preasfanta Fecioara si Sfintii.

Cum as fi putut sa ma mai tem? inotam intr-un adanc de bucurie! Nu-mi dovedise putin mai inainte batranul puterea sa duhovniceasca? Nu ma scapase de aceasta urgie? Nu-l alungase departe de mine pe

Diavol? Eram bucuros pentru ca Dumnezeu imi descoperise inca un monah adevarat. inaintand privegherea, s-au asezat si alti oameni intre noi, astfel ca m-am despartit de batranul calugar. Am dus privegherea pana la capat fara probleme.

Dupa slujba ne-am odihnit, iar dimineata, cand m-am trezit, am aflat ca batranul Sava - acesta ii era numele - plecase din manastire catre chilia sa isihasta. Noi urma sa stam si la masa, iar apoi sa mergem pentru vecernie la manastirea Ivion, ca sa ne inchinam icoanei Maicii Domnului Portarita, potrivit dorintei mele.

Indata ce m-am trezit, nenorocirea a revenit, mai salbatica, mai agresiva. Acum insa stiam ce mi se intampla si il dispretuiam oarecum pe Diavol, dupa rusinea pe care o patise de la batranul Sava.

Pe masura ce inaintam pe drumul catre Portarita, razboiul crestea. Ce furtuna neasteptata era aceasta? Ganduri salbatice, blasfemiatoare, viclene, poruncitoare, navalind unul dupa altul cu putere si repeziciune: "Scoala-te! Pleaca! Acum! indata! Nu te duce la Portarita\ intoarce-te inapoi!". Nu-mi mai puteam stapani mintea. Singurul lucru pe care il doream era sa se mai potoleasca intensitatea acestui iures, sa-mi reziste mintea care era deja pe punctul de a se dezintegra. Sufeream ingrozitor. Eram extrem de posomorat. Daca nu s-ar fi intamplat cele cu batranul Sava, as fi cedat gandurilor si as fi plecat departe de Portarita, departe de batranul care ma gazduia, departe de Sfantul Munte. Am ales insa solutia rabdarii si am continuat drumul invaluit in aceasta intunecare. Cu mare greutate puteam gandi coerent, fie si vreun lucru simplu, de pilda: "Unde mi-am pus lanterna?" sau "Hai sa-mi iau pulovarul". in mintea mea era o aglomerare asfixianta.

Cand am ajuns la manastire, majoritatea oamenilor veniti pentru praznic plecasera. Putinii vizitatori ramasi se aflau impreuna cu monahii in biserica pentru slujba vecerniei. Paseam prin biserica afundat in bezna unei chinuitoare confuzii si dureri. M-am oprit in fata icoanei Portarita. Era o icoana mare, de aproximativ 1,5 metri inaltime, ferecata in aur, impodobita cu multe pietre scumpe si alte ofrande de pret. Era cea mai vestita icoana facatoare de minuni din Sfantul Munte.

Ma aflam la cativa metri in fata ei. Nici nu-i auzeam pe cantareti, nici nu-i percepeam pe cei de langa mine. Mintea imi era cotropita, incapabila de a reactiona. In zapaceala aceea launtrica, ochii mi-au cazut pe icoana. "Maicuta mea, ajuta-ma!", am ingaimat cu un urias efort.

intr-o fractiune de secunda, exact asa cum apasa cineva intrerupatorul si aprinde lumina, s-a petrecut o schimbare inlauntrul meu. Mintea mi s-a curatit cu desavarsire. Nu numai ca s-a oprit tot potopul de ganduri urate, dar au disparut pana si gandurile normale. Mintea mea nu mai functiona. Facultatea cugetatoare se volatilizase. Exista insa altceva, un alt tip de facultate, un nou mod de a percepe, de a simti, de a exista. Un mod de cunoastere non-mental. O liniste si o pace adanca imi stapaneau mintea, intr-o adevarata si desavarsita isihie.

Am vazut deasupra capetelor noastre un nor stralucitor, alb, diafan. Vederea lui imi metamorfozase intreaga minte. Aceasta lumina era nespus de curata, de sfanta, de plina de bunatate si putere, cu totul opusa starii mele duhovnicesti. Eu imi vedeam toata mizeria morala. Izvora din mine un miros insuportabil. Eram exact contrariul a ceea ce era acel nor. Cum se indupleca oare sa se apropie de mine? Mi se parea de neinteles. Cum putea ingadui cu atata bunavointa mizeria mea? Dragostea si gingasia pe care mi le arata ma copleseau pana la extaz. Aproape ca imi doream sa se indeparteze, caci mi se parea cu totul nepotrivit si chiar urat sa ne aflam impreuna. Revarsa asupra noastra din belsug negraite daruri duhovnicesti. Miruri frumos mirositoare, duhovnicesti, se pogorau peste mocirla sufletului meu in care clocotea rautatea. Un fir de par ma mai despartea de moartea duhovniceasca si, iata, mi-a fost daruita viata...

Privelistea acestui lucru minunat năstă dintr-o dată în sufletul meu cunoaștere, înțelegere, tamaduire, putere, căință, recunoștință, iubire, respect, bucurie, înfrustrare pentru păcate, nădejdea vieții vesnice.

Găsesc zadarnică orice strădanie de a schita oricât de vag această nespăsată bogăție de viață. Aproape deznădăjduit de neputința mea, mă opresc aici.

Cât timp a durat această stare, nu știu. Era ca și când aș fi pătruns deodată în tărâmul existenței vesnice, trupul meu aflându-se totuși sub influența timpului. Îmi amintesc că, atunci când am ieșit din biserică la terminarea slujbei, trăiam încă efectele acestei extraordinare schimbări.

L-am întâlnit pe ascet și am început să urcăm spre chilie. Starea precedentă venirii la slujbă, acea ispășire teribilă, mă cuprinsese din nou, astfel încât mi-am pierdut coerența gândurilor și a cuvintelor.

Uitasem ce mi se întâmplase în biserică. Îmi aminteam numai că se petrecuse ceva important, dar nu mai rețineam ce anume.

- Ceva s-a întâmplat în biserică, părinte, dar nu pot să-ți spun pentru că nu-mi amintesc.

Mă privea nedumerit și a atribuit straniile mele cuvinte ispășirii prin care treceam - "albinelor" care se adunaseră, așa încât nu s-a mai preocupat de acest lucru.

Încet-încet lucrurile au reintrat în matca lor firească. M-am întors la starea pe care o numim "normală", dar am uitat cu desăvârșire acea întâmplare. Ea avea să-mi revină în minte puțin câte puțin, după multe luni de zile. Abia după mai bine de un an mi-am putut-o reaminti limpede. Se pare că Dumnezeu, pentru pricină numai de El știută, a adus uitarea, și a îngăduit să-mi amintesc despre toate atunci când am avut cu adevărat nevoie.

După mai mulți ani, l-am întrebat pe un bătrân pustnic atunci când l-am vizitat la chilie sa:

- Ce a fost, părinte, norul acela?

După ce m-a ascultat cu atenție, mi-a răspuns:

- A fost harul Maicii Domnului.

COIFUL DUHOVNICESC

Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric...

(Ioan 8, 12)

Experiența acestui război mental - războiul gândurilor, o mai făcusem deseori, dar nu atât de intens.

A doua oară când am avut de înfruntat un război fulminant, identic celui din întâmplarea cu Portarita, a fost atunci când mi-am propus să optez decisiv între ortodoxie și yoga. Hotărâsem să fac un efort sistematic de a studia comparativ texte și puncte de vedere avizate, atât ortodoxe cât și yoghine. Am adunat cărți și reviste din amândouă părțile, mi-am cumpărat un caiet gros și am început transcrierea metodică și compararea celor două puncte de vedere. Dispuneam deja și de un bagaj de experiențe personale pe care le acumulasem din amândouă părțile.

Exista Dumnezeu? Cine este Adevaratul Dumnezeu? Care este adevarata religie? Toate religiile, toate "caile" duc la Acelasi Dumnezeu Adevarat, sau exista numai o singura religie, o singura cale ce conduce la adevar, la Dumnezeu?

Acestea erau intrebarile carora incercam sa le raspund printr-un asemenea demers. Nu exista pe intreg cuprinsul vietii omenesti intrebari mai serioase decat acestea. Calitatea vietii unei persoane depinde de raspunsul ei practic la aceste intrebari. Pozitia sa, punctele sale de vedere asupra acestor teme ii vor influenta profund atat personalitatea, cat si evenimentele vietii. Este suficient sa remarcam cat de diferita este viata unui ortodox de cea a unui ateu, a unui musulman sau a unui hindus. Cat de diferit se confrunta ei cu oamenii, cu viata, cu lumea inconjuratoare.

Nu inaintasem mult in acest demers al meu, cand am primit din nou un atac mental. Mii de ganduri salbatice, strivitoare, dezlantuite, mi-au umplut mintea, intocmai precum in ziua cand plecasem sa ma inchin JPortaritei. Dobandisem deci o mica experienta, fapt pentru care m-am hotarat sa "lupt", in incercarea de a depasi de unul singur acest impas.

Foarte repede m-am incredintat in sa de slabiciunea mea duhovniceasca. Ametisem cu totul, neputand opune nici o rezistenta. Am renuntat la orice stradanie. Mi-am adus aminte de batranul Sava, de parintele Paisie, de icoana Maicii Domnului Portarita. Ascetul care ma gazduia fie n-a socotit de folos, fie n-a putut pur si simplu sa ma ajute.

Dupa trei zile de rabdare, istovit, epuizat trupeste si sufleteste, am ajuns impleticindu-ma la chilia batranului Paisie. Soarele se ascunsese si aproape ca se lasase intunericul. Batranul era singur in curte, pregatindu-se pentru privegherea de noapte.

A zambit indata ce m-a vazut.

- Cum mai merge curajul? a zis razand.

M-am bucurat vazandu-l, si am mai prins putin curaj.

- Ah, parinte, nu mai pot, nu mai rezist! am raspuns, izbutind in zapaceala aceea sa zambesc cu ultimele resurse.

S-a apropiat razand.

- Sezi sa punem lucrurile in ordine, mi-a spus si mi-a dat o mica lovitura peste cap.

Raul parca ar fi fost chiar in clipa aceea taiat cu cutitul! intreg tavalugul acela de ganduri rele s-a oprit instantaneu!

Dar n-a fost numai atat. Mintea mea n-a revenit imediat la starea ei fireasca, ci a fost purtata undeva mai departe, undeva mai in adanc.

Traiam o mare bucurie, linistita, profunda, plina de pace. Un alt Duh se unise cu mintea mea si imi impartasea cu nespusa bunatate cele pe care El le avea din insasi firea Sa.

Mi-e teama sa-I rostesc numele! Ma rusinez, mi se strange inima vorbind despre aceasta. A fost harul lui Dumnezeu? A fost Mangaietorul? Pentru aceasta Hristos L-a numit "Mangaietor"? intr-adevar, cat de mult m-a mangaiat! As fi primit cu mare bucurie sa mai trec o data prin aceeaasi stare cumplita, ba chiar

prin alta si mai rea, daca as fi stiut ca la sfarsit il voi intalni pe El!

M-am jenat sa vorbesc explicit despre aceasta. Am intrebat doar atat:

- Parinte, ce mi se intamplase mai inainte?

- Ei, te-a ispitit dracusul! Nu te teme, e lupta! Cand ti-e greu, sa ma lasi sa trag si eu un glont, sa te ajut. Sa zici rugaciunea. Sezi, sa-ti aduc si un "coif duhovnicesc", a spus razand.

S-a ridicat, a intrat in casa si mi-a adus un fes cafeniu.

- L-a uitat aici cineva care acum a plecat din Sfantul Munte.

A binecuvantat fesul de trei ori cu semnul crucii si mi l-a pus pe cap razand:

- Ia sa vad... Te-ai facut soldat frumos! Acum nu se vor mai apropia de tine gandurile. Au sa loveasca in coif si au sa ricoseze. in timpul razboiului, toti ofiterii strigau la noi sa purtam casca. Fii atent numai sa nu-l pierzi!

M-a sarutat parinteste pe frunte. Ma iubea nespus, iar bucuria mea nu cunostea margini. Parintele meu era atat de puternic si de bogat duhovnicesc! Vrajmasul era nimic inaintea sa. Fara nici o stradanie, printr-o simpla scatoalca, l-a facut sa o ia la fuga! Ce motive aveam acum sa ma mai tem? Daca lucrurile s-ar fi inrautatit din nou, as fi venit la parintele Paisie si razboiul s-ar fi sfarsit indata. O incredere adanca si o pregnanta stare de netemere s-au nascut inlauntrul meu.

Se inserase. Coplesit de iubire, am plecat. La usa din spate, batranul mi-a spus razand:

- Voi fi mereu atent; ori de cate ori au sa te chinuiasca, voi trage cate un glont.

In realitate, el purta intreaga greutate a luptei mele duhovnicesci, caci eu eram lenes si fricos.

Cat timp am purtat coiful duhovnicesc pe care mi l-a daruit batranul, n-am suferit nici un atac din partea gandurilor. Mintea mea isi aflase pacea si odihna. Insa, cu toate ca fusesem prevenit, pana la urma am pierdut fesul. Parintele nu mi-a mai daruit altul, desi i-am cerut. Ma ajuta acum in alt mod.

L-am mai vizitat pe batran in nenumarate randuri. Mi-a dat si alte asemenea mici lovituri care m-au umplut de har dumnezeiesc. Le asteptam, le doream de fiecare data cu insufletire. Impartea adesea binecuvantari duhovnicesci in acest chip, de multe ori chiar in fata lumii care ii umplea curtea. Cine si cati intelegeau ce se ascundea in spatele acestor mici scatoalce? Cred ca multi. Unii primeau mai mult, altii mai putin har.

N-am putut sa aflu de unul singur raspuns la intrebarile despre Dumnezeu, despre lume, despre om. Am vazut din experienta ca adevarul nu se cucereste usor. Daca omul nu este ajutat duhovnicesc de catre Dumnezeu, ii este cu neputinta sa se apropie de adevar. Pentru aceasta a venit Hristos pe pamant, ca sa-i ajute pe oameni sa deosebeasca lucrurile importante de cele neimportante, adevarul de minciuna. *Eu, Lumina am venit in lume, ca tot cel ce crede in Mine sa nu ramana in intuneric (Ioan 12, 46).*

Este adevarat ca Hristos il iubeste si il ajuta pe om; nu numai prin invatatura Sa, pe care a pastrat-o in Biserica pe care a intemeiat-o, ci si personal, pe fiecare dintre noi in parte, ori de cate ori ii cerem ajutorul in rugaciune.

Avem insa si un vrajmas extrem de abil, care ne razboieste pe ascuns, fara sa se deconspire, astfel incat nu percepem existenta lui, spre a ne putea lua masuri de paza. El se straduieste sa creeze confuzie in mintea oamenilor, sa-i deturneze catre conceptii gresite despre viata, despre lume, despre Dumnezeu. Face toate eforturile pentru ca noi sa nu constientizam niciodata potentile reale ale firii noastre omenesti, anume accederea la viata vesnica si la indumnezeire prin harul lui Hristos.

In invatatura Sa, Hristos ne-a atras de multe ori atentia asupra acestui vrajmas. L-a numit Diavol, pentru ca stramba lucrurile, Satana, pentru ca se impotriveste adevarului, ucigas de oameni, pentru ca se bucura de distrugerea omului: *el (Diavolul), de la inceput a fost ucigator de oameni si nu a stat intru adevar, pentru ca nu este adevar intru el. Cand graieste minciuna, graieste dintru ale sale, caci mincinos este, si tatal minciunii (Ioan 8,44).*

Asadar, acest ucigas de oameni, tatal minciunii, ne lupta pe ascuns - atunci cand nu-i cunoastem existenta - si la aratare - cand suntem avizati in privinta lui. Puterea lui sta in neatentia si in lenevirea noastra. El nu are asupra noastra o putere reala, ci se straduieste sa exploateze neputintele noastre. Hristos l-a zdrobit prin jertfa Sa pe cruce si prin invierea Sa. Diavolul este biruit o data pentru totdeauna, in ciuda eforturilor sale continue de a lucra raul. Pe atunci insa nu cunosteam aceste mari adevaruri.

LAMURIRE

Nu voiam sa cad prada amagirii inca o data in viata mea. Cu toate evenimentele minunate pe care le traversasem alaturi de parintele Paisie, ma indoiam de el. Nu credeam totusi in explicatiile pe care le dadea. Era posibil ca el sa vada lucrurile intr-o maniera strict personala, iar realitatea sa-l depaseasca. Nu excludeam posibilitatea ca el sa detina numai o parte a adevarului, si sa existe si alte parti de adevar in alte sisteme de gandire si in alte religii. Poate ca ma lasam influentat prea mult de puternica sa personalitate, de mediul Sfantului Munte in general. Daca m-as fi indepartat, daca mi-as fi impus o oarecare distanta, poate ca as fi privit lucrurile in mod diferit.

Am hotarat, asadar, sa ofer sanse egale si yoghinilor hindusi. ii cunoscusem, desigur, inainte de a-l intalni pe parintele Paisie, dar nu mersesem niciodata in India, in "epicentrul" religiei lor. Am decis, prin urmare, sa plec si sa traiesc impreuna cu ei, sa ma amestec printre ei, sa-mi deschid sufletul dinaintea lor, asa cum procedasem si in cazul monahilor ortodocsi.

Pentru a evita orice fel de influenta din afara si a-mi pastra nealterata echidistanta, am scos simbolic de la gat cruciulita pe care o facuse cu mainile sale parintele Paisie si am plecat in India animat de cele mai bune si mai sincere intentii. In realitate, credeam ca yoga mi se potriveste mai bine. Socoteam ca si acesta este un drum catre Dumnezeu. Am trait asadar in India luni de zile in diverse ashramuri, impreuna cu swami si gurusi.

In felul acesta, am ajuns sa acumulez experiente din amandoua partile. Le-am putut compara calitatea si provenienta. A avut loc o adevarata confruntare in sufletul meu.

A fost oare lipsita de pericole aceasta atitudine a mea? Nu, ci dimpotriva, m-am primejduit mult. N-am putut razbi cu puterile mele. Am fost ajutat, sau mai degraba salvat, prin interventiile lui Dumnezeu, Care, dincolo de problemele mele duhovnicesti, mi-a rezolvat si multe dificultati practice ale vietii de zi cu zi.

Daca nu m-ar fi ajutat Dumnezeu, m-as fi distrus in intregime.

INDIA

Geografic, India se infatiseaza ca o intindere colosala: aproximativ cat jumatate din Europa. Exista deserturi, precum si paduri tropicale. Exista vai nemarginite si munti gigantici. Cel mai inalt lant muntos din lume, Himalaya, acopera tot tinutul nordic.

Pe o asemenea intindere, clima traverseaza toate treptele. Termometrul ajunge la temperaturi extreme, atat peste zero (in sud), cat si sub zero (in nord). Clima tropicala, cu ploi, vegetatie bogata, caldura insuportabila in sud, dar si continentală, cu ghetari si zapezi abundente in nord. Exista, fireste, multe diferente sau variatii locale. Rasele care populeaza acest teritoriu sunt din cele mai diverse. In sud se evidentiaza caracteristicile negroide, cu nasuri turtite, buze groase si pielea foarte inchisa. Mai sus, trasaturile indo-europene, cu nasuri drepte, fete bine conturate, degete lungi, incheietura mainii fina, pielea relativ deschisa. In nord domina trasaturile mongoloide, cu pometi ascutiti, ochi oblici si pielea neagra-rosie-galbena. Asadar, un veritabil amestec de rase.

In prezent, fiecare religie are deja acolo milioane de discipoli. in general, s-a raspandit printre necunoscatori impresia ca toti locuitorii ar fi hindusi. Aceasta parere este departe de realitate. Exista foarte multi musulmani, crestini, buddhisti, sikhi, hindusi, precum si o impresionanta multime de secte, izvorate atat din hinduism, cat si din celelalte religii. Rivalitatea religioasa este ferventa, cu nenumarate confruntari sangeroase si cu mii de victime, atat in trecut cat si in zilele noastre (sunt edificatoare in acest sens confruntarile dintre musulmani si hindusi din timpul lui Gandhi, sau cele dintre sikhi si hindusi astazi). Termenul "confruntari" nu este poate cel mai adecvat, intrucat avem practic de-a face cu adevarate razboaie, dat fiind ca victimele sunt de numarul miilor, iar conflictele se intind pe indelungate perioade de timp.

Limba care se vorbeste cu predilectie este... engleza! Nu doar turistii, ci si indienii comunica intre ei in engleza. Dialectele sunt atat de numeroase si atat de diferite, incat bastinasii nu se pot efectiv intelege. Spre exemplu, locuitorii din sudul Indiei nu-i pot intelege pe cei din nord, astfel incat se vad nevoiti sa foloseasca limba engleza.

Faptul ca un asemenea teritoriu gigantic - atat geografic, cat si sub aspectul populatiei - s-a putut uni intr-un singur stat, este demn de uimire. Se intelege insa ca vorbim despre un stat care se confrunta cu multe probleme; la putin timp dupa ce a luat fiinta, s-au desprins din el doua mari parti, Bangladeshul si Pakistanul, situatie care creeaza si astazi frecvente tulburari.

Englezii sunt cei care au construit retelele de poduri si cai ferate pe intinderile nefarsite ale tarii. Mai ales reseaua de cale ferata este remarcabila din punct de vedere al organizarii, al diversitatii si al posibilitatilor programului. Multi straini sunt peste masura de impresionati. Englezii au creat, de asemenea, un bun serviciu postal care functioneaza eficient pana astazi. in sfarsit, tot ei au dat si limba, care se utilizeaza in prezent pe toata suprafata tarii. Cu aceste trei mijloace importante au reusit sa "coaguleze" imensul teritoriu. Nu-mi sta in intentie sa-i laud pe englezi, care urmareau propriile avantaje si actionau autoritar si interesat, dar aceasta este realitatea.

Ca popor, sau mai bine zis ca locuitori ai acestui tinut, caci nu pot fi socotiti o natiune omogena, indienii manifesta pana astazi un covarsitor sentiment de inferioritate in fata albilor. Se simt importanti atunci cand poarta conversatii sau intretin vreo relatie oarecare cu un alb. Desi epoca coloniala s-a sfarsit, cel putin la aratare, totusi in sufletul lor se simte inca aceasta vasalitate. Ea se exprima pana si in miscarile si privirea lor. Multi indieni cultivati cu care m-am intalnit fie si numai pentru o jumatate de ora imi cereau sa le las un semn, o scrisoare, ceva care sa certifice ca avusesera un contact cu un alb, cu un apusean, lucru ce le-ar fi crescut "actiunile" in mediul lor.

Un medic indian, in varsta de aproape 60 de ani, apartinand unei clase sociale bogate, a fost atat de satisfacut de prezenta mea atunci cand l-am vizitat in cabinetul sau, incat mi-a tot prelungit sederea prin

diverse discutii politicoase de interes general si, vrand sa ma convinga de faptul ca avea relatii cu albi, ceea ce pentru indieni este simbolul unui anumit prestigiu social, a scos cu grija si mi-a aratat o scrisoare pe care i-o trimisese un student oarecare din Europa in urma cu doi ani. Adaptat structurii sufletesti a indienilor, acest gest se traduce astfel: "Sunt important, sunt o personalitate, nu sunt un nimeni".

Complexul acesta de inferioritate le este cultivat prin teribila discrepanta economica dintre ei si albi, prin influenta cinematografului - unde albi sunt prezentati ca super-oameni - si prin coplesitoarea suprapopulare, care zdrobeste persoana. Sunt atat de multi! Se pierd in multime.

Albi se disting intotdeauna. Cu exceptia pietei din New Delhi si a aeroportului din Bombay, in orice alt loc deveneam tinta tuturor privirilor. Odata, calatorind impreuna cu un englez pentru cateva zile, ne-am oprit intr-un oras sa cascăm gura in fata unei case superbe. Instantaneu ne-au inconjurat 30-40 de indieni, care ne priveau cu uimire de la 2-3 metri distanta. Prietenul a ras si a inceput sa-i mane precum ciobanul oile - fara nici o exagerare! Se supuneau oricarui semn. Eram stanjenit de aroganta englezului, dar si de pasivitatea indienilor. Acest complex de inferioritate coexista cu o agresivitate mocnita, nascuta din invidie. Nu sunt straini de aceste probleme psihologice nici cei cultivati, nici cei varstnici, nici yoghinii avansati. Totusi, nu se manifesta agresiv decat atunci cand sunt in grupuri.

imi amintesc ca, odata, la Benares, am avut o disputa cu un riscar. Ne transportase cu bicicleta si ii platisem un pret bun, insa voia mai mult: eram turisti, albi, aveam bani... trebuia sa platim inzecit. Desigur, noi plateam intotdeauna mult mai mult decat indienii, dar ei pretindeau inca si mai mult. Asa se intampla mereu: desi la inceput ne invoiam la pret, in final cereau mai mult. Aceste animozitati devenisera pentru noi rutina, astfel incat pastram o atitudine calma si intransigenta, fara sa cedam.

Riscarul despre care vorbeam, dupa ce a facut asadar obisnuitele mofturi, ne-a injurat si a plecat amenintandu-ne in limba lui. Dupa cateva ceasuri l-am intalnit din nou pe un alt drum, avand chef de cearta si cerand ajutor impotriva noastra.

Atunci am vazut venind in fuga de pe o straduta ingusta doi-trei oameni de varsta mijlocie, agitandu-si mainile amenintator si scrasnind din dinti, fiind urmati de niste indivizi dubiosi pregatiti sa incite la incaierare. Surprinsi de turnura evenimentelor, am ramas nemiscati, descumpaniti.

Insa mirarea a crescut cand acest buluc amenintator s-a apropiat la doi metri de mine: brusc, toate amenintarile si incercarile de intimidare s-au oprit. Ura si dorinta de razbunare s-au stins ca un fum. Stateau in fata mea si ma priveau incremeniti, putin rusinati. Aceasta intorsatura dadea situatiei o nota hazlie, incat mi-a venit sa rad. Ne-am privit si apoi mi-am vazut de drum, in vreme ce unii mai strigau jumatati de cuvinte, ca sa nu ramana cu totul de rusine.

Pana astazi ma intreb ce se intamplase de fapt. A fost complexul indienilor fata de albi? A fost frica in fata vechilor stapani? Nu cumva m-a ocrotit vreo rugaciune a batranului Paisie?

INTALNIREA LA BENARES

Am pornit de la New Delhi spre Benares ("Varanasi", cum ii spun indienii). Am luat bilet la vagon de dormit, clasa a II-a. Vagonul era plin pana la refuz; ca peste tot in India, oamenii erau intotdeauna multi. Se crease o imbulzeala de nedescris. Teama de hoti ma obliga sa-mi folosesc incaltarile drept perna. Era o frumoasa pereche de bocanci care putea constitui o mare ispita pentru cei din jur. Inca nu ne obisnuiseram cu mizeria inspaimantatoare si nu maneam decat fructe protejate de coaja (banane, avocado, papaya) si paine comparata de la un magazin de lux din New Delhi (invelita intr-o punga de hartie, ne dadea falsa

impresie ca scapase de roiurile de muste).

Seara, dupa ce a incetat trecerea continua a micilor vanzatori de fistic, ceai si alte diverse maruntisuri, si dupa ce controlorii de bilete au incuiat vagonul si am ramas numai cei care aveam paturi rezervate, ne-am desfacut asternuturile si ne-am destins putin. Pe patul de vis-a-vis se afla o "apuseana". Nu-i cunosteam nationalitatea, dar ne simteam compatrioti cu toti occidentalii. Aceste diferente, care in Europa par izbitoare si importante (intre un grec si un german, de pilda, sau intre un englez si un francez), acolo se estompau in fata teribilei diferente politice, economice si religioase dintre noi si indieni.

Acolo toti eram "occidentali", adica bogati, cultivati, bine hraniti, umblati prin lume. Dar aveam totusi sentimentul saraciei si al mizeriei indienilor. Ne puteam intelege. Aveam trairi comune; cantecele pe care le ascultam, scriitorii pe care ii iubeam, cultura rock pe care ne-o insusisem cu totii, ideologia comuna, toate acestea depaseau granitele nationale. Eram tineretul contemporan al Apusului, hipioti... semanam mult.

M-am bucurat de prezenta vecinei de vis-a-vis. Era frantuzoaica si se numea Kiki. Calatorea singura. Va fi simtit probabil o oarecare siguranta alaturi de noi. Dupa primele priviri disimulate, cercetatoare, ea a facut primul pas. Era precauta, dar excursia a durat trei zile si doua nopti, astfel ca am avut timp sa ne cunoastem si sa ne apropiem mai bine de ea, ajutandu-ne mult sa depasim problemele zilnice de comportament in relatia noastra cu indienii.

Apa, al carei gust si miros erau cumplite, reprezenta o mare problema. Nu exista nicaieri vreo garantie a calitatii ei. Multi turisti se imbolnaveau de diaree sau hepatita, desi facusera in prealabil o sumedenie de vaccinuri. Solutia am gasit-o storcand lamai in plosca cu apa. Mirosul si gustul urat erau astfel mascate si credeam, intr-un anumit fel, ca o dezinfectam. Fireste, era mai mult o amagire de sine. Am trecut plosca de la unul la altul pana ce am ajuns la Benares.

Seara, in tren, cand se opreau discutiile, ma straduiam sa-mi pun oarecare ordine in minte. Sa-mi explic evenimentele, sa aflu raspunsuri la intrebarile care ma adusesera in India.

Rugaciunea pe care batranul o facea pentru mine nu ma lasa sa-l uit. in India mi-l aminteam deseori, insa gandul la el nu era o simpla amintire a unei persoane iubite oarecare. Nu era asa precum imi aduceam aminte de parintii mei sau de prietena mea. Era substantial mai mult. Ceva foarte intens si profund, o traire care se derula in prezent, nu in amintire. Simteam fulgurator o iubire umplandu-mi inima si revarsandu-se in intreaga mea fiinta. O delicatete imbratisandu-ma, o pace sprijinindu-ma. Cred ca, intr-un mod pe care numai Dumnezeu si batranul il stiau, sufletele noastre ajungeau la o atingere ontologica. Trupurile ne erau despartite de distante uriase, insa sufletele erau unite de o nemarginita iubire. Iubirea lui. Era atat de aproape de mine! Era atat de adevarat! Era atat de tainic, atat de simplu! Plangeam deseori cand simteam iubirea sa. Inima mi se inmuia, fiind inundata de tandrete; il iubeam, insa stiam ca iubirea mea nu era decat o reflexie opaca a iubirii sale. Asemeni soarelui care se rasfrange pe un disc murdar. El era cel care ma iubea, iar eu raspundeam prea meschin, mizer, firav, egoist. El ma iubea insa enorm, cum nimeni nu m-a iubit vreodata. Nu exista nici un termen de comparatie pentru aceasta iubire. Fata de iubirea parintelui Paisie, iubirea mamei mele este precum lumanarea alaturi de soare. Aceasta e cu adevarat diferenta!

Li trimiteam scrisori, ii scriam poezii, il sarutam, il strangeam in bratele mele si, in acelasi timp, il respectam nemarginit, ma simteam nevrednic de acest dar, eram plin de recunostinta, imi venea sa ma ascund de rusine pentru nevrednicia mea, insa nu voiam sa-l pierd niciodata. imi doream sa fiu impreuna cu el pentru totdeauna, desi acest lucru parea cu neputinta datorita urateniei mele launtrice.

Iubirea sa era covarsitoare. Ea depasea legile duhovnicesti, rascumpara cu largime de suflet toate lipsurile

mele, lua asupra sa neajunsurile. Era totdeauna gata sa patimeasca in locul meu fara sovaire, fara nici o micsorare a ravnei sale. Dovedea o iubire fierbinte, navalnica, neasemuita, care se daruia cu totul zidirii si sporirii mele duhovnicesti.

Fara nici o exagerare, acest lucru mi s-a intamplat in fiecare zi a sederii mele in India. Mi se intampla si in Grecia, dar in India a fost o stare de fapt zilnica.

Cu toate acestea, problema mea inca persista: Unde se afla adevarul? Yoga ma atragea foarte puternic, cu filosofia ei, cu practica ei, cu misterioasele ei fenomene suprafiresti. Totul, mirajul necunoscutului, gustul aventurii, "exoticul" chestiunii, marile fagaduinte cu care eram momit, toate acestea exercitau o puternica atractie asupra mea, iar eu aveam in jur de 25 de ani, eram indraznet, iubitor de pariuri riscante, lipsit de discernamant si de intelegiune.

Astazi ma mir eu insumi de usurinta cu care am putut fi sedus de falsele lor teorii. Ma lasasem ametit de "tehnicele" lor - dovedind astfel nerecunoscuta, indoiala, putinatate de credinta - dupa ce traisem cu toate simturile mele darurile duhovnicesti pe care Dumnezeu mi le facuse prin rugaciunile batranului! Pe atunci nu-mi dadeam seama. Nesimtirea mea suflenteasca ma impiedica sa constientizez comportamentul meu vinovat.

Prima dupa-amiaza am dedicat-o unei plimbari solitare de-a lungul fluviului Gange.

In multimea pestruta a indienilor care se perindau sufocant pe malurile Gangelui, am remarcat un tanar chipes de cel mult 23-24 de ani, cu ten inchis si par deschis, sezand in pozitia lotusului - una dintre cele mai frecvente asane ale yoghinilor. Era linistit si rupt de multime. Tacerea sa in mijlocul larmei dezlantuite, nemiscarea lui in contrast cu acea viermuiala haotica, dezinteresul sau fata de presiunea grijilor cotidiene, il scoteau in evidenta.

L-am depasit cu indiferenta. "inca unul care vrea sa fie in centrul atentiei", m-am gandit. "Aici si-a gasit sa mediteze? Nu mai erau alte unghere linistite?". Mi-am continuat plimbarea pe sub uriasile cladiri, pe treptele templelor, pe malurile Gangelui. Cersetorii, cu galetusele lor, yoghinii saddhu (asceti care traiesc din cersit) complet goi, familiile pelerinilor ce se scaldau in Gangele cel "sfant", micii vanzatori care zbierau popularizandu-si produsele (de obicei ceai), grupurile de hipoti care faceau baie si fumau tsilum impreuna cu indienii, culorile fantastice ale apusului pe Gange, toate acestea m-au acaparat desavarsit intr-o plimbare de multe ceasuri.

Imi amintesc ca m-am asezat la o cafenea improvizata sub cerul liber dintr-o rogojina intinsa pe patru pari, ridicata pe scarile de piatra ale unui templu idolatru. in timp ce-mi beam ceaiul cu lapte, vecinul mi-a oferit tsilum - un amestec de hasis pe care il aprindeau si il ofereau de jur-imprejur, fiecare vecinului sau. Era un obicei comunitar, precum oferirea unei tigari in Europa. Toti fumeaza hasis in chipul cel mai firesc, asa cum noi bem vin.

Dupa cateva ore, intorcandu-ma pe acelasi drum, am ajuns la locul unde-l vazusem pe tanarul saddhu. Era inca acolo! Am fost cu adevarat impresionat. Stiam ce inseamna sa stea cineva ceasuri intregi in pozitia lotusului, intrucat practicam si eu exercitii de mobilitate. Eram experimentat si agil, aveam si o centura oarecare la Kung- Fu, si totusi nu puteam zabovi mai mult de un sfert de ora in aceasta pozitie.

Asadar, m-am oprit pentru putina vreme undeva in apropierea tanarului, ca sa-l urmaresc. Dupa doua-trei minute s-a ridicat si s-a indreptat catre mine, care ma aflam langa locul unde-si lasase lucrurile. Chipul sau avea trasaturi frumoase si un aer linistit. Era vopsit pe frunte cu trei linii galbene orizontale, simbol al zeului Vishnu, si o bulina rosie, simbol al "Celui de-al Treilea Ochi", precum mi-a spus el insusi. Desigur, ceva ma deranja la el. Nu credeam cu adevarat in imaginea pe care incerca sa si-o cultive. Mai degraba se

juca de-a yoghinul, de-a iluminatul, batandu-si joc atat de ceilalti cat si de sine insusi. Dar avea, pe de alta parte, si ceva ciudat. Era atat de modest imbracat, chiar si pentru conditiile din India, incat am fost uimit cand s-a apropiat mai mult si am inteles ca era occidental.

Numele lui era Pavis. Traia in Germania. Tatal sau era german, iar mama persana. Se afla de aproape un an de zile in India. Bani i se terminasera si isi pierduse pasaportul. Cu alte cuvinte, i se intamplase tot ce putea fi mai rau pentru un apusean. Se arata insa impasibil, lasandu-se in grija karmei, cum spunea. Era insa o atitudine pur declarativa, caci in realitate stia ca are atuul parintilor sai. "Le pot scrie, si imi vor trimite bani intr-o saptamana, daca le-o cer", mi-a zis el. Deocamdata insa prefera sa o faca pe yoghinul, pe anahoretul. Nu mi-a cerut bani explicit, dar i-am dat cinci rupii. Mai tarziu, aveau sa-l umple de bani prietenele mele H. si N., carora le-a fost mila de el.

Incepusem asadar sa discutam, si a ajuns repede la tema cunoscuta: cautarea existentiala prin hinduism si prin yoga. I-am impartasit cateva din experientele mele legate de spiritism, hipnoza si Mind Control, i-am vorbit despre parintele Paisie si despre o parte dintre dilemele mele.

El a inceput sa-mi povesteasca despre gurul sau, care avea un ashram in Himalaya, unde fusese si el gazduit pentru o saptamana si unde i se intamplasera multe lucruri fascinante, de pe urma carora ramasese inca uimit si entuziasmat.

La varsta de 19 ani citisem o carte intitulata "Autobiografia unui yoghin" de Paramahansa Yogananda, care, printre multele lucruri ciudate pe care le spunea, se referea si la un oarecare Babaji. Acesta era un yoghin atat de sporit incat devenise zeu nemuritor. El ii invatase pe oameni yoga. El era dascalul dascalilor, "gurul gurusilor". Lua chipul unui om tanar si li se arata din timp in timp, peste secole, unor ucenici marcanti. Zbura prin aer, trecea prin ziduri, se facea invizibil, vindeca bolnavi, invia morti. intr-un cuvnt, era una dintre zeitatile hinduismului.

Cu putin timp inainte de a pleca in India recitisem aceasta carte si i-o dadusem si prietenei mele N. spre lectura. Glumeam intre noi, strigand si gesticuland:

- Pe cine o sa gasim in India?

- Pe Babaji! si rasetele nu mai conteneau. Devenise sloganul saptamanii precedente plecarii.

In India cuvntul "Babaji" are doua sensuri. Unul obisnuit, echivalentul lui "domnule" sau "omule", si unul sfnt, inalt, venerabil, divin. Este numele unui yoghin-zeu ce se reintoarce pe pamant pentru a-i initia pe anumiti ucenici foarte sporiti, care vor deveni gurus ai altor oameni.

Pavis a continuat asadar istorisirea despre gurul sau, numindu-l Babaji. Eu n-am reactionat in mod deosebit, intrucat luasem termenul in sensul lui obisnuit.

Relatandu-mi insa diverse intamplari despre acest guru, am inceput sa-l recunosc in el pe marele Babaji. I-am spus:

- O clipa... Vorbesti despre Babaji?

- Da, a raspuns.

- Despre Marele Babaji? l-am intrebat uimit.

- Da, a raspuns cu emfaza.

- Cel despre care povestesc scrierile sfinte? am intrebat din nou, spre a ma asigura ca nu este la mijloc o neintelegere.

- Da, mi-a raspuns cu si mai mare emfaza.

Am ramas siderat!

- Acum, in zilele noastre, se afla pe pamant, mi-a explicat Pavis, si a inceput sa-mi vorbeasca despre cartea "Autobiografia unui yoghin".

- Am citit-o, l-am intrerupt eu. in Occident toti am aflat despre Babaji din aceasta carte.

Afirmatiile lui Pavis erau absolut uimitoare, asa incat am hotarat imediat sa merg spre a ma convinge cu ochii mei si a trage concluziile de rigoare, caci pentru aceasta venisem in India, consumandu-ma in nesfarsite cautari. imi era imperios necesar sa limpezesc lucrurile.

- Cum pot sa-l gasesc?

Mi-a indicat drumul, autobuzul, hotelurile, satul, popasurile, si tot ceea ce mai era util de stiut. Ashramul lui Babaji se numea Heracan si se afla sus in Himalaya, departe de orice tinut locuit. Ultimele indrumari au fost acestea:

- Urmeaza raul, si dupa aproximativ 7 kilometri o sa-l intalnesti. insa multi pornesc si nu reusesc sa ajunga. Desi cunosc drumul, se ratacesc.

- De ce, e dificil?

- Nu, dar pur si simplu nu-i doreste gurul. isi iau calauze dintre localnici, si totusi se incurca din nou. Nu sunt capabili sa ajunga acolo. Pe altii, indata ce ajung, ii alunga inapoi. Pe unii ii tine o zi, pe altii o saptamana, pe altii luni de zile... In general, pe fiecare dupa valoarea sa... Trebuie sa fie pur cel care vrea sa mearga acolo, sa aiba o karma buna, mi-a mai spus.

Intre timp se inserase bine. Vazandu-le pe prietenele mele plimbandu-se prin apropiere, le-am chemat si le-am facut cunostinta cu Pavis, apoi ne-am ridicat sa mergem la hotel, dupa ce ne-am dat o intalnire cu totii pentru ziua urmatoare.

Pe drum le-am povestit tot ce auzisem, si interesul lor a crescut brusc, insa cand le-am spus ca voi merge sa-l intalnesc pe Babaji, H. s-a aratat ezitanta, chiar tematoare.

In ziua urmatoare, N-a venit cu interesul starnit la maximum. in acelasi hotel cu noi (daca se poate numi "hotel" acea mizerabila incinta!), intalnise pe cineva care trecuse prin ashramul lui Babaji. Avea chiar o fotografie de-a sa, care s-a dovedit capabila sa o faca si pe N. dornica sa-l intalneasca. imi vorbea deja despre el cu uimire.

Cand l-am cunoscut pe individul pe 'care il intalnise N., acesta m-a dus in camera sa, unde, in fata fotografiei lui Babaji, ardea o candela. I se inchina ca unui zeu in viata! M-am mirat. Era o haimana, un anarhist, un apusean crescut intr-o societate pseudo-crestina si... devenise deja religios? Ma intrebam ce se putuse intampla. Ce vazusera oare acesti oameni? Pavis voia sa se intoarca in Germania si sa intemeieze o comunitate in cinstea lui Babaji, iar celalalt i se inchina!

Mi-a adus o fotografie veche de-a sa, facuta cu ani de zile in urma. infatisa un tinerel firav, slabut, de 18-20 de ani, aflat in pozitia lotusului, cu un corp extraordinar de suplu si cu niste ochi stranii, nefiresc de uriasi. Avea o privire extrem de energica, o expresie neobisnuita, inspaimantatoare, as spune. intreaga atmosfera din jurul sau convingea ca este o persoana iesita oricum din comun. Fetele s-au intalnit din nou cu Pavis, care le-a mai povestit cate ceva. N. hotarase sa vina cu mine. H. avea sa ne insoteasca si ea, intrucat nu voia sa ramana singura. Ne intrebam cuprinsi de emotie: "Ce se va intampla oare in aceasta situatie? Vom merge si vom vedea!".

Am stat la Benares in jur de o saptamana. Pe terasa hotelului se adunau hipotii si mestecau hasis, care se vindea pretutindeni in India la un pret derizoriu. Pe terasele invecinate indienii munceau in familii intregi, confectionand diverse obiecte de artizanat pentru 30 de drahme pe zi.

Am vizitat mormantul lui Buddha si am cumparat tot felul de suveniruri foarte ieftine. Kiki a noastra se cazase la cel mai bun hotel al orasului, care dispunea si de restaurant. Acolo ne-am lasat convinsi sa mancam. Era oarecum curat. Am fost atat de entuziasmati de mancaruri, incat incet-incet, manati si de un apetit remarcabil, am inceput sa mancam la toate restaurantele si sa cumparam dulciuri de pe drum. Am achizitionat haine indiene si ne-am schimbat vestimentatia si infatisarea. Am renuntat la tinuta apuseana. Acum ne integram mai bine printre ceilalti, nu mai eram precum musca in lapte. in plus, ne deplasam mult mai lejer.

Cu Kiki am facut tovarasie zilnica. Ne-am despartit in doar doua zile, cand a ramas inchisa in camera ei. Luase opiu si ieseia numai la toaleta ca sa vomite. Kiki facea comert. Cumpara margele, tesaturi si alte maruntisuri, si le vindea in Franta - procurandu-si astfel si banii pentru biletele urmatoarei calatorii. in acest rastimp fiul ei se afla in Africa, unde facea exact acelasi lucru. Aveau drept scop sa cumpere o proprietate in Brazilia, unde pamantul era ieftin. Foloseau zilnic narcotice, de la hasis pana la opiu, cocaina, L.S.D.

Asemenea noua, era si ea pandita de mari pericole. Am traversat cateva situatii limita, pe care insa le-am putut depasi. Cand oamenii sunt atat de presati de nevoi si de saracie, cand drumurile sunt ticsite de multimi nesfarsite de oameni, cand politia este prezenta foarte rar si doar pe cateva artere mai importante, atunci crima devine un fenomen extrem de raspandit. Auzeam, de altfel, multe lucruri infricosatoare! Din fericire, n-am patit nimic grav.

CALATORIA CATRE BABAJI - ZEUL INTRUPAT

Nu este usor sa calatoreasca cineva prin India. in general, calatoria intr-o tara straina presupune dificultati legate de limba, probleme de comunicare, informatii gresite furnizate intentionat de catre unii localnici, fie din antipatie fata de turistii "bogati", fie pentru ca se straduiesc sa-i tina cat mai mult la hotelul din orasul lor, fie pentru un alt motiv oarecare.

In India lucrurile erau inca si mai complicate. Aici autobuzele se umplu atat pe dinauntru cat si... pe deasupra! Pe acoperis se mananca, se fumeaza, se doarme, iar daca aceasta se intampla la "etaj", e lesne de imaginat ce inghesuiala cumplita domneste in interiorul autobuzului.

Cu toate acestea, calatoria pe care am intreprins-o ca sa-l intalnesc pe Babaji in Himalaya s-a dovedit una foarte lesnicioasa. in ciuda dificultatilor intampinate de-a lungul celor 800 de kilometri, se gasea intotdeauna un om care sa ne faca viata "usoara". De obicei era cate un discipol de-al lui Babaji.

Cand i-am spus prietenei noastre frantuzoaice, Kiki, ca urma sa ne reintoarcem la New Delhi, si-a

manifestat dorinta de a veni si ea cu noi. Ne-am bucurat de pretioasa si agreabila ei companie. Afland ca mergem sa-l intalnim pe Babaji, a incercat sa ne avertizeze. Ne-a vorbit despre diferiti gurusi care exploateaza cautarile existentiale ale tinerilor. in general, atitudinea ei era nu doar circumspecta, ci chiar negativa fata de gurusi. Aceasta pozitie nu survenea ca rezultat al unor prejudecati, ci al experientei pe care o acumulasera ea si alti prieteni apropiati de-ai ei. Ne-a povestit chiar si cateva patanii de-ale prietenilor sai. Iata, pe scurt, una dintre ele:

O prietena avea un guru care traia undeva in nordul Indiei, insa isi formase un grup de discipoli in Europa. Nu era vreun "mare guru", precum Rajneesh sau Maharadji, dar avea si el ucenici care ii trimiteau scrisori si ii cereau sfaturi legate de problemele cruciale ale vietii lor. Acesta le raspundea si medita pentru ei. Elevii aveau obligatia sa-i trimita regulat bani, fapt care ii permitea sa nu munceasca si sa traiasca foarte confortabil. Aceasta tanara ii devenise discipola, si in scurt timp... amanta, pentru cateva luni. La capatul acestei perioade, in care a intretinut si relatii sexuale cu el, tanara s-a dezmeticit, a sesizat escrocheria, batjocura si exploatarea careia ii era supusa, si l-a parasit pe individ. S-a straduit apoi sa-i fereasca de asemenea capcane pe alti tineri care veneau din Apus sub imboldul unor sincere cautari, relatandu-le experienta ei.

imi inchipui ca tanara respectiva va fi auzit deseori raspunsul pe care si noi obisnuiam sa-l dam pe atunci: "Da, exista si astfel de impostori, insa gurul nostru nu apartine unei asemenea categorii". De altfel, exista in noi un orgoliu camuflat, care se manifesta prin convingerea ca noi nu suntem naivi si nu ne putem insela. Ne socoteam capabili sa recunoastem cu usurinta un pseudo-guru. Ii consideram pe cei pacaliti niste simpli ignoranti, lipsiti de inteligenta.

Fetele au incercat de doua ori sa cumpere bilete pentru tren si n-au reusit! Aceasta ni se intampla pentru prima data. Cu trenurile nu mai avusesem probleme niciodata in trecut.

A treia oara am mers cu totii impreuna. Nu retin cu exactitate care era problema, insa imi amintesc ca asteptam in fata ghiseului, ca functionarul nu avea dispozitie sa ne ajute, ca in spatele nostru se formase o coada care ne presa, iar noi nu puteam lua biletele. Am iesit din rand si asteptam, dezamagiti si enervati. Ramaseseram fara replica! S-a apropiat atunci un indian care vorbea bine engleza si ne-a indicat in detaliu ce trebuia sa facem.

Un sfert de ora mai tarziu, aveam biletele in mana! in discutia de multumire care a urmat, acel om ne-a dezvaluit ca si el era discipol al lui Babaji, si chiar ne-a dat informatii mai concrete despre autobuzul pe care aveam sa-l luam din New Delhi.

Astfel s-a rezolvat o problema care aparuse acolo unde nu o asteptam, solutionandu-se la fel de neprevazut precum se si ivise.

Am demarat calatoria neintrerupta catre New Delhi. Seara, in somn, ii auzeam pe vanzatorii de ceai strigand cu putere in fiecare statie: "Ceai... Ceaai... Ceaaii...". Ma aflam intr-o stare de agitatie si de hipersensibilitate nervoasa.

"Sa fie oare chiar Babaji?". Nu excludeam deloc aceasta posibilitate. Minunile pe care le vazusem in Sfantul Munte prin batranul Paisie, dar si diversele fenomene inexplicabile care mi se intamplasera la Mind Control, precum si cele de la cursurile de yoga sau de hipnotiza, instituisera inlauntrul meu certitudinea existentei lumii spirituale. Nu ma indoiam catusi de putin in aceasta privinta. Totusi, prezenta unui zeu intrupat, asa cum pretindeau adeptii lui Babaji, nu era un lucru tocmai usor de acceptat! Pe de o parte, parintele Paisie spunea ca in cosmos exista doua puteri, Dumnezeu si Diavolul; depinde cu cine lucreaza fiecare. Pe de alta parte, conceptia hinduismului postula ca toate puterile au aceeasi sorginte, numai forma difera, sursa fiind unica si comuna. Si, bineinteles, hinduismul si in special yoga ar fi

expresia cea mai adecvata, cea mai pura a adevarului. Cum ramanea atunci cu Hristos?

Monahii yoghini imi raspundeau ca era un mare guru, iar ultimul sau ashram s-a aflat in Himalaya, unde si murise, dupa evenimentele din Palestina. Alti yoghini Il asezau mai sus: Hristos ar fi fost una dintre cele noua incarnari ale lui Dumnezeu, precum Krishna ori Babaji.

Apoi, imi aminteam cuvantul pe care mi-l spusese un egumen in Sfantul Munte, cu luni de zile inainte de a pleca spre India. Pe atunci nici nu planisem inca sa merg in India. A venit in trapeza, unde luam masa singur, si am schimbat cateva cuvinte. La un moment dat, fara nici o legatura cu contextul discutiei, mi-a zis ca din senin: "Uite, noi iti spunem ca suntem cu Hristos, si cu El vrem sa te unim. Ceilalti cu cine sunt, cu cine vor sa te uneasca?". De ce sa-mi fi adresat asa, fara nici o legatura cu restul convorbirii, aceste cuvinte? Fusese oare luminat de Dumnezeu?

Vorbele acelea imi produsese o impresie puternica si ramasesera inmagazinate undeva in memorie. Acum, sosise clipa ca ele sa iasa din nou la suprafata. Cu adevarat, ce este acest Babaji? Mag? Yoghin? Dumnezeu? Avatar? Ce inseamna "mag"? Ce este magul? Prin ce difera el de sfant? Minuni face unul, minuni face si celalalt. Cine spune adevarul? De partea cui sta dreptatea? Tuturor acestor intrebari trebuia sa le dau un raspuns. De altfel, pentru aceasta venisem in India, sa vad lucrurile de aproape si sa iau o hotarare. Ma dusesem in Sfantul Munte, iar acum ajungeam in India, tocmai pentru a avea acea perspectiva completa care sa-mi permita sa-mi clarific toate nedumeririle in cunostinta de cauza, prin experienta nemijlocita. Voiam sa dau fiecarei varianta a acestei alternative sanse egale.

La Delhi am ramas intr-un bungalow langa autogara centrala. Pe dinafara arata destul de prezentabil. Era scump, 15 rupii, in vreme ce la hotel dadeam 5-6. Ne-am hotarat sa ramanem aici, pana vom porni spre Haltvani, un orasel la poalele Himalayei.

Cand am mers sa cerem cuverturi pentru saltelele mizerabile, proprietarul ne-a spus ca vrea 5 rupii pentru una "extra"! Am cedat pana la urma santajului. Cand le-a adus, ne-a fost scarba sa le si apucam: erau pline de murdarie cleioasa. Ne-am resemnat la gandul ca le vom pune deasupra sacilor de dormit. La hoteluri utilizam totdeauna sacii de dormit, datorita mizeriei. intindeam sacii pe paturi, si asa ne culcam. Era aproape ca in desert: ziua foarte cald, iar noaptea frig.

La putin timp dupa ce am stins lumina, am auzit-o pe H. zbierand si am simtit ceva ca o pisica pasind peste picioarele mele. intre timp cineva a reaprins lumina. in camera intrasera cinci-sase sobolani uriasi, cat pisicile, si se plimbau peste paturile noastre. Mai mult, nu se speriau deloc; aruncau cu ghetetele dupa ei, si te priveau indiferenti. in acea noapte am "dormit" cu un ochi deschis, incremenit de frica. Puteau sa ne manance vreo ureche sau vreun nas. A fost o experienta dezgustatoare!

In dimineata urmatoare, ne-am dus la autogara centrala. Pretutindeni in India intalnesti multimi interminabile de oameni, dar acolo domneau o inghesuiala si o forfota de nedescris. Existau multe ghisee, multe peroane, iar autobuzele erau inscriptionate numai in hindu (o forma de sanscrita, asemanatoare chinezei). Nici vorba de inscriptii in limba engleza. Am incercat fara succes sa gasim un birou de informatii. in cele din urma, am reusit sa localizam peronul. Dar cum puteam recunoaste autobuzul? Autobuzele se succedau intr-un ritm ametitor, unele ajungand cu intarziere, unele mai devreme, iar altele chiar fara nici un fel de inscriptie. Si asta era departe de a fi totul... indata ce se indrepta vreun autobuz spre peron, cat inca se afla in miscare, un buluc de indieni navalea in jurul lui, catarandu-se pe geamuri si pe usi si aruncand inapoi boccele cu lucruri. Cand autobuzul se oprea, era deja arhiplin... Nu numai inapoi, ci si pe acoperis! Iar eu stateam cu bagajul si ma intrebam daca nu cumva acela era autobuzul pe care trebuia sa-l luam, in timp ce prietenele mele cautau si ele, intreband in stanga si in dreapta. Ni se spusese ca sunt doua-trei autobuze pe zi, astfel incat venisem de dimineata tocmai ca sa reusim sa plecăm.

În aceste condiții, însă... ne-am împotmolit. Mi se părea imposibil să patrundem în interiorul autobuzului, de unde se procura și biletul. Dar în vreme ce mă gândeam la toate acestea, s-a apropiat de mine un indian și mi-a oferit soluția pe tava: ne va lua el cu un taxi până la o anumită stație intermediară, și de acolo, după ce între timp vor fi coborat mulți dintre pasageri, vom putea continua drumul cu autobuzul. Le-am strigat pe prietenele mele. Am intrat șase persoane în taxi și am plecat.

Pe drum, am aflat în timpul discuției că și acest indian îl întâlnise pe Babaji. Era discipol de-al său!

Într-adevăr, am prins undeva pe traseu ultimul autobuz din acea zi către Haltvani. Era începutul după-amiezii. Am intrat în autobuz, am găsit chiar locuri libere, și ne-am desfatat de privelistea Indiei. Lângă mine sedea un bărbat de bună condiție socială. Sub aspectul religiei, era sikh. Un om serios și cultivat. Am început o discuție din care am aflat multe lucruri despre viața socială a indienilor. Pe parcursul drumului, care a durat multe ore, a fumat de două-trei ori hasis fără ca cineva să se mire sau să se arate deranjat. Trecând timpul, l-am întrebat la ce oră crede că vom ajunge la destinație. "În jur de ora 3 noaptea", mi-a spus. Am rămas uimit: încă o dată informațiile noastre se dovedeau gresite.

Aveam asadar o problemă. Ce vom face într-un oras necunoscut, printr-o mulțime de vagabonzi, cu toate instituțiile și magazinele închise, cu poliție practic inexistentă, în vreme ce noi constituim pentru talhari... o adevărată delicată. Trebuia să nu atragem în nici un fel atenția, să trecem cu totul neobservați. De obicei, însă, autogările sunt filate. Asadar, situația era dificilă! Efectuasem câteva plimbări nocturne prin New Delhi și aveam o imagine despre viața de noapte în India. În plus, mai erau și cele două fete împreună cu mine... Mă cuprinsese o foarte accentuată îngrijorare.

În cele din urmă, ne-am dovedit iarăși norocoși. Când am ajuns, în autogară se afla foarte puțină lume, iar noi nu cunoșteam nimic altceva în afară de numele unui hotel; îl spuneam riscaților cu biciclete, dar nici unul nu părea că l-ar cunoaște. În final, i-am spus unuia dintre ei numele Babaji și mi-a confirmat că înțelege. Ne-a transportat pe niște ulite întunecate și ne-a lăsat în fața unei case, zicând: "Babaji".

A ieșit un tânăr politicos, pe jumătate adormit. Ne-a cerut un preț piperat, am acceptat și... ne-am culcat.

Dimineața am avut ocazia să discutăm din nou cu tânărul, căruia prietenele mele îi se plangeau din cauza prețului. Era și acesta discipol al lui Babaji. Chiar gura îl însărcinase cu această îndelungă călătorie, de a le oferi gazduire vizitatorilor care veneau cu intenția să-l întâlnească. "De multe ori", mi-a spus, "simt prezența gurului. Ne vizitează aici. Există un miros caracteristic atunci când vine aici."

Tot de la el am aflat că gura aparuse de nicaieri în regiune, că un tânăr în jur de 20 de ani; nimeni nu știa de unde venise, nimeni nu-l mai văzuse înainte. Îl descoperiseră niște ciobani. De 40 de zile și nopți medita. Când a deschis ochii, o întreagă mulțime se adunase deja în jurul său. L-au întrebat cine este, iar el a răspuns: "Babaji". Au răsunat cu toții, fără să-l creadă. S-a retras în munți, în vechiul templu, și peste puțin timp au început să vină yoghini din diferite zone, gurusi de prestigiu care l-au recunoscut după câteva semne pe care le avea la picioare ca fiind încarnarea lui Babaji, și îi s-au închinat.

Apoi au început să se strângă primii discipoli, iar astăzi se impusese în toată regiunea, primind mulți străini care veneau să-l vadă. Mai târziu am stat de vorbă și cu tatal tânărului, care era un fanatic susținător al principiilor hinduismului.

Mi-a atras atenția faptul că aveau atârnată într-un loc foarte expus privirilor o icoană reprezentând Buna Vestire a Maicii Domnului. Era în stil renascentist și îl înfățișa pe înger oferind crinul Maicii Domnului.

Părea straniu! Să fi fost vorba de o simplă politete față de vizitatorii apăsători? Nu cumva încercau să

insinueze ca, asa precum s-a intrupat Hristos, tot astfel si Babaji este Dumnezeu incarnat? in spatele gestului de a expune aceasta icoana am recunoscut din nou conceptia potrivit careia toti suntem una. Babaji, Hristos, sunt de fapt acelasi lucru! Eu insa nu eram convins in privinta aceasta. Cautam cu asiduitate...

Oraselul avea o populatie numeroasa. Pentru nivelul Indiei, care este suprapopulata, el putea fi insa considerat mai degraba un sat. Un sat aflat sus, pe Himalaya. De la el mai departe nu existau mijloace de comunicatie. Trebuia sa gasim un mijloc oarecare de locomotie pentru a ajunge cu inca 10 kilometri mai sus, in munte. Acolo drumul se oprea, si ar fi trebuit sa mergem pe jos, pe carare, pana la templul vechi, alti 7 kilometri de-a lungul albiei unui rau.

Am iesit asadar in cautarea unui taxi. Toti cereau preturi exagerat de mari! Atunci s-a apropiat de mine un domn la vreo 50 de ani:

- Mergi la Babaji? a intrebat.

- Da, i-am raspuns.

- Vrei sa mergem impreuna? a intrebat din nou.

- O.K., am raspuns, bucuros de acest neasteptat ajutor.

Am inceput sa cautam impreuna un mijloc de transport, autoturism sau orice altceva. De fapt, el vorbea si eu ii tineam companie. Era un om foarte bun. Am inteles repede ca eu constituim o problema. Prezenta mea ridica pretul. I-am spus: "N-are importanta, eu si prietenele mele vom plati mai mult". N-a acceptat insa o asemenea propunere.

In cele din urma s-a gasit o camioneta, in interiorul careia ne-am inghesuit vreo 10 persoane, si astfel am inceput sa urcam drumul ingust de munte.

Datorita acestui om am gasit camioneta; si el ne-a ajutat tot de dragul gurului.

In felul acesta a fost depasit si ultimul obstacol. Pe toata durata calatoriei, ori de cate ori am intalnit vreo problema pe care n-o puteam rezolva si care punea serios in pericol insasi continuarea calatoriei, s-a gasit mereu cate un discipol al gurului care sa ne ajute cu succes. Acest lucru ne impresionase cu adevarat si ne crease o atractie pozitiva fata de Babaji; se nastea deja un sambure de entuziasm si de credinta in capacitatile "neobisnuite" ale acestui guru.

HIMALAYA: IN ASHRAMUL DASCALULUI DASCALILOR

Himalaya, cel putin pe versantul urcusului nostru, avea un aspect ciudat: foarte multe varfuri mici de dealuri, cu bruste inclinari abrupte, alcatuiau impreuna un mare varf. Era ca si cand cineva ar fi luat vreo suta de dealuri si ar fi incropit cu ele un munte inalt.

Printre aceste dealuri presarate cu copaci inalti si rari exista o vale formata de aluviunile unui afluent cu o albie foarte larga. Toata aceasta vale era inverzita, intesata cu flori frumoase si strabatuta de apele cristaline si partial inghetate ale raului. Locul era minunat.

M-am pomenit asadar impreuna cu prietenele mele pasind pe aceasta vale, in compania unor indieni in

majoritate necunoscuti. Eram vreo zece persoane. Ne-a impresionat frumusețea peisajului, însă mai era ceva care ne emotiona în chip neobisnuit. Există atată intensitate în atmosferă, încât simteam întreaga regiune cutremurându-se. O putere indescriptibilă, o energie extraordinară pe care locul parca nu o suporta; și munții, în strdania lor de a nu se dizolva, pareau ca tremura. Ai fi zis că te afli în pragul unui seism. Aceasta era percepția mea. Una dintre prietene, cu toate că-i placeau foarte mult peisajele, nu se arăta ca de obicei preocupată de fascinantă frumusețe a locului, nici nu făcea tradiționalele comentarii entuziaste asupra peisajului, ci se predase unei tăceri strănii. Mi-am dat repede seama că-i era o teamă... vecina cu moartea.

Starea mea launtrică era una de precauție uimită față de ceea ce se întâmpla. ceilalți nu prezentau semne exterioare că ar fi încercat aceeași senzație ca și noi. Însă prietena aceasta se tot întorcea mirată și îmi spunea: "O, dar ce-i aici?!" Era uluită nu de frumusețe, ci de acest ciudat simțământ, această intensitate strivitoare din atmosferă. Ne împartășeam unul altuia stupefacția și curiozitatea.

După 5 kilometri de mers, la o curbă, am zărit în depărtare ashramul Heracan. Era pe varful unui deal, unde se gaseau un vechi templu hindus, câteva clădiri vechi și niste construcții recente. Pe coasta abruptă existau aproximativ două sute de trepte de piatră. Raul curgea la poalele dealului. Acolo, pe albia raului, se aflau europeni, "occidentali", care lucrau. Adunau pietre rotunde de rău și fabricau niste borduri de piatră. M-am mirat, căci treaba pe care o făceau nu părea să aibă vreun sens.

Lângă vale erau zidite o piramidă de 5 metri înălțime, un locas unde ardea continuu focul, și alte simboluri din piatră. Tot ceea ce citisem în diversele cărți de ocultism și de magie albă și, în general, toate informațiile pe care le acumulasem din acest domeniu vast, toate câte le auzisem... aici erau realitate! Am putut recunoaște diferite simboluri magice și felurite obiecte al căror uz îl cunosteam din auzite. Mă străbătea un sentiment ciudat. Încă de mic copil aveam o înclinație către aceste lucruri. La 13 ani, găsisem în biblioteca tatălui meu o carte cu paginile netăiate, pe care citind-o, am rămas foarte impresionat. Cuprindea și descrierile unor exerciții de yoga, pe care le-am practicat frecvent în acea perioadă. Manifestam o atracție încă neconstientizată către însingurare, către ascetism, și socoteam că mi-ar fi potrivit să devin yoghin. Îmi amintesc că pe vremea gimnaziului le spuneam prietenilor mei: "Știi ce vreau eu? O camarută în pădure, un blid de mâncare și timp liber să mă ocup de mine însumi". Ei bine, iată că acum toate acestea așteptau la picioarele mele. Lucrurile care îmi captasera dintotdeauna interesul, care mă preocupaseră zi de zi și pe care le considerasem a fi singurele cu adevărat importante în viață, se aflau deodată chiar în fața mea, nu într-un mod fragmentar sau limitat, ci integral și chiar cu supramăsura. Ajunsesem la sursă, găsisem esența! Nu cărți cu caracter descriptiv, ci fapta. Nu teorii, ci trăire!

Toate cărțile care circula în Occident, pornind de la Karl Jung, întemeietorul psihiatriei și autorul teoriei subconstientului, continuând apoi cu ideile pe care le-a exprimat Herman Hesse, scrierile diversilor yoghini, precum Vivekananda și alții mai noi, Yi Jing și textele confucianiste, teoriile diferitelor "oameni de știință", precum cea a lui Lyall Watson despre "supranatural", cartea lui Fritjof Capra "Tao-fizică", Aldous Huxley cu "Portile percepției" - "Biblia" hipnoticilor anilor '60, textele de magie albă ale lui Omraam Aïvanhov, bizarele lucrări ale lui Gurdjieff sau ale vrăjitoarei Alice Bailey, cartile Helenei Blavatsky, întemeietoarea Societății Teozofice, toate aceste opere de aici își trageau seva. Toți erau influențați de India. India este un centru care emite o anumită frecvență, un anumit sistem de concepții, iar centrul Indiei este "ashramul". Dintre toate ashramurile pe care le văzusem și de care auzisem, acesta de aici părea diferit. Concentrat, integral! De altfel, Babaji era "gurul gurusilor", dascălul dascălilor. Îl recunosteau ca atare și alți yoghini pe care aveam să-i întreb mai târziu, și care își marturisiseră chiar dorința de a fi primiți cândva în ashramul său.

Afirm cu absolută certitudine că dacă n-aș fi plecat mai întâi în Sfântul Munte și dacă n-aș fi avut acele coplesitoare experiențe datorate bătrânului Paisie, aș fi rămas definitiv în ashramul lui Babaji și i-aș fi devenit discipol.

Insa acum exista in sufletul meu o oarecare indoiala. Auzisem deja un punct de vedere diferit. Un punct de vedere care avea autoritate si putere duhovniceasca, insotit fiind de un mare numar de minuni si de experiente spirituale distincte de toate cele pe care le traversasem pana atunci prin yoga si prin cele asemanatoare ei. Acest punct de vedere era exprimat de parintele Paisie, de intreg Sfantul Munte, de intreaga Biserica Ortodoxa a lui Hristos de pe tot cuprinsul pamantului.

Nu-l puteam subaprecia pe batran socotindu-l exponentul unui mod de religiozitate inferior, asa cum incercam sa prezinte crestinismul toate cercurile influentate de conceptii orientale, caci niciodata in viata mea nu intalnisem pe cineva care sa se asemeze parintelui Paisie, indiferent cu ce alt etalon l-as fi comparat.

Trairile la care am putut accede prin rugaciunea lui erau cu mult mai patrunzatoare, mai intense, mai adanci, mai curate decat orice altceva experimentasem cu ceilalti diversi gurus. Si cunoscusem destui. Insa nu-i puteam ignora nici pe ei. Ba, mai mult chiar, eram inclinat sa ma alatur lor. Am hotarat asadar sa caut moduri de expresie mai apropiate de original. Sa vin in India, sa traiesc lucrurile efectiv. Mai mult, pentru a fi cu totul impartial si neinfluentabil, inainte de a veni mi-am scos cruciulita pe care mi-o daruise batranul si i-am dat-o unei bune prietene de-a mea care crezuse de curand in Hristos. A fost un gest simbolic, ca si cand as fi spus: "Acum sa auzim, sa traim, sa ne deschidem glasurilor mamei India".

Ne apropiasem de poalele dealului unde se afla ashramul si ne mai despartea de trepte doar raul, cand multimea ce cara pietrele a inceput sa se agite. S-au intors cu totii catre varful dealului, izbucnind in strigate puternice: "Bole baba ke tzei!", care insemna, precum am aflat mai tarziu, "Sfinte parinte, biruitorule!", strigat de slava si de cinstire. Atunci l-am vazut pentru prima oara pe Babaji. A stat putin pe varful dealului. Avea in jur de 30 de ani, par negru si lung pana la umeri, cantarea cam 140 kg si era inalt de aproximativ 1,70 m. Nu pastra nici o asemanare cu baiatul slabut pe care il vazusem in vechea fotografie. Intre timp castigase foarte multe kilograme. Era imbracat in stofe scumpe si purta ghete moi de piele aduse din Occident.

Cobora treptele in graba, cu pasi mari si vioi, primind cu satisfactie si naturale ovatii multimei. Ca si cand ar fi marturisit: "Da, sunt exact ceea ce spuneti! Da, sunt biruitor! Da, sunt sfant!". Doar nu putea ascunde faptul ca era stapanul absolut... Nu numai ca-l ascultau neconditionat in orice, dar il si venerau.

Atunci mi s-a intamplat ceva ciudat, o experienta ce-mi amintea de sedintele in care eram hipnotizat. Brusc, in timp ce-l priveam coborand treptele, mi-am pierdut pentru cateva minute constiinta. Era ca si cum propria mea minte ar fi fost pur si simplu azvarlita departe de mine. Pentru un oarecare interval de timp, imi pierdusem simtirea sinelui. Nu mai aveam constiinta trupului meu, nici a facultatii mele rationale. Parea ca nici n-as fi existat. Un mare gol domnea in memoria mea. In acel scurt rastimp eram efectiv inapt sa-mi dau seama ce mi se intampla, in ce stare ma aflu, daca macar mai exist. Primul gand pe care l-am avut dupa ce mi-am redobandit constiinta de sine a fost: "Ce ai, de tot zambesti ca un cretin?", realizand ca un zambet larg mi se intiparise pe fata.

M-am simtit... siluit. Ca si cand cineva m-ar fi constrans sa zambesc, fara ca eu sa am o asemenea dispozitie. Simteam ca zambetul larg de pe chipul meu era fortat, venea in contradictie cu sentimentele mele. Eram stanjenit de acest eveniment, dar pe de alta parte mi se starnise curiozitatea.

Intre timp Babaji coborase dealul, in nesfarsite ovatii, impartind porunci si binecuvantari, si se apropiase de vizitatori. Ceilalti i se inchinasera deja, si promisera consimtamentul sau de a ramane in ashram. Ramasesem eu si cele doua prietene ale mele, insa nu schitam nici o miscare. incremenisem de uimire. Nu stiam ce sa fac. Babaji se apropiase la cinci metri de mine, si ma simteam cuprins de un tremur. Nadusisem de neliniste. Eram acum uluit de fizionomia sa cu totul neomeneasca. Daca cineva mi-ar fi

spus ca ceea ce aveam in fata mea era o iluzie sau un extraterestru, mi-ar fi parut mai credibil si m-ar fi uimit mai putin.

Intreaga sa prezenta parea un eveniment supranatural. Privirea lui avea o asemenea intensitate, o asemenea putere, o asemenea energie, incat eram mai degraba terifiat. Daca mi s-ar fi spus ca o entitate supranaturala locuieste in acel trup, as fi subscris fara rezerve. Ma stapanea un amestec de spaima, incordare si confuzie.

Atunci, unul din cei patru-cinci yoghini care il inconjurau imbracati in vesminte negre si tinand cate o lance cu un trident in varf (simbol al zeului Shiva), s-a apropiat de mine, m-a privit drept in ochi si, dilatandu-si pupilele la maximum, mi-a spus pe un ton aspru si poruncitor: "Scoate-ti incaltarile si inchina-te lui!". Cunosteam aceste sretlicuri de duzina, asa incat, cu toata frica mea, l-am ignorat cu desavarsire. M-am apropiat de Babaji, insa nu la mai putin de trei metri... Mi se parea ca exista un teribil camp energetic imprejurul lui. "Namaste!"... i-am soptit, adresandu-i politicosul salut zilnic al indienilor. Mi-a aratat drumul catre ashram. Asadar ne primise. Puteam ramane.

M-am indepartat usurat si am simtit imediat diminuandu-se acea tensiune pe care o percepeam in apropierea lui.

Ma coplezise uimirea. Acest Babaji cu siguranta ca nu era om. Ce putere colosala! Era Dumnezeu sau demon? Mag sau sfant? Om sau extraterestru? Aceste intrebari constituiau o uriasa problema de constiinta pentru mine.

Era dupa amiaza, si am inceput sa urc treptele abrupte catre varful unde se afla ashramul. M-a depasit in fuga un occidental gol-golut, de vreo 30 de ani, care tremura de frig intrucat tocmai iesise din apele inghetate ale raului. Citisem despre prelungitele bai reci pe care le fac yoghinii, unite cu anumite asane, pentru a stimula o serie de glande hormonale astfel incat sa se modifice biochimia organismului. De altfel, tot ceea ce vedeam in jur venea sa-mi confirme cunostintele pe care le dobandisem din carti; erau lucruri pe care de ani de zile ravneam sa le pun in practica. Domeniul magiei si universul yoga aveau pentru mine atunci un sens pozitiv.

Pe de alta parte, batranul Paisie, Sfantul Munte, experientele mele crestine strigau contrariul. Ma avertizau asupra Diavolului care se transforma chiar si in inger de lumina pentru a insela. Ma clatinam in indoiala, nestiind ce sa cred. Era si motivul pentru care venisem in India. Ca sa inteleg.

In vreme ce urcam scarile in acea stare de mirare si de nedumerire, am simtit apropiindu-se in chip nevazut o fiinta care mi-a adus alinare, linistire si sprijin, iar in acelasi timp am auzit foarte limpede in mintea mea un glas zicand: *Sa nu te inchini la idoli si nici sa le slujesti lor. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tau si sa nu ai alti dumnezei afara de Mine.*

Prima porunca pe care o daduse Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai (Ies. 20, 2-3)!

In clipa aceea m-a cuprins o asemenea pace si am inteles atat de adanc sensul poruncii incat am fost absorbit cu totul de continutul ei, fara sa ma mai minunez de modul neobisnuit prin care imi fusese adresata. Astazi cred ca a fost vorba de un inger.

In vreme ce glasul inca rasuna in mintea mea, treptele s-au sfarsit si m-am trezit drept in fata unui mic templu hindus, situat in aer liber. Erau expuse acolo diferitele zeitati ale panteonului hindus. Unul dintre zei avea trup omenesc si cap de elefant, altul se infatisa ca o maimuta cu anumite trasaturi omenesti, altul avea sase maini si patru picioare... Un intreg sir de astfel de statui erauenerate de catre locuitorii ashramului. M-am intrebat: "Daca nici acestia nu sunt idoli, atunci ce sunt?". Faptul constituia pentru

mine o adevarata revelatie: oamenii acestia erau idolatri in toata puterea cuvantului! Intocmai precum vechii elini, precum popoarele dinainte de Hristos. Am inteles totodata si un lucru pe care mai tarziu aveam sa-l nesocotesc in mai multe randuri. Anume ca ortodoxia dadea dovada de verticalitate, propovaduind fara echivoc ca nu avem absolut nici o legatura de ordin duhovnicesc cu toti acesti inchinatori la idoli. De cealalta parte, insa, hindusii se straduiau sa prezinte lucrurile intr-un mod care sugera ca toti am fi una si ca exista doar anumiti fanatici ingusti la minte care nu vor sa recunoasca acest lucru. Imi devenise acum evident ca aceasta afirmatie a lor distorsiona realitatea. NU-ul hotarat al crestinilor venea nu din partea vreunui oarecare preot sau calugar lipsit de minte, ci fusese pecetluit de catre insusi Dumnezeu prin poruncile pe care le-a dat prorocului Moise. La o simpla lectura a Bibliei se poate constata ca poruncile fundamentale ale Vechiului Testament erau orientate impotriva politeismului si idolatriei. De altfel, versetele deja amintite sunt ele insele cum nu se poate mai elocvente: Eu sunt Domnul Dumnezeuul tau (Ies. 20, 2) si Sa nu ai alti dumnezei afara de Mine (Ies. 20, 3). De ce ascundeau hindusii acest adevar? De ce mistificau invatatura de credinta a adversarilor lor? De ce staruiau in a prezenta lucrurile denaturat? Despre ce pretinsa identitate vorbeau ei, cata vreme existau atat de mari diferente? Ce legatura aveau cu Dumnezeul Vechiului si Noului Testament personaje ca Hanuman, cu infatisarea sa de maimuta, sau Ganesha cel cu cap de elefant? Toti acestia trimiteau mai curand cu gandul catre vechiul panteon, catre Zeus si celelalte cohorte de zei si semizei. Nici o legatura cu Unicul Dumnezeu, Facatorul cerului si al pamantului.

Asadar, pentru a intra cineva in ashram trebuia sa treaca obligatoriu prin acest mic templu in aer liber. Nu exista alt drum. M-au oprit si mi-au spus sa-mi scot incaltarile si sa strabat desculat perimetrul templului, caci locul era sfant. Inaintand in interiorul templului, mi-a atras atentia o statuie neagra si stralucitoare, care intruchipa in portelan un tanar solid, in pozitia lotusului. Mai tarziu am aflat ca statuia il infatisea pe Babaji si fusese realizata de catre discipolii sai din Italia. Era venerata in rand cu celelalte statui din templu.

Oamenii din ashram credeau ca Babaji este zeu, ba chiar Zeul Suprem incarnat, drept pentru care i se inchinau in fiecare dimineata si seara. In timp ce el sedea lejer la o tribuna, se perindau unul cate unul prin fata lui si i se inchinau pana la pamant, aducandu-i totodata si felurite ofrande. O parte din aceste daruri erau apoi impartite de catre Babaji, insotite de "binecuvantarea" lui. Toata aceasta ceremonie dura mai bine de doua ore.

In diverse locuri ale ashramului era atarnata la vedere fotografia picioarelor sale, pe care exista pretentia ca se puteau observa semnele dupa care l-au recunoscut ceilalti yoghini, ceilalti gurusi, ca dascal al dascalilor, ca un avatar, ca incarnarea lui Babaji. Tot ceea ce vedeam eu era insa doar o pereche de picioare grasune, si ma intrebam cate persoane detineau de fapt date concrete despre semnele pe care ar fi trebuit sa le recunoasca. Nu eram deloc convins ca semnele respective existau neaparat in realitate, ca toata istoria aceasta nu era un simplu element de recuzita, menit sa intretina credulitatea si entuziasmul.

La fel de abundent era expus prin incaperi si un desen ce reprezenta niste flacari care formau impreuna o inima, cu nuanse de rosu aprins si portocaliu. Din cate mi-am dat seama, era emblema gurului.

Instalarea in ashram a insemnat despartirea de prietenele mele. Urma sa locuim in corpuri separate. Am remarcat foarte repede ca occidentalii alcatuiau cel putin jumatate, daca nu chiar mai mult, din componenta ashramului. Exista asadar un oarecare numitor comun.

S-a impartit mancarea, pe care am servit-o impartiti pe grupuri, iar apoi am inceput sa ne adunam intr-o constructie veche cu aspect de hala: avea acoperisul sprijinit pe coloane groase si era deschisa pe trei laturi.

Am fost printre primii care au intrat in acest edificiu. M-au atras sunetele a doua mici tobe la care cineva canta kirtan, imnuri religioase hinduse. In scurt timp ne-am adunat cu totii si am umplut intreg spatiul,

stand in picioare unul langa altul. A venit si Babaji cu grupul sau, care parea sa fie format intotdeauna din aceiasi cinci-sase yoghini: un fel de nucleu al celor mai apropiati discipoli ai sai. M-a frapat faptul ca toti erau occidentali, albi.

S-a asezat la tribuna, iar multimile au inceput sa treaca prin fata lui, sa i se inchine si sa-i aduca ofrande. Era atat de iesit din comun incat nu-mi puteam lua ochii de la el. Ma cotropisera iarasi aceleasi sentimente ca si prima data, numai ca acum ma aflam la 15 metri distanta de el. II priveam incercand sa inteleg ce era el in realitate, sa-mi conturez o parere clara despre aceasta faptura neobisnuita. Sorbeam fiecare amanunt din miscarile lui si fiecare cuvant pe care il rostea. Am recunoscut multe din elementele despre care citisem in cartile de magie ca fiind utilizate consecvent de catre el. De altfel, chiar in spatele lui era atarnat de perete un covor care infatisa un munte cu trei creste si un soare de o forma aparte. Mi-am amintit imediat ca intalnisem aceasta reprezentare intr-o carte greceasca de ocultism. Era simbolul magiei inalte.

Adorarea pe care i-o aducea fiecare imbraca si forme particulare. Oricum, toti erau complet absorbiti de persoana sa. Cei din proximitatea lui s-au apropiat in trei randuri de mine indemnandu-ma sa merg si eu sa ma inchin. N-am facut-o. Ma straduiam doar sa-l privesc drept in ochi.

La un moment dat privirile noastre s-au incrucisat. Babaji nu ma privea pe mine in mod special. Scrutand insistent sala, ochii sai i-au intalnit pur si simplu pe ai mei pentru o clipa. Ei bine, in acea clipa am pierdut contactul cu mediul inconjurator, am cazut in "extaz"! Ca si cand pieptul mi-ar fi devenit transparent, am vazut prin el propria mea inima in culori vii, in flacari.

Tot la fel de brusc mi-am si revenit, pastrand insa foarte limpede constiinta a ceea ce mi se intamplase. Am continuat sa-l urmaresc, cu atat mai impresionat. A venit apoi iarasi cineva care mi-a spus sa merg si eu inaintea lui.

- Bine, si ce sa fac exact?

- Pai, tot ceea ce-au facut si ceilalti.

Cu alte cuvinte, sa ma inchin lui. Nu m-am dus. Nu stiam cine este. Ma temeam... De ce trebuia, adica, neaparat sa ma inchin?

In timp ce sedea acolo relaxat, Babaji s-a ridicat deodata si a luat pozitia lotusului concentrandu-se cu maxima intensitate, iar ochii sai au devenit pregnant scanteietori, asemenea unui carbune negru stralucitor. In fata sa se afla un individ care il venera cu infinita devotiune, precum o dovedeau miscarile sale, intregul sau aspect exterior si inchinaciunile repetate pe care i le facea pana la pamant, fara nici o sovaire. ii oferea si nenumarate daruri de mare valoare.

Atunci Babaji si-a atintit ochii asupra lui cu putere. Omul si-a strans mainile la piept si si-a lipit picioarele, devenind ca un stalp. In acelasi timp a inceput sa tremure si sa topaie pe loc intr-un mod cu totul suprafiresc, lasand impresia ca ar avea arcuri sub picioarele imobile. Mai mult, incepuse sa scoata niste mugete naprasnice, asurzitoare, de vaca ranita si infuriata. Babaji l-a tinut cam un minut in aceasta stare. Apoi l-a lasat pentru un scurt rastimp, dupa care, inainte ca omul sa-si revina, l-a dezlantuit din nou, mai tare de aceasta data. Se misca in fata mea ca un compresor si mugea infiorator. Toti ramasesera fara glas si priveau uluiti. Mie insumi imi era greu sa-mi cred ochilor in fata acestui spectacol. Apoi individul s-a potolit cu desavarsire, iar lumea a continuat sa treaca prin fata lui Babaji, care si-a reluat obisnuita pozitie de relaxare, pe jumătate intins. O tanara de langa mine s-a adresat multimii explicand ca Babaji tocmai ii daruise "iluminare" acelui om! Eu insa ma confruntam cu o dilema. Potrivit concepiei hinduse, pentru ajungerea la "iluminare" - samadhi, cum mai e numita - sunt necesare eforturi indelungate, precum

si parcurgerea mai multor vieti ca yoghin. Babaji i-o "daruise" acestui om in cateva minute. ii scurtase evolutia spirituala cu multe cicluri de reincarnari. Nu constituia aceasta inca o dovada ca Babaji era... Dumnezeu? Nu aceasta reiesea din faptele lui? Astfel se cladea rationamentul tuturor celor prezenti in sala.

Conform punctului de vedere crestin, gurul poseda intr-adevar insusiri supranaturale, intrucat era demonizat. Altfel spus, le ingaduiuse spiritelor demonice sa locuiasca in sufletul sau. Puterea care se manifesta prin el era puterea spirituala a demonilor.

Omul care il venera deci pe Babaji, ii venera practic pe demonii ce locuiau inlauntrul lui, si astfel le dadea dreptul de a intra si in sufletul sau. Asadar, evenimentul caruia ii fusesem martor era fenomenul cotropirii sufletului sau de catre demoni. Ceilalti care i se inchinau primeau doar o anumita influenta demonica, a carei intensitate varia in functie de fiecare individ in parte, insa nu erau supusi demonizarii, posedarii propriu zise a sufletului de catre diavoli.

Care din aceste doua pozitii era cea adevarata? Opozitia dintre ele se dovedea absolut flagranta. Ce era in realitate "dascalul dascalilor"? Mag sau sfant? Dumnezeu sau diavol? Trebuia sa gasesc un reper pe seama caruia sa ma orientez, un criteriu in baza caruia sa pot distinge.

Peste putin timp ne-am ridicat cu totii sa plecam. Atunci Babaji a trecut prin fata mea fara ca macar sa-mi dau seama, desi ma straduisem din rasputeri sa ajung in situatia de a-l privi de aproape. Cand m-am dezmeticit, i-am mai putut vedea doar spatele. imi inlantuise efectiv mintea, neingaduindu-mi sa-l privesc in momentul in care a trecut pe langa mine.

Plimbandu-ma prin ashram, m-am intalnit cu prietena mea N. Era surprinsa si nelinistita. Mi-a spus ca H., cealalta prietena a noastra, cazuse la pat bolnava; desi se afla in perioada ciclului menstrual, totusi pierdea o cantitate nefiresc de mare de sange si nu se putea misca. N. a adaugat ca toate femeile dormeau sub camera lui Babaji, si a facut chiar cateva comentarii indecente legate de acest fapt. Ne-am despartit apoi pentru scurta vreme.

Camera in care locuia Babaji era izolata de restul cladirii, avea intrare separata si era ornata pe fatada exterioara cu tot felul de placute multicolore stralucitoare. Pentru gusturile mele, avea un aer foarte tiganesc. La intrare m-a oprit un european: "Aici nu poti intra", mi-a spus el, furnizandu-mi nesfarsite explicatii. Omul se simtea extrem de stanjenit, si pe deasupra mai si amortise. Oferea intr-adevar o priveliste ilara. Tinea in mana o trestie, purta o scufie caraghioasa si avea drept scut o impletitura de papura. I se incredintase sarcina de a pazi intrarea lui Babaji. Se simtea prost si cauta sa se justifice.

Mi-a fost mila de el. Am zaborvit putin alaturi de el si mi-a spus povestea lui. il cunostea de cativa ani pe guru. Voia sa promoveze in cadrul firmei la care lucra, astfel incat venise sa-l roage pe Babaji sa-si foloseasca puterile sale in acest scop. "Bineinteles, i-as fi putut trimite o simpla scrisoare, dar am preferat sa vin eu insumi", spunea el. Oare de aceea i se distribuise acest rol rizibil? Inadins il batjocoreau? Sau il obisnuiau astfel cu supunerea totala si isi impuneau in acest mod stapanirea asupra lui?...

Am dormit peste noapte intr-o camera mare, impreuna cu alte zece persoane. Eram de varste apropiate si paream a avea cu totii cam acelasi mod de viata si de gandire.

Unul dintre ei mi-a spus ca isi castiga painea invatandu-i in America pe oameni sa respire. Le preda adica exercitii yoghine de respiratie. Iata ca putea fi si aceasta o meserie! "incet-incet au sa ne invete si cum sa pasim", m-am gandit.

Dimineata m-am trezit la rasaritul soarelui si am urcat pe un deal in afara ashramului, unde am intalnit-o

si pe N., care mi-a spus ca ne aflam deja in intarziere si ca trebuia sa ajungem la slujba de dimineata inaintea lui Babaji. Cand am sosit, ne-au facut intr-adevar observatie pentru intarziere; nu era un lucru permis: dovedea o lipsa de respect fata de persoana gurului.

De data aceasta Babaji isi primea discipolii chiar in antreul sau. Am intrat si noi acolo. Era destul de stramt. M-am asezat mai in spate si urmaream totul cu interes si nedumerire. Cineva mi-a facut observatie cu voce tare, caci exact in locul unde se asezam exista un mic templu cu fotografii si picturi de animale antropomorfe si oameni zoomorfi, de fapt zei. Fara intentie, ii jignisem asezandu-ma in interiorul templului.

Am avut apoi acelasi sentiment privindu-l pe Babaji, aceasta creatura atat de stranie. Pe de o parte, constituia o priveliste cu adevarat inspaimantatoare. Pe de alta, era doar un tanar grasan. Nu-l slabeam din ochi, incercand sa desluesc vreun element mai edificator asupra lui. Si acest element a survenit... Cred ca in general copiii mici, avand sufletul mai curat, dovedesc un instinct mai bun decat cei mari. Detecteaza cu usurinta sentimentele ascunse, tocmai pentru ca percep lumea in special prin intermediul inimii. Creierul nu-i deturneaza prin diverse rationamente care pot sa nu aiba nici un fel de fundament real.

Asadar, cam pe la jumatatea randului se afla o pereche de australieni. Aveau un copilas de patru ani. Brusc, Babaji a cerut sa-i fie adus copilul. Indata ce l-au apropiat de guru, micutul a inceput sa planga, sa zbiere si sa se agite, incercand sa fuga cat mai departe de el. Plansetele lui imi sfasiau inima. Parintii sai sedeau fara sa schiteze vreun gest de impotrivire. Gurul l-a luat in brate, si-a introdus degetul mare in gura copilului iar degetul aratator i l-a pus intre sprancene, si micutul a adormit instantaneu. Nu-mi puteam da seama daca era vorba de somn sau de hipnoza, dar cert este ca micutul a ramas in aceasta stare pe aproape tot parcursul slujbei.

Frica si refuzul copilului m-au impresionat. Mi-am amintit din Evanghelie cu cata bucurie si incredere il imbratisau copiii pe Hristos.

Cativa discipoli s-au apropiat iarasi de noi, adresandu-ne acelasi insistent indemn de a merge sa ne inchinam lui Babaji... Ne-am eschivat din nou, atat eu cat si prietena mea. Cealalta prietena a noastra era imobilizata la pat. Hemoragia sa abundenta era o "purificare", o veritabila "binecuvantare" a gurului! Aceasta fusese explicatia data de yoghinii ashramului...

S-au perindat cu totii prin fata lui Babaji, exceptie facand doar noi, dupa care ne-am imprastiat. In scurt timp ne-au reperat prin multime si ne-au pus in vedere sa parasim ashramul. Nu agreasera comportamentul nostru, intrucat refuzasem de fiecare data sa ne inchinam lui Babaji! Usurata si chiar fericita, prietena mea a plecat imediat sa-si pregateasca bagajele.

Eu am cazut pe ganduri. Era oare bine sa plec inainte de a trage o concluzie ferma si definitiva? Doar pentru aceasta venisem in India. Merita sa ma intorc cu aceleasi dileme si framantari?

Am cerut sa-l vad pe guru. S-au dus sa-l intrebe, si peste cateva minute s-au intors sa ma conduca la el. In timp ce paseam in antreul sau, mi-am facut cruce si am cerut ajutorul lui Dumnezeu. Nu stiu ce-mi facuse Babaji de la distanta, insa creierul meu deja nu mai functiona normal. Parca mintea ma parasea intr-un anume fel... M-am pomenit inaintand spre el. Cand am ajuns la doi metri in fata lui, m-am uitat dupa vreun scaun, socotind ca urma sa stam de vorba.

M-a privit cu o aversiune salbatica. Si-a unit picioarele si si-a intors capul intr-alta parte, ca si cand n-ar fi vrut sa ma vada, ca si cand se temea de mine, ca si cand ii era totodata scarba de mine, si a zbiertat cu putere:

- Get out (Iesi afara)!

Ma pierdusem complet. L-am privit cu uimire.

- Get out (Iesi afara)! a urlat inca si mai tare.

- Only one question (O singura intrebare)..., i-am spus.

- No questions here (Nici un fel de intrebari)! Get out (Iesi afara)!

M-am intors si am plecat debusolat. Eram plin de nedumerire. Ce comportament era acesta?

Iesind afara, m-am intalnit cu prietenele mele.

- Noi plecam oricum, tu ce faci, vii?

"Hai sa plec si, daca voi simti nevoia, am sa revin", m-am gandit si am pornit cu ele la drum.

Prietenele mele erau feministe. Cu crestianismul aveau mai degraba relatii inamicale, manifestand insa o oarecare atitudine pozitiva fata de yoga si magie. De aceea mi-a atras cu atat mai mult atentia constatarea si marturisirea uneia dintre ele:

- Frate, ce era cu omul asta? "Cazi si inchina-te mie!"... in timp ce religia noastra este delicata, plina de blandete... Omul asta are ceva salbatic in el.

Am privit-o uimit. isi depasise prejudecatile ideologice.

Pe drumul de intoarcere ne-au tinut companie un brahman, discipol de-al gurului, si o olandeza care se afla de ani de zile in India, avandu-l si ea ca mentor pe Babaji. Brahmanul isi manifesta deschis rasismul fata de indienii castelor inferioare. S-a oferit sa ne gazduiasca la el acasa^ undeva la poalele Himalayei. Mi-a spus ca femeia lui era nebuna. Socotea nebunia ca fiind sfanta. Ma deranjase atat de tare dispretul pe care il arata compatriotilor sai, incat i-am refuzat invitatia, spre marea uimire a olandezei. in cele din urma ne-am intors la New Delhi. Am ramas, platind in regim de hotel, in ashramul lui Shri Aurobindo.

LA NEW DELHI, IN ASHRAMUL LUI SHRI AUROBINDO

Acest ashram se afla la periferia capitalei Indiei. Dispunea de o scoala primara, de un gimnaziu si de un liceu pentru indienii bogati. Din taxele de scolarizare se obtineau venituri foarte bune in raport cu nivelul de trai al Indiei. Turistilor ca mine le erau oferite si camere spre inchiriere. Multi dintre membri ashramului erau apuseni. Spre exemplu, o pereche de olandezi, in jur de 40 de ani, fara copii, se hotarasera sa ramana in India, iar acum predau la scoala din incinta ashramului. Mi-au aratat un interes special afland ca studiasem fizica si ca pot sa lucrez ca profesor. M-au condus prin toate aripile scolii si au lasat sa se inteleaga ca mi-as putea gasi acolo de lucru, daca as vrea.

Atmosfera generala a locului era pasnica si relaxata. Nu avea nimic in comun cu tensiunea spirituala existenta la Heracan, ashramul lui Babaji din Himalaya.

Am discutat cu locuitorii ashramului de aici despre Babaji. Erau foarte rezervati si aveau mai curand o

parere negativa. "Cum se poate sustine ca el este Dumnezeu?", intrebau ei.

Urmau calea lui Shri Aurobindo, pe care il considerau sfant (aceasta si insemna "Shri"), anume "calea launtrica".

Deseori vedeam diferiti indieni si occidentali, dintre veteranii ashramului, mergand sa se inchine unei pietre in forma de ou care era expusa la un monument in aer liber aflat in curtea ashramului. Piatra continea cenusa de-a lui Aurobindo.

In ashram lucra de asemenea un medic indian, pensionar, care isi oferea gratuit serviciile compatriotilor sai saraci. Era homeopat. Om bun, hindus constiincios si practicant yoga, el mi-a vorbit in cuvinte frumoase despre Vitulkas, parintele homeopatiei in Grecia. Il cunoscuse inca din tinerețe si pe Satyananda, inainte ca acesta sa devina cel mai venerat guru, si mi-a spus cuvinte de lauda despre el si despre ashramurile miscarii sale.

Imi fusese pusa la dispozitie o camera solitara, precum solicitasem, pentru a putea reflecta mai mult la recente evenimente, analizandu-le si incercand sa desprind cateva concluzii.

Discutam destul de des cu "profesorul" olandez, care era membru al ashramului, despre diverse teme spirituale. "Astea sunt prostii crestine", mi-a spus el la un moment dat in timpul unei asemenea conversatii. M-am mirat... Ce cunostea el despre crestinism? Nimic. Provenind dintr-un mediu protestant, luase contact cu un "crestinism" diluat, eticist, pur omenesc. Despartiti de multe secole de Biserica lui Hristos, lepadand Tainele pe care le-a intemeiat Hristos insusi, protestantii au confectionat un crestinism artificial, dictat de propria lor ratiune. Le lipseste cu desavarsire experienta Duhului Sfânt, a harului lui Hristos. Cum as fi putut asadar comunica autentic cu doctorul in atari conditii?... Desigur, aspirand catre ceva mai înalt decat un eticism fad, el isi schimbase religia, devenind hindus. Se straduia acum sa ma castige pentru hinduism. "Dar este cu putinta sa existe atat de multi zei?", l-am intrebat. Atunci a inceput sa-mi vorbeasca despre sufiti, o grupare musulmana de factura mistico-magica. Cunostea o uimitoare maestra initiata care avea puteri supranaturale. "Daca ai sa vrei vreodata, mergem sa o cunosti". Nu m-am aratat insa doritor.

Dupa ce am petrecut cateva zile ca turisti lipsiti de griji in capitala Indiei, am hotarat sa ma despart de prietenele mele, care voiau sa-si continue vacanta in Nepal, nefiind amatoare de noi complicatii cu gurusi, ashramuri si altele asemenea. Experienta cu Babaji li se paruse prea mult. Isi propusesera acum sa se destinda putin. A apucat-o deci fiecare pe drumul sau, dupa ce ne-am inteles sa avem o intalnire in Delhi, cu putin inainte de ziua intoarcerii in Grecia.

Eu am hotarat sa vizitez ashramul "mama" al gurului Satyananda, despre care aveam informatii de la "filiala" sa din Grecia. Speram sa-l intalnesc chiar pe Satyananda, astfel incat prin contactul direct si prin comparatie cu parintele Paisie, sa-mi pot contura o opinie. Cei doi erau expresiile vii ale celor doua traditii spirituale, hinduismul si ortodoxia.

Cautam ceva ce inca nu gasisem.

LA MONGYR: ASHRAMUL LUI SATYANANDA

Dupa o calatorie lunga de unul singur cu trenul, am ajuns la pranz in Mongyr. Situat nu departe de Calcutta, este unul din numeroasele orase-sate ale Indiei, intemeiat in apropierea fluviului Gange, care in acel punct era groaznic de murdar. Apele lui gri, pline de mizerie, formau o albie larga cu plaje extinse.

Mi-era scarba sa-l si privesc. Indienii faceau baie in el, ii beau apa, ba chiar luau si pentru acasa, ca "binecuvantare" de la fluviul sfant.

Am coborat din tren infometat. Putin mai departe de gara am zarit niste cratite mari, negre, asezate pe o banca de lemn, sub o copertina din trestii patata de jur-impjur cu zoaie, adapostind inca doua mese deasupra carora roia un nor de muste. Acesta era restaurantul. M-am indreptat in directia lui. Deja ma obisnuisem, desi sunt sigur ca nici un european nu s-ar fi lasat convins sa manance acolo. La fel procedasem si eu in primele zece zile. Apoi, insa, foamea si epuizarea mi-au invins repulsia. Am comandat trei portii si niste iaurt... Am fost realmente multumit de mancare. Trecusem in tabara cealalta, si ii socoteam deja pe europeni formalisti in privinta curateniei.

Satul, am pornit in cautarea unui taxi care sa ma duca la ashram. Am abordat un taximetrist indian, care insa mi-a cerut un pret nebunesc, zambindu-mi si batjocoritor pe deasupra. "Acum te am la mana, albule bogat si ticalos, iar tu o sa platesti" - incerca sa-mi sugereze prin intreaga sa atitudine. Isi manifesta franc ostilitatea, alimentata si de o serie de motive carora le pot gasi totusi justificari. In locul lui, poate ca eu as fi fost inca si mai agresiv. M-am apropiat de urmatorii taximetristi. Preturile depaseau in continuare absolut orice imaginatie. Pe de alta parte, nici nu stiam drumul catre ashram. Asadar m-am invoit in final cu unul dintre ei, dupa ce a coborat pretul la jumatate. Judecand dupa tarifele practicate in celelalte orase, pentru un astfel de pret ma asteptam sa calatorim cel putin jumatate de ora. Am intrat deci in taxi. Usa se deschidea ca la automobilele anilor '40. "Bine, dar mai exista astazi fabrici care continua sa produca modelele anilor '40?", ma intrebam in gand. "Ce se intampla, nu cumva le vand occidentalii din stocuri? Dar de atunci si pana acum, mai au oare stocuri?!". Am ramas pana astazi cu aceasta nedumerire.

Dupa nici 5 minute, taximetristul m-a lasat in fata unei porti de fier incuiate. Daca stiam ca era atat de aproape, as fi mers negresit pe jos. Am realizat dintr-o data cat de mult m-a furat. Coborand in tacere, am avut surpriza sa vad ca se incumeta sa-mi ceara si bani in plus. Striga si dadea din maini. Ma miram cum de reusisem inca sa-mi pastrez calmul. In spatele portii de fier, o femeie imbracata in rasa yoghinilor urma scena. Era de partea compatriotului ei. Dupa ce a facut o intreaga tevatura si dupa ce s-a convins ca nu va obtine absolut nimic in plus, taximetristul a zambit satisfacut, bucuros de lozul care ii cazuse in maini, m-a salutat batjocoritor si a plecat.

Eram deprimat. Intalneam pretutindeni acelasi si acelasi comportament. Ma asteptasem ca aceasta femeie intre doua varste, purtand rasa portocalie de swami, sa sustina dreptatea. N-a miscat nici un deget, n-a rostit un cuvnt. Atitudinea ei ma dezamagise.

I-am vorbit.

- Vreau sa-l vad pe guru.

Mi-a raspuns sobru si sec:

- Asteapta.

A trimis un copilas sa intrebe ceva. Eu asteptam dincolo de poarta de fier zavorata, care se afla la poalele unui deal, de jur-impjurul caruia fusesera ridicate ziduri mai inalte decat statura unui om. Ashramul se afla sus, pe varful dealului; acolo existau cateva cladiri, iar in centru se construia acum un bloc inalt. Din varf si pana la zidurile de jos nu erau decat copaci, gradini, curti si cateva ateliere. Dupa un timp, micutul s-a intors. Si-au spus ceva intre ei in indiana. Poarta cea mare de fier s-a deschis, am inaintat cu totii catre o carare ce urca, iar la un moment dat ne-am oprit tacuti, asteptand. In tot cazul, femeia nu ma simpatiza. Dupa vreun sfert de ora a aparut un occidental, swami si el, firav, de inaltime medie si foarte paros, avand injur de 30 de ani. Purta de asemenea rasa portocalie.

Am intrat intr-o camera si a inceput un mic interogatoriu: "Cine esti? De unde vii? Pe cine cunosti in Grecia? Suferi de vreo boala? Iei ceva medicamente?

Fumezi narcotice? Marijuana?", si multe alte intrebari. Ne-am simpatizat reciproc, cu toate ca rolul sau era mai curand antipatic.

- Vreau sa-l vad pe guru Satyananda, am spus.

- Nu-i aici, este in Australia.

Nu mi-am ascuns nici mirarea, nici dezamagirea. Batusesem atata drum! Si totusi nu luasem in calcul aceasta posibilitate! Reactia mea i-a facut o buna impresie. Ma gandeam ca m-ar primi, daca inca m-as arata interesat sa raman. in cele din urma, mi-am manifestat dorinta in acest sens. Mi-a inmanat spre lectura un regulament al ashramului, pe care trebuia sa-l si pastrez in cazul in care as fi ramas. Mai trebuia sa le predau banii, pasaportul, biletele. Apoi, sa nu fumez hasis, sa nu consum bauturi alcoolice, sa nu creez in general probleme. in sfarsit, sa platesc 100 de dolari pe zi. Abia am reusit sa-mi reprim un strigat de indignare! Cu 100 de dolari as fi petrecut o luna si jumatate in India, si ei ii voiau intr-o singura zi?! Toti banii cu care venisem din Grecia erau 250 de dolari.

- Nu am, i-am spus, si acesta era adevarul.

- Bine, vom merge la conducatorul ashramului si el va hotari daca te primeste sau nu, mi-a raspuns.

"Sper ca aceasta sa fie ultima verificare", m-am gandit.

Am strabatut un coridor lung, la capatul caruia am intrat intr-o camera. inauntru erau trei swami; unul de varsta mijlocie, unul de 30 de ani si un tanar de vreo 20. Purtau cu totii rase. M-am asezat pe un scaun si asteptam, precum mi se spusese.

Am aflat indata un nou prilej de uimire: conducatorul era tocmai tinerelul! Ceilalti culegeau sfaturi si indrumari de la el. Ascultau cu deferenta, ii puneau diverse intrebari si il aprobau in tot ceea ce le spunea. Era foarte slab, aproape scheletic, cu capul ras, cu ochi mari, cu un chip mai degraba urat, dar totusi simpatic. Era prognatic: mandibula ii iese in afara. Avea un glas linistit si domol.

In timp ce le vorbea, lasand aparent impresia ca mi-ar ignora prezenta cu desavarsire, a inceput sa-si exercite anumite puteri asupra mea. Am simtit ceva nevazut apropiindu-se de mine, intocmai ca pe vremea cand practicam Mind Control. Am inteles imediat ca eram iarasi supus unei perchezitii launtrice! N-aveam nimic de ascuns. Am ramas deci linistit, pasnic, fara vreo urma de impotrivire. Ceva imaterial, mental, o energie care provenea de la tanarul acela se focalizase asupra mea si imi "cotrobaia" prin minte. Era insa o cautare superficiala, care dadea mai curand tarcoale mintii decat sa patrunda inlauntrul ei. Mai degraba se straduia sa interpreteze deductiv anumite indicii, fara sa poata cunoaste direct si plinar, printr-un contact profund si nemijlocit, asa cum facea batranul Paisie, care prin conlucrarea Sfantului Duh "pasea" pur si simplu prin mine si patrundea in adancurile cele mai intime ale mintii si ale sufletului meu.

Insa, daca raportat la parintele Paisie aceasta "cotrobaiala" era doar o gluma, in comparatie cu Mind Control ea se dovedea mai intensa. in orice caz, era manifestarea certa a unei puteri iesite din comun, inaccesibila unui om obisnuit. Am fost impresionat. Primul meu contact cu tanarul guru (pe care il numeau Niranjan) era revelatoriu. in ce consta revelatia semnificativa? in faptul ca el reusea aceasta performanta in timp ce continua sa vorbeasca cu ceilalti si fara sa depuna nici un efort vizibil.

Dupa plecarea celorlalti doi, s-a intors direct spre mine si mi-a spus ca sunt primit in ashram. Urma sa-mi platesc sederea, dar nu cu 100 de dolari, ci cu doar 5 rupii pe zi (atunci un dolar echivala cu 10-12 rupii). Foarte curand dupa aceea am intrebat un muncitor care lucra la blocul ce se construia in mijlocul ashramului, si mi-a spus ca primea 4 rupii pentru o zi de munca. Prin urmare, plateam bine pentru conditiile din India. Totusi, fata de cat imi cerusera initial, m-as fi putut socoti privilegiat.

Dupa ce ne-am spus obisnuitele banalitati, m-am hotarat sa-l intreb:

- Ce mi-ai facut adineaori?

- Iarta-ma, dar era datoria mea sa fac astfel, sunt conducatorul ashramului si trebuie sa stiu cine intra aici, s-a aparat el.

- Nu-i nici o problema, i-am spus.

Ma impresionase insa neplacut faptul ca procedase pe ascuns, fara stirea si consimtamantul meu. Din contra, batranul imi cerea intotdeauna incuviintarea in asemenea situatii.

Nu mi-am putut reprimi curiozitatea:

- Ce-ai vazut? l-am intrebat.

- Lucruri bune, mi-a raspuns el, fara alte detalii...

A chemat apoi pe cineva sa-mi arate unde voi ramane.

Camera mea se afla la parterul unei cladiri si era dotata cu o toaleta interioara, un robinet si un pat de lemn, facut din scanduri si acoperit cu o panza impotriva tantarilor. Avea si o saltea extrem de murdara. Cu toate ca eram de ceva timp in India si ma obisnuisem cu mizeria, mi-a fost atat de scarba incat am scos-o si mi-am intins sacul de dormit direct pe scanduri.

In primele zile am locuit singur. Mi-au trimis insa ulterior un tovaras de camera. Era un francez de vreo 20 de ani, pe nume Benoir.

Dis-de-dimineata, o data cu rasaritul soarelui, serveam cateva bucatele microscopice de rahat si o cana mare de ceai. Ne mutam apoi intr-o sala mare, unde se cantau fragmente din Gita, cartea sfanta a hinduismului, vreme de aproximativ o ora. Dupa aceea incepea lucrul. La pranz, pentru a primi mancarea treceam cu farfuria in mana prin fata cazanului, exact ca in armata, dupa care maneam sezand pe jos, oriunde gaseam loc liber si companie agreabila. Apoi ne imprastiam la diverse activitati: treburi de tot felul, sau exercitii yoga. Eu obisnuiam sa frecventez dupa pranz cursurile unei sectii de Nidra Yoga ("yoga relaxarii"). in continuare, munceam pana la apusul soarelui, dupa care ne adunam cu totii -barbati, femei, copii - intr-o sala mare pentru sadsang sau kirtan. Cantam adica diverse imnuri cu continut religios, acompaniati de un instrument. Cineva spunea un vers, pe care ceilalti il reluau apoi in cor. Era ceva oarecum asemanator cu vecernia ortodoxa.

Versurile erau in hindusa si nu le intelegeam semnificatia. Mai tarziu am aflat ca ele contineau in general cuvinte de adorare a gurului, dar si a zeilor Krishna, Shiva, Paravati, Vishnu, si a multor alti zei din panteonul hindus. Eu priveam aceste cantece ca pe un simplu folclor, caci nu credeam in acesti zei, si imi venea inca destul de greu sa accept ca oamenii din jurul meu erau cu adevarat politeisti, precum vechii greci. Asa cum noi crestinii credem in Hristos, in acelasi chip acestia cred in Shiva si in Krishna, de pilda. Pentru constiinta mea fusese in principiu atat de improbabil, atat de irational ca asa ceva sa se mai

intamplate in secolul XX, incat am ezitat la inceput sa admit ca aveam de-a face cu credinta in multi zei straini. Un politeism viu. Vechea idolatrie care supravietuieste pana in zilele noastre! Cu toate acestea, eu ma incapatanam inca sa o tratez ca pe o amuzanta traditie folclorica.

intr-o seara cu luna plina, au pregatit un "altar". Au sapat o groapa, au impodobit-o frumos si au aprins focul. Apoi au inceput sa se invarta de jur-imprejuri cantand si azvarlind din cand in cand in foc cate o mana dintr-un amestec de lemnisoare, orez si flori. L-am vazut pe unul dintre prietenii mei acolo si m-am alaturat si eu. Totul mi se parea pitoresc. N-a participat intreaga comunitate, nici conducatorul ashramului, ci doar o parte dintre swami. La sfarsit, am intrebat pe cineva: "Ce-am facut aici, de fapt?". Mi-a spus ca fusese adusa o jertfa unui zeu al carui nume nu mi-l amintesc, ca sa ne ajute si sa ne stearga pacatele. A adaugat ca, potrivit traditiei hinduse, atunci cand este luna plina se fac asemenea slujbe si oamenii isi marturisesc pacatele la luna. Este ceea ce ei numesc o "curatire".

Am ramas surprins si incurcat. Cea care imi spunea si care credea aceste lucruri era o nemtoaica, o swami pe nume Prakas, avand in jur de 45 de ani. Mi-a mai spus ca de multe ori pe an ii vede pe localnicii din Mongyr adunandu-se pe tarmurile Gangelui si urmand aceasta traditie.

N-am dat atunci prea multa atentie intamplarii, nici nu m-a preocupat in mod special, ci a trecut fara sa-mi prilejuiasca o problematizare serioasa. Astazi constientizez insa ca atat credinta respectiva, cat si acea forma de aplicare a ei practica, vin in directa contradictie cu invatatura Evangheliei. Conform credintei crestine, dumnezeiescul sange pe care Hristos l-a varsat pe cruce din voia Sa si din marea Sa iubire de oameni, numai el are puterea de a sterge pacatele... Este inca o diferenta flagranta intre credinta crestina si cea hindusa.

OAMENII ASHRAMULUI

1. Convorbirea cu Niranjana, conducatorul ashramului.

In a doua sau a treia zi a sederii, m-am intalnit pe coridoare cu Niranjana, conducatorul ashramului. Era prietenos si avea dispozitie si timp pentru mine. Am inceput asadar discutia, si am ajuns repede la punctul nevralgic al problemei.

- Ce parere ai despre crestini, despre monahii ortodocsi? l-am intrebat.

- Se afla si ei pe o carare spirituala, mi-a zis, dar sunt la un nivel scazut.

Toate experientele mele de pana atunci s-au revoltat intr-o replica spontana:

- Nu-i adevarat, nu pot accepta asa ceva, i-am raspuns si m-am straduit sa-i explic.

A fost atat de stanjenit incat ne-am despartit intempestiv. De atunci Niranjana n-a mai stat de vorba cu mine. S-a straduit sa ma convinga de la distanta, pe cai mai senzationale, dar si mai incontrolabile.

Refuzul meu de a-i admite punctul de vedere trebuie ca i-a displacut. Intre altele, si pentru motivul acesta: yoghinii invata ca atunci cand cineva nu manifesta un atasament patimas fata de propriile afirmatii si spune adevarul fara partinire, cuvantul sau este totdeauna primit de catre celalalt. Cunosteam din lecturi si din auzite aceasta teza, pe care si in ashram o prezentau ca pe o "lege spirituala". Asadar, ce se intampla?

"Marele yoghin", succesorul gurului, si totodata el insusi guru pentru discipolii sai, dovedea o oarecare subiectivitate patimasa care il impiedica sa gaseasca un ecou pozitiv in sufletul meu? Nu stiu daca el o socotea ca fiind o neputinta de moment sau o lipsa majora in desavarsirea lui, dar n-a mai discutat niciodata despre acest subiect. Nu s-a mai aratat in general dispus sa poarte conversatii cu mine.

Astazi, dupa ani de zile, ma reintorc cu gandul la raspunsul sau. Este posibil ca batranul Paisie sa se afle la un "nivel spiritual scazut"? El, care savarseste mii de minuni, care tamaduieste miraculos bolnavi de cancer, paralitici, nebuni, oameni suferinzi de toate maladiile pamantului, este la un "nivel spiritual scazut"? Cel in fata caruia viitorul sta deschis ca o carte, cel care este capabil sa-ti relateze cele mai mici amanunte ale neinsemnatei tale vieti si sa prevada cu exactitate ceea ce urmeaza sa ti se intample inclusiv in viitorul pe termen lung, se afla la un "nivel spiritual scazut"? Cel care printr-o simpla mangaiere te umple de har si te face sa percepi lumea duhovniceasca, sa poti trai prezenta lui Dumnezeu, se afla la un "nivel spiritual scazut"? Cel care te salveaza din pericole de moarte, de la mii de kilometri distanta, se afla la un "nivel spiritual scazut"? Cel care se deplaseaza cu trupul sau material, intr-o fractiune de secunda, din Sfantul Munte la Tesalonic sau in Epir sau in Macedonia, se afla la un "nivel spiritual scazut"? Cel care poate comunica in limbi pe care nu le-a invatat niciodata, este la un "nivel spiritual scazut"? Cel care, prin simpla prezenta alaturi de tine, te transfigureaza si iti adapa toata fiinta cu bucurie, pace si siguranta dumnezeiasca, se afla la un "nivel spiritual scazut"?!...

Il comparam automat cu yoghina indianca pe care o intalnise in Tesalonic. Aceasta se situa la un "nivel spiritual inalt", era avansata - dupa cum pretindeau ei... Parea cu adevarat un pigmeu, absolut inexistenta in fata batranului, indiferent ce criteriu de comparatie s-ar fi luat in calcul: cel al puterii spirituale, cel al harismelor, cel al puterilor miraculoase, cel al cunoasterii, sau - mai presus de toate - cel al atotputernicei iubiri. Toti yoghinii pe care ii cunoscusem pana atunci, dar si cei din anii care au urmat, erau un "zero" spiritual in comparatie cu batranul Paisie.

2. Prakas

Nu-i cunosc numele crestin. Era o femeie frumoasa si cultivata, de origine nobila, avand in jur de 45 de ani. Sotul ei se bucura de reputatia unui om puternic si influent in Germania, unde petreceau o viata mondena, plina de receptii si calatorii. Ma luase sub "ocrotirea" ei si purtam adesea conversatii indelungate.

"Simteam un mare gol in felul de viata pe care il duceam. Toti erau preocupati de lucruri stupide: ce haine port, cat de scump este materialul, s.a.m.d.", imi spunea ea. Pentru a-si "umple" viata cu ceva, a deschis un magazin alimentar specializat in comercializarea produselor dietetice. Dar n-a rezistat nici cu o astfel de activitate decat cativa ani. Simtea un vid launtric, incepusera, in consecinta, si neintelegerile cu sotul ei.

"- Ce astepti de la propria ta viata? il intrebam.

- Fericire, imi raspundea el, si sa ajung tare ca piatra, sa nu mai simt nimic".

Asadar, credea ca in viata urmatoare barbatul ei se va reincarna in... piatra, intrucat aceasta era dorinta lui. In ciuda vastei sale culturi, nu putea identifica problema sotului ei prin prisma psihologiei, ci prefera fuga iresponsabila catre o explicatie metafizica facila, fara implicatii grave pentru prezent. Insist asupra expresiei "pentru prezent", intrucat consecintele pe termen lung ale unei solutii metafizice gresite, izvorate dintr-o inselare, sunt urias: distrug vieti si provoaca suferinte sufletesti insurmontabile.

Prakas se simtea dezgolita. Aspira catre un mod si un scop mai inalt al existentei. In cautarile ei, a cunoscut yoga, l-a intalnit pe guru si a parasit toate lucrurile care o mai legau de trecut.

S-a ras in cap, s-a imbracat cu rasa portocalie, a devenit discipola a gurului si a inceput sa practice yoga. "Copii mei ma vad o data - de doua ori pe an. Ma roaga sa-mi las parul lung si sa ma imbrac normal, fiindca le e rusine cu mine", imi spunea ea; amuzandu-se pe seama diferentelor dintre civilizatii. Era un suflet inteligent, plin de bunatate. Ma simpatiza si isi dorea sa ma vada si pe mine devenind swami. Mi-a propus de multe ori sa raman in ashram, straduindu-se totdeauna sa-mi spulbere grijile legate de parintii mei. Numai ca eu adulemecasem deja adancurile ortodoxiei, in vreme ce pe ea mediul protestant german o secatuise, ii nimicise potentele unei adevarate vieturi crestine, iar sufletul ei nu se putea hrani cu ceea ce-i oferea materialismul, cu modul occidental de viata -care nu era altceva decat un ateism practic.

3. "Grecul" (Sivaratza)

In a doua sau a treia zi a sederii mele in ashram, yoghinii mi-au spus ca exista acolo si un oarecare grec. Fireste, m-am aratat interesat sa-l intalnesc, si curand am facut cunostinta. Doar ca era... englez. Avea injur de 35 de ani, deci era cu vreo 10 ani mai in varsta decat mine.

Absolvise Universitatea, fiind de profesie electronist. Fusese casatorit in Anglia. Dovedise dintotdeauna o intensa atractie catre fenomenele paranormale. Dupa niste experiente ciudate, si-a parasit patria si familia si a plecat in Grecia. Aici a trait ilegal timp cinci ani, facand pe profesorul de engleza.

In Grecia a luat contact cu ashramul lui Satyananda si cu practica yoga. intretinea legaturi stranse cu yoghinii "filialei" grecesti a ashramului, fara sa fi devenit insa membru. intr-o zi i s-a spus ca se va face o excursie in India si ca va putea participa si el, in masura in care l-ar fi interesat. Atunci le-a zis: "Dispun de cutare suma de bani, nu stiu daca e suficient". in scurt timp a primit raspuns favorabil. I-a inmanat banii responsabili B. care organiza grupul, si, dupa numai cateva zile, a ajuns impreuna cu ceilalti in India. Au stat cat au stat in Mongyr si, o data sosita ziua returului in Grecia, responsabila i-a spus ca el nu se va putea intoarce deocamdata! Banii sai nu erau destui pentru a acoperi costul biletului de intoarcere. Se vedea silit sa mai ramana o vreme in India!

Cand l-am intalnit eu, trecuse deja un an de cand fusese lasat aici. Omul se afla intr-o stare foarte proasta, simtindu-se sechestrat si escrocat - ceea ce era perfect adevarat... Nu contenea cu injuriile la adresa lui B., responsabila grecoaica, pe care o acuza de sarlatanie. Povestea lui m-a uimit cu totul. Nu traise deloc in afara ashramului si avea o idee cu mult mai sumbra despre conditiile de viata din India decat in realitate. Aceasta imagine i-o cultivau in cadrul ashramului, pentru a-l tine' intre ziduri. Mie insumi, cand le-am cerut permisiunea de a face o plimbare in orasul vecin, mi-au spus ca este foarte periculos, datorita criminalitatii extrem de ridicate in regiune. Pana la urma mi-au dat voie, si am mers insotit de Sivaratza pe malul Gangelui, unde el s-a scaldat cu o evidenta repulsie in apele mizerabile ale fluviului, de culoarea zoaielor.

Imi prezenta o sumedenie de justificari pentru situatia in care ajunsese, incercand de fapt sa-si gaseasca scuze in fata propriei constiinte. Era extrem de speriat si nu indraznea nici sa fuga din ashram, nici sa le ceara socoteala.

Mi-a destainuit ca planuise sa le scrie unor prieteni sa-i expedieze bani pentru biletul de intoarcere, dar nu voia ca acestia sa-i fie trimisi la ashram, intrucat se temea ca nu-i vor fi inmanati.

- Bine, i-am zis, dar de ce nu mergi la Niranjan sa-i spui cum stau lucrurile si sa-i ceri un imprumut, cu fagaduinta ca-i vei returna suma indata ce ajungi in Europa, sau prin intermediul ashramului din Grecia?

- Nu, nu, asta nu.

Nici nu voia sa auda despre o asemenea solutie. Era limpede ca nu avea incredere in nimeni.

Atitudinea lui mi se parea consternanta.

- Mai omule, i-am spus, de vreme ce n-ai incredere in ei nici macar in chestiunea banilor, cum le increditezi atunci trupul tau si practici diverse exercitii care produc transformari psihosomatice, precum declara ei insisi? Cum poti sti exact ce fel de transformari apar, si daca nu sunt periculoase? Chiar mai mult decat atat: cum le increditezi mintea si sufletul tau, exersand sub indrumarea lor? Ce garantii ai ca nu te vor insela si in privinta aceasta, intocmai ca si cu biletul? De unde stii ca n-au sa te aduca intr-o stare inca si mai rea?...

Il vedeam comportandu-se irational, inconsecvent si nesincer fata de ei. Adevaratele lui sentimente mi le dezvalua numai intre patru ochi, iar in tot restul timpului purta masca omului fericit, plin de bunatate si supus. Se straduia in felul acesta sa-i pacaleasca sau sa-i evite.

Era impovarat si plictisit din pricina modului de viata si a regimului culinar din ashram. "Numai orez, orez si iar orez. in fiecare zi mancam orez. Ne spuneau ca trebuie sa mancam fructe, iar acum ne indoapa cu orez", se lamenta el incontinuu, descriindu-mi pe larg mancarurile grecesti preferate. Mi-era mila de el, insa nu aveam bani ca sa-l ajut. Situatiea lui era intr-adevar dezolanta. Cum se lasase prins intr-o asemenea cursa? El isi varsa toata indignarea asupra responsabilei grecoaise care il pacalise, dar este posibil ca aceea sa nu-i fi cerut parerea invatatoarei ei, Shivamurti? Si este cu putinta ca Niranjan, conducatorul ashramului, sa nu fi stiut nimic? De vreme ce il aveau drept gura si i se spuneau in toate, nu l-ar fi instiintat despre aceasta situatie? Raspunsurile la aceste intrebari sunt de domeniul evidentei.

Ceea ce m-a frapat inca si mai tare a fost faptul ca, intr-o seara, mi-a spus ca planuieste sa mearga in Cipru, cu scopul de a deschide acolo un ashram si a deveni profesor de yoga. Ashramul din Mongyr patenta profesori de yoga. Exista o scoala speciala pentru aceasta, si el o urma.

- De ce in Cipru? l-am intrebat.

- Pentru ca imi place mult insula si pentru ca exista o comunitate engleza acolo.

Gandindu-ma astazi la Sivaratza, imi vin in minte cuvintele apostolului Pavel: *Iar oamenii rai si amagitori vor merge spre tot mai rau, ratacind pe altii si rataciti fiind ei insisi (II Tim. 3, 13).*

Altfel spus, individul intentiona sa faca si el altora ceea ce i se facuse lui.

4. Benoir

Era francez, in varsta de 22 de ani, pompier de profesie, si practica Kriya Yoga la un nivel destul de avansat. Bine cladit, plin de ironie si neexceland la capitolul inteligenta, era departe totusi de a fi prost. Se numara si el printre cei cu statutul de vizitator, astfel incat platea mult pentru sederea sa in ashram. Am fost pentru o vreme colegi de camera.

Imi amintesc ca intr-o zi am intalnit niste yoghini indieni care se indeletniceau si cu chiromantia, intocmai ca tiganii nostri (care, de altfel, in India isi au radacinile). I-am invitat si eu sa-mi citeasca in palma si sa-mi prezica viitorul, lucru pentru care mi-au cerut 10 rupii. Printre altele, mi-au spus ca voi cunoaste un guru care ma va iubi foarte mult. Cand i-am povestit lui Benoir, mi-a marturisit ca si lui ii "explicasera" ca in doi-trei ani va ajunge la samadhi. Era deci bucuros si fericit. Mi-a spus: "De acum voi exersa inca si mai asiduu, ca sa reusesc". Mi s-a parut totusi greu de admis ca niste bizare exercitii corporale se pot

solda cu un atat de urias rezultat, precum indumnezeirea! Ma intrebam: oare numai prin exercitii fizice va ajunge cineva la iluminare, la indumnezeire, la samadhi! Ansamblul comportamental, valorile etice, nu au nici o relevanta? Celalalt poate sa ucida, sa insele si sa exploateze, dar, intrucat executa ireprosabil anumite exercitii si ritualuri, va accede la indumnezeire, la samadhi! Ce este omul, o simpla masina? Constiinta nu joaca nici un rol?

- Da, se grabea el mereu sa ma asigure, totul survine asa, automat, prin exercitii.

O asemenea afirmatie mi se parea extrem de simplista si de-a dreptul stupida. Mi-a fost imposibil sa o accept. Mai tarziu aveam sa-l aud si pe Niranjan exprimand acelasi punct de vedere. Parea sa fie credinta generala a yoghinilor.

In Upanishade, pe care hindusii le socotesc in unanimitate carti sfinte si de mare autoritate, yoga este considerata "magie inalta". Ea este evidentiata si elogiata in antiteza cu celelalte siddhis ("puteri") si practici, care sunt disprețuite si privite ca magii de un nivel scazut, cu care nu trebuie sa-si piarda vremea nimeni din cei initiati.

Pana la urma, insa, acesti yoghini indieni se dovedeau a nu disprețui nici "umila" practica a chiromantie, daca li se ivea oportunitatea de a stoarce bani de pe urma ei!...

Benoir fusese sfatuit sa ia drumul Indiei de catre dascalul sau, un mag francez pe care il platea scump si de capacitatile caruia era foarte entuziasmat. Odata mi-a povestit ca profesorul sau, expert in karate, neutralizase doi tineri vagabonzi (care il atacasera cu cutitele in metroul parizian) folosindu-se numai de picioare, fara sa-si lase din mana valiza pe care o purta asupra sa. Acest profesor era admirator al lui Pitagora, si continuator al aceleiasi traditii. Drept consecinta, Benoir se socotea el insusi un succesor spiritual al lui Pitagora.

In urechile mele, astfel de istorii sunau oarecum ciudat. Un profesor al carui nivel spiritual se pretindea atat de ridicat, sa recurga la violenta fizica pentru a-si pazi portofelul... era o imagine destul de insolita. Nu-mi pot reprima imboldul de a evoca o intamplare relativ asemanatoare, avandu-l insa ca protagonist pe batranul Paisie. Diferenta va fi mai mult decat elocventa.

Candva, un tanar de 20 de ani care crescuse intr-o manastire buddhista si care il vizita frecvent pe parintele Paisie, a vrut sa "testeze" puterea batranului. I s-a strecurat asadar pe la spate si a strans cu putere in bratele sale viguroase trupul firav si suferind al batranului. intr-un acces de cutezanta, i-a spus cu obraznicie: "Ia sa vedem, poate sa te ajute acum Sfantul Arsenie?".

"Numai ce am auzit acest cuvânt, povestea batranul, si l-am simtit ca pe o blasfemie. Am facut un gest foarte discret cu mana in aer, si sa-l fi vazut cum a sarit 2 metri mai incolo si s-a lipit de perete... Apoi mi-a pus metanie si l-am sfatuit sa-i ceara iertare Sfantului".

Asa am socotit si eu dintotdeauna, ca pe oamenii duhovnicesti ii oproteste Dumnezeu in chip duhovnicesc, astfel incat n-au niciodata nevoie sa recurga la lovituri si karate - care nu numai ca pot produce mari vatamari celui alt, dar nici nu au absolut nimic in comun cu firea si purtarile unui sfant.

5. Louis

Era de asemenea francez, discipol al lui Satyananda. Venise in ashram cu intentia de a deveni profesor de yoga. Ii pretuiam caracterul, si inca mai corespundea cu el sporadic. Pe atunci avea in jur de 25 de ani. Nu-si aroga merite de initiat. Era un tanar modest, cu suflet bun. imi amintesc ca mi-a daruit o caciulita de lana la scurta vreme dupa ce m-am ras in cap si sufeream de frig. Era amabil, milos si lipsit de viclenie.

Nu ironiza, nu invidia si nu jignea niciodata pe cineva. Fire linistita si retrasa, nu obisnuia sa vorbeasca prea mult despre sine. Traia impreuna cu parintii sai intr-un sat din sudul Frantei.

Nu mersese la facultate. Avea probleme cu serviciul si cu banii. Pe deasupra, isi varsa regulat o buna parte din economii in fondurile ashramului. Voia sa scape de saracie si credea ca va reusi acest lucru prin... yoga. "Cand voi face bani, am sa te vizitez in Grecia", imi spunea el adesea. in ciuda tuturor eforturilor mele de a-i submina aceasta obsesie, a continuat sa creada cu inflacarare ca va deveni bogat cu ajutorul yogai. Acum, dupa zece ani, se afla in exact aceeaasi situatie, desi a devenit intre timp yoghin. Sarac si necasatorit pana astazi, imi scrie totusi ca ma va intalni in Grecia imediat ce "va face bani". Traieste inca in acelasi sat, insufletit de vechea speranta ca yoga il va ajuta sa faca rost de bani. O credinta careia ii ramane la fel de consecvent, in ciuda celor zece ani care s-au scurs fara nici un rezultat. Dincolo de marea lui naivitate, ii pastrez o adanca simpatie.

6. Kabirena

Intr-una din cladirile ashramului functionau o tipografie si o legatorie de carti, care angrenau o intreaga masa de oameni. Se tipureau aici exclusiv cartile gurului. Responsabilul acestei activitati era un swami indian. Avea in jur de 30 de ani si se numara printre cei "inaintati" spiritual. Incinta tipografiei era intesata de mandale: ciudate combinatii de figuri geometrice colorate variat si strident, ale caror mesaje sunt adresate subconstientului, dupa cum afirma Karl Jung, intemeietorul psihiatriei contemporane. Jung n-a ascuns legaturile sale cu hinduismul, din care s-a si inspirat in elaborarea unora dintre teorii, precum el insusi a marturisit catre sfarsitul vietii.

Aceste mandale erau pictate de o swami americana, rezidenta permanenta a ashramului. Erau intr-adevar forme sugestive. Lucrand pentru cateva zile la aceasta tipografie, am simtit deodata un impuls neobisnuit catre a desena; am inceput deci brusc sa desenez, aproape mecanic, automat, fara nici un efort de imaginatie si chiar fara nici o urma de participare personala, ci mai degraba supunandu-ma unui stimul care fie emana din launtrul meu, fie era indus din afara prin sugestie. Am schitat astfel o suita intreaga de forme ciudate, simetrice, absolut impresionante. Le-am aratat responsabilului indian, la sugestia celor din jur.

Dupa o scurta privire, acesta a exclamat: "Sapte frunze! Saptele este un numar incarcat de sensuri spirituale!". Suna prietenos si chiar incurajator. Am continuat pentru cateva zile sa-i arat desenele pe care le realizam. Aceasta stare neobisnuita ma acapara zilnic: desenam fie pe hartie, fie pe pardoseala, iar uneori modelam chiar din pamant diverse forme si figurine simetrice. Am ajuns repede la concluzia ca aceasta predispozitie stranie a mea provenea din afara. Mai precis, de la conducatorul ashramului, Niranjana. Temeiul acestei convingeri a fost faptul ca simteam exact acelasi lucru ca atunci cand il intalniseam pentru prima data in biroul sau. Era usor de presupus ca cele numai cateva zeci de metri care ne desparteau acum nu constituiau un impediment serios in calea tehnicilor sale, chiar daca ii lipsea contactul vizual cu mine.

In acele zile am cunoscut-o la tipografie pe Kabirena. Era o swami indianca, putin mai tanara decat mine. Am intrat in vorba pornind de la niste chestiuni concrete legate de activitatile pe care le desfasuram la legatorie, si ne-am pomenit privindu-ne insistent, surazatori si fericiti. Era ceva" neasteptat, intens, cu un substrat erotic... Ne aflam in mijlocul tipografiei, in picioare, in vreme ce toti ceilalti colegi sedeau pe podea, si nu ne mai puteam stapani rasetele si bucuria. Se intelege ca am incercat sa prelungim la maximum momentul respectiv.

In zilele urmatoare, responsabilul tipografiei a devenit agresiv in raporturile cu mine. Odata, in timp ce eram niste cutii cu hartie, mi-a facut o observatie aspra, reprosandu-mi ca nu sunt "atent" la cutii. Era

evident ca ma nedreptateste. I-am spus totusi un banc, straduindu-ma sa destind astfel atmosfera. M-a privit amenintator si mi-a vorbit inca si mai dur. Omul simtea ca poate sa-mi faca rau. Eram gata sa ripostez, cand americana swami, impreuna cu care caram cutiile, mi-a spus cu un aer serios si speriat: "Taci!". Frica ei m-a convins sa ma supun. Ce-ar fi putut sa-mi faca acest yoghin? M-ar fi distrus sufleteste? Si-ar fi folosit puterile in acest scop, asa cum il simteam amenintandu-ma? De ce s-a temut tanara? Ne legau sentimente de simpatie, fapt pentru care am ascultat-o si mi-am continuat treaba, plecand de acolo. Mai tarziu, cand am intrebat-o de ce se speria de atat de tare, mi-a spus ca fusesem in pericol, pentru ca "acela era un yoghin foarte puternic".

Dupa acest mic incident am devenit mai atent, si mi-am dat seama ca "puternicul yoghin" era gelos. Isi dorea, sau chiar avea deja, un anumit tip de relatie cu Kabirena. Desigur, se presupunea ca in ashram nu exista relatii sexuale. Femeile si barbatii traiau separat, in cladiri diferite. Pe ascuns, insa, lucrurile stateau altfel. Intr-o zi, ramanand linistit in camera mea, fara sa mai merg la lucru precum ar fi trebuit, am auzit doua femei swami razand si vorbind in soapta. Una dintre ele ii povestea celeilalte cum o urmarise un oarecare swami si se straduisa sa o convinga sa intretina cu el raporturi sexuale. Ea nu fusese de acord, drept pentru care il evita cu destula causticitate.

Cand i-am istorisit intamplarea lui Tony, unul dintre profesorii de yoga cu care ma imprietenisem, acesta nu numai ca n-a pus la indoiala adevarul celor relatate, ci chiar se interesa sa afle o modalitate de a participa si el. Am fost nespuse de uimit. Mi-a marturisit razand ca el se ingrijeste mereu sa-si satisfaca instinctele sexuale pana la satiu, ca in felul acesta sa dispara treptat dorinta. Sustinea nici mai mult nici mai putin decat ca modul de a scapa cineva de dorinta sexuala, pe care yoghinii pretind la prima vedere ca ar socoti-o de calitate inferioara, este sa intretii cat mai multe relatii sexuale, pana la saturatie. Aplica si el in viata de fiecare zi acest principiu, care parea a fi in contradictie flagranta cu tot ceea ce citisem pana atunci in cartile yoghinilor. Desigur, Tony era profesor de yoga, iar eu un simplu incepator ignorant. El ii cunostea pe gurusi de ani de zile si de aproape, iar eu de putin timp si de departe. In plus, indiciile pe care le extrageam din realitatea concreta adevereau sustinerile sale.

Abia dupa zece ani de zile, cand am avut ocazia sa citesc niste carti noi ale lui Satyananda, nedumerirea mea s-a dezlegat. Gurul admitea public ca exista si calea "de-a stanga" prin care se poate accede la "constiinta absoluta", anume prin intermediul experientei extatice orgiastice. Aceasta insa, spune el, nu este propovaduita cu surle si trambite. Este pastrata intr-un oarecare con de umbra, pana cand oamenii "se coc" indeajuns pentru a o putea primi. Se vede astazi limpede ca intre timp oamenii s-au mai "copt", caci yoghinii spun acum public ceea ce in urma cu cativa ani invatau doar in ascuns. Si oare ce alte secrete mai ascund pana cand ne vom "coace" deplin?

Aceasta intamplare este elocventa in privinta strategiei la care au obiceiul sa recurga. La inceput se camufleaza, nu-si dezvaluie adevarata fata, ci adopta o masca atractiva si usor de acceptat. Cand persoana vizata se ataseaza de ei nemijlocit, intr-o relatie directa, incepe sa se produca schimbarea, intr-un ritm lent si gradat, in asa fel incat sa nu intampine impotriviri. O data ce omul ajunge la o rutina a supunerii psihologice oarbe, este socotit in sfarsit "copt" pentru invataturile secrete, care presupun in chip necesar si practici de aceeasi natura.

Care este deznodamantul acestei calatorii? Care este tinta acestor oameni? Care este sfarsitul caii celei "de-a stanga"? Care este "desavarsirea" clamata de Tantra Yogan? Nu cumva slujbele orgiastice in cinstea idolilor? Adica exact ceea ce faceau vechii idolatrii in urma cu 2000 de ani, slujind Afroditei sau Astartei? Este suficient de sugestiv exemplul lui Rajneesh, marele guru indian care a declansat un adevarat fenomen de mase in Occident, ii indopa pe adeptii sai cu narcotice si ii impingea la orgii in grup pentru a-i... elibera! Presa a relatat cu lux de amanunte nenumarate asemenea evenimente, iar eu cunosc personal fosti discipoli ai lui Rajneesh care mi s-au destainuit.

În felul acesta este distrusă persoana și se nimicește chipul vesnic al omului. În cadrul orgiilor în grup, omul se comportă și este folosit ca un animal. Nu există nici contact personal, nici sentimente. Există numai orgia irațională care devastează structura sufletească, marea și demnitatea persoanei.

Diavolul de la început a fost ucigaș de oameni (Ioan 8, 44). După cum există practici concrete prin care cineva își poate ucide trupul, tot astfel există practici concrete careucid sufletul, iar omul devine mort sufletește și se mișcă în această lume numai sub înrăurirea trupului. Ajunge un deplorabil zombi.

Căci prin păcat a intrat moartea în lume, ne avertizează Apostolul Pavel (Rom. 5, 12).

7. Tony

Englez, blond, de statură medie, bine legat, inteligent. Tatăl său era pastor în "biserica" anglicană. Studiasem matematică la Universitate în Anglia.

Se dedicase yogai. Își parasisem casa și trăiam predând cursuri de yoga pentru începători. De-abia îmi castiga pâinea zilnică. Era adept al gurului Satyananda, și practica la rândul său Kriya Yoga. De la el am auzit pentru prima dată despre Tantra și despre "activitățile" sexuale ale yoghinilor.

Calătorea prin întreaga lume și planuia să-și petreacă restul vieții într-unui din ashramurile gurului, oriunde i s-ar fi indicat de către acesta. Într-o zi, discutând despre Bhagavad Gita, mi-a spus:

- Știi, Hristos a fost un mare yoghin!

- Hristos a fost yoghin, iar Shiva este Dumnezeu? L-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Avea o preferință anume pentru zeul Shiva, "Dumnezeul" distrugerii - conform teologiei hinduse. Lepadase creștinismul, și în locul icoanei lui Hristos avea atârnată în camera sa o reprezentare a lui Shiva. Cine era într-o mai mare măsură responsabil pentru această stare de fapt? Tatăl lui, sau gresita tălăcuire a Evangheliei și stramba propovăduire a lui Hristos făcută de "biserica" anglicană? Relațiile sale cu părinții erau tulburi. Fuma din când în când hasis, iar de câteva ori luase și L.S.D. îmi mărturisise că fuma hasis inclusiv în ashram, mai ales înainte de sadsang, întâlnirile de grup în cadrul cărora îi adresam diverse întrebări lui Niranjana. Mi-a explicat că în felul acesta avea experiențe mai intense. O dată l-am prins în flagrant, împreună cu alți doi yoghini, masturbându-se într-una din camerele ashramului. îl admira pe Niranjana și îi disprețuia pe ceilalți indieni care nu erau swami. Avea complexul superiorității britanice.

Mi-a dat cartile gurului și *Gita* în ediții englezești. Mai târziu aveam să călătorim împreună câteva zile prin India.

ALLAHABAD: A DOUA ÎNTĂLNIRE CU BABAJI

Toți yoghinii din Mongyr ai lui Satyananda erau impresionați de faptul că-l întâlnisem pe Babaji în ashramul său din Himalaya. Veneau asadar să-mi ceară diverse amănunte. Voiam, de pildă, să află locația exactă, ceea ce era însă destul de greu de determinat. În orice caz, pareau extrem de dornici să aibă o întâlnire cu Babaji. Pentru ei, acesta reprezenta aproape un mit. Chiar și Niranjana, conducătorul ashramului, își manifesta oarecum fascinația și curiozitatea. Când mi-a spus "He is in the highest level" ("El se află la nivelul cel mai înalt"), am înțeles că toți cei de acolo împărtășeau aceeași opinie. Cert este

ca "actiunile" mele crescusera in ashram cu acest prilej.

Eu stiam asadar ca, in ziua cutare a lunii, Babaji va cobori pentru cateva zile in Allahabad, unul dintre orasele sfinte ale Indiei, situat pe valea Gangelui. Cand am cerut asadar "permisiunea" de a merge sa-l vad, am intalnit iarasi pe chipurile lor fascinatie si uimire pentru faptul ca urma sa plec intr-acolo tocmai in zilele acelea. Ma considerau norocos, privilegiat. Mi-au explicat indata si motivul. La fiecare doisprezece ani avea loc in Allahabad o mare sarbatoare religioasa la care se adunau yoghini si gurusi din toata India. Sarbatoarea dura trei zile si era inchinata intregului panteon hindus. As fi avut, prin urmare, nespusa "cinste" si "binecuvantare" sa ma aflu printre marii yoghini, si in felul acesta sa fiu "ajutat" de energia si de vibratiile lor. Faptul ca eu, un strain neinitiat, cunosteam locul si ziua cu pricina, a fost socotit de catre conducator un privilegiu iesit din comun, astfel incat mi-a "ingaduit" calatoria. Altfel spus, mi-a returnat pasaportul si banii pe care mi-i retinusera la intrarea in ashram.

Am luat asadar trenul si, dupa o lunga calatorie, am coborat in Allahabad. Era un oras indian clasic, cu structura si aspectul unui sat urias: drumuri mici, inguste, intunecate si murdare, case cu doua sau trei caturi, majoritatea lor fiind construite din lemn si lut, iar cele mai moderne din beton. Cum s-ar fi putut cineva descurca in acel haos labirintic? Harti nu existau, iar drumuri mari nici atat! Orice strain s-ar fi ratacit in mod sigur de la prima incercare de a patrunde in oras.

Am mers la un hotel din apropierea garii. Am inchiriat o camera cu un singur pat, m-am odihnit pana dupa-amiaza, iar apoi am iesit la plimbare cu intentia de a lua si masa. Am decis ca din ziua urmatoare sa-l caut pe Babaji. Nu mi se parea deloc probabil sa-l gasesc eu, insa credeam ca va aranja el cumva lucrurile, intocmai ca si la intalnirea precedenta.

Curand s-a innoptat, iar eu continuam sa cutreier drumurile. Din loc in loc, ma strecuram pe cate o ulicioara stramta si luam pulsul zgomotoasei vieti indiene. Drumurile erau ticsite de lume. Problema suprapopularii este in India una incendiara. Pe toate arterele intalnesti mari aglomerari de oameni, vehicule foarte putine si o mizerie de nedescris. Eram contrariat de faptul ca nu izbucneau in lant epidemii de ciuma sau holera. Purtam o pereche de ghete care imi mai diminuau intrucatva repulsia de a fi nevoit sa pasesc pe asemenea drumuri. Orasul-sat nu dadea impresia ca ar dispune de un sistem de canalizare. Majoritatea indienilor mergeau in picioarele goale, calcand direct pe stratul gros format din noroi, fecale animale si umane, zoaie si deseuri.

Luminile electrice pe aceste stradute erau rare, dar existau focuri aprinse ici si colo. Indienii au in general obiceiul sa aprinda seara focuri la marginea drumului. Resimtind puternic frigul dupa arsita zilei, se aduna in jurul focului si se intind la taifas ceasuri in sir. Multi dintre ei nici macar nu au unde sa mearga altundeva, drept pentru care dorm pe trotuare.

In acea noapte, insa, yoghini de toate felurile isi amplasaseră adaposturi in cele mai diverse locuri. Unii in cate o groapa, altii in vreo curte, altii intr-un parc, altii sub vreun copac oarecare. Oamenii se adunau in jurul lor, isi scoteau incaltarile si se asezau. Urmau sa-si petreaca noaptea cantand Bhagavad Gita in intregime. Unii aveau si instrumente cu care acompaniau cantarea. Indienii cei mai credinciosi sedeau in imediata apropiere a yoghinilor, de jur-imprejurul lor. Altii stateau mai departe, urmarindu-i in picioare, iar dupa scurt timp plecau. Eu cascăm gura plimbându-ma dintr-un loc in altul.

M-am alaturat unui grup oarecare. Yoghinul din mijloc purta rasa portocalie. Era slab, cu parul si barba albe si lungi. Avea un chip linistit si frumos. Sedeau in pozitia lotusului, in fata unei carti deschise, canta cu mana dreapta la un instrument care semana cu o muzicuta minuscula. Avea si un glas melodios. Pentru mine, constituia tipul cel mai reprezentativ al yoghinului. Corespundea intru totul imaginii pe care mi-o construisem despre ceea ce inseamna un "yoghin". Acesta parea sa fie si motivul pentru care ma oprisem in fata lui, asa incat m-am apucat sa-l cercetez cu atentie.

Brusc, am luat seama la mine insumi, constientizand ca mi se intampla ceva bizar: capul imi juca incoace si incolo, ca si cand as fi incercat sa alung ceva care voia sa se aseze deasupra mea; cu amandoua mainile imi frecam ochii, de parca m-as fi straduit sa ma trezesc, in timp ce lumea se indeparta din jurul meu uimita si infricosata. Unii dintre ei paraseau chiar definitiv adunarea. in sfarsit, mi-am revenit! L-am privit impasibil pe yoghin. "Las-o mai usor cu maruntisurile astea ieftine!", i-am zis in sinea mea. Nu ma suparasem pe el, ci pur si simplu imi pierdusem orice interes. Am plecat indiferent fata de "puterile" lui, pe care tocmai mi le dovedise.

Dupa putin timp m-am intors la hotel si m-am culcat.

Reflectand mai tarziu asupra intamplarii, am constatat ca nu-mi putusem da seama cand anume mi-am pierdut controlul si constiinta de sine. Nu realizasem cand a inceput exact, nici cat a durat acea stare ce ma cuprinsese, nici ce am facut in tot acel rastimp. Devenisem constient abia din momentul in care am inceput sa ma lupt pentru a scapa. Dar acela fusese oare inceputul, sau sfarsitul fenomenului? Nu cumva yoghinul nu izbutise sa ma hipnotizeze? Nu cumva ii esuase tentativa de a ma supune? Nu cumva se straduise numai, fara succes? Ori poate se petrecuse tocmai contrariul? Adica, incepusem sa ma impotrivesc abia la sfarsit, dupa ce m-a "lasat" el, cand am inceput sa ma trezesc? Cate minute durase aceasta "luare in stapanire"? Probabil ca n-am sa o aflu niciodata. Problema cea mai serioasa era ca si el intervenise asupra mea tot fara permisiunea sau consimtamantul meu. O facuse pe ascuns, inopinat, cu viclenie, fara ca macar sa-l invit sau sa-l provoc. Maniera in care actionase m-a edificat asupra intentiilor sale perfide.

Este demna de remarcat si spaima oamenilor care fugeau. Ea dovedeste ca experienta le spunea ca se intampla ceva rau, ceva care justifica teama. Daca ar fi avut experiente benefice de pe urma unor astfel de intamplari, atunci cu siguranta nu s-ar fi infricosat, ci dimpotriva, s-ar fi bucurat, si in nici un caz n-ar fi fugit, ci s-ar fi apropiat si ar fi sezut.

Eu ma "obisnuisem" deja sa fiu expus unor astfel de tehnici, fapt pentru care nu mi-a fost frica. Dimpotriva, il socotisem pe yoghin un diletant. Desigur, nu cunosteam exact modul in care procedase. Ceea ce-mi provoca insa curiozitatea era acel "lucru" care avusese tendinta clara de a se aseza pe capul meu. Nu fusese ceva vizibil, audibil sau palpabil, dar il simtisem invartindu-se imprejurul capului meu, asezandu-mi-se pe crestet si apoi indepartandu-se, iar aceasta de mai multe ori. Mi se paruse a fi o anumita energie sau un spirit. Era ca un norisor care se invarte in jurul meu. in tot cazul, nu mi-l doream prin preajma; era apasator, sumbru, agasant, malefic, agresiv, intr-un cuvant - respingator.

Iar toate acestea le simtisem ca atare exact atunci, asadar intr-o perioada cand inca ma zbateam in ignoranta si confuzie, nestiind ce se intampla cu mine. Astazi pot spune cu certitudine ca acel individ indreptase asupra mea "un spirit rau, un demon care se straduia sa-mi patrunda in suflet si sa ma aduca sub stapanirea sa, supunandu-ma poruncilor yoghinului. in acea imprejurare am reusit sa evit un asemenea deznodamant, insa din nefericire aveam sa o patesc mai tarziu.

In dimineata urmatoare am pornit in cautarea lui Babaji. Aveam la mine o adresa, care totusi nu reprezenta nimic in fata haosului din acest sat urias. Eram insa linistit: cel care ma calauzise pana in varful Himalayei trebuia negresit sa-mi dea si acum o mana de ajutor pentru a ma indruma catre el.

Mancand o banana in loc de mic dejun, am intrebat la intamplare un trecator. Mi-a spus ca trebuie sa merg exact in directia opusa. M-am intors deci inapoi. Dupa ceva drum am intrebat din nou. Omul s-a uitat cu atentie la adresa si mi-a spus ca trebuie sa trec de cealalta parte a liniei ferate, intrucat dedesubtul adresei era scris "civil line". Urmandu-i sfatul, am ajuns la gara si am traversat calea ferata.

Abia atunci am inteles intr-adevar ce inseamna "civil line". M-am pomenit intr-o alta lume: drumuri largi, sosele, bulevarde, parcuri urias, case elegante, cu doua sau trei etaje, cu gradini si curti spatios, in stil european. Pretutindeni domnea o curatenie care nu sugera nici o legatura cu orasul in care descinsesem in seara precedenta. De asemenea, traficul era extrem de rarefiat.

Ce se intampla, practic? Calea ferata despartea asa-zisul "oras" de zona civilizata. Aceasta era regiunea in care colonistii englezi isi construisera casele si parcurile. Era despartita de zona indiana prin liniile de tren, si numai pe cateva poduri suprainaltate putea cineva sa acceada in aceasta regiune. Diferenta economica era uriasa: de o parte foamea, saracia, lupta pentru supravietuire, de cealalta parte luxul si opulenta. Doua lumi cu totul opuse. Astazi, desigur, nu mai existau englezi. Vechii stapani fusesera izgoniti. In locul lor s-au instalat noii stapani, localnici. Aristocratia indiana a preluat impozantele case. Aceasta "schimbare de garda" nu le-a adus insa nici o ameliorare a nivelului de trai celor care au facut-o posibila prin jertfa lor de sange, anume tocmai locuitorii zonei sarace. Ei isi urmeaza mai departe aceeasi viata mizera si nefericita. Precum animalele - se nasc, dorm si mor pe drumuri.

Acesti indieni au trait asa dintotdeauna, nedispunand de nici un alt termen de comparatie. Ce se intampla insa cu occidentalii, europeni si americani, care au venit aici influentati de tot felul de scriitori care au cultivat mitul Indiei, si, o data ajunsi aici, s-au lasat prad, consumului de narcotice, si-au risipit toti banii, si-au vandut pana si pasapoartele, iar acum sunt goniti de propriile lor consulat, carora le-au solicitat regulat ajutor financiar? Ce se intampla cu acesti occidentali ajunsi la sapa de lemn, care dorm in strada? In ce deznadejde se vor fi cufundat? Cum de nu si-au pierdut inca mintile? Cui i se poate imputa in primul rand aceasta situatie? Ce demoni si ce oameni amagitori i-au momit prin cuvinte dulci si mincinoase, cu povesti imbiitoare, cu fagaduinte false? N-au oare nici o raspundere indivizi precum Herman Hesse, de pilda, care prin cartile lor au trimis vapoare intregi de tineri in India?

Daca mi-ar fi furat cineva borseta in care aveam banii, pasaportul si biletul de intoarcere, m-as fi aflat automat in aceeasi situatie tragica. Si sunt sigur ca multi indieni ar fi recurs la crima pentru a intra in posesia acestei borsete care continea cel putin echivalentul salariului lor pe doi ani. Evitam sa ma si gandesc la acest aspect.

Patrunsesem asadar in Allahabadul civiliz, cascand gura la micile palate si la locatarii acestora. Am avut ocazia sa admir chiar si casa lui Gandhi. Intre timp, insa, nimeni din cei interogati nu s-a dovedit in masura sa-mi localizeze adresa lui Babaji. Atunci m-am asezat pe o bancuta si i-am cerut mental gurului sa ma ajute. Am facut chiar o fagaduinta, ca voi da 10 rupii milostenie unui indian oarecare.

Un tanar de vreo 20 de ani trecea cu o bicicleta prin fata mea. I-am facut semn si s-a oprit. Aratandu-mi adresa, mi-a spus ca il cunoaste pe proprietarul casei. Era un mare si foarte bogat librar si editor, care avea legaturi comerciale cu strainatatea. Imobilul se afla la aproximativ 3 kilometri departare. Tanarul s-a oferit sa ma duca cu bicicleta sa. M-am urcat asadar pe bicicleta, si dupa putin timp am ajuns la destinatie: o vila a carei curte era plina de oameni.

Intrucat insotitorul meu dadea mari semne de ezitare in a ma urma, iar eu ma grabeam sa ajung inauntru, am intrat repede de unul singur, uitand sa-i multumesc in vreun fel.

M-a intampinat o foarte vasta gradina, cu gazon, fantana arteziana si statui. Ziua era frumoasa, senina, cu un soare arzator. Oamenii sedeau laolalta pe gazon. Se distingeau ucenicii apropiati ai lui Babaji, cei care il insoteau permanent si care il purtau uneori chiar pe brate. Se grupasera cumva separat. Ceilalti nu se apropiau. L-am zarit printre ei si pe cel imbracat in negru, pe care il infruntasem la Heracan, cand mi-a poruncit sa-mi scot incaltarile si sa ma inchin lui Babaji.

M-am apropiat si m-am asezat langa ei pe gazon. Am deschis discutia cu unul dintre ei, care mi-a parut

mai simpatic, mai familiar. Umbla tot timpul gol-golut, avand asupra sa doar o bucata de panza galbena pe care o aternea pe jos atunci cand voia sa se intinda.

Mi-a spus povestea lui. Era olandez din Amsterdam. Nu-i placuse deloc viata in Europa. De aceea, pe la varsta de 20 de ani, a luat hotararea de a pleca definitiv in insulele tropicale Fiji din Oceanul Pacific. Pe drumul catre Fiji a trecut prin India, unde l-a intalnit pe Babaji in ashramul Heracan din Himalaya. Pana in acel moment nu avusese nici o legatura cu yoga sau cu vreun alt tip de religiozitate. imi povestea:

"Cand am ajuns in fata lui Babaji, m-a facut sa ma simt uitate atat de mic (si mi-a indicat cu degetele vreo 2 centimetri), in timp ce pe el il simteam urias cat un munte.

- Tu vei face comert, mi-a spus cu fermitate.

- Eu, comert, Babaji?! m-am mirat eu, nu fara teama.

- Da, tu, du-te acum.

Plecand din ashram, aveam sa inchei foarte curand primul meu contract comercial. Eram pe atunci doar un mic golanas cu o bruma de bani. in trei ani am devenit un prosper om de afaceri internationale. Calatoream numai cu avionul si realizam un profit anual de aproximativ un milion de dolari. Bineinteles, am reusit toate acestea numai cu puterea lui. Apoi Babaji m-a chemat langa el. Am parasit totul si m-am apucat de yoga".

- Mie nu-mi place sa muncesc, i-am spus la un moment dat olandezului.

- Atunci nu munci, mi-a raspuns. Ce-ti doresti, o viata linistita?

- Nu! Vreau sa aflu ce se intampla in aceasta lume.

Toate sunt un mister, si nu pot intelege mai nimic.

- Eu sunt de trei ani impreuna cu Babaji, si inca nu inteleg nimic. Nu stiu cine sunt, nici ce trebuie sa fac in aceasta lume, nici ce insemnatate are tot ceea ce se intampla, tot ceea ce fac, nici directia in care merg. Tu faci lucruri pe care nu le doresti?

- Nu, sunt liber si fac tot ce vreau.

Ceilalti l-au strigat si s-a ridicat sa plece.

- Unde mergi? L-am intrebat.

- Ne ducem sa fumam.

- Pot veni si eu?

- Haide!

Am intrat intr-o incapere spatioasa a vilei. Toti cei dinauntru aveau in jur de 30 de ani. in timp ce pregateau tsilum, le-am marturisit:

- Cand ma aflu in fata lui Babaji, mi-e frica.

- Sa nu te temi deloc, sa nu-ti fie frica, mi-a spus surazator cel mai gras dintre ei.

El a aprins primul tsilum. Tragea, tragea, tragea... fara sa mai termine. Cand a expirat, in cele din urma, a umplut de fum toata camera dintr-o singura suflare! I-au urmat si ceilalti, cu aceleasi rezultate. Venindu-mi si mie randul, am incercat sa o fac pe grozavul. Am tras cat am putut mai mult, dar n-am izbutit chiar nimic, in comparatie cu ei. Am ametit insa atat de tare, incat am simtit ca sunt gata sa lesin. La urmatoarele "runde" am participat numai de forma. Amestecul era extrem de tare.

Iesind afara ametit, am patruns in curtea interioara a vilei. De jur-impresur erau cladiri tetragonale. Se aflau aici cam trei sute de persoane, intre care si destui europeni. Am zarit o tanara blonda, imbracata in haine traditionale indiene, pe care o cunoscusem in New Delhi. Sarmana, se credea femeia lui Babaji si se straduia sa se comporte ca atare. Mi-a fost mila de ea, caci o gaseam absolut ridicola. Nimeni n-o jigneau, dupa cum nici nu-i dadea vreo atentie. Parea sa fi luat-o putin razna. Statea de ani de zile in India si traia o himera. Ma intrebam: n-a putut nimeni sa o faca sa-si revina? N-a incercat nimeni sa o aduca la realitate? Care era atitudinea gurului? Mai degraba ii hranea inchipuirea, dupa cum concluzionasem din povestirile unei prietene de-a ei din Delhi. inca un element semnificativ in cartea de vizita a lui Babaji. Nu cumva avea relatii cu ea? Toti indienii manifestau o fascinatie aparte fata de albi blonzi, semintia vechilor lor stapani, fascinatie amestecata cu ura si invidie. Sa constituie oare Babaji o exceptie? Mi-am reamintit o suita intreaga de istorii relatate de tinere care o patiseră in felul acesta cu gurusii lor...

Intre timp, toti cei prezenti treceau prin fata lui Babaji si i se inchinau, dupa care ii sarutau picioarele. Fata de unii se purta foarte sever, fata de altii era bland si binevoitor.

L-am reintalnit pe tanarul care ma adusese pe bicicleta. Insista sa merg si eu inaintea lui Babaji. Cuprins de temeri, am incercat sa tergiversez. S-a simtit foarte prost, fapt pentru care, nevoind sa-l pun intr-o situatie dificila, m-am dus. indata ce am ajuns inaintea lui Babaji, acesta a devenit iarasi sever. Eu am simtit din nou o frica teribila, aproape paralizanta. Abia am izbutit sa soptesc in minte: "Ajutor!". Exact in acea clipa, gurul s-a mai domolit.

- Cine te-a adus aici? a intreat.

- Tu, i-am raspuns, neglijandu-i pe toti cei care se facusera instrumentele vointei sale si recunoscand in el cauza adevarata.

- De unde vii?

- Din Mongyr.

I n spatele sau stateau ca niste garzi de corp cei cu care fumasem impreuna.

A facut un semn si m-am indepartat usurat de presiunea si angoasa pe care le simteam in fata acestei creaturi bizare. Ce anume ma infricosa atat de tare? Ochii sai neobisnuiti? Marea sa putere? Dar si parintele Paisie avea o foarte mare putere, dupa cum si ochii sai deveneau neobisnuiti, mai presus de fire, insa nu ma speriasem niciodata alaturi de el, ci dimpotriva. De ce ma stapanea totdeauna aceasta apasare si fobie in fata lui Babaji? - ma intrebam eu pe atunci...

A sosit si ora mesei. Ne-am asezat pe pamant, in siruri. I s-a impartit fiecaruia cate o frunza mare pe care urma sa fie pusa mancarea: cartofi, verdeata, orez fiert si condimente din belsug. Tanarul care statea langa mine mi-a povestit ca devenise de curand patronul unei fabrici. Era asadar un indian bogat, urmand sa devina si mai bogat, de vreme ce se afla abia la inceput. isi datora intreaga situatie lui Babaji, despre care

spunea ca le "imparte bogatie" unora dintre discipolii sai. Printre acestia se numara si editorul proprietar al vilei. intr-adevar, costurile gazduirii erau imense, mai ales ca yoghinii aveau sa ramana patru-cinci zile in casa editorului, dupa care urmau sa-si schimbe locatia. Iar toata aceasta lume trebuia sa manance si sa doarma. Familia eliberase camerele si le cedase integral gurului si ucenicilor sai. Marturiseau cu totii ca prosperitatea materiala le era asigurata prin intermediul "capacitatilor" lui Babaji. "Desigur, pe toate acestea le-am realizat prin puterea lui", era leit-motivul tuturor.

Jertfa

Dupa masa a inceput jertfa. in curte fusese amenajat un altar special, unde aprindeau focul si jertfeau. S-au adus niste tipsii cu materii unsuroase. Babaji aducea jertfa, ajutat de stapanul casei si de cei mai apropiati ucenici, care erau masati in jurul sau. Luau din cand in cand grasime cu o lingura mare si o aruncau in foc, in timp ce cantau diferite imnuri catre zei. Se raspandea un pregnant miros de carne arsa. Toti ceilalti urmareau cu evlavie. Aceasta slujba a durat aproximativ doua ore. La sfarsit, din lingura innegrita pe care o folosisera la slujba, unul dintre discipoli (era tocmai "amicul" meu olandez) lua cu degetul funingine si atingea fruntile celor prezenti, desenandu-le astfel cate o bulina intre sprancene. M-am apropiat si eu, beneficiind de acelasi tratament. Fusesem impresionat de slujba. N-am realizat insa pe moment cui ii era adresata acea jertfa. Bineinteles ca nu lui Hristos. Oamenii erau politeisti, idolatri. La inceput am sesizat mai greu consecintele acestui aspect, deoarece, sub influenta crestinismului, imi era complet strain modul lor de perceptie a realitatii. Ei insa aduceau cu adevarat jertfe idolilor, intocmai precum vechii elini, oricat de neverosimil mi se parea pe atunci!

Yoga si hinduismul sunt lucruri inseparabile. isi asuma exact aceeasi filosofie, aceeasi credinta, izvorasc una din cealalta. Hinduismul nu poate fi imaginat fara zeitatile sale diforme si monstruoase. Yoghinii acestia erau pur si simplu fideli traditiei, slujeau si se inchinau idolilor lor. Iata ca si in secolul XX exista idolatri! Mi-am facut astfel o idee despre cum va fi aratat Grecia inainte de crestinism, cand oamenii se inchinau celor doisprezece zei ai Olimpului. Desigur, indienii ii intrec cu mult pe vechii elini. Ei venerau mii de zeitati, dintre care o mare parte au aspect si insusiri de animale, iar nu de oameni - precum aveau zeii antici ai grecilor.

Inchinarea

Gurul se plimba nestingherit prin mijlocul oamenilor, fara ca cineva sa cuteze a se apropia de el sau a-i atine calea. Apoi a disparut inspre aripa sudica a cladirilor. Multimea a format o coada. "Se duc sa treaca iarasi prin fata lui, ca de obicei", m-am gandit eu. Fiindca intentionam sa parasesc vila, am intrat si eu in rand. Nu pentru a ma inchina lui Babaji, asa cum ma indemnau ei, ci doar in semn de salut. Era un simplu gest de politete. "In definitiv, mi-au oferit ospitalitate!", imi spuneam in gand.

Sirul era lung si nu-l vedeam pe Babaji. Il ascundeau cativa copaci. Dupa un timp, apropiindu-ma mai mult, l-am vazut iesind din spatele copacilor. Pana sa apuc sa ma mai intreb cui se inchinau atunci oamenii daca nu lui Babaji, m-am pomenit in fata unui templu cu vreo douazeci de statuete de cate jumătate de metru inaltime. Alaturi se postasera grupuri de brahmani care supravegheau sirul cu severitate. Babaji se catarase pe creanga unui copac si ma privea. In fata mea mai erau trei persoane. Se inchinau, lasau bani si plecau. M-am jenat sa ies din rand. Ar fi fost un gest jignitor fata de toti ceilalti. Nu aveam nici posibilitatea de a pleca discret. M-am apropiat asadar si m-am inchinat idolilor, facand in aceeasi clipa si rugaciune catre Hristos.

Astfel am calcat porunca lui Dumnezeu pe care o auzisem intr-un chip atat de minunat in minte atunci cand am urcat pentru prima data treptele ashramului Heracan si am facut cunostinta cu idoli.

Eu sunt Domnul Dumnezeu tau. Sa nu ai alti dumnezei in afara de Mine. Sa nu te inchini la idoli, nici sa

le slujesti lor. Ce facusem eu in acea zi? Nu participasem la o slujire? Nu ma alaturasem unei jertfe? Nu erau ele adresate in mod evident idolilor hindusi? Nu spune prorocul David in Psalmi ca Toti idolii neamurilor sunt demoni (Ps. 95,5)? Nu sfarsisem prin a ma inchina idolilor?

Oare nu pentru ca refuzau sa arunce un pumn de tamaie in foc spre cinstirea idolilor isi pierdeau martirii crestini avutia lor, isi pierdeau persoanele iubite, isi pierdeau insasi viata in grozave torturi suferite din partea idolatrilor?

Asa refuzau ei sa se supuna minciunii si tatalui minciunii, Satanei. Asa se luptau pentru adevar. Iar acest adevar este cel mai insemnat dintre toate. El nu vizeaza cine stie ce constructie abstracta sau teorie cu termen limitat, ci priveste intreaga viata a omului, anume risipirea ei in minciuna, in ratacire, sau valorificarea ei autentica prin contact nemijlocit cu realitatea, care este Dumnezeu.

Martirii crestini se luptau cu iubire pentru adevar, pentru Dumnezeu, pentru semenii lor, aratandu-le calea adevarata care duce la viata vesnica, straduindu-se sa-i elibereze din non-existenta propriilor himere, din moarte.

Desigur, ei insisi au dobandit viata vesnica prin moartea trupului. Au schimbat cele vremelnice cu cele vesnice, cele ieftine cu cele de pret. Au primit darul iubirii si al curajului de la Dumnezeu, Care a fagaduit intregii lumi: Oricine va marturisi pentru Mine inaintea oamenilor, si Fiul Omului va marturisi pentru el inaintea ingerilor lui Dumnezeu (Luca 12, 8).

Hristos ne indeamna sa nu ne temem de vrajmasii Sai, care au puterea sa ucida doar trupul nostru, dar n-au nici o stapanire si nici o putere asupra sufletului nostru vesnic, si deci nu ne pot aduce vatamari substantiale. Trebuie sa ne temem mai degraba de despartirea de Adevar si de Iubire, adica de Adevaratul Dumnezeu, despartire care ne conduce la pierderea fericirii vesnice.

De buna seama, atunci n-am realizat intreaga semnificatie a gestului meu. Constiinta mea nu functiona. In plus, eram ametit de tsilum, tarat de sentimentele amicale fata de cativa yoghini, inselat de formalisme politicoase. Intrasem in rand cu un scop, dar in final am facut cu totul altceva. Tocmai pentru ca aveam anumite "circumstante atenuante", Dumnezeu m-a iertat mai tarziu...

Cum m-am demonizat

Dupa acest ultim act, lumea a inceput sa se imprastie in grupuri. Babaji se retrasese. Ma hotarasem sa plec. Zarindu-l pe yoghinul olandez, m-am dus sa-mi iau ramas bun. M-am asezat langa el pe gazon si am schimbat cateva cuvinte. "Ne vom revedea", i-am spus si l-am lovit prieteneste peste coapsa. Atunci am simtit ceva iesind din corpul sau si intrand in al meu. O putere mi-a inundat tot trupul.

M-a privit cu uimire! S-a ridicat si a plecat precipitat, fara sa mai spuna un cuvant. M-am mirat si eu de ceea ce simtisem, dar si de reactia olandezului gol-golut. N-am inteles ce mi se intamplase.

Am pornit apoi pe jos spre hotel, unde am ajuns abia la miezul noptii, dupa opt ore de mers. Pe tot parcursul acestui drum, am simtit in mine o uriasa energie. Ma simteam foarte puternic. Paseam cu mandrie si aroganta, netemandu-ma de nimeni si de nimic. Niciodata in viata mea nu ma simtisem atat de puternic. Mi se parea ca-i am pe toti oamenii in mana si ca ma pot impune in fata oricui fara nici un efort. Eram stapanul stapanilor. "Niciodata in viata mea nu am pasit atat de liber pe pamant", m-am gandit atunci. Acest sentiment de libertate izvora din lipsa oricarei frici sau nesigurante. Eram convins ca pot controla absolut orice situatie neprevazuta... iar neprevazutul n-a intarziat sa se iveasca.

Se innoptase si intrasem pe un drum secundar, ingust si intunecat. La 50 de metri in fata mea am vazut

vreo zece barbati care puneau ceva la cale, aratand catre mine. Le paream o victima sigura. Am inaintat drept spre ei, ignorandu-i cu desavarsire. Cand ne mai desparteau 10 metri, s-au adunat buluc si au pornit catre mine intr-un iures mut si salbatic. Nu m-am temut nici o clipa, ba chiar zambeam arogant continuand sa pasesc in acelasi ritm. De indata ce au ajuns langa mine si m-au inconjurat, au inlemnit. Le-a disparut orice urma de indrazneala. S-au repliat inspaimantati. M-am oprit si i-am privit. Cineva din lateral mi-a strigat ceva pe un ton amenintator si injurios. M-am intors, l-am privit si s-a oprit brusc. Apoi mi-am facut drum exact printre ei, impingandu-i usor dar ferm, si m-am indepartat fara sa le mai dau nici o atentie.

In mod normal acestia s-ar fi napustit asupra mea, mi-ar fi smuls pretioasa borseta cu banii si pasaportul, m-ar fi trantit la pamant, m-ar fi scuipat si m-ar fi lovit cu picioarele, cu pumnii si cu orice altceva le-ar fi dictat salbaticia si ura lor. In saracia si disperarea din India, astfel de incidente erau la ordinea zilei.

Ce se intamplase insa? Ce vazusera pe chipul meu, determinandu-i sa cedeze terifiati? Fetele lor ii recomandau ca pe niste oameni lipsiti de scrupule. Nu se jucau. Mai facusera astfel de lucruri, aveau experienta. Cu siguranta ca ramasesera deodata extrem de intrigati in privinta mea. Cat despre mine, stiam negresit ca posed "puterea" lui Babaji, pe care o dobandisem mai degraba de la "prietenul" meu olandez, la plecare.

Ispita puterii

Mi-am continuat drumul. Se innoptase bine si am intrat intr-un parc imens, unde existau vechi constructii de mari dimensiuni. Era un templu oarecare. Stiam ca asemenea locuri sunt frecventate de hoti, dar nici macar nu-i luam in calcul. Nu mi-am luat nici un fel de masuri de precautie pentru a evita sa fiu vazut si urmarit de virtualii talhari. Ma preocupa intens un cu totul alt aspect: dispuneam de o mare putere! Traiam cu adevarat puterea.

- Putere... putere! Ce-i rau in asta? ma intrebam in sinea mea.

- Bine, dar tu ce cauti de fapt in viata? imi replicam intr-un dialog launtric.

M-am asezat sa fumez o tigara si sa reflectez mai adanc si mai limpede. M-am intins pe jos si am inceput sa privesc stelele Indiei. Pe fondul unei relaxari fizice si psihice, simteam amplificandu-se inlauntrul meu dorinta de putere. Incercam sa-mi dau seama daca merita sa ma impotrivesc acestui impuls interior.

- Este rau sa pasesti ca un stapan, ca un suveran pe pamant? Sa nu te temi de nimeni si de nimic? Sa-ti fie toate la indemana si sa obtii cu usurinta tot ceea ce doresti? De ce sa fie rau? ma intrebam provocator pe mine insumi.

Diversi indivizi se apropiau de mine, unii tarandu-se, altii pasind pe langa mine cu indiferenta. Numai ce-mi intorceam fata catre ei, si se indepartau instantaneu. Mi-am adus aminte de germanul in costum pe care il intalniseam la intoarcerea mea din ashramul Heracan, discipol si el al lui Babaji. Se revarsa din el puterea. O putere stranie. Eram convins ca inspiram si eu acum acelasi sentiment.

Nu stiu cat timp am zacut polemizand cu mine insumi. Conflictul interior imbraca forma unui dialog de felul acesta:

- Bine, tu ai renuntat la putere. Nu te mai preocupa in mod special sa stapanesti; acum te-ai reintors la vechile deprinderi?

- Da, insa de data asta dimensiunile sunt colosale. Ce-ti va mai putea sta impotriva? Pe care femeie o vei

dori si n-o vei avea? Ce confort economic iti va mai lipsi vreodata? Ce cunoastere vei cauta si n-o vei dobandi?

Diavolul imi indusese senzatia ca ar avea putere nelimitata de a-mi oferi toate acestea.

- Da, dar n-am sa gasesc prin asta iubire! m-am impotrivit eu din nou.

- Vei avea cele mai mari satisfactii din lume, gandeste-te!

- Da, dar pe mine ma intereseaza adevarul, ce importanta au toate celelalte? Si daca le ai, si daca nu le ai, ce-i cu asta? Sunt toate desarte, stupide si ridicole... Nu, nu ma intereseaza puterea, nicidecum!

I n aceasta stare m-am dus la hotel, unde am dormit aproape pana in dupa-amiaza urmatoare.

A doua zi am petrecut-o reflectand indelung. Ce se intamplase cu mine? Ce concluzie puteam desprinde? De partea cui erau yoghinii, a lui Dumnezeu sau a Diavolului? Constituia hinduismul un drum alternativ catre Dumnezeu, sau era o cursa a Diavolului, o perfida ratacire care ii facea pe oameni sa-si iroseasca viata fara scop, fara sens? Nu puteam inca raspunde acestei dileme. Rememoram evenimentele, convorbirile, persoanele; le-am examinat cu atentie, cautand sa aflu in ele elementele care ar fi furnizat solutii intrebarilor mele. Totusi, n-am izbutit sa ajung la certitudini.

Intr-una din serile urmatoare l-am vazut in vis pe Babaji. M-a luat de mana, m-a invatat sa zbor si sa cant in acelasi timp o mantra care se referea la zeul Shiva: "Hare Om Namah Shivaya". Aceasta mantra mi se intiparise puternic in minte. M-am trezit cantand-o. Eram animat de dorinta arzatoare de a merge la gara, caci "stiam" pur si simplu ca la acea ora Babaji va pleca. Am coborat scarile in toiul noptii, dar am aflat usa hotelului incuiata. Am strigat insistent, insa nu s-a gasit nimeni sa-mi deschida. M-am suit pe terasa hotelului si am auzit in departare o multime de oameni care scandau inflacarat: "Sfinte parinte biruitor!"... Discipolii isi luau ramas bun de la gurul lor. Au strigat mai mult de o ora.

Mantra se lipise de mintea mea: "Hare Om Namah Shivayam". Era efectul unei interventii nemijlocite a lui Babaji. Din nou, nu, mi se ceruse consimtamantul sau aprobarea... M-am gandit iarasi la cat de diferit se purta cu mine batranul Paisie! Ma respecta desavarsit. Nu facea niciodata ceva fara incuviintarea mea.

I n zori m-am dus la culcare, in timp ce mantra mi se tot invartea prin minte. Exista in melodia ei ceva care ma atragea. Eram insa iritat de faptul ca-mi fusese implantata in minte din exterior.

EVENIMENTELE SPIRITUALE

Dupa Allahabad si reintalnirea cu Babaji, m-am intors din nou la Mongyr, in ashramul lui Satyananda. M-au primit ca pe un cunoscut.

Cand am pornit din Grecia in aceasta calatorie, ma hotarasem sa-mi impun o deschidere totala fata de India si tot ceea ce insemna ea. De altfel, acesta a fost si motivul pentru care imi scosesem pana si cruciulita pe care mi-o daruise parintele Paisie. Decisesem ca trebuie sa traiesc India cu adevarat, si nu sa o observ ca un turist. Am luat parte asadar cu tot sufletul meu la viata ei. Eram deschis de bunavoie tuturor influentelor ei. Asteptam ca la sfarsit sa vad ce va pastra filtrul inimii mele din toate aceste evenimente.

In aceeasi maniera m-am straduit sa petrec si in ashram. Faceam totul impreuna cu ei: ma sculam dimineata, maneam, munceam, discutam, faceam exercitii yoga. Pentru a cunoaste un lucru trebuie sa-l

traiesti, nu sa-l analizezi pur teoretic. Traiam asadar ca un membru al ashramului. Purtam insa inlauntrul meu si amprenta experientelor crestine. Asa se face ca am incercat sa imbin anumite practici yoghine cu crestinismul. De pilda, ma trezeam dimineata si incepeam cu meditatie. O data ajuns la un nivel mental mai profund al meditatiei, incepeam sa zic rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma", asa cum o invatasem in Sfantul Munte.

Cred ca nu exista o limba omeneasca atat de bogata, de profunda si de subtila pentru a descrie intensitatea extraordinara, adancimea si consistenta evenimentelor care se derulau la nivelul mintii si al inimii mele in asemenea imprejurari. Constiinta lua act cu uimire de aceste fenomene si abia apuca sa le inregistreze. Nu exista timp pentru analiza critica si evaluare rationala.

Ma aflam asadar intre doua influente spirituale foarte puternice. Oscilam adesea cand intr-o parte, cand in cealalta. Cea mai mica inclinare a intentiei mele avea o rezonanta imediata asupra efortului meu spiritual. Eram angrenat intr-o lupta plenara, care angaja intreaga mea fiinta. Pericolele de rigoare imi amenintau nu doar modul de viata, ci intreaga existenta. Am ajuns inevitabil la epuizare. Fara sa ma fi suprasolicitat fizic, depusesem totusi o stradanie sufleteasca iesita din comun. A fost mult pana si numai faptul ca a trebuit sa traversez toate aceste experiente si contacte spirituale la care m-am expus. Scopul pe care il urmaream presupunea insusiri de care eu personal nu dispuneam. Incercam sa disting calitatea si provenienta evenimentelor spirituale, insa nu posedam criteriile pe seama carora as fi putut discerne.

Imi amintesc ca pana si somnul meu suferise modificari. Aveam vise din cele mai stranii, insotite permanent de senzatia ca in sufletul meu se petrec transformari neobisnuite. Daca aseman sufletul cu o casa, cineva parea nu numai ca-mi schimba pozitia mobilierului, dar darama si zidurile, construia in alta parte etc. Socotesc ca in timpul somnului eram hipnotizat. Altfel spus, ma hipnotizau de la distanta. Cineva sustragea cheile constiintei mele si patrundea in casa sufletului meu.

Cateodata intarziam sa ma trezesc dimineata, adica ma sculam la ora 7 in loc de ora 5, de pilda, iar Benoir radea pe seama mea, pretinzand ca lenevesc. Eu ma simteam insa deja obosit, caci pe durata somnului eram supus acelor transformari sufletesti.

- Dar, protestam eu, daca ai stii tu cate lucruri mi se intampla noaptea... Nu se poate spune tocmai ca dorm...

Si in timpul zilei primeam asemenea influente. Patimeam schimbări neasteptate, ca si cand o alta minte, un spirit oarecare se suprapunea peste sufletul meu, si incepeam sa desenez tot felul de simboluri mistice stranii si expresive. Uneori le modelam din pamant, daca se intampla sa intru in astfel de stari in timp ce lucram la gradina.

Fenomenele acestea devenisera constantele permanente ale zilelor mele, imbogatindu-se treptat cu evenimente de extrema intensitate, pe care le voi descrie ceva mai jos. Aveam convingerea profunda ca pentru toate acestea era responsabil conducatorul ashramului. Nu-l puteam gasi insa nicaieri, spre a-i cere lamuriri.

Pe de alta parte, m-a ajutat si Dumnezeu, prin rugaciunile batranului Paisie, astfel ca mai puteam uneori sa-mi trag rasuflarea si sa ma revigorez sufleteste. Odata, pe cand ma gaseam la tipografie si desfasuram o activitate de rutina stand jos, am inceput sa spun in minte rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma". Am spus-o vreo jumatate de ora si deodata am constientizat cu bucurie ca un val duhovnicesc nevazut ma inconjurase ocrotitor. Se pogorase atat de gingas, de tacut si de lin, ca roua pe lana, precum spune Sfanta Scriptura. Era insa atat de vadit pentru toate simturile mele... M-am umplut de fericire si de pace. Am remarcat in acelasi timp ca yoghinul responsabil peste tipografie ma privea intens si ciudat. Dar simteam o asemenea siguranta dumnezeiasca incat nu ma nelinistea deloc privirea lui. Dupa

aceasta intamplare trebuie ca intrasem totusi in colimatorul lor. A doua zi am surprins un yoghin in varsta urmarindu-ma pe ascuns de pe terasa unei cladiri, in timp ce lucram in gradina. Aceasta s-a intamplat cateva zile la rand. Se pare ca incepusera sa simta intr-un fel sau altul efectul rugaciunilor pe care le facea batranul pentru mine; intalneau o anumita opozitie de ordin spiritual si nu stiau cui sa o atribuie.

Luarea in stapanire

Intr-o zi, in jurul orei 11 dimineata, mi s-a intamplat ceva cu totul iesit din comun... Mintea mi s-a "golit" brusc, ca si cand eul meu ar fi disparut. incetasem sa mai fiu stapan peste sine. Altceva sau altcineva preluase controlul mintii si trupului meu. Undeva in "strafunduri", la mare "departare", subzista o vaga palpaire a constiintei de sine, dar ramasesem absolut indiferent fata de evenimentele care mi se intamplau. Am abandonat lucrul si am intrat in camera mea, teleghidat ca un robot de catre cineva necunoscut. M-am intins pe pat, cu fata in sus. Am stat acolo nemiscat, fara sa dorm, fara sa ma gandesc, fara sa aud, fara sa mai am macar perceptia timpului. in lumea mea sufleteasca se intampla ceva care nu depindea de mine catusi de putin. Am simtit doar ceva ghiortaindu-mi inaustrul pieptului. Nu mai pastram decat o palida urma a constiintei de sine.

"Puterea" care m-a transpus in aceasta stare s-a retras apoi putin cate putin. Nu stiu exact ce a facut in sufletul meu. Presupun ca a fost inasa consecinta unei stradanii a yoghinilor de a-mi revizui anumite conceptii si de a neutraliza cateva din impotririile mele. Nu prin convingere, ci prin forta, intr-un deplin si perfid dispret fata de libertatea mea. incet-incet, am inceput sa-mi redobandesc constiinta. L-am auzit pe Benoir strigandu-ma de dincolo de usa. inainte sa mai apuc sa ma ridic, a intrat inaustru precipitat:

- De ce ai incuiat usa? De o ora ma chinui sa intru.

M-am mirat. Yala era descuiata, eu inca nu ma ridicasem din pat, iar membrele imi erau aproape intepenite.

- N-am incuiat, usa era deschisa! am raspuns.

- De cinci ori am incercat sa intru si era incuiata, a protestat el iritat. Te-am strigat, nu m-ai auzit?

Am privit atunci ceasul: era 1 dupa-amiaza. Ma aflasem asadar in aceasta stare mai bine de doua ore! Am privit si usa deschisa. Eram stupefiat. "Cine i-a tinut usa blocata lui Benoir?", ma intrebam in tacere. "Se pare ca cel care m-a si azvarlit in pat ca pe un lemn".

Benoir avea 25 de ani si un fizic bine antrenat si robust. Ar fi fost in stare sa tranteasca usa de perete fara probleme. M-am mirat de aceasta putere mentala care se manifestase inclusiv material atat de eficient, tinandu-i usa blocata lui Benoir.

.Am luat in calcul si posibilitatea ca cineva sa ma fi hipnotizat in prealabil, fara sa-mi dau seama, ori poate de la distanta; dar cine ii tinuse usa contra lui Benoir? Hipnotizarea mea nu putea explica chestiunea usii "incuiate". Prin urmare, rezulta cu necesitate ca era implicata si o alta putere... Nu cumva in ceea ce au numit ei "hipnoza" se amesteca si Diavolul, asa cum spuneau monahii din Sfantul Munte?

Lumina

Cursul de Nidra Yoga se desfasura la pranz. in acea zi lectia trebuia sa fie predata de o swami australiana blonda. Ne-am intins cu totii pe podea, cu fata in sus, fara sa ne atingem intre noi, am inchis ochii si ascultam vocea swami tei dandu-ne indicatii. Dupa relaxarea corporala, a venit randul imaginatiei. Am inceput sa ne reprezentam mental imaginile frumoase pe care ni le sugera: apusuri de soare, flori, ape

curgatoare... încetul cu încetul, mintea noastră se desprindea de simțuri și auzeam numai vocea femeii. Ajunsesem deja la un nivel foarte profund când, deodată, am văzut în sufletul meu stralucirea unei lumini albe. Ceva ca un flash. M-am mirat, căci nu-mi indusesem o astfel de imagine, așa cum procedasem cu cele precedente, și nici swami nu daduse vreo indicație în sensul acesta. Se ivise de la sine. A durat doar o clipă. N-am simțit nimic special la vederea ei, în afara de nedumerire: de unde să fi apărut?

În scurt timp, swami ne-a readus treptat la ceea ce numim stare normală a conștiinței. Căiva din clasă atipiseră în timpul lectiei. Ea a întrebat atunci dacă cineva dintre noi văzuse cumva vreo lumină. Îmi era simpatică, dar nu i-am dezvăluit nimic. ceilalți ar fi socotit-o ca pe un succes, însă nu voiam să ies în evidență sau să stărnesc curiozitatea celor din jur. Am simțit că ea a perceput ceea ce mi se petrecuse, dar voia să se convingă deplin.

Întâmplarea aceasta mi-a atârnat și mai mult egoismul, fundamentându-mi convingerea că am o vocation specială pentru yoga, de vreme ce traiesc experiențe deosebite la care ceilalți nu au acces. Aceasta maguire de sine acționa în fapt ca o momeală perfectă.

Dincolo de aceasta, socotesc că întreaga "lecție" nu era decât o mostră practică de hipnoză în grup. Că despre lumina pe care o văzusem, ea se datora de aceasta dată unei simple reacții a traiectelor nervoase. Spre exemplu, dacă strângem din pleoape cu putere sau dacă ne presăm globii oculari, vom "vedea" niste lumini, ca urmare a faptului că celulele nervoase reacționează la această presiune; tot așa, atunci când ne ridicăm brusc sau când ne lovim de ceva, "vedem" uneori niste "stelute". Este un simptom că se poate de firesc, datorat reacției unor stimuli nervoși.

Inda, Pingala, Sushumna

Într-o dimineață, pe la orele 10, la numai câteva minute după ce începusem să meditez în poziția lotusului, am fost copleșit dintr-o dată de o putere. Am simțit ceva ca o lovitură puternică și fulgerătoare. Ghidat automat de această putere, trupul mi s-a întins, coloana vertebrală a devenit absolut dreaptă și am luat - fără vreo intenție ori silință personală - poziția lotusului perfectă, fără nici un cusur. În același timp am văzut cu mintea (căci aveam ochii închisi) o intensă imagine cromatică. Reprezenta cele trei canale energetice de bază. Era exact ca toiagul lui Asclepios, cu cei doi serpi încolăciți în jurul sau - simbolul medicilor și totodată al yoghinilor. Canalul din centru - Sushumna, cum i se spune - era mai gros și de un galben aprins, iar celelalte două mai subțiri, roșu și albastru, se împleteau de jur-împrejurul acestuia. Imaginea a durat puțin iar apoi a dispărut. Am simțit imediat că o mână puternică eliberându-mi corpul și mintea.

Deși aveam zilnic asemenea stări de "luare în stăpânire", de posesare, aceasta a fost diferită în intensitate, anume foarte puternică. Yoghinii o socoteau indiciul unei chemări speciale, care arată că trebuie să încep să lucrez pe canale. Mi s-a spus: "Sunt aproape deschise. Mai ai nevoie de puțin exercițiu. Calea ta este Kundalini Yoga". Într-adevăr, am fost impresionat. Am început să întreb, să studiez, să exersiez cu mai mult entuziasm. Toate tainele pareau să-și găsească în curând dezlegarea. Traversam de fapt, fără să o știu, unul din cele mai critice momente ale vieții mele: mă aflam într-o teribilă ratăcire, la doar un pas de colaps...

Atmosfera spirituală

Există, pe de altă parte, și o suită de discrepante vizibile între mine și cei din jur. Ei înțeleseseră că am o anumită "slăbiciune" dată de Hristos. Abordam acest aspect mai ales în discuțiile cu Tony și cu Louis, care proveneau dintr-un mediu creștin. Mai mult, tatăl lui Tony era pastor în Anglia. El credea însă că Hristos a fost yoghin. Ceea ce m-a frapat însă și mai mult a fost credința lor că Shiva este viu. Aveau în camera lor postere cu Shiva. Îl admirau că pe "yoghinul cel dintâi", care descoperise calea yoga. Nu le era

prea clar statutul lui Shiva, dar il plasau cu mult deasupra lui Hristos, privindu-l mai degraba ca pe un zeu. De altfel, Hristos fusese "ucenic al lui Shiva"!

M-am mirat ca nu ezitau sa-l indumnezeiasca pe Shiva si sa-l minimalizeze pe Hristos, in conditiile in care, pe de alta parte, Tony declara ca este ateu! Mai scoate-o la capat, daca poti...

In ashram se cantau asa numitele kirtan, imnuri cu continut religios, prin care erau venerati atat zeii hindusi, cat si gurul. Exista conceptia ca aceste imnuri emit o serie de unde sonore care actioneaza pozitiv asupra mintii omenesti, prin rezonanta. Ele fusesera descoperite de niste oameni foarte avansati spiritual. Toti yoghinii erau asadar incurajati sa cante kirtan, pentru a primi aceasta influenta benefica. Se considera in general ca toate imnurile religioase produc astfel de rezonante, dar kirtan erau cele mai eficiente.

O explicatie analoaga era oferita si despre mantre, aceste fraze-rugaciuni scurte care se repetau continuu. De obicei, ele contineau nume hinduse precum Shiva sau Krishna, ori numele magic OM. Practic, erau rugaciuni -invocari ale lui Shiva si Krishna. Pentru a-i insela insa si a-i menaja pe cei care nu credeau in Shiva si Krishna -intrucat miscarea avea multi adepti occidentali - sustineau ca puterea mantrelor nu rezida in invocarea numelor zeilor, ci intr-o oarecare unda rezonanta care s-ar afla continuta in fiecare mantra. Furnizau astfel o explicatie aparent "stiintifica", ce putea fi mai usor acceptata de catre un occidental, convingandu-l sa inceapa sa repete zilnic, de sute de ori, numele lui Shiva sau al lui Krishna, ori sunetul OM. Pretindeau ca exista si mantre crestine, precum "Doamne, miluieste", care produc la randul lor influente benefice (datorate - desigur! - undei pe care o contin).

M-am hotarat sa-i pun un pic la incercare. in loc de alta mantra hindusa, am inceput sa rostesc "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma". in plus, pe langa kirtan, am inceput sa-i cant si Maicii Domnului "Aparatoare Doamna". De asemenea, dimineata am inceput sa fac, impreuna cu exercitiile yoghine, si cateva metanii. Rezultatele au fost cat se poate de vizibile.

Benoir, cu care traiam in aceeasi camera si pe care l-as fi putut caracteriza drept avansat, isi facea in fiecare dimineata jumatate din exercitiile de Kriya. Initial, a adoptat un comportament foarte sarcastic fata de "inovatiile" mele. Apoi a inceput sa aiba probleme serioase. Nu-si mai putea face exercitiile. in atmosfera spirituala se produsese schimbarea care il impiedica, intampina dificultati pentru care ma considera raspunzator. Eu am fost absolut impresionat de rezultatele putinei rugaciuni pe care o spuneam in minte si ale putinelor metanii pe care le faceam din cand in cand. in cele din urma, Benoir a cerut sa plece si a schimbat camera.

Daca vreodata cantam "kirtanul" crestean catre Maica Domnului cu voce tare, pe vreun hol sau trotuar, le starneam prin aceasta o spontana indispozitie tuturor yoghinilor din jur. Cand imi faceau vreo aluzie, imi placea sa-i tachinez protestand: "Dar nu spuneti ca au si acestea unde binefacatoare?". Astfel m-am convins ca in ciuda declaratei tolerante, a pretinsei intelegeri profunde si deschideri fata de celelalte religii, in realitate nu-i puteau accepta nicicum pe Hristos si pe Maica Domnului. ii deranjau infricositor de tare.

Dupa nenumarate posedari, o altfel de... vizita

In aceeasi zi, la amiaza, m-am intins in camera. Nu dormeam, ci ziceam cu ochii inchisi rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma", folosind un sirag de matanii indian. Cineva s-a apropiat atunci de mine foarte lin, si ceva a inceput sa se schimbe in inima mea. Potrivit traditiei ortodoxe, in locul unde exista organul inimii se afla totodata si centrul suflatesc al omului. Acolo se intampla acum ceva deosebit. De aceasta data eram deplin constient. Stateam nemiscat, intins pe spate, si urmaream ceea ce mi se intampla cu liniste si bucurie. Deodata, mana mea dreapta ce tineva mataniile a zvacnit in sus. Singura, fara ca eu sa-i imprim vreo miscare! in aceeasi clipa am auzit tare si foarte limpede o bataie de aripi, exact ca

si cand ar fi zburat de langa mine o pasare. Era de necrezut! Traiam insa o pace desavarsita in adancul inimii. M-am gandit din prima clipa la parintele Paisie.

Am iesit apoi din camera, am facut cinci pasi pe coridor si l-am intalnit pe Niranjan.

- Niranjan, l-am strigat, ce se intampla de la un timp? Mi se petrec atatea lucruri!

- Nu te teme, mi-a zis.

- Nu ma tem. Dar tu faci lucrurile acestea?

- Aici locul este plin de energii. Aduga si energia gurului, apoi energia swamilor, toate acestea...

Cu alte cuvinte, Niranjan mi-a sugerat ca nu e nimeni raspunzator pentru ele. Nu exista responsabilitate sau vointa personala, ci doar o energie fara constiinta, fara forma, fara valente morale, precum energia electrica, de pilda. Nu poti condamna din punct de vedere moral curentul electric pentru ca ucide prin electrocutare, dupa cum nu-i poti atribui merite pentru binefacerile pa care ti le aduce. Nu exista vointa personala si, deci, nu exista responsabilitate personala.

Pe de alta parte, Niranjan era categoric o persoana, si dispunea in mod evident de niste capacitati cel putin neobisnuite pe care le utiliza cat se poate de constient. Iar eu eram tot o persoana, care, opunand rezistenta, putea fi distrusa tocmai prin aceste capacitati!

Cat despre cel din urma eveniment spiritual -aceasta vizita pe care o promisem - a fost cu totul diferit de cele care-l precedasera. il "simtisem" launtric pe batranul Paisie alaturi de mine. Inima mi se umpluse de dulceata si de iubire. Simteam ca iubesc intreaga lume, inclusiv pe conducatorul Niranjan. Aceasta nu mai era hipnoza. Nu avea nimic din ameteala ei si din lipsa constiintei de sine, ci dimpotriva: ma aflam intr-o stare de maxima luciditate. Parintele Paisie isi dovedise iarasi grija si respectul fata de mine... Venise exact in clipa in care eu, constient, lucid si responsabil, ii ceream ajutorul lui Hristos - in timpul rugaciunii.

Sadsang

Cateodata, dupa-amiaza, conducatorul ashramului se aduna impreuna cu toti yoghinii intr-una din salile mari ale ansamblului. Se aseza in mijloc, iar ceilalti faceau cerc in jurul sau. Era un prilej de a i se adresa orice fel de intrebari.

La o astfel de intalnire, am intrebat:

- Daca cineva a ajuns sa nu mai aiba incredere in propria lui minte, realizand ca explicatiile pe care aceasta i le furnizeaza sunt forme fara substanta, in ce fel va mai gasi raspunsuri la intrebarile fundamentale, de vreme ce nu crede in mintea sa si in explicatiile acesteia? Cum va progresa in cunoastere?

Niranjan i-a dat cuvantul unui swami american.

- Prin credinta, a raspuns acesta, dar exista doua feluri...

Cu un gest taios, gurul l-a oprit. As fi fost foarte interesat sa aflu ce va zice mai departe, dar Niranjan a hotarat ca trebuie sa aud numai pana in punctul acela.

"Daca asa stau lucrurile, daca este deci o problema de credinta, atunci eu am credinta mea", mi-am zis. Mai tarziu am meditat asupra afirmatiilor pe care le faceau frecvent: ca Hristos a fost un yoghin, ucenic al lui Shiva, ca a murit in ashramul sau din Himalaya pe care il numise "Noul Ierusalim", ca Shiva era un fel de Dumnezeu, cel dintai yoghin al lumii, etc. Nu-L respingeau deci cu totul pe Hristos, dar li negau dumnezeirea si li minimalizau invatatura, prezentand-o ca pe o ramificatie secundara a hinduismului. Pretindeau ca intre crestini si hindusi nu exista diferente esentiale, dar ca cei din urma se afla la un nivel spiritual mai inalt.

Mi-am amintit atunci un tropar al Bisericii pe care il auzeam in anii copilariei la fiecare praznic al Bobotezei, cand ma ducea matusa mea sa vad cum este azvarlita crucea in rau; acest tropar mi-a limpezit lucrurile:

*In Iordan botezandu-Te Tu, Doamne, inchinarea Treimii s-a aratat
Caci glasul Parintelui a marturisit Tie, Fiu iubit pe Tine numindu-Te;
Si Duhul in chip de porumbel a adeverit intarirea cuvantului.
Cel ce Te-ai aratat, Hristoase Dumnezeu, si lumea ai luminat, slava Tie!*

Cum puteau ei sustine ca nu ne despart deosebiri radicale, de vreme ce aici Biserica vorbeste despre Sfanta Treime, despre Duhul Sfânt, si marturiseste fara echivoc ca Hristos este Dumnezeu intrupat? Cum puteau ei afirma ca Hristos a fost ucenic al lui Shiva? Cum puteau pretinde ca suntem una, de vreme ce credem lucruri fundamentale diferite?

Agresiunea finala

Intr-una din diminetile urmatoare, lucrând in gradina in tovarasia nemtoaicei Prakas, i-am spus:

- M-am hotarat sa plec in Sfântul Munte si sa raman acolo impreuna cu acel ascet despre care ti-am vorbit.

- Da, e greu sa ramai in ashram... asta e pentru sufletele evolute, mi-a raspuns ea vizibil incurcata.

Din bunatate, ar fi vrut sa raman in ashram, pe care il considera un loc foarte propice "progresului spiritual". Ea nutrea iubire si admiratie fata de guru.

Insa ceilalti yoghini - si mai ales Niranjana - nu priveau chestiunea cu atata bunavointa si candoare precum Prakas. ii deranja indoiala mea. Voiau sa ma supuna cu orice pret si sa ma pastreze in ashram "viu sau mort".

Cand Prakas le-a transmis hotararea mea de a-i parasii si de a ma intoarce in Sfântul Munte, au actionat rapid si energic.

La pranz, pe cand ma aflam singur in camera, am fost supus unei experiente terifiante, odioase, inumane, cel putin echivalenta cu o crima sufleteasca. Sedeam pe scaun incercand sa-mi adun gandurile, cand brusc am trait ceva inspaimantator. Prima imagine cu care am asociat ceea ce mi se intampla a fost aceea, atat de frecventa in filmele de cinema, a unor blocuri gigantice care se transforma intr-un morman de bucatele in cateva fractiuni de secunda, sub efectul unui bombardament puternic. Daca cineva ruleaza apoi pelicula in sens invers, vede aceasta gramada de bucatele ridicandu-se la loc si formand blocurile. Astfel mi-am simtit si eu sufletul naruindu-se instantaneu. Toate "coloanele" si "grinzile" lui s-au zdrobit si au cazut. Traiam o durere de neimaginat si o frica devastatoare. Nu mai aveam putere nici pentru cel mai mic lucru. Daca pana in urma cu cateva clipe imi proiectasem calatoria de intoarcere in Grecia, acum un asemenea gest mi se parea absolut irealizabil, ma temeam nu numai sa ma intorc in Grecia, ci si sa ies din camera!

Eu, care cutreierasem intreaga Indie, ma temeam acum sa deschid pana si usa! Chiar si numai gandul de a parasi ashramul ma ingrozea cu totul. Ma stapanea o neputinta atotcuprinzatoare. imi era frica de tot ceea ce intalneam in jur... Eram asemenea unui catelus paralizat de spaima, gata sa asculte cu recunostinta de stapanii sai. Ma simteam ranit, distrus, pulverizat.

"Parinte, ajutor...", am soptit deodata. in chiar clipa aceea, cu o repeziciune uluitoare, sufletul meu s-a inzdravenit deplin. O alta putere a venit inlauntrul meu si m-a intarit mai viguros decat inainte. Ma simteam foarte bine si fortificat sufleteste. Am auzit apoi glasul batranului Paisie, spunandu-mi in minte: "E nevoie de lupta, copilul meu".

Eram socat si uimit, ca in fata unei revelatii! Ce puteri actioneaza asupra mea? Mi-am petrecut restul zilei in camera, chircit de frica.

Am facut atunci o fagaduinta: "Maica Domnului, ajuta-ma sa scap de aici, si iti voi darui intreaga mea minte. Este a ta, iti apartine". Am inceput sa cant "Aparatoare Doamna...".

Am iesit din camera abia in dimineata urmatoare. Ca de obicei, nu circula multa lume. M-am apucat sa lucrez in gradina impreuna cu Prakas.

- Tu ce cauti pe aici? am auzit pe cineva intrebandu-ma cu asprime.

Era yoghinul responsabil peste tipografie.

- N-ai aflat ca astazi trebuie sa ramanem cu toti in cladiri?

- Nu, am raspuns, de-abia am iesit.

Era manios. A tras-o deoparte pe Prakas, si i-a vorbit intre patru ochi. La capatul scurtei lor discutii, ea mi-a explicat ca ar trebui sa ma duc sa lucrez in cladirea tipografiei, unde vom avea "protectie spirituala". S-ar fi zis ca ne aflam in toiul unui razboi spiritual. Acesta fusese ordinul gurului. Era nervos. Ceva le tulburase apele, intr-adevar, toata lumea ramasese adapostita prin cladiri; acolo erau "protejati"! Aceasta stare de lucruri a durat nu mai putin de trei zile.

"Rugaciunea batranului le-a stricat toate socotelile, exact asa cum s-a intamplat si atunci cand cu initierea in Mind Control", mi-am zis in sinea mea.

Dupa cateva zile mi-am pregatit bagajele. Urma sa plec impreuna cu Tony, englezul. Voiam sa-mi iau ramas bun de la conducator. Cel putin ma promise la un pret foarte scazut, aproape gratis fata de cat plateau ceilalti. S-au ivit insa cateva complicatii cu pregatirile, fapt pentru care intalnirea de ramas bun a fost cumva precipitata si improvizata. El se afla inauntru, in dreptul unei ferestre deschise, iar eu afara.

- Sanatate, Niranjana, plec!

S-a uitat catre mine strangandu-si pleoapele pana cand ochii i s-au facut ca o linie. Ma privea cu ura!

- Ce sa fac? l-am intrebat.

- Sa iei legatura cu Shivamurti.

M-am simtit prost. Eram socat de aceasta privire plina de ura. Nu-i puteam intelege temeiul. Dupa cateva zile i-am trimis din New Delhi o scrisoare in care ii spuneam ca mi-as fi dorit sa ne despartim prieteneste.

Dupa multi ani (intre timp Satyananda murise, iar lider al miscarii devenise Niranjan, al carui nume era acum Nirnanjananda), mi-a cazut din intamplare in maini un periodic al miscarii ("Informatiile Yoga Peania", nr. 1/1999). La pagina a doua exista un articolas pe care gurul il semna cu intregul sau titlu onorific: "Paramahamsa Nirnanjananda". Am putut citi cu uimire, dar si cu satisfactie, urmatoarea sa marturisire - care explica si ceea ce mi se intamplase mie, fie si cu intarzierea acestor ani de zile:

"Gurul ii ingaduie sanniasinului (yoghinului incepator) sa traiasca mai departe in ashram impreuna cu el. ii lasa personalitatea proprie pentru a o folosi in infruntarea diferitelor situatii. intre timp insa, gurul pregateste atent si cu discretie absoluta lui naruire. Printr-o simpla actiune a gurului, eul sanniasinului dispare fulgurator".

Adica... exact ceea ce se petrecuse cu mine. Naruire sufleteasca, durere, deplina neputinta.

Se gaseste aici marturia limpede a faptului ca in spatele tuturor acestor fenomene sta gurul insusi, nicidecum o pretinsa "energie" a locului, impersonala si iresponsabila, asa cum incercase odinioara sa ma convinga acelasi Nirnanjan. El continua si acum sa ascunda insa durerea sufleteasca de nesuportat si agonia cumplita pe care le aduce "absoluta naruire". Si nu numai atat, ci ascundea in continuare inca si faptul ca, anihilat sufleteste, celalalt devine un rob dependent si supus in totalitate gurului. Nu "sanniasin", ci rob este numele sau adecvat, intrucat caracterizeaza cu riguroasa precizie tipul relatiei sale cu gurul si cu cei din jur. Dar Nirnanjan nu se opreste aici, ci merge cu mult mai departe. Crima sufleteasca la care recurge o prezinta ca pe o binefacere spirituala. "Te-am scapat, zice el, de obstacolul sinelui tau, ti-am deschis drumul spiritual"! Aceasta este splendida "maretie" a gurusilor!

MARTURIA MAICII GAVRILIA

Pe maica Gavrilia, in lume Avrilia Papayanni (1897-1992), am intalnit-o in Atena, la ani de zile dupa calatoria mea in India. Auzisem ca traise mult timp in India, ca era inzeestrata cu daruri duhovnicesti si ca avea un mod simplu si delicat de a si-i apropia mai ales pe tineri, intr-adevar, imi amintesc cu emotie de felul in care m-a primit, s-a ingrijit de mine si mi-a vorbit la singura noastra intalnire dintr-un apartament al Atenei. Arata o reala preocupare fata de mine. Mai tarziu avea sa-mi trimita si doua scrisori, pe care din nefericire le-am pierdut. M-a impresionat de asemenea marele ei respect pentru parintele Paisie, pe care il cunostea numai din auzite.

Eu aveam atunci 28 de ani, iar ea mai bine de 75. Ne-am asezat unul langa altul, cu capetele aproape atingandu-se, si mi-a vorbit cu nesfarsita gingasie materna, umplandu-mi sufletul de pace. Am discutat mult si despre India. intreaga istorie a vietuirii ei acolo se afla insa relatata in cartea "Asceta iubirii", care a fost editata dupa moartea ei si s-a bucurat de un mare succes.

Maica l-a cunoscut pe gurul Shivananda, care a fost maestrul gurului Satyananda, invatator la randul sau al actualului guru Nirnanjananda. Altfel spus, Nirnanjan, pe care l-am cunoscut eu, era nepot spiritual al lui Shivananda, pe care il cunoscuse maica Gavrilia.

Inainte sa devina monahie, ea a stat multa vreme in ashramul lui Shivananda, oferindu-si serviciile in cadrul spitalului invecinat care il deservea. Iata una din marturiile despre maica Gavrilia, cuprinsa in paginile cartii amintite:

"Aici a avut loc si atat de insemnata ei intalnire cu Alain (un tanar de 26 de ani din Australia), care a

reprezentat si inceputul prieteniei lor, incununate in final prin botezul lui. Acest eveniment a schimbat complet atitudinea lui Shivananda fata de ea, devenind cauza focalizarii asupra ei a unor fenomene stranii, pe care ni le-a descris candva maica insasi, la capatul insistentelor noastre asidue. Merita, poate, sa fie cunoscute.

intr-o noapte, pe cand se afla in camera ei cufundata in rugaciune, a deschis pentru o clipa ochii si... ce sa vada? Patul era in alta parte! inchise ochii si continua rugaciunea. Peste putin timp ii deschise din nou si privi afara pe fereastra. Nu mai vedea luna! imi pierdusem vederea, povestea ea Elenei Virvu. in framantarea aceea, am reluat rugaciunea cu si mai multa putere. La un moment dat, m-a rapit somnul... Cand m-am trezit dimineata, vedeam iarasi! Atunci am inteles ca-mi facusera ceva... Cand l-am intalnit in sala pe Shivananda, m-a intrebat daca am dormit bine.

- Da, i-am raspuns, foarte bine!

M-a privit cu mare atentie, s-a indepartat si a schimbat cateva cuvinte cu o monahie care batea ceva la o masina de scris, apoi a revenit si mi-a repetat aceeasi intrebare, privindu-l ciudat pe monahul care se afla in spatele meu. I-am raspuns din nou:

- Da, foarte bine, slava lui Dumnezeu!

M-a privit meditativ, fara sa spuna nimic... Dupa luni de zile am aflat ca obisnuiesc sa faca astfel de lucruri prin invocarea duhurilor rele, fie pentru a-i speria pe cei care nu se arata cooperanti, fie pentru a-i vraji cu scopul de a-i determina sa ramana acolo definitiv. Cunosc o femeie germana care a innebunit dupa toate cele pe care i le facusera. Peste cateva zile, a venit Shivananda in persoana si mi-a propus sa urc la etaj, deoarece mi se daduse o camera gresita! Eu am pastrat-o insa pe cea veche. De atunci au inceput cu totii sa ma priveasca ciudat... Simteau ca Cineva mai puternic ma ocroteste, iar eu - ca venise timpul sa plec...".

Vedem asadar ca "nepotul" (Niranjananda) a utilizat impotriva mea aproximativ aceleasi tehnici si metode pe care le folosisa "bunicul" (Shivananda) impotriva maicii Gavrilii. Cu alte cuvinte, nu este nicidecum vorba despre intamplari izolate, ci avem de-a face cu o intreaga traditie "spirituala" (mai bine zis demonica) ce se transmite din generatie in generatie.

Un alt element constant al acestei traditii este si zeificarea gurului. Iata ce se relateaza pe aceasta tema in cartea despre maica Gavrilii:

"Insa ceea ce a uimit-o din primele zile era faptul ca in filosofia indiana gurul este socotit de catre discipolii si fideli ai drept incarnare a lui Dumnezeu. il trateaza ca pe un idol in carne si oase, cad jos si i se inchina, intocmind slujbe sfinte in cinstea lui, asa cum procedea si cu ceilalti zei ai lor. imi amintesc ca maica ne povestea odata in ce situatie dificila s-a aflat la aniversarea nasterii lui Shivananda, cand aveau loc multe manifestari sarbatoresti in prezenta a sute de credinciosi. La un moment dat i-au oferit sa bea din ligheanul cu lapte in care tocmai isi spalase picioarele marele guru! Fulgerator, ea l-a rugat pe Dumnezeu sa-i arate ce sa faca. Si raspunsul a venit indata: si-a bagat pur si simplu mainile in lapte. Cand au intrebat-o de ce nu bause precum toti ceilalti, le-a raspuns cu un aer foarte serios (ca sa nu-i raneasca): Asa facem noi in tara noastra. intr-adevar, maica a avut un dar minunat al spontaneitatii cuvintului pana la sfarsitul vietii.

Acest cult al persoanei lovea insa in Adevarul lui Hristos din launtrul ei. Ii spunea Elenei Virvu: Am intalnit acolo o asceza aspra, post, saracie de bunavoie, lepadare de rude. Am intalnit insa si multe exagerari. De pilda, i se inchina gurului ca unui zeu, iar acesta accepta inchinarea fara nici o rezerva. intr-o zi, l-am intrebat pe unul dintre ei:

- Cum de acceptati asa ceva?

Mi-a raspuns sec:

- Nu putem sparge traditia poporului!".

Si dupa toate acestea, au impertinenta de a se afisa drept difuzori de "stiinta", facand cu obstinatie uz de sintagme precum "universitate spirituala", "stiinta yoga", si altele asemenea...

Maica Gavrilă l-a cunoscut si pe gurul Sai Baba, care se declara pe sine Dumnezeu, superior tuturor "zeilor" cunoscuti, inclusiv lui Hristos. Despre acest episod isi aminteste doamna Bachon, o veche prietena a sa frantuzoaica:

"imi povestea ca pe vremea cand se afla in India si lucra la un spital, s-a intamplat sa treaca pe acolo Sai Baba, insotit de niste americani care se minunau de trucurile lui magice... Producea diverse materializari si transmutari ale unor bijuterii din aur si argint. Cand a vazut-o pe maica Gavrilă, a incercat sa-i faca o demonstratie asemanatoare, cu cateva pietricele de rau. impiedicat de rugaciunea ei, n-a putut face insa absolut nimic...".

In legatura cu acest autoproclamat zeu si mesia, voi evoca in trecut si o scena anecdotica pe care mi-a povestit-o maica insasi. Sai Baba isi trata adeptii cu niste "prajiturele" pe care le facea din nisipul de pe malurile raului. Toti discipolii sai se minunau si ingurgitau cu mare evlavie "binecuvantarile". Sezand acolo si discutand cu o straina, s-a apropiat de ea pentru a-i oferi aceeasi "tratatie". Aceasta insa l-a refuzat cu cel mai candid zambet, obiectand: "Si daca in stomacul meu vor redeveni nisip, cum o mai scoatem la capat?".

Simt nevoia sa fac in acest punct o precizare personala, tocmai pentru a nu risca cumva sa fiu interpretat gresit.

Simpatizez enorm poporul indian. De altfel, mi-as fi dorit mult sa-i pot ajuta cumva pe oamenii de acolo, in marea lor saracie si durere. Parintele Paisie afirma despre indieni ca sunt un popor cu o profunzime spirituala distincta, ca manifesta imbucuratoare nelinisti si cautari spirituale. Spunea admirativ despre ei: "Inima nu li se umple de suruburi si table. Au dorul acela dupa Dumnezeu, dar se afla in ratacire. Diavolul ii inseala si ii mutileaza duhovniceste. Daca acest popor L-ar cunoaste pe Hristos, cu inima pe care o are, ar spori nespuse de mult".

Am intalnit un numar mare de indieni animati de cele mai altruiste si mai nobile sentimente. Eu ma impotrivesc exclusiv traditiei lor "spirituale". Ma impotrivesc Diavolului care se ascunde in spatele abilitatilor supranaturale ale gurusilor, nicidecum oamenilor insisi, ci ma rog ca Hristos sa-i elibereze din robia vicleanului lor stapan si sa-i aseze in Rai. Cea mai arzatoare dorinta si mai potrivita rugaciune a mea este ca poporul indian sa cunoasca ortodoxia, sa-L afle pe Hristos, si sa-si salveze totodata societatea de sistemul represiv al castelor pe care l-a impus traditia brahmana.

CE AM DESCOPERIT IN BIBLIOTECA LOR

Ashramul din Mongyr dispunea de o biblioteca pentru uzul membrilor sai. Majoritatea cartilor din dotare erau cele ale gurului, traduse in diverse limbi. Existau foarte putini alti autori in afara celor din cercul restrans al gurului. Una dintre exceptii era swami Vivekananda. Nu stiu daca il numarau printre inaintasii

lor spirituali sau ii apreciau pur si simplu scrierile.

Asadar, acest swami Vivekananda a devenit celebru in Occident, cu precadere in Anglia si America, la inceputul secolului XX. Si-a petrecut viata conferentiind despre hinduism oriunde era solicitat. S-a straduit sa intemeieze si cateva centre hinduse, bucurandu-se de ceva mai mult succes in America. Aceasta misiune i-a fost incredintata ca si datorie a vietii sale de catre maestrul sau, gurul Rama Krishna, un mare "sfant" al hinduismului. A murit in jurul anului 1930.

Citisem cateva din cartile sale, fapt pentru care mi-a starnit un viu interes testamentul lui, pe care l-am gasit intr-unui din rafturile bibliotecii. O carte cu putine pagini, pe care insa n-o mai vazusem, si nici nu mai auzisem vreodata despre ea. De altfel, n-am mai intalnit-o pana astazi nicaieri altundeva. Am inceput deci sa o citesc. Foarte curand, am ramas stupefiat de continutul ei! Era marturisirea existentei unui efort sistematic, concertat cu precizie de-a lungul mai multor etape, cu scopul schimbarii politice si, in cele din urma, a cotropirii lumii occidentale crestine de catre conceptiile orientale. Punctul terminus al acestui plan era distrugerea definitiva a crestinismului.

Vivekananda vorbea de o riguroasa strategie care fusese initiata cu cateva generatii inainte de el si care se afla deja in curs de aplicare. in stadiul actual, se urmarea pregatirea mentalitatii occidentale pentru asumarea conceptiilor orientale despre lume si Dumnezeu. Planul in sine era conceput de niste fiinte spirituale superioare, in orice caz nu de catre oameni, din cate lasa sa se inteleaga textul. Vivekananda se socotea un umil slujitor al acestui plan, si se plasa pe sine intr-o serie de nume apartinand altor oameni care isi pusera in trecut viata in slujba aceluasi scop. Era satisfacut de felul in care se achitase de partea sa de datorie, si parasea aceasta viata "implinit".

M-a impresionat, pe de o parte, marturisirea fatisa a faptului ca exista o veritabila strategie de cotropire religioasa a lumii occidentale, iar pe de alta parte, caracterul atat de pervers al acestui plan.

Cine ar fi banuit, de exemplu, ca stiinta psihiatrica a fost utilizata in acest scop? Parintele psihiatriei contemporane, Karl Jung, nu face nici o descoperire novatoare, asa cum ar fi multa lume tentata sa creada. El colecteaza pur si simplu toate "revelatiile" hinduismului despre sufletul omenesc, despre structura si functionarea lui, converteste definitiile sanscrite intr-un limbaj personal, simplu si accesibil, le cosmetizeaza cu o terminologie stiintifica si le prezinta societatii occidentale ca pe niste noi descoperiri. Pe masura ce ele sunt receptate cu entuziasm in medii tot mai largi, Jung elaboreaza lucrari al caror caracter metafizic devine din ce in ce mai explicit, pentru ca la sfarsitul vietii sa-si marturiseasca public atasamentul fata de hinduism. Cata lume a fost avizata asupra farsei jucate de Jung? Un cititor pasionat al cartilor sale este deja influentat, acomodat cu o intreaga suita de conceptii hinduse. Este un exemplu tipic de infiltrare oculta a unor anumite tipuri de idei...

Demersul acesta continua cu succes in zilele noastre. Imbracarea hinduismului intr-o haina "stiintifica" il face mai usor digerabil. Nu sunt prea multi oamenii care se intreaba serios ce poate avea stiintific in ea o conceptie incontrolabila prin ratiune si experienta. Cat de stiintific poate fi un sistem care se bazeaza pe teoria karmei, sau pe teoria reincarnarii? Este nimic altceva decat metafizica pura, credinta pura, adica religie.

Din pacate, lumea se lasa usor inselata de acest ambalaj "stiintific". Astazi, la ani de zile dupa vizita mea, actualul guru Niranjananda si-a botezat ashramul "universitate", s-a autoproclamat "rector" al ei, si a demarat inclusiv o serie de programe "postuniversitare". Pe deasupra, pretinde cu emfaza ca "aceasta universitate este cea dintai de acest fel din lume" (nr. 3/1999 al propriei reviste, p. 24). El "uita", desigur, ca altii de teapa sa i-o luasera deja inainte, intemeind asa-numita "Universitate Spirituala Mondiala Brahma Kumaris". intregul proiect s-a izbit atunci de opozitia O.N.U. si a Universitatii din Hamburg.

Totusi, atractia occidentalilor fata de spiritualitatea hindusa este astazi o realitate, in contextul in care catolicismul si protestantismul, aceste devastatoare erezii, au reusit sa distruga in Apus autentica traditie spirituala crestina. Insetand dupa ceva mai profund, oamenii descopera intai yoga, iar apoi sfarsesc prin a deveni hindusi. Exista regiuni, precum nordul Americii, in care yoghinii din ashramuri au fost dusi chiar si la manastiri catolice cu scopul de a-si propovadui "stiinta". I-au invitat insisi calugarii catolici, care au pus la dispozitie spatiul monastic si toata logistica necesara, au adresat invitatii publicului larg si au sustinut inclusiv financiar "cursurile" de yoga! De vreme ce L-au pierdut pe Hristos, fireste ca se hranesc acum cu roscove...

Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit intr-un alt periodic pe care il tiparea asezamantul. Existau aici relatari despre diverse evenimente din viata gurului. Iata ce povestea la un moment dat el insusi:

"Cand eram mai tanar, calatoream prin satele Indiei. intr-un sat oarecare, un om pe care il ajutasem foarte mult s-a oferit sa ma invete cum sa chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi intr-o seara la cimitir cu cativa ucenici de-ai mei, si am aplicat cele pe care le invatasem. Dar cand au venit spiritele, nu le-am putut tine piept, asa incat le-am indreptat asupra uneia dintre discipolele mele, pe care au luat-o in stapanire. A fost chinuita foarte tare si in cele din urma a murit. Pentru a ma purifica de aceasta fapta, am stat trei zile si trei nopti in apele Gangelui".

Ce ar trebui sa mire pe cineva mai intai in aceasta relatere? Vizita nocturna la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor impotriva tinerei fete? Cum se cheama aceasta: spiritism, magie, satanism? Oricum ar sta lucrurile, in nici un caz stiinta! Iar in ce priveste spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, daca nu demonii despre care ne previne Evanghelia?

La fel de socanta este si calitatea morala a gurului, care pentru a se salva pe sine isi sacrifica discipola care ii incredintase trupul, sufletul, mintea si intreaga ei viata! Apoi individul isi "spala" calm si imperturbabil crima morala in... apele Gangelui! Apropo, calitatea apei unui rau de a spala constiintele innegrite si vinovate este un fapt dovedit stiintific, sau o conceptie pe de-a-ntregul religioasa? Din cate cunosc, raul Gange este considerat sfant numai de catre hindusi. Nici musulmanii, nici buddhistii, nici taoistii, nici crestini nu impartasesc o asemenea credinta. Cu atat mai putin oamenii de stiinta. Orice practicant al "stiintei" yoga se comporta in realitate ca un credincios, ca un hindus.

Ne putem intreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda incearca sa ne submineze credinta in mod indirect si ocult, de ce isi prezinta oferta sub o aparenta stiintifica si de ce nu se incumeta sa ne propuna deschis si onest credinta lor, dandu-ne posibilitatea de a o supune in cunostinta de cauza comparatiei cu credinta crestina. Evident ca oamenii vicleni nu inteleg sa foloseasca decat mijloace de actiune pe masura. *Ratacind pe altii si rataciti fiind ei insisi, vor merge din rau in mai rau...*, spune Scriptura (II Tim. 3, 13).

"Nici un om responsabil spiritual nu poate urmari distrugerea crestinismului".

Einstein

DIN NOU IN ASHRAMUL LUI SHRI AUROBINDO

Plecand din ashramul gurului Satyananda, m-am indreptat spre cel al lui Shri Aurobindo; acesta murise cu ani in urma, insa ashramurile intemeiate de el erau continuate de catre discipolii sai, care il socoteau acum "sfant".

Era un loc linistit, la periferia orasului New Delhi. La solicitarea mea, mi s-a atribuit aici o camera pentru o singura persoana. Nu aveam inca legaturi foarte stranse cu ceilalti membri, astfel ca puteam ramane sa reflectez in singuratate la problemele mele.

Ma intrebam mai ales daca venise timpul sa ma intorc in Grecia, sau ar fi fost de preferat sa zabovesc inca in India. Se ivise, mai nou, oportunitatea de a lucra ca profesor la scoala de care dispunea ashramul.

Traiam sub impresia ultimei priviri a lui Niranjana. Tradase o ura atat de crancena! Era pentru mine de neinteles. I-am trimis chiar o scrisoare, in care ii marturiseam ca sunt intristat de felul cum ne despartisem, ca il simpatizez si ca, totusi, ma speriasa ura pe care o intalnisem in ochii sai.

intr-o dimineata am pornit de trei ori sa-mi cumpar biletul de intoarcere in Grecia, si tot de atatea ori m-am intors, schimbandu-mi parerea pe drum. O data revenit, m-am incuiat in camera manios. Se facuse miezul zilei. Soarele dogorea. Lumina era atat de deranjanta incat ma dureau ochii. M-am asezat si am cazut din nou pe ganduri.

Mi-am amintit atunci de ucenicii lui Babaji, care imi spuneau adesea ca in orice clipa il strigi pe marele guru, el vine indata. M-am hotarat deci sa-l chem in ajutor.

in timp ce meditam, am rostit in mintea mea: "Babaji, vino!". Am simtit instantaneu un intuneric de nepatruns revarsandu-se peste mintea mea. Deschizand ochii, am fost cuprins de groaza vazand ca intunericul persista si in exterior: cuprinsese intreaga camera. Lumina soarelui de amiaza mai exista doar dincolo de fereastra. Camera mea semana acum cu o pestera intunecoasa. Bezna aproape ma inghitise. Biruit de spaima, am strigat disperat:

- Parinte Paisie, ajutor!...

O adiere racoroasa mi-a invaluit indata sufletul. Acel intuneric a inceput sa cedeze, retragandu-se intr-un fel care m-a facut sa-i simt limpede turbarea si neputinta. Se manifesta indiscutabil ca o persoana! Camera a devenit din nou luminoasa. Razele soarelui strabateau iarasi fereastra in chip firesc. Am simtit atunci intarire si liniste suflteasca.

Am sarit imediat in picioare, mi-am incaltat pantofii, mi-am luat borseta si am plecat sa-mi procur neintarziat biletul de intoarcere in Grecia. Nu mai erau necesare nici un fel de alte analize si comparatii!

In asteptarea zborului pentru Grecia, am mai petrecut aproape o saptamana in ashram. Am regasit printre yoghini o veche discipola a lui Babaji pe care o cunoscusem in ashramul Heracan din Himalaya. I-am povestit ceea ce tocmai mi se intamplase. I s-a parut cat se poate de normal. Avea si ea experiente asemanatoare, despre care a inceput sa-mi dea explicatii.

- Bine, dar de ce intuneric? am intrebat-o.

- Babaji a vrut sa-ti arate intunericul mintii tale... a concluzionat ea.

N-am socotit de cuviinta sa-i raspund. Hotarat lucru, acela nu fusese intunericul meu! Nu pretind prin aceasta ca as avea o minte "luminata", ba chiar dimpotriva, insa mintea mea n-ar fi avut in nici un caz puterea de a tine razele soarelui in afara ferestrei! Apoi, am simtit cu claritate ca in acel intuneric se ascundea o persoana, ca intunericul izvora dintr-o persoana anume. Era Babaji, pe care il si chemasem explicit. I-am simtit in egala masura turbarea, frica si neputinta in momentul in care l-am strigat pe parintele Paisie in ajutor. A cedat imediat si s-a facut nevazut.

Acestea au fost faptele traite. Gurusii n-au decăt sa le ofere propria versiune celor lipsiti de experienta. Vor gasi totdeauna posibilitati alternative de interpretare; sunt deja instruiti in arta de a-si pacali "cumparatorii". De altfel, ei se bucura si de complicitatea discipolilor in aceasta sarlatanie. Se confirma inca o data proverbul grecesc: "Cu ce dascal o sa sezi, asa carte o sa inveti"...

Ce primesc ucenicii ca rasplata? inlesniri sociale si financiare! Aceasta adepta a lui Babaji mi-a spus mai tarziu ca-i cerea gurului de la distanta, mental, diverse lucruri: sa-si gaseasca serviciu in India, sa-si cumpere o casa frumoasa, sa-si procure anumite sume de bani, sa obtina privilegii, si alte asemenea favoruri - care s-au concretizat rapid si fara exceptie, prin puterea gurului.

"Ajutoare" identice constatasesem ca ofera si Mind Control, si magia, si yoga, si Masoneria. Pana si Aris hipnotizatorul tot astfel de momeli utiliza.

Desigur, aceste "servicii" sunt oferite de Diavol si de demonii sai numai anumitor categorii de oameni, in functie de drepturile pe care le-au dobandit de la acestia, si in masura in care le-o ingaduie Dumnezeu. Care este schimbul pretins pentru aceste servicii? Sa devii "al lor", sa le apartii cu tot trupul si sufletul, dar in special cu sufletul.

Ce-i va folosi omului de va castiga lumea intreaga, iar sufletul sau il va pierde?, a intrebat Hristos in urma cu 2000 de ani (Matei 16, 26). Raspunsul meu a fost intoarcerea in Grecia. Prietenele mele plecasera deja mai devreme.

"Asa precum atunci cand vezi o vipera sau un scorpion intr-o colivie de fildes sau de aur, nu le iubesti si nici nu le fericesti datorita materialului pretios al coliviei in care stau, ci, intrucat prin firea lor pangaresc si contamineaza, te intorci in alta parte si te scarbesti, tot asa cand vezi rautatea locuind inconjurata de bogatie, cinstiri si demnitati, sa nu ramai uimit de stralucirea exterioara, ci sa dispretuiesti caracterul ei mincinos".

Epictet

REVENIREA IN SFANTUL MUNTE

Era martie cand m-am intors in Grecia. Aveam un straniu sentiment de "putere". Ma simteam invulnerabil, mult mai puternic decat oamenii din jurul meu. Pot distinge cu precizie inceputul acestui sentiment: imi amintesc ca asa ma facuse sa ma simt Babaji atunci cand l-am intalnit a doua oara, in Allahabad. S-a intamplat din clipa in care acel "ceva" a iesit din corpul discipolului sau si a intrat in mine. Atunci m-am schimbat cu totul.

Prietenii mei nu puteau intelege nimic din ceea ce le spuneam. Parca descinsesem dintr-un alt taram. Aveam o serioasa problema de comunicare. intr-un fel glasuia inima mea, si altfel rasunau cuvintele mele in urechile celor apropiati.

Mama a fost foarte suparata din pricina noului meu aspect exterior. Ceea ce mi se potrivea in India constituia o problema pentru Grecia. in vreme ce in India treceam neobservat, in Grecia ieseam strident in evidenta.

Mi-am schimbat asadar hainele, am inceput sa port si o caciulita care sa-mi ascunda crestetul ras, si m-am readaptat astfel cutumelor grecesti.

Cu toate acestea, exista in mine ceva lesne de sesizat de catre un observator fin. Era ceva care ma intricosa chiar si pe mine insumi. Ceasuri in sir - dar nu totdeauna - chipul meu imprumuta o expresie foarte salbatica si ciudata, vicleana si rea. Ceva animalic.

Lucrul acesta se intampla de la sine, independent de vointa mea. Nu-l puteam controla cu nici un chip. Exercitam asupra celor din jur un straniu amestec de atractie si frica. Se purtau cu mine cu maxima grija, ceea ce-mi alimenta o data in plus vanitatea.

Dupa cateva zile petrecute impreuna cu familia si cu prietenii, am plecat in Sfantul Munte. Acolo sentimentul puterii mi-a fost anesteziat subit. Indata ce m-am apropiat de Athos, am inceput sa ma simt stramtorat, intristat, amortit. Inca nu venisem in contact cu oamenii, cu monahii mei cunoscuti. Atmosfera duhovniceasca a Sfantului Munte ma facea sa ma simt astfel.

Ciudata a fost si intalnirea mea cu calugarii pe care ii cunosteam: m-a intrigat comportamentul lor inexplicabil. Ma vedeau de departe si veneau bucurosi sa ma intalneasca. Insa imediat ce se apropiau de mine, ramaneau nauciti si incetau sa-si mai manifeste caldura sufleteasca. Nu deveneau glaciali, ci doar precauti. Schimbau in graba cateva cuvinte cu mine si se indepartau. Atitudinea lor mi-a dat de gandit si totodata m-a intristat. Am incercat totusi sa nu ma framant prea mult, caci in definitiv venisem pentru batranul Paisie.

Cand am ajuns la coliba sa, batranul era singur in curte. M-am apropiat de gardul de sarma si l-am strigat. S-a intors si m-a privit foarte aspru.

- Ce cauti tu aici? m-a intrebat, cerandu-mi socoteala.

Mi s-au taiat picioarele. M-am gandit: "Daca si de aici ma izgonesc, unde voi merge?". Nu aveam nici un alt loc in care sa ma duc, nu exista om care sa ma iubeasca mai mult decat parintele Paisie.

Nu ma asteptasem la o asemenea primire. Batranul ma primea intotdeauna bine: ma saruta, ma mangaia, imi vorbea plin de bunatate. De ce aceasta primire?

N-am spus nimic. Am plecat capul si am asteptat incremenit sa ma alunge sau sa ma opreasca.

I s-a facut mila de mine.

- Bine, intra un pic; sa vedem ce-o sa facem acum, a zis.

Am intrat bucuros si usurat in curte. A inceput sa rada de mine:

- De ce te-ai tuns? Te-au luat in armata?

Am zambit.

- Nu, parinte, stiti... am fost in India...

- Bre natangule, cum sa nu stiu?

- V-am scris o scrisoare, am vrut sa v-o trimit, dar am pierdut-o.

- Nu conteaza, eu am primit-o.

Am sezut si am discutat. Batranul imi deschisese iarasi bratele sale. Dupa o jumatate de ora m-am pregatit sa plec.

- Unde vei sta acum? a intrebat.

- Am sa merg la parintele H.

- Bine... peste trei zile vino din nou.

S-a ridicat.

- Stai sa-ti aduc un pistol!

S-a intors zambind si mi-a adus un sirag de matanii mic, cu 33 de boabe.

- Acesta trage cu gloante duhovnicesti, iar Diavolul se teme si nu se apropie, a spus vesel. Pastreaza-l, sa nu cumva sa-ti trebuiasca.

Cand am iesit pe poarta mi-a smuls caciulita, i-a facut cruce si mi-a pus-o la loc.

- Sa ai si coif, mi-a spus razand, sa nu te ispiteasca vicleanul cu ganduri... si mi-a tras o scatoalca de alint peste cap.

Ah, aceste lovituri! Macar de le-as fi primit incontinuu! Niciodata nu ma saturam de ele! Le primeam totdeauna cu frica si bucurie, stiind ca prin aceste mici lovituri batranul se straduia sa-si ascunda darurile duhovnicesti pe care le imparteaa, de fiecare data in grade diferite. Uneori te "imbatai" de bucuria Duhului Sfânt, iti ieseai din sine. Alteori, simteai liniste, pace adanca si siguranta dumnezeiasca: Daca Dumnezeu este cu noi, cine este impotriva noastra? (Rom. 8, 31). Alte dati, simteai eliberare din lupta cu gandurile.

Harul imbraca asadar multe si felurite chipuri, de fiecare data dupa cum era nevoie. Stiau Dumnezeu si batranul. Folosind pretextul acestor scatoalce, parintele Paisie ma impodobeaa duhovniceste din belsug, cu nespusa darnicie, ca pe un principe. Dobandeam astfel o asemenea frumusetate duhovniceasca, incat mi se schimba pana si infatisarea; chipul meu devenea frumos, pasnic, fara nici o umbra de rautate si viclesug, intocmai ca al unui copil.

Vazandu-ma in astfel de imprejurari, o prietena de-a mea care inca nu-L cunoscuse pe Hristos imi spunea:

- Iar te-ai schimbat, te-ai facut ca un copil.

Eu stiam insa ca batranul era cel care ma curatase si ma impodobise astfel. Din nefericire, patimile supravietuiau totusi in sufletul meu si ma trageau apoi iarasi cu de-a sila spre obiceiurile rele, asa cum este tras catarul de capastru. Cadeam in mocirla si imi murdaream din nou vesmantul scump si stralucitor. Azvarleam fara minte in noroi pietrele pretioase pe care batranul le dobandea cu multa osteneala, durere, sange si lupta duhovniceasca, si mi le daruia din belsug. Risipeam in felul acesta imense avutii duhovnicesti. Insa parintele meu iarasi ma primea, iarasi imi tamaduia ranile, iarasi ma spala si ma impodobeaa cu vesminte de pret, imi puneaa inel in deget (v. Luca 15, 22), ma inzestraaa cu vrednicie duhovniceasca, fara sa mai socoteasca faptele mele dinainte, fara sa-si masoare darurile.

Aceasta nu s-a intamplat numai o data, ci de nenumarate ori. in cele din urma mi-am venit in simtire.

Ma rusinam, nemaiindraznind sa primesc astfel de daruri. Stiam ca nu le voi putea pazi curate. Peste doar cateva zile urma negresit sa le pierd, daca nu cumva le pierdeam chiar in clipa urmatoare. ii marturiseam acest lucru plangand, dar el ma mangaia, imi alunga amaraciunea si ma curata iarasi, fara murmur, fara zgarcenie, cu nobila bucurie si prisositoare iubire. Se straduia uneori sa-si ascunda multa dragoste, pentru a nu ma determina prin aceasta sa ma simt cumva obligat.

M-am dus asadar la parintele H., ascetul la care planuiam sa raman ca ucenic. M-a gazduit cateva zile, desi il vedeam nelinistit si precaut.

Intr-o zi l-am intrebat:

- Parinte, ma veti pastra ca ucenic?

- Ce sa-ti fac, copilul meu, cu atatia demoni cati ai asupra ta? mi-a raspuns.

N-am inteles atunci prea bine ce se intampla si despre ce "demoni" vorbea. Desigur, ma simteam in general foarte ciudat, dar atribuiam aceasta stare experientelor intense pe care le traversasem in ultimul an.

Refuzul, renegarea lui m-au intristat. Insa parintele Paisie ma promise, imi deschisese iarasi bratele sale, si aceasta imi era de-ajuns. El ma iubea cu adevarat, indiferent daca eram sanatos sau bolnav, frumos sau urat, puternic sau slab, inteligent sau prost... El ma iubea intotdeauna, in orice conditii... Ce usurare! Ce mangaiere! Ce bucurie! Ce altceva mi-as fi putut dori?

LUMINA SAU INTUNERIC

Resimteam intim limitele ratiunii mele. Mintea nu se dovedea apta sa analizeze o serie intreaga de evenimente care o depaseau considerabil. Cum, asadar, sa optez decisiv intre cele doua cai religioase? Ezitam in a lua hotararea definitiva pe care toti o asteptau din partea mea.

Astazi constat retrospectiv ca nu ratiunea era chemata sa decida, ci inima. Adica ceva mult mai profund si mai puternic, practic centrul fiintei umane. Nu mintea urma sa construiasca o ideologie, ci in inima trebuia sa se nasca o credinta.

intr-o zi l-am intrebat pe batranul despre yoghini:

- Parinte, nu pot sa inteleg: sunt oameni inteligenti, cultivati, cu multe valente. De ce sa fie rai? N-au nici un motiv! Nu pot pricepe!

Batranul m-a privit, si-a clatinat capul si n-a spus nimic.

La cateva zile dupa aceea, cu putin inainte de Pastele lui 1984, s-au intamplat urmatoarele:

intr-o dupa-amiaza ma aflu singur in imobilul meu din Tesalonic, meditand asupra unor lecturi recente, intr-o fractiune de secunda, m-am surprins pierzand brusc si total contactul cu realitatea inconjuratoare. Nu mai aveam nici un fel de perceptii vizuale, auditive sau tactile. Cele cinci simturi incetaseră cu

desavarsire sa mai functioneze. Lumea exterioara se stinsese complet in intuneric, exact asa precum o camera se cufunda in bezna printr-o simpla actionare a intrerupatorului electric. Deturnata de la prelucrarea semnalelor senzoriale, mintea mea fusese integral absorbita intr-un taram duhovnicesc. Era captiva unui eveniment spiritual.

Am vazut atunci simultan doua elemente distincte: pe de o parte, o lumina alba, lina si odihnitoare, desi foarte intensa si stralucitoare; pe de alta parte, un intuneric adanc si dens.

La inceput, atentia mi-a fost atrasa de intuneric. Mi-a provocat un sentiment de frica, dar si un anume fel de fascinatie. Desi ma cuprinsesera frisoane de spaima, eram stapanit in acelasi timp de o mare curiozitate, inaintand deci cu mintea catre acest intuneric, am perceput dimensiunile actului in sine al negarii. Cu cat ma afundam mai mult, cu atat mai dens devenea intunericul, si cu atat mai accentuata negatia. Exista in ea o putere uriasa, o anumita "maretie" - as indrazni sa spun. Era ipostaza negativa a realitatii.

Pe cat de mult eram atras de lumina, pe atat de tare ma atragea si intunericul. Simteam izvorand dintr-o parte un ocean de iubire; din cealalta, un abis nemarginit de ura. Altruismul la cotele lui absolute emana din acea lumina, in vreme ce intunericul se arata generator al egoismului absolut. Prin respingerea luminii, prin aversiunea manifesta fata de ea, intunericul plasmuia un alt taram fiintial.

Am inteles dintr-o data ca toate existentele insufletite si neinsufletite din univers erau creatiile luminii. Lumina strabatea si umplea fiecare lucru si persoana din aceasta lume. O oarecare constiinta personala decisese insa, la un moment dat, sa inlature din intimitatea sa fiintiala lumina care o crease. Lumina a respectat hotararea libera a creaturii sale si s-a retras in afara ei. Astfel a aparut un taram fiintial al intunericului. Asa a devenit intunericul realitate. Prin negarea luminii s-a plasmuit intunericul. Spre deosebire de lumina, acesta nu exista de la sine si prin sine, ci doar atata timp cat exista negarea luminii. intunericul nu poate exista fara lumina. Doar lumina fiinteaza prin sine insasi.

Intunericul era pur si simplu rezultatul optiunii libere a unei constiinte personale. El reprezinta modul de existenta pe care l-a ales o oarecare fiinta din cosmos, anume Diavolul.

Acest act al negarii seamana intrucatva cu o creatie, fara sa fie ca atare. El mimeaza actul creator al lui Dumnezeu, in sens contrar. Este tocmai consecinta neputintei ontologice a Diavolului de a crea, de a zidi, de a da viata. Negand intreaga creatie, intreaga lumina, intreaga energie, intreg harul lui Dumnezeu, Diavolul a confectionat o realitate din nefiinta, a "creat" moartea, intunericul. inainte de aceasta auto-separare a Diavolului, nu exista nici moarte, nici intuneric, ci toate erau pline de lumina si viata.

Asadar, simteam emanand din intunericul in care ma afundasem salbaticia dezlantuata, rebela, nebuna, distrugatoare si autodistrugatoare a negarii pure. Fara sa pot vedea ceva in jurul meu, auzeam rasete grotesti si asurzitoare adancindu-se in bezna ca intr-un ocean, inaintasem foarte putin in intuneric. Ca si cand as fi bagat numai capul in apa. Adancul oceanului doar il intuiam. Am inteles insa puterea pacatului, atractia lui, tentatia lui, substanta lui; pe de alta parte, am inteles si non-existenta lui, impotenta lui extrema. El este nimic altceva decat o "lipsa". in speta, absenta luminii. Pe cat de infricosator devine din momentul in care te castiga, pe atat este de rizibil si de neputincios cand te tii departe de el prin felul in care traiesti. Nu poate birui decat pe cineva care cedeaza de buna voie, prin libera alegere.

M-am tras inapoi cu groaza si repulsie. Am inaintat spre lumina si am patruns in ea, insa nu foarte adanc; numai ce am trecut hotarul. Ma aflam foarte aproape de limita despartitoare, insa m-a mangaiat atat de mult, mi-a dat atata siguranta... M-a umplut de viata, de pace, de bucurie, de cunoastere. Eram coplesit de iubirea si de generozitatea cu care imi revarsa darurile sale, pe care le ignorasem pana atunci si de care nu eram vrednic.

La scurt timp dupa aceasta, totul s-a terminat brusc, exact asa cum si incepuse. A fost o lectie profunda, de numai cateva minute. Nici un cuvânt n-ar putea-o explica. Mi-a revelat distinctii subtile, sensuri adanci si insemnate, care covarsesc atat limbajul comun, cat si ratiunea insasi. O veritabila revelatie. Dar, mai presus de orice, un test prin care a fost pusa la incercare intentia mea launtrica. A fost vadita dispozitia precumpanitoare a inimii mele.

Din fericire, desi la inceput s-a miscat catre intuneric, in cele din urma inima mea a aflat odihna in lumina. Si tot din fericire, lumina m-a primit.

Ce era lumina? in Evanghelia dupa Ioan, Hristos spune: *Eu, Lumina am venit in lume, ca tot cel ce crede in Mine sa nu ramana in intuneric (Ioan 12, 46); iar Apostolul talcuieste: Dumnezeu este lumina si nici un intuneric nu este intru El (I Ioan 1, 5).*

Acest eveniment m-a initiat in taina libertatii de alegere a oamenilor si a ingerilor. Ei au fost inzestrati de Dumnezeu cu liberul arbitru, astfel incat nu sufera nici un fel de constrangeri in a se misca dupa bunul lor plac in plan duhovnicesc si in sfera moralitatii. Atat ingerii cat si oamenii inclina spre bine sau spre rau ca rezultat al unei dispozitii si decizii strict personale. intr-un anume sens, ei se plasmuiesc pe sine fara nici un fel de ingradiri. isi confera singuri un proiect ontologic, hotarand asupra modului in care vor exista. Aceasta libertate a lor este cel mai mare dar pe care l-au primit de la Dumnezeu.

Intaia fiinta care a dat la un moment dat o rea intrebuintare libertatii sale a fost arhanghelul Lucifer. El este marele razvratit, "creatorul" si stapanul intunericului. El este izvorul, initiatorul si promotorul raului. El i-atras dupa sine si pe ceilalti ingeri care au devenit demoni. El ii atrage si pe oameni catre taramul sau, catre modul sau de existenta. Lucifer fusese harazit sa ramana intr-o relatie nemijlocita cu Dumnezeu, sa se inalte spiritual, sa se impartaseasca de dumnezeiasca fericire si sa-si justifice tocmai prin aceasta existenta. Era insa absolut liber, iar la un moment dat a ales lepadarea, ruperea de Dumnezeu, si persevereaza pana astazi in aceasta optiune. La fel se intampla cu toti oamenii care se intorc impotriva lui Dumnezeu, consfintindu-si astfel in deplina cunostinta de cauza autodistrugerea. Exista o doza de nebunie in acest gest. Trebuie subliniat ca ei nu au fost creati spre rau, ci singuri au decis sa dea curs acestei patimi nebunesti a orgoliului.

Dumnezeu respecta intr-atat libertatea cu care El insusi si-a inzestrat fapturile, incat n-o anuleaza nici macar atunci cand aceasta se intoarce impotriva Lui. Prefera sa foloseasca alte nenumarate moduri de a le atrage din nou, cu multa gingasie, aproape de iubirea Lui. insa Diavolul, demonii, vrajitorii, oamenii rai nu vor cu nici un chip sa se schimbe! Ei ajung la o asemenea pervertire incat aleg moartea in locul vietii, ura in locul iubirii, durerea in locul fericirii, raul in locul binelui. Si toate acestea fara o cauza precisa, fara un motiv anume... Mintea li se clatina in fata dimensiunilor irationalului. Astfel se distrug de unii singuri, autocultivandu-si aceasta nebuna vanitate care sugruma sufletele.

"Un Doamne, miluieste sa fi zis Diavolul, si Dumnezeu l-ar fi iertat", mi-a spus candva parintele Paisie.

"Aici, mai jos, un batranel se ruga pentru Diavol. il durea inima pentru el. isi zicea in sine sa: Faptura lui Dumnezeu este si acesta. Arhanghel a fost, si uite cum a ajuns. Asadar, se ruga pentru el. in timpul rugaciunii, i-a aparut intr-un colt vicleanul, avand coarne si mirosind ingrozitor, si a inceput sa-i dea cu tifla si sa-l ia in ras. Uite asa ii dadea cu tifla, cu amandoua mainile (si batranul mi-a reprodus gestul intocmai)! Diavolul refuza totdeauna cainta."

"Batranelul" era insusi parintele Paisie, asa cum avea sa mi-o marturiseasca altcandva, mai tarziu.

ii multumesc lui Dumnezeu ca mi-a daruit sa traiesc aceasta experienta, intrucat, necrezand mai inainte ca

pot exista oameni pur si simplu rau intentionati, ma expuneam unor pericole care m-ar fi putut costa chiar viata. Port inlauntrul meu convingerea ca prin rugaciunile batranului am primit acest dar duhovnicesc, dobandind astfel cu prisosinta raspunsul la intrebarile pe care i le pusesem in legatura cu gurusii ("De ce sa fie rai? N-au nici un motiv...").

- Intru El era viata si viata era lumina oamenilor. Si lumina lumineaza in intuneric si intunericul nu a cuprins-o (Ioan 1, 4-5).

- Eu sunt Lumina lumii; cel ce imi urmeaza Mie nu va umbla in intuneric, ci va avea lumina vietii (Ioan, 8, 12).

- Eu, Lumina am venit in lume, ca tot cel ce crede in Mine sa nu ramana in intuneric (Ioan 12, 46).

- Dumnezeu este lumina si nici un intuneric nu este intru El (I Ioan 1,5).

- Ca oricine face rele uraste Lumina si nu vine la Lumina, pentru ca faptele lui sa nu se vadeasca. (Ioan 3, 20)

DIAVOLUL, INGERUL SI MAICA DOMNULUI

Nu trecuse o luna de cand ma intorsesem din India. Ma aflam din nou in Sfantul Munte. Vremea era inchisa, innorata si rece. Ploua des in acele zile. Primavara nu-si intrase inca in drepturi. Batranul m-a invitat asadar in arhondaricul sau, desi in general avea obiceiul sa primeasca lumea afara, in curte.

Eram singur, nu existau alti vizitatori - atat datorita ploii, cat si a anotimpului (la sfarsitul iernii toate comunicatiile cu Athosul se intrerup adesea, existand pericolul ca pelerinii sa ramana astfel blocati temporar in Munte; de aceea, in aceasta perioada a anului, Muntele este frecventat doar de un numar redus de studenti, sau de oameni cu probleme speciale).

Era printre primele dati cand intram in arhondaricul batranului. Am fost condus intr-o camera mare, care avea in mijloc o soba incinsa ce reusea sa imprastie putin umezeala si frigul. De jur-impjur erau improvizate banci de lemn, acoperite cu niste carpete facute de mana la razboiul de tesut. Pe unul din pereti atarna o fotocopie a textului profetiei pe care prorocul Daniil a facut-o despre Alexandru cel Mare, numindu-l "imparatul elinilor". Textul era precedat de o scurta istorie a vietii prorocului si se incheia cu marturia istoricului Iosip, care spunea ca amintita profetie fusese oferita de catre arhiereul Iaddos si preotii evrei imparatului Alexandru in persoana, cand acesta a mers la Ierusalim.

Profetia descria activitatea, cuceririle, dar si destramarea statului lui Alexandru cel Mare dupa moartea sa. Toate aceste lucruri fusesera prorocite cu secole inainte de nasterea Marelui Alexandru.

Batranul mi-a spus ca nu exista o dovada mai zdrobitoare despre elenitatea Macedoniei si a Marelui Alexandru decat textul insuflat de Dumnezeu al Vechiului Testament. Aspectul merita retinut cu atat mai mult cu cat in momentul acela nu se declansase inca masina de propaganda a slavilor, care incearca sa uzurpeze istoria si pamantul grecesc.

Am incins apoi o indelunga conversatie, nu-mi amintesc exact pe ce tema. De aceasta data timpul trecea fara ca batranul sa dea semne ca s-ar grabi sa incheie. Sedeam pe scaunel, incovoiat atat din pricina frigului cat si a starii sufletesti, si ma desfatam de tovarasia batranului. Parea ca asteapta ceva, caci de o buna bucata de vreme nu mai exista vreun motiv vadit care sa indreptateasca ramanerea mea acolo. Fireste, eu n-aveam insa nici o dispozitie de a parasi chilia.

Peste puțin a sunat clopotelul, iar batranul m-a lăsat în camera și s-a dus să deschidă. A dat drumul cheii să alunece pe sarmă, iar vizitatorul a luat-o, a deschis poarta și s-a îndreptat către latura din spate a casei, unde în ușă îl aștepta batranul. Eu îi auzeam din camera.

- Parintele meu, iubitul meu părinte! s-a auzit o voce puternică, plină de emoție, însoțită de zgomotul făcut de oaspetele care căzuse în genunchi și încerca să-i sarute picioarele batranului.

În același timp se auzeau pași părintelui, grabindu-se acum să se retragă, incomod de zid în efortul său de a-l evita pe vizitator.

- Nu, bre minunatele, nu...! a strigat, stăjenit și încurcat, rugător și totodată destul de familiar, străduindu-se să-l împiedice cu mâinile sale pe musafir.

Eu ascultam scena din camera. Eram uimit de evlavie pe care o manifesta vizitatorul față de bătrân, și de modul în care se smerea pe sine la picioarele lui, de adâncul respect pe care îl sugera întreaga scenă. "O fi vreun călugăr tânăr pe care bătrânul l-a ajutat mult", m-am gândit.

În clipa când în camera a intrat un bărbat de 50 de ani, dintre cei sobri și conservatori - precum îl vedeai mustăta să răsuțită - nedumerirea și mirarea mea au luat proporții. Ce l-ar fi putut determina pe acest bărbat să se poarte ca un adolescent înflăcărat? Un astfel de comportament din partea unui asemenea om ar fi fost foarte greu de anticipat.

M-a salutat ușor stăjenit și ne-am așezat toți trei. Faptul că mă aflam în arhondaricul părintelui Paisie l-a făcut pe vizitator să banuiască o legătură strânsă a mea cu bătrânul și să-mi se arate extrem de amical, în pofida ciudatei mele infatisări. Am simțit nevoia să-i răspund cu aceeași cordialitate acestui om pe care, nu atât datorită vârstei, cât a temperamentului și a concepțiilor despre viață, în alte circumstanțe l-aș fi privit cu antipatie și suspiciune.

Întreaga sa atitudine, spontaneitatea, iubirea și respectul său dezinteresat față de acest călugăr bătrân, sărac, smerit și neînvațat, vedeau un suflet prea puțin ancorat în conformism și totodată fidel unor valori pe care le pretuiam și eu* la rândul meu. Atunci am constientizat prejudecățile cu care obișnuiam să evaluez anumite categorii de oameni. Îmi devenise în sfârșit limpede cât de nedrept eram adesea în aprecierile mele.

După ce a primit tradiționala tratație, musafirul a început o discuție cu caracter general și, la scurtă vreme după aceea, bătrânul m-a rugat să trec în camera alăturată, unde-și avea bisericuța. Precum majoritatea covârșitoare a călugărilor din Sfântul Munte, tot așa și cea a bătrânului adapostea sub acoperișul ei un mic paraclis.

M-am ridicat asadar și am intrat în camera vecină, în bisericuța, lăsându-l pe oaspete să se sfătuiască între patru ochi cu părintele. M-am închinat la icoane și m-am așezat într-o strună, spunând rugăciunea și privind din când în când afară pe fereastră din fața mea. Era amiază unei zile înnoate, cu timp închis.

Ceea ce urmează să infatisez s-a întâmplat brusc, pe neașteptate, mai rapid decât o bătaie de aripă. M-am simțit asemenea unui orb care într-o singură clipă își redobândește deplin vederea. Ai fi zis că un întrerupător s-a răsuțit fulgerător, făcând să strălucească în camera o lumină intensă.

Astfel, deodată, am dobândit o percepție cu totul nouă. Trupul meu era nemiscat. Lucrurile din biserică străluceau indescrisibil. Fiecare obiect pare să emită lumină din interior. Până și peretii erau, într-un anumit fel, luminoși. Privind pe fereastră, am constatat că și afară exista aceeași lumină care conferea

tuturor lucrurilor puritate. Acesta este cuvântul cel mai potrivit: puritate. Prin fereastra am văzut un norisor diafan, alb, stralucitor, fără margini bine definite. O lumină albă, stralucitoare și imaterială se revarsă din el, mixându-se foarte repede în jurul chiliei... Era de fapt o ființă luminoasă care zbura.

Am simțit în clipa aceea o liniște profundă, o pace neclintită, o deplină siguranță duhovnicească, o bucurie care, deși copleșitoare, era totuși echilibrată. O veritabilă "betie cumpătată" - așa cum caracterizează vechea tradiție creștină acest tip de experiență. Natura, calitatea și intensitatea simțămintelor nu-și găseau corespondent în absolut nimic din ceea ce cunoscusem în trecut.

Am rămas șezând liniștit în strună. După puțin timp, și-a făcut apariția bătrânul. M-am întors foarte calm către el și i-am spus:

- Parinte, am văzut un inger (realizez astăzi că nici măcar nu pot explica felul cum mi s-a creat această impresie)...

M-a privit cu atenție drept în ochi, ca și când ar citi niște semne.

- A! Bine... Mergem înăuntru, a răspuns liniștit.

M-a introdus din nou în cealaltă cameră, unde aștepta vizitatorul. Terminaseră discuția. Așteptasem aproape două ore și speram că ni se va sugera să ne retragem. Bătrânul însă nu trăda nicidecum o asemenea intenție. Ne-a relatat niște întâmplări presărate cu multe glume. Avea un umor de-a dreptul spumos, care mi-a provocat în mai multe rânduri hohote de râs. În acest timp, musafirul se așezase lângă bătrân, pe aceeași bancă, iar eu în fața lor pe o buturugă.

La un moment dat, părintele a început să povestească despre cineva:

- Un om se dusesese tocmai acolo... (și caută cuvântul)... în Pakistan, să zicem! Acolo s-a cam încurcat, l-au manjît și pe fata cu ceva cenușă...

Mi-am amintit imediat de jertfa din India și de bulina de untură arsă pe care mi-o desenasese între sprâncene yoghinul ucenic al lui Babaji, astfel încât m-am simțit direct vizat.

Deși în cea mai mare parte a timpului se adresa vizitatorului, părintele mă privea când și când cu subînțeles. Am priceput asadar că vorbea despre mine și despre călătoria mea în India. O făcea însă într-o asemenea manieră încât celălalt să nu înțeleagă că era vorba despre mine.

Am început deodată să simt o foarte stranie tulburare. Parcă ceva anume se împotriva înăuntrul meu.

- Acolo departe, deci, l-a ispitit Diavolul. Insa și el spunea la rândul său rugăciunea, și nu-i dădea Diavolului pace.

Parintele și-a întors atunci privirea către mine. Eu am înțeles și am început să spun în minte rugăciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă". Nu mai eram deja atent la povestire, ci la rugăciune.

În timp ce vorbea, ca și când ar fi rostit o frază în cadrul povestirii, s-a întors către mine și a spus:

- Duh necurat, iese din faptura aceasta!

Și îndată a continuat istorisirea, ținându-l pe celălalt de mână. La scurt timp m-a privit din nou, rostind iarăși că pe o parte a povestirii propoziția:

- Duh necurat, iesi din faptura aceasta!

Chipul sau era luminat de o stralucire tainica, ascunsa, pe care insa o percepeam; era serios, iar ochii sai capatasera o expresie pe care arareori o mai intalnisem. O expresie care revela slava ascunsa a sufletului sau. O expresie care vadea o fiinta calitativ diferita de ceea ce in mod obisnuit numim "un om normal", atat de diferita incat incepeai sa te intrebi daca este cu adevarat om. Pe chipul batranului, in privirea sa, descopeream dimensiuni nebanuite ale firii omenesti.

Am continuat cu inflacarare rugaciunea, desi pe moment nu puteam discerne importanta a ceea ce se petrecea.

S-a intors apoi pentru a treia oara si a spus:

- Duh necurat, iesi din faptura aceasta!

Am simtit atunci ceva imaterial iesind dinlauntrul meu, dezlipindu-se si despartindu-se de mine. Am simtit practic eliberandu-mi-se mintea si sufletul de sub intensa influenta a unui alt spirit. In acelasi timp, am dobandit si o intensa perceptie, constiinta, cunoastere a sufletului meu ca fiind ceva extrem de concret si palpabil. M-am simtit usurat, ca si cand as fi scapat de o imensa greutate. Abia in clipa aceea am constientizat in ce presiune traisem. Am simtit acel "ceva" care iesise dinlauntrul meu stand acum in spatele meu, in stanga; o prezenta a carei putere te bloca pur si simplu. imi ingreuna sufletul chiar si de la acea mica distanta. M-am ridicat cu intentia de a ma indeparta de aceasta prezenta si am cautat adapost la picioarele batranului. M-am asezat pe podea, langa genunchii lui.

In momentul acela, aproape simultan cu cuvintele batranului si cu eliberarea mea, vizitatorul m-a uimit inca o data.

A sarit in picioare brusc, si a strigat uluit:

- Maica Domnului, Maica Domnului, ce mireasma este aceasta? Parinte, parinte, Preasfanta este alaturi!

O mare bucurie il cuprinsese, facandu-l sa uite de toate celelalte lucruri din jurul sau. Era acea bucurie pe care o simte sufletul atunci cand ii intalneste pe sfinti in chip minunat si suprafiresc, "in Duhul Sfânt". Omul striga necontenit intr-un acces de fericire, si ne ruga sa mergem alaturi in biserica. Eu am incetat sa mai simt in camera teribila si strivitoare prezenta a celui "ceva" pe care, inainte de cuvintele batranului, il purtasem in sufletul meu.

Oare stralucirea slavei Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu alungase din sufletul meu si din camera "duhul necurat" - precum il numise batranul? Ce altceva ar fi putut percepe sufletul atat de entuziasmat al vizitatorului, daca nu mireasma duhovniceasca a Preacuratei? Sunt intrebari carora simtul comun si ratiunea naturala nu le pot raspunde transant. Exista insa si un alt tip de certitudine care se naste launtric prin "instiintare dumnezeiasca", fiind rezultatul unei lucrari nemijlocite a lui Dumnezeu in adancurile sufletului omului. Veracitatea cunoasterii pe care ea o furnizeaza este de o evidenta intima indubitabila.

Eram uimit si fascinat. Mi se intampla si mie exact ceea ce intalnisem relatat atat de simplu in vietile sfinților sau, mai profund, mai elevat, in scrierile marilor asceti si sfinti ai ortodoxiei. Erau evenimente care se derulau cu o simplitate extrema, insa de o profunzime ontica abisala, in raport cu care sufletul se infricoaseaza si se bucura in acelasi timp. El simte frica sfanta si cutremur, stari sinonime celei mai coplecitoare fericiri, intrucat face pe viu experienta nemarginitei iubiri a lui Dumnezeu.

Traiam asadar o adevarata sarbatoare. Ne desfatam de daruri tainice si ignoram deja orice lucru pamantesc. Ne simteam pe cat de mici, pe atat de fericiti. Rugaciunea batranului, izvorata din inima sa neprihanita, era cauza acestor experiente dumnezeiesti.

Incet-incet am intrat in biserica. Voiam sa-i multumesc batranului si m-am dus "sa-i pun metanie" (sa-i fac, adica, o plecaciune pana la pamant). M-a impiedicat oarecum stanjenit.

- Acolo, acolo pune metanie! si mi-a aratat cu mana catre icoana Maicii Domnului din catapeteasma, pe care o privea atat de transfigurat incat am avut senzatia ca in clipa aceea o vede pe Preasfanta aievea.

- Am pus, parinte, mai inainte.

- Pune acum, bre copilasule, cand iti spun, a insistat el cu un amestec de hotarare si delicatete, indemnandu-ma prin gesturi sa ma grabesc.

Am pus asadar din nou metanie, spre marea satisfactie a batranului, care tresalta de emotie ca un tata care isi vede fiul bucurandu-se de favorurile imparatului.

Marturisesc ca abia astazi sunt in masura sa realizez cu adevarat dimensiunile si insemnatatea acestor evenimente duhovnicesti pe care le-am strabatut atunci intr-o succesiune ametitor de alerta. Constientizez pe deplin atat propria mea nevrednicie, cat si sfintenia batranului, care, adanc indurerat sa ma vada intr-o asemenea stare de prabusire, s-a rugat lui Dumnezeu sa ma vindece cu medicamente din cele mai tari, pe masura bolii de care sufream. Iar Dumnezeu, Care ii asculta pe cei smeriti, i-a implinit cererea staruitoare.

Incet-incet, batranul ne-a scos in curte. M-a rugat sa deschid poarta, apoi sa o incui in urma noastra si sa pun cheia in minusculul vagonet improvizat, asa incat sa o poata trage inapoi in casa. Am luat amandoi binecuvantare si am plecat.

Ne-am indreptat impreuna spre Karyes. Cararea era pustie si serpuia urcand printre tufe, pe sub copaci. Dupa ce ne-am indepartat la vreo suta, doua sute de metri de casuta, musafirul parintelui mi-a spus cu inflacarare:

- Bre, este sfant, este sfant, intelegi?

- Da, da, i-am raspuns.

M-a apucat de mana si m-a oprit. M-a privit drept in ochi.

- Intelegi ce-ti spun? Este sfant! intelegi?

Socotea ca-i raspusesem afirmativ dintr-un simplu act de complezenta.

- Da, da, cred si eu cu tarie acelasi lucru! l-am asigurat. il cunosc de ceva timp pe batran, si stiu ca asa este.

M-a privit iarasi patrunzator, s-a convins ca vorbesc serios si ne-am continuat drumul.

Cara in spate o valiza veche, mare, pe care o avea petrecuta cu niste curele peste umeri. ii era extrem de incomod, mai ales ca valizele de acest fel erau dotate cu manere voluminoase, pentru a putea fi carate de mana. M-am mirat de povara lui. "Nu putea sa-si ia ceva mai confortabil?", ma gandeam. De cand

incepuse urcusul, se oprea la fiecare cinci pasi. Gafaia, iar chipul si mustata ii straluceau de sudoare. Mergeam foarte incet, in vreme ce eu insistam sa-l ajut preluand valiza pe umerii mei. Refuza insa cu indarjire, continuandu-si urcusul si discutia.

Eram curios sa aflu ce-l determinase pe acest om sa cada in genunchi fara nici un fel de retineri si sa ceara cu ardoare si recunostinta sa sarute picioarele batranului. Apoi, si cuvintele sale "Este sfant, este sfant!" marturiseau despre existenta unor experiente iesite din comun. Asadar, am inceput discutia cu scopul de a afla amanunte. M-a ajutat in acest sens familiaritatea lui, faptul ca traisem impreuna niste evenimente cu totul minunate, desi sunt sigur ca el nici nu-si daduse seama ca batranul tocmai scosese din mine un demon, si inca unul de frunte, dintre cei care se ostenesc sa-l cufunde pe om in inselare si ratacire duhovniceasca.

In fine, tovarasul meu de drum mi-a marturisit ca valiza sa era absolut goala si ca o purta "de camuflaj", pentru a nu-i fi remarcata infirmitatea.

"Am fost ofiter superior de aviatie. Nu credeam in Dumnezeu mai mult decat... majoritatea celorlalti. Mergeam la biserica sporadic, doar la vreo sarbatoare mai mare sau la vreo ceremonie mai deosebita. Fumam mult, trei pachete pe zi. M-am imbolnavit rau. Am fost nevoit sa plec la Londra, unde mi-au scos trei sferturi din plamani. De altfel, imi lasasera cel de-al patrulea sfert doar pentru a mai avea cu ce sa respir, cat de cat, pe parcursul celor doua saptamani pe care imi prognozasera ca le mai am de trait - iar aceasta, in cel mai fericit caz. Le-am zis ca voi merge sa mor acasa, in Grecia. M-am intors foarte indurerat. Mi-a trecut apoi prin minte sa merg si in Sfantul Munte, unde nu fusesem niciodata. Cand am ajuns aici, am auzit despre parintele Paisie si am pornit in cautarea lui.

I-am gasit pana la urma coliba. Mi-a deschis usa el singur, inainte sa ciocanesc.

- Bun venit, Dimitrie! mi-a zis. Te asteptam,

Intr-adevar, avea pregatita si tratatia. Ma strigase pe nume, desi ma vedea pentru prima data! Am ramas cu gura cascata de un cot. M-a indemnat sa sed, sa ma odihnesc.

- Nu te necaji, nu te necaji, toate au sa fie bine, mi-a zis.

Eu nu rostisem inca nici un cuvânt!

- Toate vor merge bine! mi-a spus el, si mi-a facut cruce de trei ori peste piept.

Au trecut de atunci doi ani si jumatate. Ma simt excelent. Nici n-am murit in doua saptamani, asa cum ar fi fost normal, nici metastaza n-a facut cancerul meu, nici medicamente n-am luat. Sunt foarte bine. Doar atat, ca ma deplasez greu, fiindca nu mai am plamani cu care sa respir...".

Spunandu-mi acestea si discutand bucurosi despre multe altele, am ajuns la manastire.

- Vin din cand in cand sa-l vad, imi zice. Numai ca in manastire nu pot sta. Imediat ce se incuie portile, ma simt ca la inchisoare. De aceea ma duc la hotel la Karyes, si seara mai discut cu oamenii la restaurant.

Astfel mi s-a dezlegat si enigma legata de comportamentul lui. Totodata, primeam o marturie in plus despre inca una din multele harisme ale batranului, anume harisma tamaduirii: putea sa-i vindece pe oameni de orice boala. Pe foarte multe persoane, printre care si acest ofiter, le-a smuls din ghearele mortii in ultima clipa.

Iar celor ce vor crede le vor urma aceste semne: in numele Meu, demoni vor izgoni... peste cei bolnavi isi vor pune mainile si se vor face sanatosi (Marcu 16, 17-18).

OPERATIA

Om nenorocit ce sunt! Cine ma va izbavi de trupul mortii acesteia?
(Rom. 7, 24)

Caci precum Tatal are viata in Sine, asa I-a dat si Fiului sa aiba viata in Sine.
(Ioan 5, 26)

In general, problema noastra cea mai acuta consta in faptul ca nu ne cunoastem pe noi insine. Suntem ignoranti in privinta continutului launtric al inimii noastre. In covarsitoarea noastra majoritate, suntem stapaniti de orgoliu. Cu alte cuvinte, credem despre noi insine mai mult decat ne-ar indreptati realitatea. Ne supraapreciem posibilitatile. Omul macinat de orgoliu traieste sub imperiul imaginatiei, pierzand astfel contactul cu cea mai intima realitate - propria sa persoana. Consider ca apogeul acestui delir al mandriei este atins atunci cand cineva ajunge sa se socoteasca pe sine Dumnezeu.

Omului vanitos ii este inaccesibila obiectivitatea, intotdeauna el ii subvalueaza pe ceilalti in raport cu sine. Mandria este una din cele mai sumbre expresii ale orbirii spirituale. Lucifer a crezut ca poate deveni Dumnezeu prin furt si viclenie, si din arhanghel luminos a ajuns diavol intunecat si lipsit de minte. In acelasi fel isi inchipuie despre sine ca sunt dumnezei o buna parte dintre gurusii contemporani si mentorii curentului New Age. Fructul orgoliului este egoismul. Individul inrobit egoismului graviteaza exclusiv in jurul propriei persoane, traieste numai in scopul satisfacerii instinctelor sale si intr-un complet dezinteres fata de aproapele sau. El isi pierde abilitatea de a-si reprezenta fie si teoretic conceptul de "jertfa".

Un astfel de om eram eu insumi, la intoarcerea din India. Desi plin pana la refuz de rani sufletesti, ma consideram posesorul multor capacitati si valente deosebite. Imi percepeam pana si neajunsurile drept calitati. Pe de alta parte, darurile firesti cu care fusesem inzestrat de Dumnezeu mi le atribuiam mie insumi, in vreme ce nereusitele le puneam totdeauna pe seama unor terte persoane sau factori exteriori. Erorile erau mereu datorate celorlalti. Cu toate ca bajbaiam intr-o adanca ignoranta, pretindeam a fi dobandit "inalte cunostinte spirituale".

Cand omul incepe sa puna in practica poruncile lui Iisus Hristos, i se deschid treptat ochii duhovnicesti si incepe sa perceapa miscarile launtrice ale inimii, care ii determina comportamentul exterior. Abia atunci i se descopera numeroasele sale plagi sufletesti. Intr-un prim stadiu, le depisteaza doar pe cele grosiere. Apoi, cu cat i se fortifica sanatatea duhovniceasca, cu atat mai profund vede in sufletul sau. Ajunge in final sa-si constientizeze si sa-si recunoasca deschis toate patimile care il stapanesc. Accepta ca este iubitor de placeri, lenes, vanitos, nerecunoscator, lacom, razbunator, desfranat, manios, nedrept, ipocrit, si multe altele. Confruntat cu aceasta realitate bruta, el incepe sa faca eforturi de indreptare.

Omul smerit este cel care, desi innobilat cu multe harisme, se considera pe sine mai prejos decat toti oamenii si nu socoteste nimic ca fiind al sau, ci al lui Dumnezeu: Toata darea cea buna si tot darul desavarsit de sus este, pogorandu-se de la Parintele Luminilor (Iac. 1, 17).

Dumnezeu celor mandri le sta impotriva, iar celor smeriti le da har (Iac. 4, 6). Dumnezeu ingaduie ca viata omului mandru sa fie pusa la un moment dat la incercare, asa incat prin infruntarea unor necazuri sau patimiri sa-si revina, sa se tamaduiasca duhovniceste. Cand insa mandria ajunge sa depaseasca un anumit grad, lucrurile devin complicate si primejdioase. Pentru astfel de oameni devine valabil acel cuvant: risipiti au fost si nu s-au cait (Ps. 34, 15). Altfel spus, omul nu vrea sa invete din incercarile vietii,

nu vrea sa-si accepte greselile, nu vrea sa puna capat orbirii si sa se smereasca. il impiedica masura devastatoare a orgoliului, care il face sa prefere autodistrugerea in locul transfigurarii prin cainta. El isi pericliteaza astfel existenta in vesnicie, exilandu-se de buna voie in taramul intunericului fiintial, in salasul demonilor, in iad. Este consecinta trufiei luciferice.

Cum poate fi ajutat un asemenea om? El are nevoie nu de un medic obisnuit, ci de unul asemenea ingerilor, inzestrat cu mult discernamant, cu infinita iubire, cu nespusa smerenie. Unui astfel de bolnav nu-i sunt eficiente obisnuitele "medicamente" duhovnicesti, ci ii este necesar un chirurg experimentat, care sa-i efectueze o veritabila "operatie" duhovniceasca.

Parintele Paisie avea atata smerenie, incat scufunda in ea intreaga mea mandrie, neutralizand-o. Ma lua in mainile sale cu multa atentie si delicatete, ca pe o frunza uscata, foarte fragila. Ma ingrijea cu nemarginita iubire, ca pe un prunc in pragul mortii. Si cu adevarat eram foarte aproape de nebunie, de moarte sufleteasca.

Intr-o zi, in chilia sa, batranul parea ca se pornise pe glume. Luase un cutitas si se facea ca vrea sa-mi taie gatul. Am stat linistit: din mana lui acceptam inclusiv moartea. Mi-a atins atunci gatul cu partea neascutita a lamei si a inceput sa ma "taie".

- Vrei sa-ti facem operatie? ma intreba.

- Orice spuneti, parinte.

- Ti-e frica?

- Nu, parinte, nu-mi este.

A devenit deodata serios.

- Bine, nu acum, la Pasti... Si mi-a dat drumul.

Asteptam linistit, bucuros si plin de curiozitate Pastele, care a venit dupa cateva saptamani. in ajunul Pastelui nu s-a intamplat nimic. Am asteptat si in noaptea de inviere, dar... tot nimic.

Duminica seara, in prima zi de Pasti, eram singur in casa. Ai mei iesisera, iar eu urmaream la televizor un film despre Hristos. La sfarsitul filmului am inchis emotionat televizorul, m-am mutat in camera alaturata, unde aveam o cruce impodobita, am ingenuncheat si am inceput sa ma rog.

Nespus de lin, si din ce in ce mai intens, simteam binecuvantarea batranului acoperindu-ma. il simteam in spatelul meu, in picioare, binecuvantandu-ma. O putere, o energie purtatoare de viata se revarsa asupra mea din belsug, adapandu-mi intreg sufletul si trupul. Toata fiinta mea absorbea ca un burete aceasta energie plina de caldura, de vitalitate, de dulceaata. Eram patruns de o minunata uimire si recunostinta vazand cum Cineva infinit de bun si de puternic, atat de puternic incat biruia moartea, imi daruia viata, bucurie, pace. "Slava Tie, Dumnezeule!", repetam la nesfarsit.

In chip tainic, mi-a fost dat sa ma contemp lu pe mine insumi dinaintea lui Dumnezeu si sa-mi vad propria stare duhovniceasca. Am fost cu totul miscat, descoperind inlauntrul meu o profunda tendinta de respingere, de refuz al lui Dumnezeu. Exista o intreaga pervertire mentala a realitatii, o teribila orbire spirituala. Mintea mea se cufunda intr-o betie perpetua, alimentata de placerile patimase care ma cotropisera extrem de adanc.

Mi-am simțit sufletul aproape mort, cvasiinexistent. Vedeam mormantul sufletului meu, zidit din blocuri de piatră și acoperit de o stancă uriasă. Aflat înăuntrul mormantului, eram insuportabil de nefericit, neavând loc să mă mișc nici măcar cativa centimetri. Nu exista chip să încerc măcar să împing gigantică piatră de pe mormant. Aerul îmi lipsea, de asemenea, cu desăvârșire. Sufletul îmi zăcea neputincios, întemnit, gata de moarte. Mă cuprinsese un înfricosător sentiment de groază și de deznădejde. Îmi era cu neputință să mă mântuiesc singur. Până și gândul despre mântuire se mistuise deplin. Conștiința îmi era sfâșiată de o singură întrebare: Cum am ajuns în această stare? Cum m-am putut lăsa întemnit de Diavol în această cumplită închisoare spirituală?

Iată însă că energia lui Hristos se revărsa dintr-o dată asupra stăncii. Piatra se topește pe dată. Puterea Diavolului, păcatul cel nimicitor, nu poate sta împotriva milei și iubirii dumnezeiești. Piatra mormantului se deschide, sufletul meu este eliberat... încep să mă mișc, foarte încet, amortit, sovaieșnic, uluit... încep să mă simt, să simt... Binecuvântarea lui Hristos mă încălzește, dăruindu-mi viața.

Ochii înăspriți, ușcați, ferecați în sloiurile de gheață ale sufletului meu, nu putuseră să plângă până acum. Acum însă au fost eliberați și ei: izvorau neconținut siroaie de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de usurare, de recunoștință. Cineva mă înviase, adaptându-mă cu viața din Viața Sa. Luase asupra Sa moartea și păcatul meu. Dăruindu-mi viața, primise moarte de bună voie. Se împovărase cu moartea păcatului meu și mă eliberase, aducându-mă înapoi la viață.

Limba omenească este neputincioasă în a descrie învierea duhovnicească pe care am trăit-o. Nu folosesc metafore, ci am în vedere sensul exact și cel mai concret al cuvintelor. Sufletul meu era mort și a înviat!

Primind atunci puterea de a mă cerceta pe sine în profunzime, m-am scarbit cu adevărat de mine însumi. Îmi spuneam: "Cum pot pretinde să exist, când o fac în acest chip mizerabil, întunecat, aducător de moarte? Este într-adevăr de neînțeles îndelungă răbdare a lui Dumnezeu". Inima mea a izbucnit atunci navalnic într-o rugăciune revărsată ca un rău din străfundurile întregii mele ființe.

"Dumnezeul meu, cum oare mă mai răzbi? Ia-mă, Dumnezeul meu, ia-mă... Nu vreau să mai exist eu, cel atât de ticalos și de murdar... Fa să dispară această raută, această ură, această mocirlă în care zac. Nimiceste-mi toată uratenia... Dumnezeul meu, cum poți să mă mai răzbi? Mă minunez de abisul iubirii, smereniei, bunătății, delicatetei, îngăduinței Tale!"

Aveam să obosesc destul de curând din pricina plânsului dezlăntuit. Epuizat, m-am întins pe pat. Bătrânul, pe care îl simțisem prezent în tot acest rastimp, tăia într-adevăr o bucată mare din orgoliul meu. "Operația" sa, spre deosebire de cele obișnuite, n-a lăsat în urmă nici o durere, ci doar bucurie, pace, și un dor nesfârșit de a se repeta cât mai grabnic. "Bisturiul" chirurgului nu ranise, ci vindecase adânc.

- *Celor ce sedeau în lătra și în umbra morții, lumina le-a răsărit (Matei 4, 16).*

- *Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu - viața veșnică, în Iisus Hristos, Domnul nostru (Rom. 6, 23).*

- *Iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul (Rom. 5, 20).*

MOS ILIE

Barbatul acesta era cunoscut în tot orașul. Unii îl socoteau nebun, alții aveau dubii serioase în această privință. Toti cădeau însă de acord că era un om "foarte citit". Impresionați de strălucirile sale răspunsuri și explicații, mulți dintre concetățeni exclamau: "A înnebunit de la prea multă carte!". Circula pe seama

sa istorii ciudate, care starneau curiozitatea multora. Se incetatenise chiar banuiala ca era sfant.

Locuia la poalele muntelui, langa ultimele case ale orasului. Nu avea un adapost propriu-zis, dupa cum nu avea nimic al sau in afara de zdrente pe care le purta atat vara cat si iarna. Dormea pe pamant. Manca orice i se dadea. Cea mai mare parte a timpului si-o petrecea in deplina singuratate.

Eu mi-l amintesc inca de pe vremea cand eram copil. incovoiat de spate, se tara incet-incet, ca un melc. Copiii il iubeau si intrau chiar in vorba cu el.

Candva, in primele clase primare, l-am intalnit pe drum mergand invers, cu spatele inainte, precum obisnuia adesea. inca de pe atunci era cocosat.

- Mos Ilie, de ce mergi invers? l-am intrebat.

- Pentru ca ma ispiteste Diavolul si nu vreau sa-l vad, mi-a raspuns. Uite, e acolo, nu-l vezi? - si mi-a aratat un punct anume.

M-am uitat catre locul pe care mi-l indicase, am simtit un fior de teama, insa n-am vazut nimic.

- Nu-l vezi? a intrebat din nou.

- Nu! am raspuns si m-am indepartat speriat.

Ani de zile mai tarziu, pe cand eram la gimnaziu, niste colegi mai slabi la invatatura au iesit foarte bucurosi din sala in care tocmai dadusem teza la fizica. Strigau plini de bucurie. Trecusera cu succes ceea ce se anuntase a fi pentru ei o mare incercare. Povesteau cum, in ajun, Mos Ilie le spusese subiectele care urmau sa le fie date la doua dintre teze. Nu-i credeam, insa ei se jurau cu emfaza, relatand in detaliu convorbirea pe care o purtasera cu batranul. Au inceput de atunci sa-l viziteze multi copii dornici de a li se dezvalui subiectele la diverse materii. Pe acestia insa, Mos Ilie ii indemna sa invete temeinic si, daca insistau in continuare, ii trimitea la icoana Maicii Domnului sa se roage pentru ajutor.

In general, se istoriseau multe intamplari iesite din comun despre Mos Ilie. Existau insa si multe amanunte neclare, de natura sa nasca indoieli, intrucat batranul isi impana conversatiile cu multe cuvinte lipsite de sens ori greu de inteles. insa, in ciuda tuturor controverselor, exista un numar insemnat de oameni inteligenti si cultivati care mergeau regulat sa discute cu el. Eu cunoscusem doua situatii ale unor prieteni care atestau cu tarie ca Mos Ilie ii ajutase cu sfaturile pe care le strecurase printre cuvintele sale "nebunesti", referindu-se la niste subiecte si probleme personale pe care ei nici macar nu apucasera inca sa i le dezvalui. Unul dintre acestia chiar ne asigura ca fiica sa cea mica, pe atunci eleva la scoala primara, devenise invatatoare exact in circumstantele pe care le prezisese Mos Ilie cu multi ani inainte. La fel se intamplase si cu o problema intima a familiei lor, care dupa ani de zile a avut deznodamentul prevazut cu precizie de catre batranul hoinar.

Modul sau de viata imi amintea de sfintii "nebuni pentru Hristos", care renuntau la absolut toate avutiile pamantesti si cutreierau din loc in loc, supunandu-se unor mari privatiuni si simuland in public prostia si nebunia, pentru a cunoaste toate treptele umilintei si ale instrainarii. Era o forma de asceza asumata de un numar foarte restrans de persoane, tocmai intrucat cerea totala lepadare de sine si presupunea deja existenta unor foarte solide temelii duhovnicesti.

Aveam sa-l intalnesc din nou pe Mos Ilie intr-o mica magazie, cu putin inainte de a pleca in India. Mi-a povestit atunci multe lucruri din viata sa. Fusesec secretar intr-un sat, inainte de 1940. Odata, pe camp, mergand dintr-un sat in altul, l-au atacat cainii. A fost nevoit sa se urce intr-un copac. Toata noaptea s-a

rugat acolo si a cantat imnuri catre Maica Domnului. I-a compus el insusi o cantare frumoasa, pe care mi-a psalmodiat-o.

Pe timpul ocupatiei a stat in oras. intr-una din zile, si-a parasit salasil improvizat pentru a rezolva niste treburi. Drumul pe care il avea de strabatut trecea pe la marginea orasului, pe langa munte. Acolo i s-a aratat insasi Preasfanta Fecioara. A ramas incremenit de uimire, intre timp, englezii bombardasera orasul, in incercarea de a lovi gara unde se adapostisera multi germani. Dupa bombardament, Mos Ilie si-a continuat drumul si a ajuns la cladirea unde avea treaba. Insa nu mai exista acolo nimic altceva decat o groapa imensa. Cladirea fusese distrusa de bombardament. Daca nu l-ar fi intarziat Preacurata, ar fi fost ucis... In locul unde i s-a aratat Maica Domnului, a zidit o bisericuta pe care a numit-o "Preasfanta Milostiva". Langa aceasta bisericuta alesese sa-si duca mai departe traiul.

Mi-a povestit apoi despre calatoria pe care o facuse demult in Sfantul Munte. De-a lungul conversatiei noastre, isi lua deseori ragazuri in care rostea rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma". Mi-a trecut atunci prin minte sa exerseze si eu tehnicile pe care le deprinsesem in urma cu cateva luni la cursurile de Mind Control. M-am convins insa cu stupefactie ca nu puteam lucra practic nimic in preajma lui. Nu se intampla absolut nimic.

- Sa nu te duci in India, mi-a spus. Acolo au sa te manance ca pe o leguma.

I-am vorbit despre parintele Paisie. Desi nu iesise vreodata din oras, a aratat ca-l cunoaste bine.

- O, acesta ne-a intrecut pe toti cu mult! Sa-i spui sa faca si pentru mine o rugaciune. Sa-mi trimita si un sirag de matanii.

Am petrecut impreuna cu el vreme de trei ore, rastimp in care m-a invatat multe lucruri despre ceea ce inseamna o adevarata vietuire crestina.

Nu l-am ascultat, insa, si am plecat in India. Iata imprejurarile in care l-am intalnit din nou, imediat dupa "operatia" batranului Paisie:

Mos Ilie stralucește

In dimineata urmatoare "operatiei" pe care mi-a facut-o parintele, m-am trezit intr-o stare aproape paradisiaca. Binecuvantarea batranului era inca asupra mea. Ma simteam minunat, plin de pace si de iubire pentru intreaga faptura.

M-am sculat cu intentia de a merge intr-o plimbare pe munte. L-am intalnit in strada pe Mos Ilie - "cel mai mic om al orasului", asa cum obisnuia sa se autointituleze.

Zdrentaros, cu parul si barba lungi si murdare, garbovit, asezat pe bordura unui trotuar, aprinsese focul intr-o tinichea. Copiii isi parasisera jocul si il inconjuraseră. Le vorbea cu capul plecat, aruncandu-le cand si cand cate o privire.

Plin de uimire, l-am vazut invaluit intr-o lumina imateriala. O lumina asemanatoare celei pe care o raspezea batranul Paisie, doar ca era mai mica in dimensiune si intensitate. Stralucitoare, translucida, suava, emanand bucurie. Era harul care se revarsa din el si ii atragea ca un magnet pe copii. Mi se confirma definitiv ca Mos Ilie era un om duhovnicesc, care isi ascundea marea lucrare launtrica sub acoperamantul nebuliei, spre a fugi de laudele si cinstirea oamenilor, de slava desarta; il iubea pe Dumnezeu intr-o asemenea masura incat renuntase de buna voie la toate desfatările acestei lumi.

M-am apropiat de el cu bucurie si cu familiaritatea pe care mi-o inspira harul.

- Sanatate, Mos Ilie! i-am strigat.

Si-a ridicat surprins capul. A recunoscut intr-o clipita binecuvantarea batranului Paisie care era asupra mea si m-a privit cu intensitate si nedumerire.

- Parintele Paisie m-a facut astfel, ieri seara, i-am spus.

- Da! Acesta ne intrece pe toti.

Am stat apoi putin de vorba. La un moment dat i-am zis:

- Mos Ilie, te vad stralucind. Izvoraste o lumina dinlauntrul tau.

N-a spus nimic. Si-a plecat capul stanjenit, rusinat. La scurt timp ne-am despartit, si mi-am continuat plimbarea.

SA NU-L ISPITESTI PE DOMNUL DUMNEZEUL TAU

Atunci Iisus a fost dus de Duhul in pustiu, ca sa fie ispitit de catre Diavolul... Atunci diavolul L-a dus in sfanta cetate, L-a pus pe aripa Templului si I-a zis: Daca Tu esti Fiul lui Dumnezeu, arunca-Te jos, ca scris este: "ingerilor Sai va porunci pentru Tine si Te vor ridica pe maini, ca nu cumva sa izbesti de piatra piciorul Tau". Iisus i-a raspuns: Iarasi este scris: "Sa nu ispitesti pe Domnul Dumnezeuul tau".

(Matei 4, 1-7)

Uzand de anumite fragmente din Vechiul Testament si denaturandu-le sensul, Diavolul il indeamna pe Hristos la pacat. Mantuitorul astupa gura Diavolului folosind Legea data de catre Dumnezeu oamenilor, pentru a-i pazi de pacat: Sa nu ispitesti pe Domnul Dumnezeuul tau.

In Vechiul Testament, prin gura sfintilor Sai proroci, Dumnezeu interzice omului sa-L puna la incercare pe Facatorul sau. O asemenea ispitire i-ar fi pricinuit omului insusi multe rele, de care Dumnezeu Se straduieste sa-l pazeasca prin porunca.

In Noul Testament, Diavolul se straduieste prin viclenie, mistificand Scripturile, sa-L indemne pe Hristos la calcarea poruncii lui Dumnezeu, la pacat. Este motivul pentru care Hristos insusi, cu propria Sa gura dumnezeiasca, reactualizeaza aceasta porunca.

Din nefericire, este tocmai porunca pe care am omis-o din vedere, si astfel ignoranta mea, adaugandu-se marii mele nerusinari, mi-a determinat caderea intr-o noua ispita la foarte scurt timp dupa marea binecuvantare a "operatiei".

Dupa intalnirea cu Mos Ilie, am pornit asadar intr-o plimbare pe munte. intreaga mea raportare la

realitatea inconjuratoare suferise modificari substantiale ca urmare a darului primit de la batranul Paisie. Brusc, lumea mi-a parut mai vie. Relatia mea cu fapturile lui Dumnezeu devenise mai profunda, mai sincera, mai sensibila. Ma bucura tovarasia lor! intelegeam modul lor de viata; copacii, animalele, pasarile, chiar si cea mai neinsemnata planta, toate mi se dezvaluiau cu adevarat ca fiind vii. Era o experienta nemijlocita, iar nu o simpla asumtie mentala.

Le vorbeam, le mangaiam, le iubeam. Le percepeam ca pe niste tovarasi de viata. Eram intru totul fericit. Mintea imi era extrem de limpede si linistita. Devenisem capabil sa deslusesc toate intentiile si imboldurile launtrice ale animalelor. Traiam o negrita pace, frumuseti, iubire. Aceasta era viata cea adevarata, liantul autentic al omului cu lumea. Astfel va fi fost in Rai! Am realizat atunci in ce orbire imi petrecusem viata pana in clipa aceea. "Astfel trebuie ca este batranul in fiecare zi", m-am gandit. Mi-am amintit de intamplarile pe care mi le istorisise. "Pe cand eram la Stomiu, la manastirea de langa Konita, au venit doi ursi in locul unde aruncam gunoaiele. Erau flamanle sarmane ale animale. Am coborat si le-am dat paine. Vezi, animalele inteleg felul in care se apropie cineva de ele: daca vrea sa le faca rau sau daca se apropie din iubire. Si cel mai salbatic animal, daca te apropii de el cu iubire adevarata, n-o sa te necajeasca." Si-a intins mana si a chemat o pasarica cu gatul rosu care se afla in vecinatatea noastra, pe crengile unui copac. Pasarica a venit si s-a asezat bucuroasa pe degetul lui. "Vezi, animalele se bucura de om; ele recunosc superioritatea omului si se bucura de prezenta lui. Asa traia Adam in Rai. Dupa caderea omului, s-a distrus aceasta legatura si a venit salbaticia: omul cauta sa le omoare, iar ele s-au salbatit. Totusi, animalele salbatice sunt astazi mai aproape de adevar decat cele domestice. Daca se apropie cineva de ele cu iubire, revin la relatia aceea de la inceputuri. In schimb cainele, care traieste permanent in preajma omului, s-a schimbat mai mult. A dobandit un spirit politienesc, o anumita suspiciune. Omul distruge animalele. Uite, aici aveam o pisicuta pe care o hraneam. Venea la picioarele mele si torcea, se freca de mine, era foarte cuminte. intr-o zi i-am aruncat o bucata de paine si animalul s-a tras inapoi speriat. Ce se intamplase? Cineva o lovise cu pietre si ii stricase gandul bun. Vezi? Omul a pus inceput raului".

- Parinte, chiar e adevarat ca nici cel mai salbatic animal nu-ti face nimic daca te apropii de el cu dragoste?

- Adevarat, bre, adevarat.

Parintele mi-a povestit in continuare multe alte lucruri asemanatoare, pe care acum incepeam le inteleg mai bine, de vreme ce chiar le traiam.

Si, in timp ce ma aflam in aceasta stare binecuvantata, mi-a trecut prin minte gandul: "Ce-ar fi daca as intona vreun kirtan hindus sau as spune vreo mantral Oare voi intra intr-o alta stare, sau n-o sa se intample nimic?". M-a cuprins aceasta curiozitate stupida, dorinta de a observa influenta pe care o va avea asupra mea aceasta "practica" hindusa. Omul cedeaza mai intai la nivelul gandului, iar apoi in fapta.

Am inceput asadar sa cant un kirtan si sa rostesc mantra pe care mi-o predase Babaji in somn: "Hare Om Namah Shivayam". Nici pana astazi n-am aflat sensul ei exact. "Om" este sunetul sfant al hindusilor, iar "Hare Om" este salutarea religioasa cu care incep textele lor "sfinte". Cuvantul "Shivayam" trebuie ca are legatura cu zeul Shiva al distrugerii, unul dintre "marii zei" ai panteonului hindus.

N-am apucat bine sa rostesc mantra, si indata lucrurile s-au schimbat. Am simtit o transformare atat in interior, cat si in exterior.

O adiere glaciala a miscat crengile si mi-a umplut sufletul de fiori. Am incetat totodata sa mai simt in vreun fel harul lui Hristos, care imi linistise sufletul si facuse ca legatura mea cu lumea sa fie atat de armonioasa, de dulce si de pasnica. Traiam deja o alta atmosfera spirituala. Percepeam o noua putere

manifestandu-se in jurul meu, insa ea imi aducea tensiune, incordare. Simteam ca trebuie sa fiu atent. Tot ceea ce se intampla era ciudat si nefiresc. Nu exista nici o explicatie naturala pentru un vant atat de inghetat, nici pentru timpul foarte scurt cat a durat. Sunt convins ca nu a fost vorba de un fenomen natural, chiar daca a miscat crengile copacilor.

Eram deja speriat si crispat. imi pierdusem degajarea, relaxarea, sentimentul de incredere, de siguranta, de iubire - pe care le incercasem mai devreme simtind prezenta lui Hristos.

Am facut eforturi sa ma sustrag acestei influente, sa redevin precum fusesem inainte. Zadarnic! Binecuvantarea de care ma impartasisem s-a indepartat in chip simtit de la mine. Intrigat, ma intrebam cum de se putuse produce atat de rapid aceasta radicala schimbare.

Am reluat apoi rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma", cu multa ravna si inflacarare. Nu ma mai interesa sa studiez diferentele, sa discern diversele stari spirituale. Tanjeam sa fiu iarasi ca un copilas in bratele lui Hristos. Doream sa traiesc dulcea Sa prezenta, chiar daca ar fi urmat sa nu mai cunosc nimic altceva in viata mea.

Insa nu se intampla nimic. Ca efect al rugaciunii, acea malefica putere care se apropiase de mine a fost anihilata, astfel incat nu ma mai temeam. Insa sufletul meu a ramas in continuare gol de prezenta lui Hristos. Ma simteam pe jumatate mort, lipsit de mangaiere, insingurat, distrus, vinovat fata de Cineva care ma iubea mult, in timp ce eu il vandusem, il ranisem, ii intorsesem spatele.

Din nefericire, nu suntem in stare sa pretuim si sa pazim cum se cuvine lucrurile pe care nu le-am dobandit prin osteneala noastra personala. Tocmai ce risipisem, nesocotindu-l prosteste, marele dar al parintelui meu. Aveam sa trag multe invataminte din aceasta greseala. Fericiti cei smeriti, care stiu sa invete din experienta altora fara sa patimeasca...

TUFA DE DAFIN

Nu stiu cum a fost cu putinta, insa desi patimisem atatea nenorociri sufletesti din partea magilor indieni, a yoghinilor, in chip straniu nu eram capabil inca sa constientizez aceasta stare de fapt. Desi ma expusesem unor primejdii de moarte, nu reuseam sa iau act de tragedia in care ma aflu. Ignoram cu desavarsire consecintele faptului ca acesti oameni navaliseră abuziv, grosolan si fara prejudecati asupra ipostasului meu duhovnicesc, psihic si somatic. Sa fi fost inclusiv aceasta orbire temporara efectul lucrarii harului lui Dumnezeu, care m-a acoperit prin rugaciunea batranului, impiedicandu-ma sa sesizez dimensiunile caderii mele tocmai pentru a nu ajunge prada celei mai infricosatoare deznadejdi? Sa fi fost pur si simplu rezultatul superficialitatii mele sufletesti si intelectuale? Nu stiu. Cert este ca am inceput sa ma problematizez in toate aceste privinte abia la intoarcerea in Sfantul Munte, si indeosebi dupa urmatoarea intamplare.

Ma aflu impreuna cu parintele Paisie, la scurt timp dupa ce batranul scosese demonul din mine. Eram numai noi doi si ma pregateam de plecare. Iesisem afara din curte, in vreme ce batranul se pregatea sa incuie. Vorbeam despre yoghini, si la un moment dat i-am zis:

- Parinte, sunt oameni buni!

Exact in clipa aceea, in dreapta mea, o tufa de dafin inalta de vreo doi metri a inceput brusc sa se clatine si sa se smuceasca atat de tare, incat era gata sa iasa din radacini. Se zgaltaia cu o salbaticie de nedescris, ca

si cand cineva tabarase asupra ei cu toata ura, straduindu-se incrancenat sa o smulga din pamant. La numai un metru mine, se misca singura, fara sa o atinga vreo mana vizibila, fara sa sufle nici cea mai pala adiere de vant! Copacii, frunzele, plantele, ierburile din jur erau absolut nemiscate.

M-am inspaimantat teribil.

- Parinte, ce-i asta? am strigat ingrozit.

- Prietenul tau, mi-a raspuns linistit batranul.

Am plecat apoi capul rusinat.

Intelegam acum mai limpede ce fel de "bunatate" aveau yoghinii si cati demoni trimisesera asupra mea. De asemenea, intelegeam o data in plus la cate lupte duhovnicesti il supusesem pe batran de-a lungul timpului. El trebuia sa-l infrunte de fiecare data pe Diavol pentru mine. El ridica totdeauna intreaga mea greutate duhovniceasca. El se afla mereu in linia intai a razboiului duhovnicesc, in vreme ce eu zaceam la spital, in spatele frontului. Si de cate ori nu avea sa se mai intample acelasi lucru?...

La un moment dat i-am spus:

- Parinte, ati facut atat de multe pentru mine, ce pot sa fac si eu pentru sfintia voastra?

- Ce spui, binecuvantatele?! Tu stii cat bine mi-ai facut? Stii cate siraguri de matanii mi-ai adus?

Voia sa spuna prin aceasta ca fusese nevoit - in marea sa iubire - sa faca nenumarate rugaciuni in plus, folosind siragul de matanii, ori de cate ori ma aflam in primejdie. De fapt, isi ingreuia astfel inca si mai mult programul sau de rugaciune si asceza, care era si asa extrem de solicitant. Iar aceasta osteneala, care se adauga marilor sale osteneli zilnice, o socotea cu toata sinceritatea... folos.

"Monahul este silire continua a firii", spune Sfantul Ioan Scararul. imparatia Cerurilor se ia prin straduinta, si cei ce se silesc o rapesc pe ea, zice Hristos (Matei 11, 12). intr-adevar, batranul isi silea propria fire nespun de mult, insa facea aceasta cu toata bucuria, caci o facea pentru Hristos, pe care il iubea infinit. El infrunta intotdeauna problemele intr-o maniera duhovniceasca, avand ca perspectiva vesnicia, imparatia lui Dumnezeu, dupa care inseta necontenit.

BATRANUL STRALUCESTE

Intr-o zi, plecand de la chilia batranului, mi-am amintit la poarta ceva care ma framanta.

- Parinte, yoghinul acesta, Niranjana, scotea o lumina!... i-am spus.

- Ce lumina?

- Uite, asa cum seadeam toti adunati in jurul sau, deodata a iesit din trupul lui si ne-a invaluit pe toti o lumina aurie, ca o sfera care se marea continuu. Apoi am simtit cum ma transform cu totul, cum mi se schimba mintea. Ce lumina era aceea?

Parintele si-a ridicat mana cu un gest suav, si mi-a pus-o pe cap fara sa spuna nimic...

O lumina s-a raspandit pretutindeni, umpland toata curtea. Oriunde priveam in jurul meu, vedeam aceasta

lumina. Batranul era izvorul din care ea se revarsa. in ciuda intensitatii ei, ochii nu ma dureau; era imateriala si nespus de dulce. Nu ma saturam privind-o. Desi avea insusiri cu totul supranaturale, nu simteam uimire, ci ma bucuram de ea in chipul cel mai firesc. Eram imbatat de aceasta lumina pe care o absorbeam cu intreaga mea fiinta, in acelasi timp, mintea imi ramasese complet lucida, receptiva la toate elementele din mediul inconjurator. De altfel, cele cinci simturi functionau normal, cu singura deosebire ca li se adaugase unul nou: "vederea duhovniceasca".

Imi amintesc ca era miezul zilei, cu un soare arzator. Insa stralucirea luminii imateriale a parintelui Paisie eclipsa pur si simplu lumina soarelui, covarsind-o cu mult in intensitate. Mi-e greu sa estimez durata acestui fenomen. Cert este ca, dupa o vreme, m-am pomenit pasind pe cararea catre Manastirea Kutlumuşi. Nu-mi aduc aminte exact ce s-a intamplat intre timp. Eram profund schimbat cand am ajuns la manastire. Calugarii au remarcat imediat acest lucru.

- De la parintele Paisie vii? intrebau.

- Da, incuviintam clatinand din cap.

Nu pot spune ca a existat un moment anume in care mi-am revenit din aceasta stare. Ea s-a estompat treptat, intiparind Insa adanc in sufletul meu o pace dulce, ale carei efecte persista pana astazi, la zece ani de la consumarea evenimentului. Traiesc Inca roadele acelei tainice si profunde schimbari launtrice.

In felul acesta, am putut face prin experienta nemijlocita comparatia intre cele doua lumini. Ce mi-ar fi putut explica batranul prin cuvinte? Si cat as fi inteles din ceea ce mi-ar fi spus despre lumina yoghinului? Tocmai de aceea, parintele imi oferise acest dar duhovnicesc, astfel Incat sa percep diferenta prin traire.

Si, Intra-adevar, aceasta diferenta era uriasa, de-a dreptul Incomensurabila. Pe cat difera o tinichea veche de una de aur, pe cat difera omul de Dumnezeu, pe cat difera minciuna de adevar, pe atat diferea lumina lui Niranjana de cea a parintelui Paisie. Nici macar nu s-ar putea gasi un termen de comparatie pentru stralucirea care izvora din batran.

Desigur, cineva care n-ar fi avut experienta luminii batranului, ar fi fost privat de posibilitatea unei comparatii. S-ar fi lasat, eventual, lesne fascinat de lumina yoghinului, si poate chiar s-ar fi aratat dispus sa-l urmeze pe calea intunecata a ratacirii. Insa un om familiarizat cu viata duhovniceasca, traitor al lui Hristos si cunoscator al experientelor sfintilor Sai, ar fi vazut-o In integralitatea realitatii sale brute: o lumina de provenienta demonica.

Voi Incerca sa fiu mai explicit In a descrie si lamuri aceste evenimente spirituale.

Sufletul omenesc, prin Insaşi natura lui, poate primi fie harul dumnezeiesc, fie energia demonica. Totul depinde exclusiv de vointa libera a omului, de intentia lui asumata prin fapte.

Cand omul se apropie de Dumnezeu, de Hristos, prin pazirea poruncilor Lui si prin participarea la Sfintele Taine pe care Insaşi Iisus Hristos le-a Intemeiat pe pamant si le-a Incredintat ca mostenire vesnica Bisericii pe care tot El a Intemeiat-o, atunci sufletul primeste Inlauntrul sau pe Dumnezeu.

Prin Taina Sfintei impartasanii se intampla ceea ce Insaşi Hristos a fagaduit: Cel ce mananca trupul Meu si bea sangele Meu ramane Intru Mine si Eu Intru el (Ioan 6, 56).

Prin pazirea poruncilor, Hristos si Dumnezeu Tatal vor locui Inlauntrul omului care ii va iubi: Daca Ma iubeste cineva, va pazi cuvantul Meu, si Tatal il va iubi, si vom veni la el si vom face locas la el (Ioan 14, 23).

Asadar, in felul acesta omul devine teofor, adica ajunge sa-L poarte pe Dumnezeu permanent inlauntrul sau. Sufletul unui asemenea om se uneste atat de strans cu Dumnezeu, incat devine una cu El: Cel ce se alipeste de Domnul este un duh cu El (I Cor. 6, 17). Sufletul omului se indumnezeieste si dobandeste prin har insusirile pe care Dumnezeu le are prin fire: nemurire, lumina, slava, cunoastere a trecutului si a viitorului, stapanire asupra materiei, si multe altele.

Lumina lui Hristos care salasluiește in sufletul unui astfel de om este atat de intensa incat se manifesta vizibil si la nivelul trupului, facandu-l sa straluceasca - in sens literal. Cand omul acesta doreste, din ratiuni pe care el le cunoaste, descopera slava sufletului sau si altor persoane cu care intra in contact, asa precum Hristos le-a descoperit dumnezeirea Sa celor trei ucenici ai Sai pe Muntele Tabor: Iisus a luat cu Sine pe Petru, pe Iacob, pe Ioan, fratele lui, si i-a dus intr-un munte inalt, de o parte. Si s-a schimbat la fata inaintea lor, si a stralucit fata lui ca soarele, iar vesmintele Lui s-au facut albe ca lumina... (Matei 17, 1-2).

Biserica Ortodoxa aduce drept marturie multimile de sfinti care, de-a lungul tuturor celor doua mii de ani de existenta a sa, au avut nenumarate asemenea experiente si harisme. Toti acesti sfinti ai Bisericii adeveresc cuvintele Domnului Iisus Hristos: Cel ce crede in Mine va face si el lucrarile pe care le fac Eu, si mai mari decat acestea va face (Ioan 14, 12), dar si Fara Mine nu puteti face nimic (Ioan 15,5).

In randul acestor teofori se numara si parintele Paisie. El vadea lumina lui Hristos prin faptele sale, prin cuvintele sale, prin intreaga sa viata. Iar atunci cand era nevoie, o vadea si in chip suprafiresc inaintea ucenicilor sai.

Omul, calcandu-si propria constiinta - aceasta lege fireasca pe care Dumnezeu a inculcat-o in inimile oamenilor pentru a-i calauzi spre bine (fapta legii scrisa in inimile lor, prin marturia constiintei lor si prin judecatile lor - Rom. 2, 15) - se indeparteaza de izvorul binelui, de lumina, de Dumnezeu. El se intuneca si, prin pacatele pe care le savarseste, ii confera - intr-o masura variabila - drepturi asupra propriiei persoane Diavolului.

Astfel omul se plaseaza de buna voie sub influenta energiei demonice. Iar daca ramane consecvent acestei alegeri, spiritele malefice vor intra in el si il vor stapani deplin, aducandu-l in starea de demonizare.

Exista oameni (precum vrajitorii, magii, satanistii) care au ajuns la o asemenea pervertire a mintii incat urmaresc in mod expres ca demonii sa intre in ei. De aceea, il invoca regulat si explicit pe Diavol, invitandu-l staruitor sa intre si sa le ia in stapanire sufletul. Ei fac aceasta in dorinta de a dobandi putere asupra oamenilor sau de a accede la un statut care sa le asigure celebritatea. Cu alte cuvinte, sunt motivati de patimile iubirii de stapanire, slavei desarte, trufiei.

Asadar, Diavolul il transforma intr-un simplu instrument pe omul asupra caruia isi exercita stapanirea. Ii transmite viclenia sa demonica si o parte din capacitatile pe care el, ca entitate spirituala, le are prin fire. Demonizatorilor li se intampla frecvent sa-si schimbe radical trasaturile fetei, sa vorbeasca folosindu-se de cele mai diverse si mai stranii voci, sa leviteze, sa intuiasca evenimente viitoare, sa cunoasca faptele savarsite in trecut de oameni pe care ii intalnesc pentru prima oara, sa comunice telepatic, sa miste diverse obiecte de la distanta, sa provoace catastrofe naturale, s.a.m.d.

Insa Diavolul este legat de catre Hristos si nu poate lucra raul decat intr-o mica masura. Parintele Paisie imi spunea: "Cel mai mic dintre demoni are atata putere incat ar putea distruge intr-o clipita intreg pamantul, dar nu ingaduie Dumnezeu".

Altadata batranul mi-a zis:

"Atunci cand vorbeste la tribuna Karamanlis, spre exemplu, in fata unei multimi de zeci de mii de oameni, daca ar ingadui Dumnezeu sa apara Diavolul fie si numai pentru o secunda la acea tribuna, ar cadea cu totii morti de frica".

La o alta intalnire, povestindu-i batranului despre luminile pe care le vede cineva atunci cand mediteaza, mi-a spus: "Astfel de lumini, noi nu vrem sa vedem. Le intoarcem spatele... Odata, cand eram in Sinai, in pustie, mai sus de sihastria Sfintei Epistimi, am iesit seara din peatera si m-am suit pe creasta vecina, de unde vedeam manastirea. Acolo obisnuiam sa ma rog. Aveam o bricheta in mana si din cand in cand o aprindeam, ca sa vad pe unde pasesc pe stanca. in acea seara, numai ce facusem cativa pasi de la peatera mai departe, si o lumina ca de reflector a luminat toata partea aceea, ca si cand ar fi fost ziua. Am inteles imediat ca era de la cel viclean, care urmareea sa ma pacaleasca, facandu-ma sa ma impiedic si sa cad in prapastie. Astfel de lumini nu vreau sa vad, mi-am zis in sinea mea, si m-am intors in peatera".

Apostolul Pavel spune ca Diavolul se preface si in inger de lumina: Pentru ca unii ca acestia sunt apostoli mincinosi, lucratori vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos. Nu este de mirare, deoarece insusi Satana se preface in inger al luminii. Nu este deci lucru mare daca si slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptatii, al caror sfarsit va fi dupa faptele lor (II Cor. 11, 13-15). Adica Satana se straduieste sa insele inclusiv prin aparenta de inger al lui Dumnezeu; tot astfel si gurusii incearca sa se disimuleze sub aparenta sfinteniei, cu ajutorul puterilor demonice. Efortul lor de a insela se poate dovedi eficient pana cand omul ajunge sa-L cunoasca pe Hristos in Duhul Sfant.

VINDECAREA CREIERULUI

Fireste, usurarea pe care am simtit-o din clipa in care batranul mi-a scos demonul a fost uriasa. Schimbarea mea in bine, din absolut toate punctele de vedere, era de o evidenta mai mult decat izbitoare. Mai aveam insa o problema serioasa: simteam adesea in tot capul o durere traumatizanta. in plus, exact in mijlocul creierului, acolo unde se afla glanda hipofiza, acuzam o durere continua, chiar daca nu foarte intensa.

Imi amintesc foarte bine noaptea in care am dobandit brusc toate aceste simptome. Ma aflam in India, in ashramul lui Satyananda din Mongyr. in timp ce dormeam, am primit din exterior un adevarat atac mental. Existau toate temeiurile pentru a conchide ca a fost "opera" lui Niranjana, conducatorul ashramului. in somn, adica exact atunci cand ma puteam impotrivi mai putin, m-a luat efectiv in stapanire si mi-a adus multe vamatari sufletesti. Cand m-am trezit, mi-am simtit creierul "sangerand", ca si cand ar fi fost frecat cu smirghel.

Ma aflam acum in coliba batranului, in biserica. Stateam de vorba - batranul intr-o strana, in picioare, iar eu langa el. La un moment dat i-am spus:

- Parinte, nu sunt bine, mi-au facut ceva la cap.

I-am explicat tot ce mi se intamplase. M-a privit cu bunatate, dar n-a spus nimic. Si-a intins doar mana si m-a mangaiat pe cap. A tinut mana ceva mai mult aproape de urechea mea dreapta.

Am simtit indata o putere dulce iesind din mana sa si patrundandu-mi in tot capul. Sufletul mi s-a umplut de liniste, de pace, de siguranta. Senzatia a durat foarte putin, doar cateva secunde, la capatul carora ma insanatosisem cu desavarsire. Disparusera complet toate simptomele, durerile, traumele, ba chiar si cele mai firave semne de surmenaj. Ma simteam literalmente posesorul unui creier nou, nefolositor, ca si cand abia atunci m-as fi nascut.

M-am bucurat nespus, fara sa fiu deloc surprins. Toate aceste fenomene imi apareau deja ca fiind cat se poate de firesti. Stiam foarte bine ca batranul era impodobit si slavit de Hristos cu multe harisme. Nici n-am mai simtit nevoia de a discuta cu el despre aceasta intamplare, ci am luat binecuvantare si am plecat.

Desigur, vorbim aici despre minuni, despre lucruri cu totul mai presus de fire. Oricine si-ar putea inchipui ca in mod normal ar fi trebuit sa scot strigate de fericire, sa sar pana in tavan, sa izbucnesc in lacrimi, in exclamatii de multumire... insa batranul era atat de simplu, se purta atat de natural si de degajat, incat se pare ca m-a influentat si pe mine in felul cum infruntam toate evenimentele. De altfel, ce mare lucru era pentru Atotputernicul Dumnezeu sa ma tamaduiasca de orice suferinta?

Vreau sa subliniez inca o data caracterul radical diferit al repercusiunilor pe care le aveau asupra sufletului si trupului meu energiile yoghinilor, pe de o parte, si energiile batranului, pe de alta. in primul caz, rezultatul se dovedea de fiecare data traumatizant; in cel de-al doilea, primeam totdeauna vindecare de bolile sufletesti sau trupești.

Fireste, explicatiile si interpretarile yoghinilor sunt din cele mai diverse. Ei se straduiesc sa-si prezinte metoda ca pe un foarte mare dar, ca pe un produs al evolutiei in plan spiritual, cu consecinte din cele mai benefice asupra individului. Fara indoiala, sunt multi cei care asculata aceste teze si se marginesc sa le analizeze strict teoretic, filosofand ineputabil pe seama diverselor nuante si asumandu-si la nivelul abstract, dupa criterii pur subiective, o gama mai larga sau mai restransa de invataturi yoghine. Cad in aceasta cursa cei care fie nu le-au experimentat pe viu, fie n-au avut inca privilegiul de a intra in posesia termenilor de comparatie. Este usor de urmarit si de inteles psihologia omului care, intrucat pe de o parte i se intampla lucruri neobisnuite si necunoscute, iar pe de alta parte i se serveste prompt si abil o anumita cheie de interpretare a acestor fenomene, nu mai are timpul si dispozitia necesare unei evaluari profunde si riguroase, tocmai pentru ca evenimentele si explicatiile se succed intr-un ritm alert, asa incat sfarseste prin a ceda bulversat, cu convingerea ca progreseaza spiritual, in vreme ce el se indreapta, in realitate, spre o tragedie poate insurmontabila.

Imi amintesc de cazul foarte interesant al unui swami din India care innebunise in urma practicilor yoga. Ei afirmau cu entuziasm ca gurul l-a innebunit pentru a-l elibera de ratiunea care i-ar fi fost o piedica serioasa in calea evolutiei spirituale! Ce fel de "progres spiritual" este acela in care omul se distruge cu desavarsire? Efortul duhovnicesc al crestinilor tinteste, dimpotriva, spre dobandirea intelepciunii si luminarea mintii, nicidecum spre accederea la nebunie, inconstienta sau idiotizare... Este inca o ilustrare a varietatii de pericole pe care le presupune yoga.

In ashram, prietena mea avea hemoragii atat de puternice incat nu se putea ridica din pat, iar ei sustineau ca prin puterea gurului i se oferise aceasta binecuvantare, pentru a se curata de karma ei! Este demn de remarcat faptul ca, in prima instanta, am fost la un pas de a accepta o asemenea explicatie. Aveam, din fericire, sa ne edificam destul de curand asupra perfidiei acestor oameni...

Batranul spunea: "Diavolul nu se poate ascunde pentru mult timp; tot va iesi vreo cornita din sac... Dar el ce face? Daca il intrebi ce se vede iesind din sac, o sa-ti spuna ca nu e o cornita, ci o vanata". Folosea acest exemplu anecdotic pentru a atrage atentia asupra inselatoriilor la care obisnuiesc sa recurga tatal minciunii, insuflatorul ratacirii, si nefericitii sai slujitori.

Daca raul s-ar infatisa ca atare, atunci cu siguranta ca majoritatea covarsitoare a oamenilor l-ar evita, macar din dorinta de a nu se vatama pe ei insisi. Raul trebuie asadar sa se camufleze, sa-si confectioneze intr-un fel sau altul aparenta frumosului, a binelui, pentru ca oamenii sa-l poata accepta si asuma. in acelasi fel, pentru a nu risca izolarea, oamenii rai sunt nevoiti sa se prezinte mai intai ca virtuosi. De

asemenea, ei se vor stradaui intotdeauna sa-i calomnieze pe cei cu adevarat virtuosi, pentru a-si asigura prim-planul confortabil din care sa-si puna in aplicare nestingheriti toate proiectele.

ARMATA

Dupa intoarcerea din India, am ramas in Sfantul Munte sase luni de zile - din martie pana in septembrie. La inceputul lui octombrie mi se incheia termenul acordat pentru amanarea stagiului militar si trebuia sa ma prezint in vederea recrutarii.

Am parasit Athosul cu doar zece zile inainte de termenul limita, intrucat ma temeam ca, daca as fi zabovit mai mult timp in oras, mi-as fi reluat, alaturi de vechii mei prieteni, relele obiceiuri. De aceea am incercat sa-mi petrec cele zece zile stand numai in casa; aveam astfel si prilejul de a ma vedea mai pe indelete cu parintii mei, care erau usor nelinistiti din pricina mea.

In timp ce eu evitam cu obstinatie iesirile din casa, amicii ma cereau cu staruinta la telefon, in special niste fete cunoscute. Asa cum obisnuim sa spunem, "isi baga dracul coada lui". Din nefericire, incet-incet aveam sa fiu iarasi atras spre obiceiurile cele vechi. Acum insa cunosteam pocainta si marturisirea pacatelor, mergeam la duhovnic si ma ridicam iarasi pe picioarele mele.

Totusi, de foarte multe ori se intampla sa nu ma pot impotrivi pacatului. La cea mai mica ispita, cadeam ca un pui de gaina. Prin toata viata mea din trecut, ii dadusem Diavolului multe drepturi de stapanire asupra mea. Desi ma chinuiam cumplit, stiind ca nu fac decat sa ma autodistrug, vointa mea ceda adesea in fata pacatului. Desigur, patimile omului sunt lanturile cu care Diavolul leaga sufletul omenesc, iar eu eram foarte strans inlantuit. Dar nu era numai aceasta, ci si altceva. De multe ori simteam in jurul meu prezenta demonilor, netezind terenul pentru ca pacatul sa devina mai lesne realizabil. Alteori simteam efectiv asupra membrilor niste furnicaturi cu totul neobisnuite si extrem de intense, care imi aprindeau de apetit sexual intreg trupul, cu o forta devastatoare. Mai mult, ii vedeam pe demoni provocand simultan si altor persoane din jurul meu aceeasi predispozitie.

Evenimente cu substrat demonic mi se intamplau aproape zilnic. Este practic imposibil sa le relatez pe toate, sau sa surprind in cuvinte subtilitatea si profunzimea starilor pe care mi le induceau. Voi evoca trei situatii concludente.

A.

Seara, cand in unitatea militara se dadea semnalul de stingere si soldatii se culcau, obisnuiam sa ma retrag intr-un loc mai izolat si sa ma rog. Spuneam rugaciunea mintii folosind siragul de matanii: "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma". Intr-o seara, dupa ce incepusem rugaciunea, am simtit brusc tot trupul inghetandu-mi si mi s-a facut realmente parul maciuca. Mi-am dat seama ca un demon se apropiase de mine. Am continuat rugaciunea. Prezenta lui devenea tot mai intensa, astfel incat deodata am simtit ceva strangandu-mi inima in piept si gatul. Erau ca niste maini reci si viguroase. In groaza care ma cuprinsese, am strigat: "Sfinte Arsenie, ajuta-ma!". Demonul s-a oprit indata si a fugit de langa mine. Mi-am regasit imediat linistea launtrica, si mi-am continuat bucuros rugaciunea.

B.

A doua intamplare este legata de o fata care se indragostise de mine si ma urmarea cu perseverenta. Eu o alungam explicit, iar ea insista imperturbabil. Dupa nesfarsite tatonari, s-a intors dezamagita in America, unde-si facea studiile, asa incat nu ne mai vazusem de multe luni de zile. imi imaginam ca intre timp se linistise.

in acea perioada imi indeplineam o parte din stagiul militar undeva in Evros; mi-am luat o permisie de trei zile si am pornit spre Tesalonic, cu intentia de a-mi vedea parintii. Auzind ca si batranul Paisie se afla nu departe de oras, am mers sa-l intalnesc. Ne-am bucurat amandoi de regasire, am avut o discutie indelungata, la capatul careia m-a imbratisat si m-am pregatit de plecare. Dupa ce m-am indepartat cativa metri, batranul m-a chemat inapoi, urmarindu-ma foarte intens cu privirea. M-am apropiat de el, socotind ca vrea sa-mi spuna ceva, insa el m-a sarutat... pe gat! O data in partea dreapta si o data in partea stanga, apoi m-a trimis la drum binecuvantandu-ma.

M-am bucurat simtindu-i iarasi dragostea netarmurita, dar ma stapanea si un sentiment de uimire. Mi s-a parut ciudat sa ma sarute pe gat.

In aceeasi dupa-amiaza, pe cand sedeam in casa, a sunat telefonul. Era tocmai acea fata! Si, pe deasupra, se afla in Tesalonic! Am fost surprins.

- Bine, dar cum ai ajuns aici? Nu erai in America?

- Am simtit ca zilele astea vei fi aici, asa ca am luat ieri avionul si am venit. Voiam sa te vad.

Ce puteam sa-i raspund? Venise din America sa ma vada!

Cand ne-am intalnit, mi-a marturisit ca avusese o stranie certitudine ca in acele zile ma va gasi in oras. Fusese sigura de acest lucru, fara sa si-l poata explica nici ea.

Am stat apoi de vorba pe indelete, ne-am pornit pe glume si pe ras, si incet-incet intalnirea a capatat o pronuntata tenta erotica. M-am straduit din rasputeri sa evit un asemenea deznodamant, insa eram atras de o forta irezistibila. Fata parca era beata. imi cadea invariabil in brate, o respingeam, mi se strecura din nou la piept...

De la un anumit moment, am inceput sa simt ca nu suntem singuri. Aveam si... companie. Percepeam din nou prezenta demonului. Fara sa o constientizeze, fata se afla deja integral sub influenta lui. Era intr-o stare de surexcitare sexuala inimaginabila. N-o mai vazusem niciodata asa. Desi simteam limpede prezenta demonica si eram agresat de aceleasi imbolduri concupiscente, nu ma temeam. M-am smuls din inclestarea mainilor ei si am iesit afara din casa. Vazand ca ma urmeaza, am dat inconjur automobilului. Ne despartea o distanta de 5-6 metri. Brusc, am simtit o mana uriasa zgandarindu-mi organele sexuale. O lascivitate irepresibila m-a cuprins instantaneu. imi pierdusem controlul. Fata s-a apropiat si s-a aruncat in bratele mele, incepand sa ma sarute. Eram paralizat. Cedasem launtric, spusese "Da!". Simteam demonul langa noi sporindu-ne dorinta, dar nu ma mai interesa. Ma predasem in stapanirea lui.

In clipa aceea, fata si-a aplecat capul si m-a sarutat pe gat: o data in partea dreapta si o data in partea stanga, exact in acele doua puncte in care ma sarutase cu putin timp inainte parintele Paisie!

Am sarit ca impins de un resort, indepartand-o pe fata cu putere. Eram manios, simtind ca avusese loc o profanare: imbratisarea curata a batranului si sarutul patimas al fetei erau doua lucruri esential ireconciliabile. Cel dintai era profanat de catre cel de-al doilea.

Asadar, batranul stiuse de la inceput tot ceea ce urma sa mi se intample, dar nu-mi spusese nimic. A preferat sa foloseasca o modalitate mai delicata de a ma smulge din pacat si din mainile Diavolului.

Pe atunci, fata respectiva nu credea in Hristos si nu avea nici o legatura cu Biserica. Se pretindea o persoana "moderna" si lipsita de "prejudecati". Mai tarziu, dupa numeroasele lucruri ciudate care i s-au

intamplat, a inceput sa se problematizeze, sa-si mai cenzureze excesele, sa-si schimbe treptat viata, si in cele din urma, prin puterea lui Hristos, a devenit si ea unul dintre madularele vii ale Trupului Domnului, ale Bisericii Ortodoxe.

Discutand cu parintele Paisie despre problemele de acest gen, mi-a spus: "Atunci cand exista o legatura stransa si o mare iubire intre doua suflete, ele pot cunoaste astfel de lucruri de departe. Insa de cele mai multe ori intra Diavolul la mijloc si incurca lucrurile. Pune in gand unui baiat si unei fete sa mearga in acelasi loc si sa se intalneasca acolo. Apoi iarasi acelasi lucru, in alta parte, si tot asa, pana cand cei doi ajung sa spuna: Ceva se intampla cu noi, ceva special!, pentru ca in cele din urma sa-i arunce in pacat. Ispititorul este un mare regizor si scenograf... De aceea nu trebuie sa puna nimeni baza pe asemenea intamplari, ca sa nu se rataceasca. Daca ceea ce ni se intampla este de la Dumnezeu, atunci El va gasi un alt mod de a ne instiinta, care sa ne aduca deplina certitudine".

Intr-adevar, asemenea chestiuni necesita un mare grad de discernamant, pe care nu-l mai poseda multi asceti in vremea noastra.

C.

Cea de-a treia intamplare s-a petrecut in Evros, la unitatea militara. Intr-o seara, incercand sa spun neincetat rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma", nu-mi puteam concentra nicidecum mintea, care se risipea in nenumarate alte ganduri. Dupa indelungi eforturi sortite esecului, mi-am zis: "Daca nu ma pot ruga, atunci sa fac macar niste matanii. Este si aceasta o rugaciune a trupului, iar Dumnezeu mi-o va primi, vazandu-mi neputinta".

Inainte de a apuca sa fac zece matanii, m-a inconjurat un fel de pacla respingatoare, ros-aurie. Era un atac deschis al Diavolului. Biruit de spaima, mi-am zis: "Lasa, mai bine sa n-o incurc rau de tot!", si am plecat in graba.

Mai tarziu m-am cait pentru lasitatea acestei atitudini. Ma temusem de lupta cu Diavolul, intrucat stiam ca-i deschiseseam iarasi porti largi, prin pacatele savarsite recent. Din nefericire, cadeam inca destul de frecvent victima vechilor mele patimi.

M-am intors in dormitorul comun si m-am pregatit de culcare. Credeam ca s-a terminat, ca fusese o simpla furtuna de moment. Ma inselam insa amarnic!

In zilele urmatoare nu m-am simtit bine. Acuzam o permanenta si inexplicabila stare de ameteala, somnolenta si sfarseala. M-am prezentat la medicul unitatii, pe care il cunosteam, si care m-a supus unei examinari riguroase. Nu mi-a gasit absolut nimic in neregula. Mi-a sugerat in final, ca o masura de precautie, sa efectuez si un control stomatologic. I-am urmat sfatul, insa dentistul m-a asigurat la randul sau ca sunt perfect sanatos.

Aceste simptome au continuat totusi la fel de pronuntat si de nimicitor vreme de doua-trei luni. Nu mai eram in stare sa fac nimic, nu mai puteam nici macar sa ma rog. Am inceput sa banuiesc ce se petrece abia dupa urmatoarea intamplare.

Intr-o zi, am deschis Vechiul Testament pe care il tineam intr-un sertar al biroului. "Sa citesc putin, daca tot nu ma pot ruga", m-am gandit. Surpriza pe care am avut-o a fost insa de proportii. Nu puteam distinge literele! Am simtit deodata o atat de intensa stare de slabiciune si de greata, incat mi-am pus capul pe birou, ca sa nu cad de pe scaunul pe care sedeam, constientizand in acelasi timp ca era la mijloc o lucrare diavoleasca. Mi-am lipit Vechiul Testament de frunte, cerandu-I Domnului un dram de mangaiere. Incet-incet mi-am revenit. Acum stiam foarte bine ce am. Cautam un mod de a-l vedea pe batranul Paisie.

Ocazia s-a ivit la urmatoarea permisie.

- Parinte, fa-mi o cruce! Nu sunt bine deloc. Ma simt ca si cand cineva m-ar fi prins intr-un navod si m-ar trage in jos. Ametesc si am o stare de somnolenta permanenta.

M-a apucat cu dragoste si mi-a lipit capul de pieptul lui; mi-a facut cruce de trei ori pe crestet, fara sa spuna un cuvant. Asta a fost tot. Ma simteam iarasi bine si usurat. Dupa ce i-am descris intamplarea, l-am intrebat cu teama:

- Parinte, cum de are Diavolul atata putere?

- Noi i-o cedam, prin pacatele noastre.

Mi-am amintit rusinat de numeroasele pacate grave pe care le savarsisem in ultima vreme. M-am dus apoi si m-am spovedit.

Trebuie sa precizez ca, exceptandu-i pe crestinii ajunsi la inalte masuri duhovnicesti, marea masa a oamenilor care se vad confruntati cu atacuri demonice atat de radicale este alcatuita in general din cei care au dat multe drepturi Diavolului prin contactul cu practici precum magia, spiritismul sau yoga.

La Sfanta Manastire Stavronikita am cunoscut un om, putin mai in varsta decat mine, care fusese ani de zile membru conducator al miscarii hinduse Hare Krishna. Cand l-am intalnit eu, se reintorsese deja la crestianism. Imi povestea cat de mult a suferit de pe urma Diavolului din clipa in care s-a straduit sa scape de sub tirania acestuia. Chinurile mele nu reprezentau intr-adevar nimic fata de ceea ce patimise el. Toate puterile sale sufletesti ajunsesera la secatauire deplina. "Daca nu era parintele Paisie, n-as fi putut sa scap", imi marturisise la un moment dat.

Exista insa si oameni nefericiti care prefera sa se lipseasca de viata vesnica in favoarea acesteia vremelnice. Liber consimtit, ei se inrobesc Diavolului, care le ofera cel mult perspectiva unui trai plin de satisfactii in aceasta viata, si se osandesc pe ei insisi suferintei vesnice. Crestinii iubitori de Dumnezeu sunt chemati sa se roage neincetat lui Hristos pentru aceste suflete...

In Biserica Ortodoxa este tezaurizata marea experienta a ascetilor si a sfintilor in razboiul lor impotriva demonilor. Din invatatura Marelui Antonie, care a trait in jurul anului 250 si este socotit parintele monahismului, merita evocate urmatoarele cuvinte:

"Asadar, prin marea minune a inomenirii Mantuitorului, Diavolul a fost nimicit si ramane neputincios in lucrarea sa. Cu toate acestea, desi a cazut, el este tiran si nu-si afla liniste, ci continua sa ameninte, fie si numai prin cuvinte. Daca i-ar fi stat in putere, n-ar fi sovait nici o clipa, ci indata ar fi savarsit raul, de vreme ce toata pornirea lui este spre rau, si mai cu seama spre lupta impotriva noastra. [...] Demonii se straduiesc ca macar prin inchipuire sa-i infricoseze pe oameni. [...] Caci mare arma impotriva Diavolului este viata dreapta si credinta in Hristos. Demonii se tem mai presus de toate de dreapta credinta in Hristos, intrucat cunosc foarte bine harul care s-a dat de catre Mantuitorul celor credinciosi. Acest har a fost transmis de Mantuitorul prin urmatoarele cuvinte: Iata, v-am dat putere sa calcati peste serpi si peste scorpii, si peste toata puterea vrajmasului, si nimic nu va va vatama (Luca 10, 19)" (Everghetinos, voi. IV, ed. gr., pp. 331-335).

Asadar, noi insine, prin viata noastra neatenta si pacatoasa, ne golim de harul si puterea cu care ne-a impodobit Hristos, si astfel ii dam Diavolului dreptul si puterea sa ne vatame. Din nefericire, acest lucru se intampla cu atat mai frecvent in zilele noastre...

BATRANUL PORFIRIE

Exista o mare ignoranta fata de comorile vii ale traditiei noastre ortodoxe. Exista, de asemenea, o suma de prejudecati cultivate printr-o bine instrumentata propaganda anticrestina. Eu insumi sunt un exemplu elocvent in acest sens. La primul contact direct cu modul ortodox de viata, prilejuit de intaia mea vizita in Sfantul Munte, am ramas siderat. Descopeream un contrast stupefiant intre ceea ce vedeam si traiam in manastiri, pe de o parte, si preconceptiile care imi fusesera constant inoculate despre calitatea sufleteasca, morala si intelectuala a crestinilor practicanti, pe de alta parte. Ma intrebam consternat: "Bine, dar prin ce mecanisme mi-am construit o imagine atat de distorsionata despre lucruri pe care nu le-am cunoscut niciodata direct, si de care nici macar n-am fost vreodata preocupat?!".

intr-adevar, nici eu si nici vreunul dintre membrii anturajului meu nu aveam legaturi sau cunostinte printre oamenii Bisericii. Nu studiasem si nu eram la curent cu invataturile, hotararile sau diversele puncte de vedere ale Bisericii Ortodoxe. Cu toate acestea, afisam o atitudine aprioric critica si ostentativ inamicala fata de Biserica. Conduita mea era profund injusta si stupida. A fost nevoie de un prim contact viu, de trei zile, cu viata Sfantului Munte, pentru a incepe o reevaluare onesta a opiniilor mele, tributare intr-o masura semnificativa influentei ziarelor, radioului si televiziunii. A fost nevoie de minunata si fericita experienta a intalnirii cu venerabili staretii si parinti ai ortodoxiei, pentru a-mi destrama valul unei ignorante care imi contamina substantial modul de perceptie a realitatii.

Nu intentionez nici o clipa sa sustin ca toti crestinii practicanti ar fi sfinti. Multi dintre ei se straduiesc insa realmente sa devina! Nu sustin ca n-ar avea neajunsuri si scaderi. Buna parte dintre ei fac insa eforturi remarcabile pentru a le corija (ceea ce nu se poate spune in nici un caz despre dusmanii Bisericii). De asemenea, sunt departe de a sustine ca nu s-ar intampla si lucruri scandaloase in Biserica. Trebuie insa tinut seama de faptul ca, oriunde exista oameni, se intampla si se vor intampla astfel de lucruri. in plus, realitatea dovedeste irefutabil ca intensitatea si ponderea scandalurilor in Biserica este intotdeauna infinit mai redusa decat la nivelul institutiilor statului, al partidelor politice, al societatilor comerciale, al organizatiilor non-profit, al asociatiilor sportive, s.a.m.d. Sub toate aspectele ei, diferenta este atat de zdrobitoare in favoarea imaginii Bisericii, incat orice paralela devine cel putin ridicola. Ceea ce sustin cu fermitate este ca mijloacele de informare in masa manifesta o tendinta cvasi-generală de focalizare asupra evenimentelor eclesiastice controversate. Pe deasupra, aceste evenimente sunt destul de frecvent prezentate trunchiat si supralicitant, sau chiar confectionate pur si simplu, in dispretul oricarei etici profesionale. De altfel, recuzita acestei ostilitati mediatice este arhicunoscuta.

O atare stare de lucruri nu trebuie sa surprinda. Pe intreg parcursul istoriei, Biserica a fost razboita fie in mod deschis, fie pe cai insidioase. Si intotdeauna Biserica a biruit in cele din urma, dupa cuvantul lui Hristos, care ii prescrisese dintru inceput calatoria triumfatoare prin veacuri: *Pe aceasta piatra voi zidi Biserica Mea si portile iadului nu o vor birui (Matei 16, 18).*

Exista si astazi nenumarati preoti si monahi a caror fama s-a raspandit pana la capatul lumii pe cale orala, din om in om, fara ca vreun ziar, post de radio sau televiziune sa-i aiba vreodata in atentie. Exista multi parinti duhovnicesci la care vin, intr-un flux continuu, oameni de pe toate continentele, pentru a-i vedea, pentru a le impartasi problemele lor, pentru a fi ajutati. Exista mii de persoane care marturisesc amanuntit despre minunile si binefacerile pe care le-au primit de la acesti parinti.

Unul dintre acesti calauzitori duhovnicesci cu viata sfanta, care nu pot fi intalniti nicaieri altundeva decat in Biserica Ortodoxa, era si parintele Porfirie. Cand l-am cunoscut eu, isi petrecea ultimii ani ai vietii in apropiere de Malakasa, la aproximativ o ora de Atena. Zidea pe locul acela o manastire. Multimi nesfarsite de oameni veneau zilnic sa-l vada, astfel incat se instituisse obiceiul ca toate autobuzele sa faca acolo o oprire speciala, devenita statia "La batranul".

Am intalnit de-a lungul timpului un numar impresionant de persoane care mi-au relatat despre minunatele binefaceri pe care le-au primit prin binecuvantarea batranului. Voi evoca succint cateva asemenea cazuri.

Un cunoscut de-al meu suferea de tumoare pe creier. Cu doua zile inainte de a lua avionul spre Anglia, unde urma sa fie supus unei foarte dificile interventii chirurgicale, a trecut sa ia binecuvantarea parintelui Porfirie. Batranul l-a pecetluit cu semnul crucii si i-a spus sa citeasca un paraclis catre Maica Domnului, pentru a-i vindeca tumoarea. Doua zile mai tarziu, medicii englezi si amicul meu au fost de-a dreptul socati constatand ca noile radiografii, efectuate succesiv, nu puteau localiza tumoarea: disparuse cu desavarsire!

S-a intors asadar in Grecia fara sa mai faca vreo operatie, iar astazi isi traieste viata cat se poate de normal, fiind perfect sanatos. Aceasta minune a constituit si punctul din care a renuntat definitiv la filosofia hindusa si a devenit un crestin adevarat si constient.

Un alt barbat avea cancer la piept; acesta i-a disparut imediat ce batranul Porfirie s-a rugat pentru el si i-a facut cruce peste piept. Omul si-a dat demisia din serviciul sau (fusese judecator) si si-a dedicat tot restul vietii slujirii lui Hristos, devenind un ajutor de nadejde al batranului, mai ales ca nu avea alte obligatii, fiind necasatorit.

O prietena de-a mea si-a rupt gatul intr-un accident de masina. Radiografiile aratau oasele traumatizate ale gatului, iar medicii i-au spus la unison ca nu se va vindeca niciodata. Dupa cateva luni de alergaturi pe la toate spitalele, s-a gandit sa-i faca o vizita parintelui Porfirie, pentru a lua binecuvantare. Batranul a pecetluit-o cu semnul crucii si i-a spus sa-si scoata corsetul din jurul gatului! Intr-adevar, fata a efectuat apoi o noua serie de radiografii, care aratau ca totul este in regula, spre totala bulversare a medicilor care comparau stupefiati radiografiile vechi cu cele noi.

Au trecut cinci ani de atunci, iar fata este absolut sanatoasa, slavind pe Dumnezeu si pe sfintii Sai.

Un alt prieten de-al meu provenea dintr-un sat in apropierea caruia functionase in trecut o veche manastire, acoperita acum de pamant si uitata de toti localnicii. Parintele Porfirie i-a dat acestui prieten indicatii exacte despre amplasamentul vechiului complex monastic. Desi nu calcase niciodata pe acele meleaguri, batranul ii furniza detalii complete, ca si cand ar fi avut manastirea in fata ochilor. Ii descria stancile, copacii, pana ce prietenul meu a inteles exact unde se afla lacasul uitat de vremuri, intr-adevar, foarte curand avea sa primeasca la fata locului confirmarea spuselor batranului.

Parintele Porfirie dobandise de la Dumnezeu nenumarate harisme, despre care s-a scris si probabil inca se va mai scrie multa vreme. Din respect pentru persoana si memoria batranului, voi expune si eu marturia mea personala, in numele adevarului pe care nu putini cauta sa-l ingroape, intrucat le mustra viata si faptele.

Tocmai ce ma intorsesem din India si ma aflam in Sfantul Munte, unde eram gazduit pentru cateva luni in coliba unui calugar isihast. Acolo am aflat ca parintele Porfirie, despre care auzisem vorbindu-se foarte mult, venise sa stea pentru un rastimp oarecare in Athos, la Schitul Kavsokalivia. Acest schit este unul dintre cele mai retrase ale Muntelui, fiind situat pe un versant stancos si extrem de abrupt, cu foarte putini copaci care rasar ici si colo din granit. In jur de treizeci de casute, dispuse la o distanta considerabila una de alta si inconjurate de mici gradini, infrunta deseori primejdia caderilor de piatra. Cateodata constructiile sufera avarii serioase. O carare piezisa sfarseste pe tarmul abrupt unde cu greutate poate acosta vaporasul, si aceasta numai atunci cand marea este foarte linistita.

Viata acolo este prin excelenta aspra si plina de restrictii. Prin forta imprejurarilor, nimeni nu poate poseda prea multe bunuri. Transporturile necesare se fac pur si simplu cu carca sau, in cel mai bun caz, cu

vreun catar. Cararea ingusta si prapastioasa este foarte dificil de strabatut, astfel incat monahii de acolo sunt caliti si austeri.

Pentru a ajunge la Kavsokalivia, aveam de calatorit nu mai putin de doua zile prin Munte. Cu alte cuvinte, picioarele mele urmau sa faca negresit bataturi. Insa dorinta mea de a-l intalni pe batranul Porfirie era atat de inflacarata, incat am hotarat fara ezitare sa pornesc la drum neintarziat. Eram constient ca inzestrarile parintelui Porfirie nu puteau fi decat foarte asemanatoare celor ale batranului meu, Paisie. Voiam deci sa descopar sfintenia si intr-o alta persoana, sa vad in ce chip o persoana diferita, cu un alt caracter, poarta inlauntrul sau darurile Duhului Sfant.

Eram pe atunci rasfatat duhovniceste din abundenta. Intrucat ma aflam la nevoie (avand inca mari probleme sufletesti datorate influentei gurusilor si numeroaselor evenimente demonice care mi se intamplau), batranii imi faceau foarte des diferite daruri duhovnicesti, spre a ma tamadui si a ma ajuta sa inteleg prin traire deosebirea dintre experienta harului lui Dumnezeu, pe de o parte, si lucrarea demonica, pe de alta. Cele mai grave plagi launtrice pe care le acumulasem de-a lungul timpului se datoraseră tocmai erorii fundamentale de a trata lucrarile demonice drept manifestari ale energiilor dumnezeiesti.

Nadajduind asadar, in subconstient, ca voi primi asemenea daruri si din partea parintelui Porfirie, am pornit in calatorie. Pe tot parcursul drumului, am auzit de la diversi calugari si laici ca parintele Porfirie este bolnav si nu primeste pe nimeni. Esuaseră deja multi in incercarea de a-l vedea. Mi-am continuat totusi calatoria rugandu-ma din rasputeri, si am ajuns intr-un sfarsit la chilia batranului. Mi-a iesit in intampinare un monah brunet, avand injur de 30 de ani.

- Parintele nu te poate primi, este foarte bolnav! mi-a spus.

Dupa doar o fractiune de secunda a mai iesit un monah, ceva mai varstnic decat primul, si m-a instiintat dezolat despre acelasi lucru.

- Numai 'sa iau binecuvantarea lui, i-am spus rugator.

In timp ce monahii imi descurajau delicat, dar ferm, orice speranta, s-a auzit dinauntru glasul parintelui Porfirie cerandu-le sa-l ajute sa iasa afara. Intr-adevar, peste putina vreme au aparut ducand de brate un batranel care acuza in mod vizibil dureri la orice miscare pe care o facea.

Indata ce l-am vazut pe batran, inima mi-a tresaltat si s-a umplut de o imensa bucurie. N-am luat in seama scaunul pe care mi l-a oferit, ci m-am asezat pe pamant, langa picioarele sale. Ma simteam nespus de fericit, dar totodata si nevrednic sa ma aflu langa el, asa incat ma multumeam bucuros sa sed ca un catelus langa picioarele lui. '

Monahii se aratau stanjeniti sa ma vada intr-o asemenea postura si insistau sa ma asez pe scaun in fata batranului, gest pe care eu il percepeam insa ca pe o intolerabila indrazneala din partea mea. Batranul, intelegandu-ma foarte bine, m-a scapat din aceasta situatie delicata.

- Lasati-l aici unde este! le-a spus el, curmand astfel discutiile.

Eram atat de fericit incat mi se parea ca ma aflu chiar in bratele lui Dumnezeu, ceea ce - cu rugaciunile si harul parintelui - nu era tocmai departe de adevar...

Simteam o imensa iubire revarsandu-se din sufletul batranului. Simteam o putere duhovniceasca uriasa salasluind in acel trup al sau, care parea pregatit deja pentru plecarea dincolo. Simteam o ineputabila si infinita viata izvorand din acel trup gata de moarte si transmitandu-mi-se mie, redand viata sufletului meu

aproape mort. in chip paradoxal, parintele Porfirie, batranul aproape muribund, ma umplea de viata, atat in sens duhovnicesc cat si biologic, iar eu ma adapam din el cu recunostinta si bucurie. intelegeam foarte bine amandoi ce se petrecea in acele momente, iar cuvintele erau de prisos.

Imi amintesc ca am discutat putin despre India. M-a indemnat catre multa luare aminte, spre a nu fi iarasi batjocorit de Diavol. Experientele prin care trecusem ma expuneau in continuare unor mari pericole. De altfel, nici nu era nevoie de prea multe cuvinte. il intelegeam foarte bine din insesi lucrurile pe care le traiam in prezenta lui. Am schimbat doar cateva fraze, dar fiecare cuvânt al sau avea atata profunzime! imi aduc aminte de caciulita de lana pe care o purta pe cap, de trasaturile fetei marcate de expresia durerii fizice, de trupul sau neputincios opintindu-se... Iar toate acestea contrastau minunat cu maretia, seninatatea si pacea pe care le degaja prezenta sa, proband caracterul provizoriu si neesential al materiei, peste care batranul domnea cu adevarat. Nu era loc de evaluari rationale si analize teoretice: in fata parintelui constatam pur si simplu faptul prezentei lumii duhovnicesci, traiam si participam la dimensiunea duhovniceasca a lumii. Nu vorbeam despre harul Sfantului Duh, nu auzeam despre darurile lui Hristos, ci le traiam efectiv.

- Ma voi ruga pentru tine. Vino sa ma mai vezi, mi-a spus batranul.

Am luat binecuvantarea lui, i-am salutat pe ceilalti monahi si m-am retras.

Pe masura ce urcam cararea, bucuria mea crestea. Nu doar sufletul meu, ci si intreg trupul meu primise viata, si dobandisem atata putere incat aproape ca alergam pe cararea abrupta. Nu eram singur, ci batranul ma insotea pretutindeni. il simteam nu alaturi de mine, ci inlauntrul meu, sau mai degraba eu eram inlauntrul sau. in toate zilele urmatoare l-am avut ca "tovaras" pe parintele Porfirie, a carui prezenta vie imi aducea mangaiere, desfatere si tihna.

La mai putin de o saptamana, cand l-am revazut, mi-a spus:

- Am fost impreuna cu tine in toate aceste zile, ti-ai dat seama?

Plin de uimire, i-am raspuns:

- Cum sa nu-mi dau seama, parinte?!

Ar fi fost cu putinta sa nu constientizez o atat de intensa traire? Dimpotriva, mi-ar fi fost mai lesne sa nu observ soarele pe cer! Si toate aceste lucruri se petreceau intr-un chip atat de firesc, desi se situau atat de sus fata de planul firesc al realitatii...

Pe batranul Porfirie aveam sa-l vizitez cu regularitate in anul urmator, pe durata efectuării stagiului militar in Atena. Treceam prin Malakasa si il vedeam adesea. Se intampla de multe ori sa simt harul batranului chiar inainte de a ajunge la manastire. Binecuvantarea lui ma acoperea totdeauna si ma indulcea duhovnicesc. Alteori simteam acea pace mai presus de minte atunci cand imi facea semnul crucii. in chip uimitor si minunat, toate nevoile mele - inclusiv cele materiale - se rezolvau foarte repede si usor.

Spre . exemplu, amplasamentul unitatii mele militare imi permitea sa iau autobuzul pentru a ajunge la manastire, insa nu si pentru a ma intoarce. Prin urmare, exista de fiecare data pericolul de a intarzia si de a fi incarcerat in unitate. Dar se gasea intotdeauna cate o masina care sa ma preia de pe sosea si sa ma duca pana la poarta unitatii. Iar aceasta se intampla pe un drum de tara aproape necirculat, cu atat mai mult seara tarziu, cand trebuia sa ma intorc. Asadar, ma incredintam cu totul binecuvantarii batranului, iar el imi purta mereu de grija.

Asemenea evenimente se petreceau aproape zilnic; ma grabeam de fiecare data sa le relatez duhovnicului meu din Sfantul Munte, care in general ma asculta fara sa simta nevoia de a face comentarii. Odata insa mi-a spus:

- De vreme ce-l iubesti atat de mult pe parintele Porfirie, de ce nu-i spui sa-ti vindece piciorul?

Aveam, intr-adevar, o veche problema la genunchiul drept, datorata unei lovituri pe care o promisem pe vremea cand practicam intens karate. Articulatia se slabise, iar rotula se umfla si aduna frecvent lichid, provocandu-mi simultan dureri care imi ingreunau miscarea. In urma exercitiilor fizice si a marsurilor din armata, situatia se inrautatisa. Medicii care ma investigasera la spitalul militar pledasera pentru varianta operatiei. La recomandarea lor, hotarasem sa suport o interventie chirurgicala in Atena, urmand sa beneficiaz apoi de patru saptamani de concediu medical.

La putin timp dupa luarea acestei decizii, pe cand ma aflam la batranul Porfirie, mi-am amintit deodata de cuvintele duhovnicului. Asadar, m-am incumetat si i-am spus:

- Parinte, duhovnicul a zis sa-mi vindecati piciorul!

- Ei, bine, daca a zis duhovnicul...

Si-a ridicat mana neputincioasa, asa cum era asezat pe pat, si mi-a binecuvantat genunchiul in chipul crucii. Am simtit atunci o putere lina pogorandu-se peste genunchiul meu si invadandu-ma apoi pana in maduva oaselor. O nedumerire si o curiozitate indrazneata si-au facut loc in mintea mea: "Bine, dar ce se va intampla cu moleculele de lichid? Oare chiar vor disparea? Cum vor lucra energiile lui Dumnezeu?". Acest interes "stiintific" ma determina sa-mi tin genunchiul permanent sub observatie. La fiecare pas pe care il faceam, la fiecare cuvnt pe care il rosteam, gandurile mele se indreptau spre starea genunchiului. Voiam neaparat sa "prind din zbor", sa "traiesc integral" clipa in care Dumnezeu va lucra. Au trecut in felul acesta trei zile, si genunchiul nu dadea semne de insanatosire. Am inceput sa am ganduri de indoiala. Imi controlam obsesiv genunchiul, dar nimic... La un moment dat, cuprins de indignare fata de propria-mi atitudine, mi-am zis: "Mai, ratacitule, acum vrei repede si minuni? Ai tu fata pentru astfel de lucruri?". Putin cate putin, am incetat sa ma mai preocup de piciorul meu.

Nu voi uita niciodata dimineata in care m-am trezit in dormitorul unitatii. Deschizand ochii, mi-am spus in gand: "Bre, piciorul o sa te necajeasca mult timp". Am miscat piciorul, dar n-am simtit nici o durere. M-am sculat si am inceput sa sar pe loc. In mod normal, piciorul m-ar fi necajit cumplit dupa cel mult doua-trei sarituri. Nimic, nici o stanjeneala. Am iesit in curte si am alergat vreo suta de metri, fara absolut nici o dificultate! M-a cuprins atunci o bucurie nesfarsita, si lacrimi de recunostinta mi-au mijit in ochi. Mi-am zis emotionat: "Asadar, Dumnezeu m-a vindecat atunci cand am incetat sa mai cred ca ma voi insanatosi. Iar aceasta, pentru a intelege foarte limpede ca a fost darul lui Dumnezeu, si in nici un caz rezultatul credintei mele, cum ar fi pretins yoghinii!". In zilele urmatoare, dobandisem reflexul de a-mi urmari cu atentie piciorul la fiecare miscare. S-au scurs astfel saptamani in sir, fara sa mai acuz nici cea mai vaga urma de durere. Ma facusem bine cu desavarsire! Fara operatie, fara zgomot, ci delicat si "pe ascuns" - asa cum lucreaza de obicei harul dumnezeiesc.

Au trecut ani de zile de atunci, iar piciorul nu m-a mai separat niciodata. Operatia programata n-a mai avut loc. Voi purta in trupul meu pana la moarte marturia vie ca si parintele Porfirie a fost, la randul lui, un batran harismatic. Astfel, aceasta binefacere trupeasca imi va deveni sprijin duhovnicesc, si totodata prilej de amintire si cinstire a unui sfant contemporan al Bisericii noastre Ortodoxe. Sunt incredintat ca parintele Porfirie ma va pomeni si pe mine in rugaciunile sale catre Dumnezeu. Nu mi-a fost niciodata duhovnic, insa m-a sprijinit enorm intr-o anumita perioada a vietii, si m-a inconjurat cu o dragoste coplesitoare.

RUGACIUNEA SI MANTRA

"Rugaciunea este, dupa insusirea ei, insotirea si unirea omului cu Dumnezeu; iar dupa lucrare, sustinatoarea lumii."

Sfantul Ioan Scararul

Unul dintre darurile duhovnicesti cele mai mari pe care mi le-a facut batranul Paisie a fost si calauzirea mea pe cararile tainice ale rugaciunii. Acest efort de initiere a inceput o data cu prima noastra intalnire, si a continuat pana la adormirea parintelui, survenita doisprezece ani mai tarziu.

Rugaciunea pe care o savarsea si asupra careia insista totdeauna batranul consta in repetarea cuvintelor "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma" sau "Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu, mantuieste-ma".

In rugaciune se intrepatrund doua entitati personale. Omul, pe de o parte, si Dumnezeu, pe de alta. Este o relatie intre persoane distincte care inainteaza spre o intalnire reciproca. Drept urmare, sporirea in rugaciune, inaintarea pe calea acestei comuniuni, depinde atat de libera vointa a omului, cat si de cea a lui Dumnezeu. In ambele cazuri este vorba de persoane inzestrate cu libertate absoluta si inviolabila. Ceea ce aduce omul este buna sa intentie, apoi ostenele, dorinta de a se apropia, iar Dumnezeu pune harul Sau. Oricat de mari ar parea luptele ascetice ale omului, in comparatie cu darurile lui Dumnezeu, ele se dovedesc a fi infime si neinsemnate. Omul face un pas, iar Dumnezeu, pentru a micsora distanta dintre ei, face o mie.

Cu toate acestea, neinsemnatul pas pe care il face omul catre Dumnezeu este absolut necesar, pentru ca tocmai prin acest pas el isi arata dispozitia, buna intentie, si prin acest pas ii da "dreptul" lui Dumnezeu sa se apropie fara sa-i incalce libertatea spirituala. Spre deosebire de Diavol, Dumnezeu ii respecta omului la modul cel mai riguros libertatea cu care El insusi l-a inzestrat! Dumnezeu nu-i agreseaza niciodata aceasta libertate, deoarece il iubeste pe om si vointe sa aiba cu el o relatie de iubire, iar iubirea nu se poate intemeia decat pe libertatea deplina a persoanelor. Unde nu exista libertate, acolo este exclusa existenta iubirii. Faptul ca Diavolul se comporta intotdeauna tiranic este consecinta urii sale intrinseci.

Radacinile "pedagogiei" dumnezeiesti pot fi uneori amare, insa roadele sunt nespuse de dulci. La inceput, cand rosteam rugaciunea, traversam adesea stari de oboseala sau plictiseala. Atunci, prin rugaciunile batranului, Dumnezeu imi trimitea anumite mangaieri duhovnicesti. Simteam in timpul rugaciunii invalundu-ma ceva inefabil, ca un fel de boare, iar sufletul mi se schimba pe data. Eram cuprins de o bucurie si o pace negrita, in vreme ce rugaciunea devenea singura dorire si odihna a inimii mele.

Acest lucru se intampla destul de frecvent. Odata, cand s-a manifestat mai intens, am pastrat timp de doua zile o senzatie reala de foame si sete de Dumnezeu! Nu-mi doream nimic altceva decat sa rostesc neincetat rugaciunea, sa ma satur de Dumnezeu. Voiam sa-L mananc pur si simplu! Era o bucurie de nedescris! Cu cat ma rugam mai intens, cu atat se nastea in mine un dor de Dumnezeu mai arzator.

ii impartaseam de fiecare data aceste experiente parintelui Paisie, multumindu-i mereu cu recunostinta, intrucat il stiam in buna parte "responsabil" pentru aceste daruri cu care eram coplesit.

- Ei, ti-a dat Dumnezeu o "ciocolatica" din cofetaria Lui! Exista insa si torturi cu frisca! spunea zambind in asemenea imprejurari.

Radeam, la randul meu, bucuos si uimit in acelasi timp.

Asadar, prin aceste daruri dumnezeiesti, urcusul duhovnicesc devenea lesnicios, iar osteneala devenea

bucurie. Prindeam astfel avant si continuam sa practic cu insufletire aceasta binecuvantata lucrare a rugaciunii.

Alteori, cand ma inchinam la icoanele facatoare de minuni din Sfantul Munte, imi simteam inima cuprinsa de un freamat dulce, care imi schimba instantaneu in bine intreaga stare sufleteasca. Lucruri asemanatoare mi se intamplau si in timpul slujbelor de priveghere inchinate sfintilor. La sfarsitul unei astfel de slujbe, batranul mi-a sosit:

- Ei, ti-a facut sfantul o mica tratatie de praznicul sau!

Trebuie spus ca in prima etapa a intoarcerii mele pe calea vietuirii crestine, pe cand eram inca tanar si nu intelegeam prea multe lucruri, aveam o anumita doza de indrazneala deplasata, in virtutea careia mergeam foarte des la parintele Paisie cu cererea expresa de a-mi face diverse daruri duhovnicesti. Batranul se grabea totdeauna sa ma rasfete cu supramasura, impartindu-mi generos din harul sau. Astfel, spre exemplu, mi se deschidea mintea spre a intelege Evanghelia in sensurile ei cele mai adanci si mai subtile; sau traiam felurite experiente duhovnicesti de mare intensitate, a caror descriere amanuntita ar fi incaput intre filele multor tratate de teologie.

Fiecare dar al batranului era diferit. O data cu trecerea timpului, nu mi-am mai ingaduit sa-i cer explicit asemenea daruri. Preferam deja sa las astfel de hotarari la deplina latitudine a batranului. imi amintesc ca, intr-un moment mai delicat al vietii mele, m-a luat de mana si m-a intrebat razand, in curtea din spatele casei, ziua in amiaza mare:

- Nu vrei un dar?

Mi-am plecat capul rusinat.

- Nu stiu, parinte, aceste lucruri le cunoasteti sfintia voastra mai bine.

Ma privea zambind cu multa bucurie si iubire, cand am simtit deodata adevarate vapai de foc arzandu-mi inima si incalzind-o pe de-a-ntregul. Sfintii Parinti vorbesc despre felurite lucrari ale harului dumnezeiesc, care este "arzator" pentru incepatori, "luminator" pentru cei de mijloc, si "indumnezeitor" pentru cei desavarsiti. Acelasi lucru este infatisat si in Evanghelie. Dupa inviere, in drumul Sau catre Emaus, Hristos a calatorit impreuna cu doi dintre ucenicii Sai, *si incepand de la Moise si de la toti prorocii, le-a talcuit lor din toate Scripturile cele despre El*. Apoi, cand a disparut de la ochii lor, *au zis unul catre altul: oare nu ardea in noi inima noastra, cand ne vorbea pe cale si ne talcuia Scripturile?* (Luca 24, 27 si 32).

Existau si situatii cand in timpul rugaciunii simteam ca se petrec lucruri neobisnuite. Spre exemplu, rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma" incepea sa se depene "singura" in inima mea, fara ca eu sa fac vreun efort cat de mic. In legatura cu acest lucru, batranul spunea: "Inima a luat-o inainte. Acestea sunt daruri ale harului lui Dumnezeu, si in astfel de clipe trebuie sa ascultam linistit rugaciunea care se lucreaza singura inlauntrul nostru".

Desigur, de-a lungul atator ani s-au intamplat nenumarate alte evenimente duhovnicesti iesite din comun, carora le-am pierdut sirul si numarul. Voi relata in continuare doar cateva in plus, pe care le gasesc demne de remarcat.

La capatul unei perioade de oarecare sporire in rugaciunea "Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ma", brusc mi s-a intamplat ceva ciudat: nu mai puteam rosti absolut deloc aceste cuvinte. Mintea mi se blocase complet! Pe de alta parte, incercand sa fac in schimb rugaciunea "Preasfanta Nascatoare de

Dumnezeu, mantuieste-ma", am constatat ca aceasta curgea extrem de usor, aproape de la sine!

Intamplarea m-a problematizat profund, si mi-am amintit ca, pe vremea cand ma aflam in ashramul lui Satyananda din Mongyr, intr-un anumit moment de spaima in fata perfidelor atacuri spirituale pe care le primeam din partea yoghinilor, ii facusem o fagaduinta solemna Preasfintei Fecioare: "Maica Domnului, ajuta-ma sa scap de aici, si iti voi darui intreaga mea minte. Este a ta, iti apartine". O rugasem atunci sa-mi pazeasca totdeauna trupul si mintea de intruziunile magilor si vrajitorilor.

Am simtit asadar ca acel blocaj se datora Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, care imi amintea astfel de datoria implinirii fagaduintei. I-am povestit totul parintelui Paisie, care mi-a spus:

-Nu te nelinisti, este acelasi lucru... Sa spui de acum "Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu, mantuieste-ma". Este acelasi lucru...

Se intelege ca i-am urmat sfatul cu insufletire.

N-a trecut mult timp si Maica Domnului mi-a facut un foarte mare dar. intr-o noapte, in vreme ce spuneam rugaciunea stand in picioare sub un maslin, mintea mi-a fost rapita pe neasteptate si am inceput sa vad niste imagini intr-o culoare plumburie, asemanatoare unor fotografii alb-negru. Era ca si cand m-as fi aflat sus, in cerul spiritual. Cu mult deasupra mea am vazut o lumina uriasa, nespus de dulce si desfatatoare, care ascundea "inauntrul" sau o alta lumina, mai intensa in toate caracteristicile ei, care era insusi izvorul intregii lumini. La o oarecare distanta, se aflau in jur mici luminite asemanatoare unor scantei.

S-a nascut in mine simultan siguranta ca era Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu si ca din ea se revarsa lumina Sfintei Treimi. Toata lumina Sfintei Treimi trecea prin Preacurata Fecioara si se raspandea apoi catre restul creatiei. Maica Domnului poseda asadar plinatatea harului lui Dumnezeu. Era mai presus decat orice alta faptura. Chiar si arhanghelii, impreuna cu sfintii ingeri, erau inaintea ei ca niste mici scantei, asa cum este lumina unei lumanari in fata soarelui amiezii din timpul verii. Intre Preasfanta Fecioara si orice alta faptura exista o distanta duhovniceasca de proportiile unui abis. O astfel de persoana nu mai existase si nici nu va mai exista pana la sfarsitul veacurilor. Atunci am inteles de ce Sfantul Andrei Criteanul a numit-o "Dumnezeu dupa Dumnezeu", avand in ea toate darurile Treimii...

Vedenia nu cred ca a durat mult timp. Aceste evenimente sunt de fapt "atemporale", in sensul ca pe durata lor esti cufundat in vesnicie. Cand am reinceput sa iau act in mod constient de realitatea inconjuratoare, ma aflam in picioare sub maslin si era inca noapte.

Am mers si i-am povestit batranului toate cele intamplate. S-a bucurat si s-a aratat pe deplin satisfacut de interpretarea mea. Am discutat despre tot ceea ce intelesesem in legatura cu persoana sfanta a Nascatoarei de Dumnezeu, si mi le-a confirmat in intregime. Batranul o vazuse de foarte multe ori pe Preacurata fata catre fata, si vorbise cu ea. Atunci mi-a relatat urmatoarea intamplare:

"Pe cand eram in Sinai, la Sfanta Epistimi (o sihastrie aflata sus in munte, la o ora de manastire, unde batranul a vietuit aproximativ trei ani intr-o peatera), am vrut la un moment dat sa ma intorc in Grecia, insa nu puteam rezolva problema documentelor, fapt pentru care m-am necajit mult.

- Maica Domnului, atatia oameni am ajutat in viata, iar acum nu se gaseste nimeni sa ma ajute?

indata ce am rostit acestea, a aparut in fata mea Preasfanta Fecioara.

- Nu te necaji, am sa te ajut eu, mi-a spus.

Mi-a luat documentele din mana si le-a ascuns la pieptul ei.

- Si ati plecat, parinte?

- Ei, in cateva zile am obtinut absolut toate aprobarile si m-am intors in Grecia.

- Cum era, parinte, Preacurata?

- Luminoasa si imbracata in aur".

Batranul avea sa-mi destainuie de-a lungul timpului multe amanunte despre asemenea intalniri minunate de care fusese invrednicit.

Stiu bine din experienta mea, dar si din discutiile purtate cu monahi foarte sporiti duhovniceste, ca rugaciunea este darul lui Dumnezeu. Ea nu se dobandeste ca urmare a efortului omenesc, care ramane totusi neaparat necesar. Insa fara Mine nu puteti face nimic, ne avertizeaza Hristos (Ioan 15, 5). Altundeva, Scriptura accentueaza faptul ca toata darea cea buna si tot darul desavarsit de sus este, pogorandu-se de la Parintele luminilor (Iac. 1, 17). Precum Dumnezeu ne-a daruit existenta, tot asa, prin rugaciune, ne daruieste treptat unirea cu El si cunoasterea Lui, iar in cele din urma viata vesnica.

Yoghinii, in stradania de a ajusta totul dupa propriile masuri, procedeaza asemeni lui Procust atunci cand sustin ca rugaciunea crestina ar fi de aceeaasi factura cu mantrele lor. Fara indoiala ca se pot stabili anumite asemanari, insa deosebirile sunt fundamentale. Logica yoghinilor este aceea a unui silogism nevalid de tipul:

1. Gaina are doua picioare.

2. Omul are doua picioare.

3. Deci, omul si gaina sunt acelasi lucru!

Este momentul potrivit pentru a semna cateva distinctii esentiale.

Ortodoxia invata ca numele "Domnul" este folosit in Vechiul Testament in legatura cu Persoana a Doua a Sfintei Treimi, Iisus Hristos. Locurile din referatul biblic vetero-testamentar in care apare acest nume sunt foarte frecvente (mai cu seama in formule de tipul: Aceasta zice Domnul..., Eu sunt Domnul Dumnezeul tau..., etc).

Numindu-L "Domnul" pe Iisus Hristos, marturisim ca Persoana Care le-a vorbit in Vechiul Testament patriarhilor Avraam, Isaac si Iacov, Care i-a condus pe evrei prin pustie, Care a dat legea lui Moise, Care le-a grai prorocilor, nu este alta decat Dumnezeu Cuvantul (Logosul), Cel Care intr-un moment precis al istoriei a luat trup si S-a unit cu firea omeneasca, anume Iisus Hristos.

Nimeni nu poate sa zica: Domn este Iisus - decat in Duhul Sfânt, spune Apostolul Pavel (I Cor. 12, 3). Cu alte cuvinte, faptul ca spunem "Doamne Iisuse Hristoase", si o credem, dovedeste ca ne aflam deja sub influenta Duhului Sfânt, in vreme ce acela care nu recunoaste ca Dumnezeu S-a intrupat, ca a devenit om cu adevarat, ca Hristos era si om adevarat si Dumnezeu adevarat, adica Dumnezeu-om, acela nu are vreo partasie cu Duhul Sfânt. Orice duh care nu marturiseste pe Iisus Hristos venit in trup nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist (I Ioan 4, 3). Prin cuvintele rugaciunii, recunoastem asadar ca exista un Dumnezeu Adevarat, Personal, in afara si dincolo de sinele nostru. Acestui Dumnezeu Personal ii

cerem mila, adresandu-I rugamintea "Miluieste-ma". Batranul imi spunea: "In mila sunt cuprinse toate: si iubirea, si iertarea, si tamaduirea, si pocainta. Toate incap in cuvantul mila". Intr-adevar, mila lui Dumnezeu este cea care le lucreaza pe toate: pocainta, curatirea de patimi, luminarea mintii si, in cele din urma, indumnezeirea. Singurul care ne mantuieste este Hristos - unicul izbavitor al omenirii, si nu tehnicile yoghine sau eforturile noastre mentale. Restaurarea naturii umane pervertite prin pacat sta numai in puterea lui Hristos, tocmai intrucat este Dumnezeu, pe de o parte, si intrucat si-a impropriat natura umana prin intrupare, pe de alta parte. Acesta este si temeiul pentru care El a venit pe pamant: sa ne redeschida calea catre viata vesnica.

In ceea ce-i priveste pe yoghini, ei rostesc o serie de mantre de invocare a lui Shiva, Krishna, Rama, Kali, Vishnu, si a altor zei din panteonul hindus. Insa incepatorilor, care nu sunt inca "pregatiti" pentru a se inchina si a sluji idolilor, le spun ca beneficiile izvorate din repetarea mantrei se datoreaza unor tipuri de "unde" pe care le-ar produce rostirea acelor silabe, unor vibratii mentale care energizeaza anumiti "centri" dinlauntrul omului. Prin urmare, le furnizeaza un soi de explicatie mecanicista, bazata pe un principiu asemanator fenomenului rezonantei din fizica. Asa, de pilda, trece autobuzul prin fata casei, iar undele sonore pe care el le produce fac sa rezoneze si sa vibreze geamurile ferestrelor de la strada. Desigur, insa, ca problema existentei reale a unor astfel de "centri" si "vibratii mentale" ramane strict o chestiune de credinta.

Pe de alta parte, celor care se arata inclinati sa accepte mai usor explicatiile de ordin psihologic, yoghinii le spun ca in acest fel, prin autosugestie, se "auto-programeaza", armonizandu-si psihicul cu anumite modele mentale pozitive.

In sfarsit, celor care s-au lasat deja convinsi ca exista si alti dumnezei in afara de Hristos, le spun ca primesc "binecuvantarea" zeului invocat prin intermediul mantrei.

Toate aceste explicatii se afla la o distanta uriasa de adevarul crestin. Cei care incearca sa ascunda sau sa minimalizeze aceasta distanta o fac pentru a putea recruta prozeliti dintre crestinii serios afectati de ignoranta.

Cine se ascunde asadar in spatele unor nume precum Krishna, Rama, Shiva? Pe cine invitam de fapt sa intre in sufletul nostru? Aceasta este marea miza a problemei.

Toti idolii neamurilor sunt demoni, propovaduieste Dumnezeu prin gura sfantului proroc David (Ps. 95, 5). Asadar, rostirea mantrelor deschide poarta sufletului catre demoni. Pierzand astfel acoperamantul si ocrotirea harului lui Hristos - Cel ce a zis Eu sunt Domnul Dumnezeuul tau, sa nu ai alti dumnezei in afara de Mine (Ies. 20, 3), omul se expune gradat influentei Diavolului, care, afland teren prielnic, incepe sa-i induca diverse tipuri de imagini si fantasme, cu scopul de a-l atrage cat mai adanc in ratacire si a-l distruge deplin.

Un alt element fundamental care ii distinge net pe hindusi de crestinii ortodocsi il constituie perceptia si modul de raportare la practica mantrei, respectiv a rugaciunii.

Imi amintesc o discutie pe care am avut-o in India cu Niranjan, care pe atunci era conducatorul ashramului central din Mongyr, iar astazi este succesorul absolut al gurului Satyananda, adica liderul miscarii pe intreaga planeta, sub noul nume de Niranjananda.

Imi propusese sa incep exersarea unor tehnici "redutabile" de yoga.

- Bine, l-am intrebat, dar cu patimile omului - iubirea de stapanire, iubirea de argint, slava desarta, egoismul - ce se intampla? De ele nu ne preocupam?

- Dispar exersand tehnicile.
- Cum, dispar asa, singure? m-am mirat.
- Da, dispar automat pe masura ce exersezi.

Am fost mai mult decat intrigat. Cum este posibil ca niste exercitii corporale sa determine pur si simplu disparitia unor stari sufletesti pe care cineva si le-a asumat in viata sa printr-o suita de alegeri constiente? Totusi, hindusii insista obsesiv asupra "metodei" sau "tehnicii". Daca cineva cunoaste si aplica asa-numitele "tehnici ascunse", i se garanteaza automat obtinerea rezultatelor. S-ar zice ca individul este un mecanism care progreseaza printr-o simpla apasare de buton. Aceasta perceptie mecanicista il subvalorizeaza radical pe om, depozandandu-l de cel mai pretios datum al sau: libertatea vointei, caracterul autonom al intentionalitatii sale. Persoana umana nu poate fi reduisa la sfera reflexelor mecanice ale unei masini.

Dimpotriva, ortodoxia recunoaste si respecta la modul absolut libertatea si autodeterminarea omului, ca unul dintre darurile sale dumnezeiesti. De aceea, in ortodoxie, omul este ajutat sa se cunoasca si sa se desavarseasca pe sine ca fiinta libera. Tocmai intrucat exista libertatea vointei, reactiile individului sunt imprevizibile si nu se supun unor seturi de legi. Este si motivul pentru care ortodoxia se arata prea putin preocupata de rețetele tehnice. Mesajul ei se adreseaza prin excelenta inimii omului, structurii lui celei mai intime, si se vrea primit in deplina cunostinta si libertate. Progresul spiritual autentic se intemeiaza in chip necesar pe o cunoastere mai adanca a lui Dumnezeu si a sinelui, in deplina libertate, fara nici un fel de constrangeri sufletesti, inselaciuni si siluiri. Acestea nu au nimic in comun cu nobletea lui Hristos, Care chema doar pe Cel ce voieste sa vina dupa Mine...

Tehnicile si metodele sunt apanajul robotilor, nu al persoanelor libere. Sporirea duhovniceasca este rezultatul unor optiuni intime, libere si constiente, de ordin etic si valoric. Este rezultatul atitudinii pe care omul se hotaraste sa o adopte fata de sine, fata de semenii, fata de Dumnezeu. Este rezultatul bunei utilizari a libertatii morale de care dispune fiecare persoana.

Cum este cu putinta sa devina cineva mai bun din punct de vedere moral executand mecanic niste exercitii fizice sau aplicand niste tehnici de respiratie?!

Parintele Porfirie, vrand sa evidentieze enormitatea unei asemenea concepii, a luat un papagal si l-a invatat sa rosteasca rugaciunea. intr-adevar, pasarea putea fi apoi auzita declamand mecanic: "Doamne, miluieste!".

- Uite, si papagalul poate sa zica rugaciunea! Ce inseamna asta? Ca se roaga? intreba retoric batranul, incercand sa sublinieze ca nu poate exista rugaciune fara participarea constiintei.

Am punctat succint aceste distinctii pentru a inlatura orice echivoc privitor la invatatura Bisericii. Ortodoxia este o traditie vie si perena, al carei adevar va dainui pana la sfarsitul veacurilor, independent de vointa omului, asa cum ne asigura insusi Hristos Dumnezeu: Pe , aceasta piatra voi zidi Biserica Mea si portile iadului nu o vor birui (Matei 16, 18). Biserica viaza vesnic, si are puterea de a da viata oricui se apropie de ea cu inima sincera. Daca cineva doreste cu adevarat, Biserica ii ofera toate mijloacele pentru a se sfinti.

DUMNEZEIASCA IMPARTASANIE

Iata, Eu sunt cu voi in toate zilele, pana la sfarsitul veacului.
(Matei 28, 20)

Parintele Paisie se straduia sa se ascunda pe sine intr-un con de umbra. Nu cauta gloria personala, nici nu aspira sa-si atraga discipoli si ucenici. Pentru cei care se apropiau de el facea tot ce-i statea in puteri ca sa-i calauzeasca spre Hristos. Evita insa alipirea excesiva a ucenicilor de persoana lui, accentuand mereu ca Hristos este Dumnezeu, ca Hristos este Totul, si ca el nu e decat un simplu ucenic al lui Hristos. Staruinta batranului asupra acestui aspect mi-a fost de mare folos la inceput, cand inca ma aflam sub influenta hinduismului. Este de notorietate faptul ca fiecare gura se propovaduiește pe sine ca fiind Dumnezeu, pretinzandu-se incarnarea "Zeului Suprem", sau cel putin a unei alte zeitati din panteonul hindus.

A existat si o perioada in care ma framantam intens, intrebându-ma: "Bine, parintele Paisie este sfânt si le poate face altora daruri duhovnicești, dar orice popa gras de parohie are putere duhovnicească? Este el in stare sa transmita daruri duhovnicești? Ce legatura au astfel de preoti cu Hristos?". Aveam tendinta de a-i privi pe multi dintre preoti cu indoiala si suspiciune.

Asadar, odata, in timpul Sfintei Liturghii, mergand sa ma impartasesc cu Dumnezeiestile Taine, mi s-a intamplat un lucru dincolo de orice asteptare. Indata ce am primit Sfanta impartasanie in gura, L-am simtit pe Hristos Insusi inlauntrul meu. Mi-a cuprins in intregime trupul, sufletul, toata fiinta. S-a unit cu mine mai strans si mai intim decat orice comuniune posibila intre doi oameni. Sangele Lui a devenit una cu sangele meu, iar Trupul Lui una cu trupul meu. Oamenii raman totdeauna despartiti cel putin la nivel de epiderma; pana si mamele insarcinate au trup distinct de cel al embrionului. Insa Hristos S-a unit cu trupul meu in sensul propriu al cuvantului. Pana si mainile, picioarele, ochii, toate membrele mele erau Hristos. Ma umplusem de El pe de-a-ntregul. Pacea Lui se revarsa intru mine. Sufletul meu, profund miscat si fericit de prezenta Lui, tresalta de uimire: cum este cu putinta sa se intample acest lucru? Dupa atatea veacuri! Dupa atatea pacate! Ce fel de bunavointa dumnezeiasca era aceasta? Indraznesc sa afirm ca, pentru scurt timp, devenisem cu adevarat teofor. Il purtam inlauntrul meu pe Hristos, pe Dumnezeu, Care Se salasluise in mintea mea, in sufletul meu, pana si in trupul meu, in chip real, intens, ca o prezenta extrem de vie.

Cum s-a intamplat aceasta? Numai Dumnezeu stie. Ceea ce am ajuns sa cunosc din proprie experienta este ca lucrul acesta a fost, este, si va fi cu putinta totdeauna, prin harul lui Dumnezeu. A spus-o Hristos in urma cu 2000 de ani: *Cel ce mananca trupul Meu si bea sangele Meu ramane intru Mine si Eu intru el (Ioan 6, 56)*. Si iarasi: *Amin, amin zic voua, daca nu veti manca trupul Fiului Omului si nu veti bea sangele Lui, nu veti avea viata intru voi. Cel ce mananca trupul Meu si bea sangele Meu are viata vesnica si Eu il voi invia in ziua cea de apoi (Ioan 6, 53-54)*.

Acolo tinteste Hristos, in ceea ce ne priveste - la ziua cea de apoi, la viata vesnica. Ne iubeste atat de mult, incat vrea sa traим impreuna cu El vesnic ca dumnezei dupa har. Ne numeste prietenii Sai, fratii Sai, si ni Se ofera pe Sine in dar la fiecare Dumnezeiasca Liturghie.

Acest eveniment duhovnicesc m-a facut sa constientizez adanc ceea ce ne invata de secole Biserica Ortodoxa.

Prin invierea Sa, Hristos a redeschis pentru totdeauna calea indumnezeirii tuturor generatiilor care au fost, care sunt astazi si care vor fi in viitor pana la sfarsitul lumii. Biserica, pe care a intemeiat-o Hristos in ziua Cincizecimii si care ramane vie pana la sfarsitul veacurilor, pastreaza deschis acest drum catre viata vesnica. Hristos este capul Bisericii, izvorul vietii Bisericii, centrul slujirii si al Tainelor Bisericii.

Hristos a lasat in urma Sa oameni sfintiti - pe apostoli, care au constituit Biserica in ziua Cincizecimii prin pogorarea Duhului Sfânt.

Slujitori ai Tainelor Domnului Iisus Hristos sunt oamenii care au primit o consacrare speciala pentru aceasta, prin hirotonie. Acestia sunt preotii Bisericii. Harul preotiei se transmite prin hirotonie din generatie in generatie, neintrerupt, de la sfintii apostoli pana astazi.

Un preot poate sluji Tainele Bisericii fara sa fie si sfant. Insa cineva care nu a primit consacrarea preotiei nu poate savarsi aceste slujbe, chiar si sfant de ar fi. Parintele Paisie, spre exemplu, nu putea savarsi Tainele lui Hristos, desi ii statea in putere sa faca mii de minuni. Isi pleca si el sfantul sau cap sub epitrahilul duhovnicului in Taina Spovedaniei, si il astepta apoi cu dor pe preotul care urma sa savarseasca Dumnezeiasca Liturghie, pentru a-l impartasi.

Batranul avea permanenta nevoie sa se adape cu har dumnezeiesc din Tainele Bisericii, pentru a putea inainta in viata duhovniceasca si a se impartasi de darurile si binecuvantarile lui Dumnezeu. Era unul dintre fiii cei mai ascultatori ai Bisericii, fapt pentru care Hristos Si-a vadit in el lucrarea si puterea, inzestrandu-l cu virtutile sfinteniei.

Minunat este Dumnezeu intru sfintii Sai (Ps. 67, 36).

TAINILE CRESTINE SI LUCRARILE MAGICE

Ca unul care le-am experimentat din plin pe amandoua de-a lungul vietii, pot aduce propria marturie ca intre Tainele lui Hristos, pe de o parte, si lucrarile magice, pe de alta, nu exista nici cea mai infima legatura. Cele dintai se savarsesc prin puterea lui Hristos, cele din urma sunt fie lucrari de sorginte intru totul satanica, fie rezultatele unui amestec de inselaciune si lucrare demonica. Cele dintai se savarsesc numai prin participare constienta si libera, cele din urma se realizeaza fie prin inselarea, fie prin constrangerea persoanei.

Pentru ca Hristos sa lucreze prin Tainele Sale dumnezeiesti, omul trebuie sa doreasca acest lucru si sa se pregateasca duhovniceste cu atentie si sarguinta; altfel spus, sa ia parte activ si constient. Dimpotriva, in practicile magice este inselata si incalcata vointa libera a persoanei. Vrajitorii fie isi amagesc victimele incercand sa le prezinte negrul ca alb si raul ca bine, fie recurg, prin conlucrarea demonilor, la constrangere sufleteasca, psihologica, si uneori chiar fizica, pentru a le determina sa participe la slujbe magice. Exista un numar restrans de oameni care s-au pervertit intr-atat incat sa se faca de buna voie, in cunostinta de cauza, slujitori ai demonilor.

in lucrarile magice pe care le savarsesc diversi initiati hindusi se intampla frecvent ca victimele sa li se supuna chiar si fara sa vrea. Demonii lucreaza asupra lor automat, cu multa putere, intrucat acesti oameni au dat Diavolului drepturi asupra propriilor suflete prin viata lor plina de pacate si vicii, pe care de cele mai multe ori nici macar nu le-au constientizat ca atare.

Tainele Bisericii presupun, din contra, participarea libera, constienta si responsabila a omului. Cei care se apropie de aceste Taine in virtutea obisnuintei sau a hazardului, fara o constientizare profunda, fara o implicare personala prin asceza, rugaciune si pocainta, aceia nu inteleg nimic din lucrarea mantuitoare a lui Hristos si nu pot primi nici un folos duhovnicesc real. Imi amintesc ca-l vizitase candva pe parintele Paisie un mirean care se trufea prosteste pentru faptul ca se impartasea foarte des, de doua-trei ori pe saptamana, socotind ca prin aceasta se sfintise automat. Cazuse astfel in ratacire din pricina imensului sau orgoliu. Batranul i-a spus: "Fii atent aici! N-are atata importanta cat de des se impartaseste cineva, ci mai cu seama felul in care se pregateste pe sine pentru aceasta, si cat de mult Il pastreaza inlauntrul sau pe Hristos dupa aceea. Daca ar fi fost sa se sfinteasca omul asa, pur si simplu, atunci toti preotii care se impartasesc in cursul saptamanii si in fiecare duminica ar fi deja sfinti!".

Unirea omului cu Dumnezeu se face numai in conditiile in care omul insusi isi manifesta dorinta si consimtamantul sau, depunand efortul pocaintei pe masura constiinciozitatii sale. Atunci Dumnezeu Se va apropia de cel ce se pocaieste sincer, revelandu-i-Se in modul si gradul cel mai propice sporirii lui duhovnicesti la momentul respectiv.

EFECTE SOCIALE ALE INVATATURII DE CREDINTA IN HINDUISM SI CRESTINISM

Printre practicantii yoga si admiratorii conceptiilor orientale exista o tendinta larg raspandita de a crea in jurul a tot ceea ce este legat de India (religie, cultura, civilizatie - mergand pana la vestimentatie sau gastronomie) un fascinant mit. E consecinta fireasca a lipsei oricarui contact cu realitatea Indiei, fapt ce explica in buna masura neputinta de a percepe si evalua situatia de acolo.

Foarte multi "maestri spirituali" hindusi au dbiceiul de a organiza pe teritoriul Indiei mici calatorii destinate discipolilor lor europeni. Extrem de costisitoare financiar in raport cu nivelul de trai al tarii, aceste calatorii vizeaza o gama restransa de obiective atent selectate (rezumandu-se adesea la vizitarea ashramului central al miscarii), cu scopul de a induce artificial o imagine cat mai cosmetizata si mai lesne "vandabila" despre realitatile indiene. Practic, se procedeaza in conformitate cu toate legile marketingului si reclamei.

Au ajuns de notorietate cazuri precum cel al gurului Maharishi Mahesh Yogi, care nu s-a sfiit sa lanseze oficial guvernelor lumii occidentale propuneri de rezolvare a marilor probleme sociale, pretinzand ca, in nemarginita lui intelepciune, a faurit planul care va institui raiul pe pamant.

Este de mirare insa ca toti acesti "mari luminati", "intelepti", "zei" si "semizei" n-au reusit sa rezolve nici macar una din aceste probleme in propria lor tara. India zace si astazi intr-o inimaginabila saracie, foamete si mizerie. in orase, mii de familii au drept casa trotuarul. Acolo gatesc, acolo mananca, acolo isi fac nevoile, acolo dorm - pe panza de sac. Noaptea trotuarele sunt atat de ticsite de trupuri omenesti, incat circulatia pietonilor nu se poate face decat pe carosabil!

Se intampla adesea ca parintii sa-si mutilizeze propriii copii, smulgandu-le din incheieturi mainile si picioarele, pentru a provoca astfel compasiunea trecatorilor si a reusi sa traiasca din cersit intreaga viata.

Organizatiile internationale au depistat si inregistrat pana in clipa de fata 44 de milioane de copii sub 14 ani care lucreaza la cuptoare pentru fabricarea caramizilor, la constructii, in mine, sau sunt angrenati in alte activitati cu grad mare de risc si de dificultate. Dintre ei, 10 milioane au fost cedati ca sclavi pe viata de catre familiile lor, pentru achitarea unor datorii catre persoane fizice.

Uniunea Internationala de Combatere a Sclaviei a detectat in India 16 piete de sclave ale sexului, adica veritabile targuri ambulante de carne vie, unde se aduna "proprietarii" si isi aleg fetele destinate prostitutiei. Iata un singur caz, relatat chiar de catre investigatorii internationali:

"Sonali este in varsta de* 8 ani. Fata ii este machiata si buzele pline de ruj. Cercei lungi ii atarna in urechi. Sta linistita in salonul unei case de toleranta din Bombay. Clientului i se solicita 40 de dolari, intrucat marfa este tanara si proaspata. Sonali nu se afla aici din voia sau alegerea ei, astfel incat ii accepta pe toti clientii impusi de matroana. Tatal ei a vandut-o unui intermediar pentru 400 de dolari, si acum ea isi ofera trupul pentru a obtine banii cu care sa-si rascumpere libertatea. Conform statisticilor, Sonali va muri peste doar cativa ani, in urma unei boli sau traume fizice".

Catastrofa poporului indian intrece orice imaginatie. Oamenii traiesc ca animalele si mor ca animalele, iar trupurile lor sunt aruncate in Gange. Am vazut pe Gange nenumarate cadavre umane plutind in tovarasia lesurilor de animale, fapt care nu impresiona catusi de putin pe cineva. In India, viata unui om nu valoreaza aproape nimic. De altfel, exista atat de multi saraci, incat rata uriasa a mortalitatii este privita ca o chestiune aproape convenabila.

Dezastrul social pe care il traieste India nu este nici rodul hazardului, nici al vointei lui Dumnezeu, asa cum invata brahmanii. Este rezultatul asumarii si punerii in practica a preceptelor religiei hinduse, care instituie cel mai pervers, abuziv, despotic si inuman apartheid: sistemul castelor, ramas in vigoare de mai bine de 2000 de ani. Apare cu atat mai bizar paradoxul de a intalni tineri occidentali animati de conceptii politice si sociale ultraliberale - hipioti, anarhisti, feministe - sustinand si chiar adoptand hinduismul! Este evident ca oamenii n-au perceput nici macar consecintele de ordin social ale hinduismului.

Asadar, se presupune ca undeva intre anii 200 i.H. si 200 d.H., sistemul castelor ar fi fost elaborat si expus intr-un codice special de catre Manu, un personaj mitic. Desi Veda este socotita izvorul legii (dharma), in realitate legile lui Manu sunt cele care statueaza organizarea vietii indiene pana in zilele noastre. Exista acolo un intreg sistem juridic, reunind norme de drept penal, drept familial, drept al obligatiilor, drept real si reguli procedurale.

Indienii se impart in patru caste de baza. Cea dintai este a Brahmanilor (preotilor). Cea de-a doua este a razboinicilor (Ksatriya), a nobililor si a stapanilor. Cea de-a treia este a oamenilor liberi (Vaisya), a comerciantilor si a feluritelor categorii profesionale. Cea de-a patra este a servitorilor (Sudra). Oamenii care nu apartineau nici uneia din aceste caste erau considerati paria, si condamnati sa traiasca la marginea satelor; li se interzicea sa posede orice altceva in afara vaselor casnice, a cainilor si a magarilor; le era interzis inclusiv spalatul la cismeaua comuna a satului.

Membrii celei de-a patra caste aveau un statut aproape similar cu cel de paria. Menirea lor era sa-i slujeasca pe membrii castelor superioare. Accesul la cultura le era restrictionat intr-o asemenea masura incat nu aveau dreptul nici macar sa asculte citindu-se din carti. Daca dorea neaparat, un brahman putea sa ia o fata din aceasta casta doar ca pe a patra sotie. In consecinta, s-a ajuns cu timpul la subdivizari ale castelor, care cunosc astazi pana la 3000 de ramificatii.

Din casta a treia fac parte, spre exemplu, agricultorii, siderurgistii, dulgherii, frizerii, artistii. Au cu totii obligatia unui comportament condescendent si obedient fata de membrii castelor superioare, si li se interzice cu strictete orice tentativa de parvenire sociala.

A doua casta, a razboinicilor si a nobililor, este insarcinata cu atributii legate de organizarea razboaielor, asigurarea protectiei tarii si a sistemului politic, colectarea birurilor si impozitelor s.a.m.d.

In fine, brahmanii sunt cei care invata poporul, conduc slujbele religioase, aduc jertfe zeilor si primesc darurile pentru templu. Ei se bucura de intaietate chiar si in fata regelui si a urmasilor acestuia. Un brahman, fie el si copil, este considerat superior unui razboinic sau nobil. Daca savarseste o crima, el nu este condamnat la moarte, ci la exil. Cel mai mare pacat este socotit uciderea unui brahman. Acest pacat nu poate fi rascumparat decat prin moartea ucigasului. Totusi, autorul crimei va avea de indurat si o pedeapsa spirituala, reincarnandu-se intr-un animal. Daca o persoana moare neavand urmasi, toate bunurile sale trec automat in proprietatea brahmanilor. De asemenea, daca un brahman descopera o comoara, aceasta devine proprietatea lui. Daca regele gaseste o comoara, o parte din ea le este transferata obligatoriu brahmanilor.

In general, institutia castelor impusa de brahmani se fundamenteaza pe trei interdictii de baza:

- 1) Este interzisă căsătoria cu o persoană aparținând altei caste.
- 2) Este interzis orice fel de contact cu persoane aparținând unei caste inferioare. Încălcarea acestei interdicții atrage dezonoarea și oprobriul public.
- 3) Orice strădanie a vreunei persoane de a accede într-o altă castă este socotită nu numai zadarnică, ci și condamnată, atrăgând pedepse atât în viața aceasta, cât și după moarte.

Toată această structură socială opresivă, care a produs atâta suferință de-a lungul istoriei Indiei, a fost plasmuită de către brahmani pe suportul metafizic al religiei hinduse, sub inspirația textelor "sfinte" ale Vedelor. Prin urmare, sistemul castelor nu este considerat a fi reflexul natural al unui fenomen social, nici al unui biologic (de tipul superiorității rasiale). El ține pur și simplu de o ordine transcendentă, izvorând din chiar teoria hindusă asupra lumii. Fundamentul său îl constituie legea metafizică a dharmei, din care decurge nevoia persoanei de a se conforma cu strictete ritmului, ordinii și ierarhiei întregului, ceea ce presupune inclusiv asumarea resemnată a predeterminărilor sociale.

Este modul prin care însuși Dumnezeu a creat lumea. Opoziția față de acest sistem este echivalentă cu împotrivirea față de Dumnezeu, adică păcatul cel mai grav, aducător de osândă veșnică. Avem de-a face cu o mostră elocventă de terorism spiritual în toată marea lui!

Adeptilor, propovăduitorilor și admiratorilor occidentali ai hinduismului le-ar fi util să constientizeze faptul că în sistemul hindus de organizare al întregii societăți, care este unul profund religios, ei nu se vor putea integra niciodată castelor superioare. Acesta este un drept exclusiv ereditar. Mai mult decât atât, statutul lor este unul inferior și față de paria, dacă se aplică riguros vechea tradiție hindusă. Acestea sunt prescripțiile textelor "sfinte", "insuflate de Dumnezeu".

Iată cum a fost posibilă în India stagnarea oricărei evoluții sociale și anihilarea puterilor creatoare ale indivizilor, silit să trăiască sub semnul complexelor și frustrărilor. S-a instituit inevitabil în rândul populației o atmosferă generală de pasivitate și fatalism, pe fondul careia mizeria și pauperitatea societății indiene au ajuns să înregistreze cote înimaginabile.

Devine cu atât mai legitimă întrebarea: dacă "supraoameni" și "zei incarnati", precum gura Maharishi, clamează emfatic (inclusiv în fața guvernelor lumii) că posedă rețeta magică a rezolvării tuturor problemelor sociale, politice, economice, administrative, etc, atunci cum se explică faptul că patria lor se afla într-un asemenea colaps? Nu cumva această propagandă mediatică tînteste în realitate naivitatea acelorși adepți occidentali care întretin prin cotizațiile lor viața de super-lux a "marilor inițiați"? De altfel, Maharishi a sfârșit prin a se stabili în America, unde huzurul în care trăia - de pe urma vânzărilor de mante - a făcut istorie pe toate meridianele.

Nu mai puțin celebru este și cazul lui Rajneesh, "mentorul universal" care, plecând din India sărac lipit de pământ, a ajuns să posede - grație eforturilor de "iluminare" a Americii și Europei - mulți nesfârșiți de Rolls-Royce-uri, avioane personale și vile în toate țările bogate ale lumii. Știa să-și atragă prozeliti de genul unei renumite cântărețe greco-aită care i-a cedat nu numai drepturile financiare de pe discurile sale și întreaga sa avere, ci până și pensia lunară pe care i-o furniza Broadway-ul din New York. După un rastimp oarecare, gura a îndepărtat-o subit din cerul ucenicilor săi, iar ea a supraviețuit în Atena la limita subzistenței, trăind din ajutoarele economice ale prietenilor, profund nefericită și grav traumatizată psihic.

Datorită presei și a multor mărturii individuale, este cunoscută astăzi în detaliu "activitatea spirituală" prestată de marele gura în ashramurile sale: le administra discipolilor narcotice, hasis, L.S.D., cocaina, iar apoi îi mână către orgii sexuale în grup. El însuși dispunea sexual de orice femeie și orice bărbat își dorea.

Delicately iubirii, cunoasterea reciproca, respectul persoanei erau coborate programatic la nivelul animalitatii si al obscenitatii. Cei care si-au vazut fiintele iubite distruse fizic si suferinta au depus impotriva lui nenumarate plangeri. Insa, in cele din urma, Administratia Financiara a fost cea care l-a silit sa-si abandoneze "proiectele spirituale" si sa-si petreaca ultimii ani ai vietii ascunzandu-se de justitie, intrucat fusese condamnat pentru sustragere de la plata impozitelor. Marele guru prospera furand nu doar din buzunarele adeptilor, ci si ale statului.

In mijlocul acelor evenimente, a fost intrebata un alt guru, mai "serios", anume Satyananda, ce parere are despre Rajneesh. Raspunsul sau nu necesita comentarii: "A, noi in India ii respectam si ii cinstim foarte mult pe gurusi!". De asemenea, intr-un interviu din 17 mai 1984, acelasi Satyananda a declarat: "Aceste doua personalitati, Rajneesh si Maharishi, au intreprins o lucrare istorica pentru binele omenirii. Aceasta este parerea mea". Asadar, cei doi erau nu doar elogiati pentru practicile lor abominabile, ci si confirmati ca "gurusi", adica oameni luminati, sfinti, calauzitori spirituali ai omenirii catre unirea cu Dumnezeu.

Pozitia lui Satyananda nu este intamplatoare si nu reprezinta o parere personala. Exista in India o astfel de traditie, care se transmite de secole din generatie in generatie, cunoscuta sub numele de "tantrismul mainii stangi" (Vama Marga), a carei practica este centrata in jurul sexualitatii si consta in organizarea de orgii in grup ce urmaresc nimicirea eului. Insi Satyananda, in convorbiri avute cu discipoli europeni, a confirmat ca si miscarea sa este fidela aceleiasi traditii, pe care o descopera insa numai celor "initiati".

Indienii sunt departe insa de a constitui o exceptie printre popoarele omenirii. Si alte neamuri din Antichitate (grecii, egiptenii, asirienii), ba chiar din perioada medievala, se dedau la slujiri orgiastice aduse unor zeitati (Afrodita, Astarta, Kiveli). De pilda, cultul Afroditei era de tip orgiastic, principalul act de venerare a ei fiind prostitutia organizata in locurile "sfinte". Adoratorii aduceau in temple cate o moneda ca plata pentru preoteasa-prostituata, asa cum relateaza Eusebiu al Cezareei si Clement Alexandrinul. In acelasi mod era adorat Dionysos, zeul betiei, al vinului si al homosexualitatii pasive. Este ceea ce se intampla inca in India, o tara ramasa idolatra pana astazi, oricat ar parea de neobisnuit pentru europeanul contemporan tributar unei traditii crestine bimilenare. Iata insa ca, prin contributia "marilor initiati" hindusi, asistam actualmente la fenomenul resurectiei idolatriei in spatiul european.

Pentru a evidentia ecourile sociale ale diferentelor fundamentale de viziune asupra lumii in crestianism si hinduism, merita sa examinam modul in care gandirea crestina a remodelat radical in istoria civilizatiei pozitia generala fata de: 1) sclavie; 2) statutul femeii; 3) sistemul impartirii bunurilor materiale si culturale intre membrii societatii, adica institutia proprietatii.

1) Sclavia era raspandita in toata lumea antica. Nu exista imperiu, stat, oras, familie bogata care sa nu dispuna de sclavi. Conform dreptului roman, sclavii erau tratati ca simple obiecte. Proprietarul ii putea vinde, silui, maltrata sau uide, fara sa dea socoteala nimanui. Nobilele romane purtau asupra lor un stilet cu care obisnuiau sa-si pedepseasca sclavele, crestandu-le membrele sau chiar omorandu-le, in functie de gravitatea abaterii.

Polarizarea societatii in sclavi si stapani s-a datorat unei profunde pervertiri a mintii si a sufletului omenesc. "Mintea despartita de Dumnezeu devine fie demonica, fie animalica", spune Sfantul Antonie cel Mare, parintele monahismului crestian.

Si, precum n-au incercat sa aiba pe Dumnezeu in cunostinta, asa si Dumnezeu i-a lasat la mintea lor fara judecata, sa faca ce nu se cuvine. Plini fiind de toata nedreptatea, de desfranare, de viclenie, de lacomie, de rautate; plini de pizma, de ucidere, de cearta, de inselaciune, de purtari rele..., spune Apostolul Pavel (Rom. 1,28-29).

Fireste, aceasta stare de fapt a creat si intense impotriviri. De multe ori in decursul veacurilor sclavii s-au

rasculat, generand chiar razboaie indelungate. Varsarile de sange nu aduceau insa niciodata schimbări notabile, caci fortele militare de stat erau intotdeauna mai bine organizate si mai experimentate in lupta decat grupurile de sclavi.

Crestinismul a lovit sclavagismul in radacina lui, in sufletul omului. Fara razboaie si sange. Vindecand inimile oamenilor de patimile mandriei si lacomiei, a reusit la inceput sa limiteze substantial, iar dupa cateva sute de ani sa eradice total acest fenomen.

Au contat in acest sens invatatura de credinta si exemplul practic. Pe de o parte, Evanghelia propovaduia ca nu mai este nici rob, nici liber...(Gal. 3, 28) si ca Dumnezeu nu cauta la fata omului (Gal. 2, 6), interzicand asadar discriminările comportamentale fata de cei aflati in robie. Pe de alta parte, in timpul Dumnezeiestii Liturghii, care este chintesenta slujirii duhovnicesti a crestinismului, Biserica l-a asezat pe sclav in exact aceeasi cinste cu stapanul sau, punandu-i pe amandoi sa se impartaseasca din acelasi potir.

Oriunde se ridica o biserica crestina, era vestita cu putere egalitatea in cinste a oamenilor. Biserica a luptat cu moduri de gandire, interese si cutume vechi de sute si mii de ani; insa, cu pretul sangelui a milioane de martiri crestini, viata oamenilor avea sa fie efectiv revolutionata.

Iar astazi, brahmanii hindusi depun eforturi asidue pentru conservarea sistemului castelor pe care l-au impus in vechime. Comparatiile intre cele doua tipuri de civilizatie sunt de prisos. Istoria graieste de la sine.

2) In lumea antica dominata de idolatrie si de filosofii omenesti, conditia femeii era una tragica. Pana si in Atena, faimoasa pentru democratie, libertatea si nivelul ei cultural, institutia sclaviei era consacrata ca un dat natural, iar femeia era practic exclusa din toate activitatile sociale. In afara de sclave, existau prostituatele publice si asa-numitele femei obisnuite. Locul celor din urma era numai in casa. Persoana femeii era devalorizata intr-o asemenea masura, incat unii dintre ganditorii cetatii ajunsesera pana la punctul de a se intreba daca femeile au suflet.

Biserica a luat vehement atitudine si in privinta acestei discriminari, opunandu-i iarasi invatatura Scripturii, potrivit careia nu mai este nici parte barbateasca, nici parte femeiasca (Gal. 3, 28), ci inaintea lui Dumnezeu nu exista decat suflete, persoane de aceeasi cinste, inzestrate de catre Creator cu aceeasi putere de a izbandi pe calea spirituala catre sfintenie. De altfel, inca din primii ani ai Bisericii, au existat nenumarate femei care s-au sfintit, au dobandit Duhul Sfânt si harismele Lui, au prorocit si au savarsit minuni. Mai mult decat atat, Biserica o venera pe Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu si Pururea Fecioara Maria ca pe omul care a atins treapta cea mai inalta a sfinteniei, la care nimeni altcineva nu va mai ajunge vreodata.

In alta ordine de idei, hindusii nu le permiteau femeilor nici macar sa asculte invaturile Vedelor! Buddha a fost cel dintai care a incalcat aceasta traditie. Cedand insistentelor unei matusi foarte dragi, el a consimtit sa accepte ca ucenice si femei. Este unul din motivele pentru care a fost prigonit ca eretic de catre brahmani. S-a delimitat de hinduism si in cele din urma a intemeiat o noua religie.

In clipa de fata exista multi gurus care primesc ca discipole femei. Chiar daca putine dintre ele ajung pana la vrednicia de guru, faptul in sine intra in flagranta contradictie cu textele "insuflate de Dumnezeu" ale Vedelor si cu vechea traditie hindusa, astfel incat toti gurusii care fac asemenea concesii sunt consideratieretici de catre hindusii "ortodocsi".

Imaginea pozitiei pe care o adopta traditia indiana fata de femeie poate fi intregita si prin evocarea acelei datini stravechi impuse de codicele lui Manu, anume sati, care statua in mod expres obligatia sacra ca femeile sa fie arse de vii in focul in care era ars trupul sotului lor decedat, impreuna cu celelalte obiecte

personale ale lui. Este inutil sa mai mentionam cate zeci de milioane de femei nefericite au platit printr-o moarte tragica si sinistra enormitatea doctrinare ale reprezentatilor unei preotii odioase. Din pacate, aceste realitati nu constituie de obicei un subiect de reflectie nici macar pentru grupurile de feministe occidentale militante care se lasa seduse de invataturile "exotice" ale Orientului. Iata ce ravagii poate face ignoranta lumii apusene contemporane...

3) Problema spinoasa a proprietatii a fost depasita cu un imens succes de catre primele comunitati crestine prin instituirea bunurilor obtesti. Acest spirit se conserva nealterat pana astazi in manastirile ortodoxe, unde nu exista proprietate personala, ci toate bunurile apartin comunitatii. Nu exista bogati si saraci, nu exista oameni care se imbraca sau mananca mai bine decat ceilalti. Ii opreste de la aceasta insasi iubirea crestina: Sa-l iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti (Matei 22, 39). Omul care nutreste iubire adevarata pentru semen nu poate accepta sa posede ceva in plus fata de fratele sau mai sarac.

Inscriindu-se in sfera relatiilor umane, atat relatiile sociale cat si cele economice se articuleaza potrivit cu vointa libera a omului. Ele nu fac parte din categoria acelor tipuri de relatii impuse, cum ar fi legile naturale (legea gravitatiei, spre exemplu). Ca persoana libera, pot decide oricand sa-mi modific relatia pe care o am cu sclavul meu (de pilda, sa-l eliberez) sau cu functionarul meu.

Cand omul nu duce o viata conforma cu voia lui Dumnezeu, cand traieste adica impotriva firii sale, in chip pacatos, atunci el se transforma sufleteste. Iubirea sa catre aproapele se raceste, preschimbandu-se treptat in dezinteres, eventual chiar in ura. Omul sfarseste prin a se iubi numai pe sine. Singura sa preocupare devine modul in care poate ajunge sa traiasca mai bine, fie chiar si in detrimentul celorlalti: cum sa manance bine, cum sa se imbrace bine, cum sa doarma bine, cum sa-si petreaca timpul cat mai lejer si agreabil. Nu concepe sa fie lipsit de nimic, nu accepta sa imparta nimic, nu cunoaste satiu in dorinta de a-si procura noi bunuri, chiar si atunci cand cantitatea acestora depaseste cu mult posibilitatile sale de a le consuma.

O data cuprins de flacara iubirii dumnezeiesti, omul incepe sa se gandeasca insa si la lipsurile aproapelui sau, pe care simte nevoia organica de a-l ajuta. Dorul sau arzator este ca toti semenii lui sa aiba cele de trebuinta si, cand Duhul Sfânt îi aprinde inima, ajunge sa prefere ca el insusi sa nu mai aiba nimic, daca prin cedarea bunurilor sale îi poate ajuta pe cei din jur sa supravietuiasca. De aceea sunt atat de numeroase exemplele de sfinți creștini care, plini de iubirea lui Hristos, și-au împartit toate cele ale traiului lor saracilor și au ajuns ei însisi saraci, neputând suporta gândul ca ei mai detin încă averi în vreme ce frații de-ai lor infometează prin cetăți. Există chiar cazul unui sfânt care, mistuit de iubirea Domnului, s-a vândut pe sine ca sclav și, cu banii obținuți astfel, a eliberat un rob. Prin exemplul și puterea virtutilor sale, i-a atras apoi la credința în Hristos și pe stăpanii săi, care au renunțat de bunăvoie la infamia posesiei de sclavi și, cu nespus respect, i-au cerut să devină părinții lor duhovnicesc.

Iata cum taria dragostei crestine biruia pana si sentimentul atat de viguros al proprietatii. Astfel a reusit Biserica crestina sa intemeieze comunitati fundate pe dragostea dintre semenii in mijlocul unei societati atat de neomeneasa ca aceea a imperiului roman. Descrierile modului de viata al primilor crestini in cadrul acestor comunitati sunt elocvente si pilduitoare:

Iar inima si sufletul multimii celor ce au crezut erau una si nici unul nu zicea ca este al sau ceva din averea sa, ci toate le erau de obste... Si nimeni nu era intre ei lipsit, fiindca toti cati aveau tarini sau case le vindeau si aduceau pretul celor vandute, si-l puneau la picioarele apostolilor. Si se imparteau fiecarea dupa cum avea cineva trebuinta (Fapte 4, 32-35).

Iar toti cei ce credeau erau laolalta si aveau toate de obste. Si isi vindeau bunurile si averile si le imparteau tuturor, dupa cum avea nevoie fiecare (Fapte 2, 44-45).

In legatura cu aceeași tema, poziția Vedelor este radical diferită. Ea poate fi rezumată astfel:

Saracul este sarac intrucat in vietile precedente a fost un om rau, ceea ce i-a atras in viata actuala o karma rea. Tot asa, bogatul este bogat deoarece in vietile precedente a fost un om bun, fapt care i-a atras acum o karma buna. Cu alte cuvinte, bogatia sau saracia sunt inseparabil legate de valoarea morala si spirituala a persoanei. Bunastarea materiala este considerata dovada ascendentului moral si spiritual al unui individ. Situatia financiara devine, asadar, criteriu de stabilire a nivelului spiritual si a moralitatii! Aceasta perspectiva confera nedreptatii sociale o dubla legitimare: etica si spirituala. Este si motivul pentru care hindusii nu obisnuiesc sa-i ajute in vreun fel pe saraci. Trec pe langa ei nepasatori, in virtutea convingerii ca acestia trebuie lasati sa-si rascumpere karma prin indurarea saraciei. Asadar, nedreptatea care exista in aceasta lume nu este rezultatul lacomiei si rautatii omenesti, ci este lege divina care se cere neaparat conservata. Tabloul consecintelor imediate in plan social ale hinduismului este acum complet.

YOGA: RELIGIE SAU STIINTA?

Sa cercetam afirmatia: "Yoga nu este religie, ci o stiinta ca oricare alta". Acest enunt a fost exprimat de catre insusi gurul Satyananda la 24 aprilie 1984, in incinta salii de conferinte a hotelului Samaria din orasul Hania (Insula Creta), si este inserat in cuprinsul cartii intitulate "Invataturi ale lui Paramahansa Satyananda", voi. VI, p. 148, editata de miscarea gurului din Grecia, Satyanandashram. Este un punct de vedere avansat in nenumarate randuri de-a lungul timpului de catre Satyananda, si promovat sistematic prin intermediul publicatiilor oficiale ale miscarii sale din Grecia. El constituie elementul principal al imaginii pe care urmareste sa si-o cultive in exterior miscarea Satyanandashram. Acelasi punct de vedere l-a exprimat si intemeietorul Meditatiei Transcedentale, Maharishi Mahesh Yogi. Inaugurand asezamantul pe care l-a botezat "Universitatea Europeana de Studii", el a declarat: "Aici nu este vorba de nimic altceva decat stiinta pura". De altfel, merita mentionat ca toate miscarile de tip New Age se autopromoveaza sub camuflajul stiintei.

Sa ne concentram acum asupra afirmatiei ca "yoga nu este religie".

"Nucleul tare" al hinduismului il reprezinta poporul indian si, geografic, tara Indiei, de unde si numele. Astazi, dupa o izolare de secole, se fac eforturi sustinute pentru popularizarea lui pe toate continentele: Europa, Australia, America de Nord si de Sud, Africa, inclusiv Rusia Asiatica si Japonia.

Hindusii sunt despartiti in sute de erezii sau scoli divergente doctrinar, care pastreaza totusi ca punct comun recunoasterea autoritatii Bhagavad Gitei, "evangelia" hinduismului. Este un text unanim acceptat drept "sfant" si "insuflat de Dumnezeu".

Acest text este studiat sistematic de catre yoghini, si cantat zilnic ca forma de adorare a zeului Krishna. in ashramul lui Satyananda din Mongyr, in fiecare dimineata se intoneaza cultic timp de o ora fragmente din Bhagavad Gita, adaptate muzical.

Ce este Bhagavad Gita? Un dialog in forma de poezie, intrunind toate elementele unei teogonii, comparabil intrucatva cu poemul antic al lui Hesiod ce descrie nasterea zeului Olimpului, sau cu Iliada lui Homer, in care razboiul Troiei devine pretextul multor prietenii sau invrajbiri intre zei si oameni.

Asadar, in Gita, zeul Krishna ii descopera yoga prietenului si ucenicului sau, Arjuna. Convorbirea dintre cei doi are loc cu putin inainte de inceperea unei mari batalii. imparatul luptator Arjuna intreaba, iar Domnul (Krishna) il invata. Sa dam cuvantul textului insusi, care este extrem de revelator:

"Dupa cum ti-am spus si inainte, o, tu, cel fara de pata, in aceasta lume exista doua cai: cea a scolii

Samkhya cu yoga cunoasterii si cea a scolii Yoga cu yoga faptei"(III, 3).

"Chiar aceasta yoga din vremea inceputului ti-am explicat-o astazi. imi esti credincios si prieten; aceasta este taina suprema"(IV, 3).

Prin urmare, conform Gitei, yoga nu este o descoperire sau o creatie omeneasca, asa cum este spre exemplu stiinta. Yoga este o revelatie "dumnezeiasca", un dar pe care zeul Krishna, "Domnul Yogai", il ofera omenirii prin mijlocirea lui Arjuna. Mai mult decat atat, yoga este o forma de adorare prin care zeul doreste sa fie venerat de catre adeptii sai. Krishna spune:

"Insa oamenii cu suflet mare, care au sprijin in mine, care nu au alt gand, o, fiu al lui Prtha, au parte de Natura mea divina, cunoscandu-l pe Cel Neclintit, Obarsia existentelor.

Glorificandu-ma mereu, infranandu-se credinciosi legamintelor, inchinandu-mi-se, ma adora cu daruire, mereu concentrati" (IX, 13-14).

"Mereu multumit, yoghinul cu sinele stapanit, care-si tine hotararile, nazuind spre mine cu inima si cu mintea, cel daruit mie, acela mi-e drag" (XII, 14).

"Si cel care va cerceta acest dialog despre Lege dintre noi doi, acela, socot, ma va adora prin sacrificiul Cunoasterii" (XVIII, 70).

Zeul Krishna arata deci ca nu doar practicarea yoga, ci fie si numai simplul ei studiu teoretic este socotit o forma de adorare a sa! Inutil sa subliniem ca adorarea este un act pur religios, nicidecum stiintific. Tot in Bhagavad Gita, Krishna invata ca yoga este o forma de jertfa adusa lui. Nu este nevoie sa insistam nici asupra caracterului "stiintific" al unei jertfe. Sa urmarim textul:

"Unii sacrifica toate activitatile simturilor si ale suflurilor vitale in focul stapanirii de sine aprins de Cunoastere.

Unii asceti care tin legaminte aspre fac sacrificiul bunurilor materiale, sacrificiul ascezei, sacrificiul yoga si sacrificiul Cunoasterii si al recitarii Vedelor" (IV, 27-28).

in alte versete, zeul Krishna se proclama pe sine Dumnezeu creator al cosmosului. Proclama ca el este centrul si scopul in jurul caruia graviteaza si spre care tintesc toate componentele practicii hinduismului: scrierile "sfinte" (Vedele), jertfele, slujbele, mantrele, sunetul sfant OM, exercitiile yoga - toate sunt... Krishna. Sa dam cuvantul textului:

"Eu sunt strдания sacrificiului, eu sunt sacrificiul, eu sunt ofranda adusa strabunilor, eu sunt iarba magica, eu sunt mantra, eu sunt untul sacrificiului, eu sunt focul, eu sunt jertfa.

Eu sunt tatal acestei lumi, muma, oranduitorul, strabunul, ceea ce trebuie cunoscut, mijlocul de purificare, silaba sacra OM, Rk, Saman si Yajus,

Calea, sustinatorul, stapanul, martorul, popasul, salasul, prietenul, inceputul si nimicirea lumii, locul, asezarea, samanta, Cel Neclintit.

Eu dau caldura, opresc si dau drumul ploilor; eu sunt nemurirea si moartea, si tot eu sunt - o, Arjuna! - Fiinta si Nefiinta" (IX, 16-19).

In sfarsit, sa vedem care este mobilul exersarii yoga, si totodata telul sau final:

"Fii cu mintea la mine, daruit mie, sacrifică-mi mie, cinstește-mă pe mine; la mine vei veni, da, ti-o făgăduiesc, mi-esti drag" (XVIII, 65).

Asadar, scopul si punctul terminus al exercitiilor yoga este unirea cu Dumnezeu Krishna, cu inventatorul, creatorul si invatatorul yogai! (de altfel, aceasta si inseamna cuvantul "yoga" - unire cu Dumnezeu). Este ceea ce invata insusi "Dumnezeul" Krishna (sau cel care se ascunde in spatele sau), si "cartea sfanta" Bhagavad Gita!

Concluzii

Yoga, filosofia pe care ea se articuleaza si din care decurg toate practicile sale, este intemeiata pe un set de conceptii fundamentale religioase:

- existenta si nemurirea sufletului;
- metempsihoza sau reincarnarea;
- legea karmei, care postuleaza rasplatirea faptelor bune sau rele ale omului de-a lungul unor vieti succesive;
- existenta unui Dumnezeu care ii calauzeste pe oameni catre El.

Gurusii stapanesc insa arta pervertirii cuvintelor si a deturnarii sensurilor. Rationamentul lor este simplu: "in lumea occidentala stiinta se bucura de autoritate, deci ar fi util sa adoptam masca stiintei".

VIATA ARMONIOASA SAU TEHNICA INSELARII

Una din liniile directe ale prozelitismului hindus in spatiul crestin este producerea si cultivarea confuziei in mintile oamenilor. Se atenteaza astfel la insasi capacitatea de gandire critica a individului, pentru a-l face infinit mai usor de cucerit. In instrumentarul acestei strategii misionare se inscrie si practica substituirii continutului cuvintelor. Sa recurgem la un exemplu sugestiv: cuvantul "Hristos". Sensul pe care il are acest cuvant pentru civilizatia creстина este: persoana istorica concreta care a activat in regiunea Palestinei (actualul Israel) in urma cu aproximativ 2000 de ani; ca Fiu al lui Dumnezeu, a propovăduit o seama de adevaruri de credinta, dobandind multi discipoli si intemeind Biserica. Atunci cand un crestin spune "Ma rog lui Hristos", intelege ca se adreseaza unei persoane concrete, unice, pe care o crede si o marturiseste ca fiind intruparea Persoanei A Doua a Sfintei Treimi.

Iata acum o mostra de pervertire a sensului acestei notiuni:

Gurusii care intra in contact cu lumea creстина au ajuns sa pretinda ca termenul "Hristos" desemneaza un plan superior al constiintei umane, ceea ce inseamna ca orice om poate evolua spiritual pana la gradul echivalent cu accederea la acest plan, devenind si el prin aceasta Hristos! Astfel, cand un dascal oriental spune "Ma rog lui Hristos", intelege ca se straduiește sa atinga acest plan superior al constiintei si sa devina, fie si pentru putin timp, Hristos.

Evident ca intre acest concept de "Hristos" si Hristos al Evangheliei nu se poate stabili nici cea mai vaga asemanare. Insa lucrul acesta nu numai ca este trecut sub tacere, ci se pretinde cu obstinatie tocmai

contrariul. De ce recurg maestrul hindus la un astfel de artificiu? Explicatia este foarte simpla: pentru ca intr-o tara cu o puternica traditie crestina, cu atat mai mult intr-o tara ortodoxa, le-ar fi considerabil mai greu sa convinga ca personaje precum Indra, Kali, Shiva, Vishnu, Krishna sau Brahman sunt... dumnezei! Pana si un crestin nepracticant si peste masura de ignorant va ezita in prima instanta sa se inchine miilor de zeitati idolatre ale panteonului hindus. Ceea ce i se cere este mult prea exotic si nefamiliar. Prin urmare, propagatorii invataturilor orientale se vad nevoiti sa recurga la tactica drumului ocolit si in trepte. Ei se camufleaza in spatele unor masti care ne sunt familiare. Astfel, ne vor vorbi despre "psihologie aplicata". Ne vor propune o "alimentatie corecta". Ne vor imbia cu "exercitii de gimnastica" ("yoga pentru sanatate si frumuseti"). Ne vor recomanda "metode" si "tehnici" pentru combaterea angoasei, a nervozitatii, a stresului si a fobiilor. Ne vor sugera, in cadrul unor conferinte si seminarii, modalitati de a rezolva orice problema cu care ne confruntam zilnic, inclusiv problema singuratatii.

In acest fel, incetul cu incetul, ne vor transforma in discipoli ai lor, ne vor convinge sa adoptam stilul de viata si modul de gandire indian, ne vor exploata economic, percepuandu-ne cotizatii lunare sau cel putin taxe pentru "intelepciunea" care se imparte la conferintele organizate de ei, ne vor familiariza in cele din urma pe de-a-ntregul cu hinduismul. Aceasta este de fapt marea lor miza si principalul lor scop. Pentru ca acesti oameni nu sunt nici filosofi, nici difuzori de stiinta, nici psihologi, nici medici. Acesti oameni sunt hindusi, misionari ai unei idolatrii exotice. Mai mult decat atat, ei urmaresc sa se propovaduiasca si pe ei insisi ca dumnezei.

Sa ne amintim de Sai Baba, gurul indian care se prezinta pe sine ca fiind Dumnezeu, infinit superior lui Buddha, lui Mahomed sau lui Hristos. Iata ce spune Sai Baba despre el insusi: "Prostii nu ma cunosc, cand locuiesc in trup omenesc! Ignora firea mea superioara, caci Domn Preainalt sunt Eu al tuturor fiintelor..." (extras din periodical miscarii Satya Sai Baba, "Pacea Suprema -Prashanti Vahini", Atena 1997, p. 5). Liderul miscarii Viata Armonioasa din Grecia, americanul Bob Nazemy, adresandu-se unor discipoli avansati, a spus despre Sai Baba: "El este prezent pretutindeni, atotstiutor si atotputernic Dumnezeu, care se afla intotdeauna impreuna cu noi, in toate ceasurile si in toate partile lumii" (B. Nazemy, "Te rog, Baba, da-mi ascultare", p. 1, Articole din ziare si periodice, Ed. a II-a, Ilianthos).

Toti gurusii respira aceeasi mandrie demonica. Babaji era "invatatorul invatatorilor" si "Dumnezeu intrupat". In 1984, un ucenic de-al lui a devenit... Hristos! A slujit chiar "Cina cea de taina" in ashramul sau, iar apoi a plecat, fara sa-l mai revada cineva vreodata. Concluzia implicita era ca Babaji i-a fost superior lui Hristos...

Maharadji se prezinta ca noul "Mesia", "Hristosul epocii contemporane", "Domnul tuturor yoghinilor", "Spirit preainalt si atotvenerat", fara de care "totul s-ar distruge".

Satyananda a declarat ca gurul este superior lui Dumnezeu. Rajneesh a confirmat explicit aceeaasi afirmatie. Amandoi primesc si dupa moarte adorare din partea ucenicilor. Lista unor astfel de personaje poate continua la nesfarsit.

Ce s-ar putea adauga? De-a lungul sutelor de ani, toti marii asceti crestini au spus ca mandria conduce la nebulie. Ea il rupe pe om de realitate in aceasta viata, si il sorteste mortii duhovnicesti in vesnicie. *Dumnezeu celor mandri le sta impotriva, iar celor smeriti le da har* (Iac. 4, 6).

Urmarea cailor asemenea "mentori" inseamna asumarea celor mai mari si mai serioase riscuri cu putinta. Se porneste treptat, desigur, de la elemente superficiale sau cu un grad mai mic de insemnatate (alimentatie, exercitii de gimnastica), pentru a se ajunge la altele mai profunde (psihologie, comportament, analiza sinelui) si, in cele din urma, la probleme de credinta (inviere sau metempsihoza, Biserica sau ashram, Hristos sau Sai Baba) in care miza este omul intreg, si nu doar o ipostaza oarecare a vietii sale. In final, omul isi pericliteaza extrem de grav, si poate ireversibil, atat viata trecatoare de acum,

cat si soarta sa in vesnicie. Pentru ca scopul si menirea omului este viata vesnica! Nimic mai putin! Fie o va dobandi, in Iisus Hristos, fie o va pierde, lasandu-se amagit de minciuni seducatoare. Dar sa-L auzim pe Hristos Cel Adevarat graind prin Evanghelie:

-Iisus a zis: Eu sunt invierea si viata; cel ce crede in Mine, chiar daca va muri, va trai. Si oricine traieste si crede in Mine nu va muri in veac (Ioan 11,25-26).

-Iisus a zis: Eu sunt Lumina lumii; cel ce imi urmeaza Mie nu va umbla in intuneric, ci va avea lumina vietii (Ioan 8, 12).

-Caci Dumnezeu asa a iubit lumea, incat pe Fiul Sau Cel Unul-Nascut L-a dat ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica (Ioan 3, 16).

-Cel ce va crede si se va boteza se va mantui; iar cel ce nu va crede se va osandi (Marcu 16, 16).

Pentru a ne ocroti si a ne feri de amagire, Hristos ne avertizeaza cu 2000 de ani mai inainte ca vor aparea in lume oameni vicleni care se vor prezenta drept "hristosi" si chiar vor savarsi minuni diavolesti cu scopul de a-i insela inclusiv pe cei alesi:

Vedeti sa nu va amageasca cineva. Caci multi vor veni in numele Meu, zicand: Eu sunt Hristos, si pe multi ii vor amagi... Atunci, de va va zice cineva: iata, Mesia este aici sau dincolo, sa nu-l credeti. Caci se vor ridica hristosi mincinosi si proroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca sa amageasca, de va fi cu putinta, si pe cei alesi (Matei 24' 4'5' 23-24).

In acelasi timp, Hristos ii incurajeaza pe toti cei care Il cauta cu sinceritate si cu inima curata, incredintandu-i: Vetii cunoaste adevarul, iar adevarul va va face liberi (Ioan 8, 32). El a fagaduit sa-i ajute pe toti oamenii care inseteaza dupa acest adevar: Cereti si vi se va da, cautati si veti afla, bateti si vi se va deschide. Ca oricine cere ia, cel care cauta afla, si celui care bate i se va deschide (Matei 7, 7-8).

INVIERE SAU REINCARNARE?

Cel ce crede intru Mine are viata vesnica... Si Eu il voi invia pe el in ziua cea de apoi... Eu sunt invierea si Viata...

Iisus Hristos (Ioan 6, 47; 6, 54; 11, 25)

Teoria reincarnarii era imbratisata de multe popoare antice. Prin puterea adevarului crestin, aceasta ratacire a incetat sa mai tiranizeze vietile oamenilor in multe parti ale lumii. Totusi, se intreprind actualmente eforturi sustinute de a o "transfera" mentalitatii occidentale.

Conform acestei teorii, lumea este o scoala prin care sufletul trece de nenumarate ori. El renaste de fiecare data intr-un trup nou, fie barbatesc, fie femeiesc, fie animal, fie chiar si in "carcasa" oricarei specii din regnul vegetal. Conditiiile noii nasteri depind de faptele vietii precedente. Astfel, daca cineva a dus o viata plina de fapte rele, cand se va naste din nou va fi un om sarac, sau un animal, sau chiar o planta.

Ceea ce gurusii indieni ascund inasa cu multa grija de discipolii lor este faptul ca, potrivit codicelui intitulat Legile lui Manu, venerabila carte a traditiei hinduse care converteste invatatura Vedelor in legi sociale, este mai probabil ca cineva sa se reincarneze ca animal sau ca faptura demonica, decat ca om. Cartea ofera spre edificare si urmatoarea parabola: o broasca testoasa traieste in adancurile marii si scoate capul la suprafata o data la o suta de ani. Un inel pluteste undeva la suprafata apei. Pe cat este de probabil

ca broasca sa-si scoata la un moment dat capul la suprafata trecandu-si-l tocmai prin acel inel, tot pe atat este de probabil ca o fiinta sa se reincarneze dupa moartea sa in trup omenesc.

Ei bine, aceasta credinta este asumata de nenumarate miscari New Age care vor, in acelasi timp, sa se prezinte drept stiinte! "Stiinta yoga" - a devenit o sintagma vehiculata obsesiv de catre yoghini. Pe de alta parte, in functie de context, aceiasi yoghini clameaza cu vehementa: "Si crestinii, exact ca si noi, cred ca...", sau "Stiti ca Hristos a fost un mare yoghin...", sau "intre noi si crestini nu exista diferente semnificative...". in felul acesta sunt cultivate cu perfidie cele mai stridente autocontradictii, pentru a-i seduce atat pe ignorantii stiintei, cat si pe ignorantii crestinismului.

Merita semnalat si faptul ca teoria metempsihozei nu a existat dintru inceput in gandirea traditionala indiana. Asa cum arata D. K. Velissaropoulos in "Istoria filosofiei indiene", "Ideea reincarnarii (samsara) era necunoscuta arienilor. Ea a patruns in religia si filosofia indiana pentru ca morala sa dobandeasca un subiect care sa poarte greutatea responsabilitatii faptelor dincolo de moarte. Termenii renastere sau reincarnare, care exprima unul si acelasi lucru, sunt oarecum inselatori. Precum vom vedea in analiza celor sase sisteme filosofice (darshanas), cel care se reincarneaza nu este sufletul empiric, ci o substanta nedefinita si foarte subtila care se afla intre atman, sufletul empiric si corp. intr-adevar, sufletul empiric nu se reincarneaza, de vreme ce este ansamblul tuturor starilor constiente. Nici atman (fiinta eului) nu se poate reincarna, de vreme ce, fiind absolut, nu se supune actiunii karmei, responsabilitatii morale. in fata acestei dificultati, filosofia sistematica indiana a inventat materia subtila, corpul eteric, care salveaza gandirea din acest impas al absurdului, fara a o face insa mai convingatoare".

Punctul de vedere al Bisericii este fundamental diferit.

Creat de catre un Dumnezeu Trinitar si Personal, omul are inceput, dar nu si sfarsit. Se naste la un moment dat, in timp, pentru a vietui vesnic. in aceasta lume va trai o singura data. Dupa moarte, fiecare suflet este judecat de Dumnezeu si, potrivit cu faptele sale, va dobandi sau nu Raiul. Pe parcursul acestei vieti, Dumnezeu ii ofera omului foarte multe prilejuri de a se face vrednic de fericirea vesnica.

Adresandu-se candva unui grup de tineri, batranul Paisie le-a spus: "Ati inteles ca am venit aici ca sa dam examene? Sa ne punem temelia duhovniceasca, sa castigam Raiul. Acum si numai acum, caci nu vor mai fi restante in septembrie!".

Alta data, intrebandu-l despre reincarnare, mi-a raspuns: "Fii atent aici! Aceasta este cea mai mare capcana a Diavolului. Omul se gandeste ca nu conteaza daca nu reuseste in viata aceasta, va reusi in cealalta. Astfel se relaxeaza in toate privintele si se usuca duhovniceste. Diavolul stie insa foarte bine ca nu exista data viitoare. De aceea ii si intinde aceasta infricosatoare cursa". M-a privit apoi si mi-a spus: "Sa scrii neaparat despre lucrul acesta!".

Este tocmai ceea ce propovaduiesc Scripturile. Apostolul Pavel spune: ... *precum este randuit oamenilor o data sa moara, iar dupa aceea sa fie judecata* (Evr. 9, 27). Domnul Iisus Hristos va fi Judecatorul tuturor oamenilor. El insusi ne vorbeste despre Sine in Evanghelie astfel: *Cand va veni Fiul Omului intru slava Sa si toti sfintii ingeri cu El, atunci va sedea pe tronul slavei Sale si se vor aduna inaintea Lui toate neamurile si-i va desparti pe unii de altii, precum desparte pastorul oile de capre. Si va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stanga. Atunci va zice imparatul celor de-a dreapta Lui: Veniti, binecuvantatii Tatalui Meu, mosteniti imparatia cea pregatita voua de la intemeierea lumii. Caci flamand am fost si Mi-ati dat sa mananc, insetat am fost si Mi-ati dat sa beau, strain am fost si M-ati primit; gol am fost si M-ati imbracat, bolnav am fost si M-ati cercetat, in temnita am fost si ati venit la Mine. Atunci dreptii Ii vor raspunde, zicand: Doamne, cand Te-am vazut flamand si Te-am hranit? Sau insetat si Ti-am dat sa bei? Sau cand Te-am vazut strain si Te-am primit, sau gol si Te-am imbracat? Sau cand Te-am vazut bolnav sau in temnita si am venit la Tine? Iar imparatul, raspunzand, va zice catre ei: Adevarat zic*

voua, intrucat ati facut unuia dintr-acesti frati ai Mei prea mici, Mie Mi-ati facut. Atunci va zice si celor de-a stanga: Duceti-va de la Mine, blestematilor, in focul cel vesnic care este gatit diavolilor si ingerilor lui (Matei 25, 31-41).

O alta deosebire uriasa este data de esenta scopurilor spirituale pe care le urmaresc cele doua religii. Hindușii cred ca atunci cand cineva ajunge la desavarsire isi pierde persoana, prin identificarea deplina cu Brahman - ipostaza dumnezeului absolut si impersonal. Existenta omului se neantizeaza, pulverizandu-se in oceanul dumnezeirii impersonale. De aceea, el nu se va mai naste niciodata din nou, pentru ca nici macar nu mai exista.

Crestinii cred exact contrariul. Persoana umana exista vesnic, ea nu va cunoaste niciodata un sfarsit. in aceasta viata, omul inaugureaza constient o relatie personala cu un Dumnezeu Personal, o relatie care se va pastra in vesnicie. Pazind poruncile lui Hristos, impartasindu-se cu trupul si sangele Lui, omul se uneste ontologic cu Dumnezeu, devine Dumnezeu prin har, si in acest mod participa vesnic, ca persoana distincta, la Viata lui Dumnezeu. Desavarsirea crestina consta in realizarea acestei comuniuni personale cu Dumnezeu. Aceasta este menirea omului in vesnicie.

Asadar, reiese o data in plus ca teza ilcita a pretinselor "asemanari spirituale" dintre crestinism si hinduism este destinata exclusiv racolarii acelei mase de asa-zisi crestini care nu stapanesc nici cele mai elementare cunostinte despre continutul invataturilor lui Hristos. Unor asemenea oameni li se adreseaza cuvintele Scripturii:

- Oricine se abate si nu ramane in invatatura lui Hristos nu are pe Dumnezeu; cel ce ramane in invatatura Lui, acela are si pe Tatal si pe Fiul (II Ioan 1,9).

- Iubitilor, nu dati crezare oricarui duh, ci cercati duhurile daca sunt de la Dumnezeu, fiindca multi proroci mincinosi au iesit in lume (I Ioan 4, 1).

INFLUENTA PRACTICII YOGA ASUPRA TRUPULUI SI A MINTII

In epoca noastra, sistemul yoga este prezentat ca un panaceu pentru cvasitotalitatea problemelor cu care se confrunta omenirea. Pot fi auzite adesea lozinci promotionale de genul "Faceti yoga pentru sanatate si frumuseti!". La inceput, cineva poate simti intr-adevar o stare de buna dispozitie si revigorare. Este imediat sfatuit sa atribuie aceasta imbunatatire unor anumite "puteri ascunse" activate prin intermediul asanelor yoghine. La fel de bine insa, aceasta buna dispozitie si revitalizare pot fi atribuite miscarii, punerii in activitate a corpului care se "trezeste" din sedentaritatea aproape cronica impusa de organizarea sociala contemporana. De altfel, exact aceleasi simptome le are orice persoana care incepe sa practice cu oarecare regularitate jogging, inot, fotbal sau orice tip de gimnastica. Cu atat mai mult daca acea persoana renunta la anumite obiceiuri nocive precum fumatul, pierderea noptilor, supraalimentatia, alcoolul s.a.m.d.

De asemenea, trebuie subliniat ca acest sentiment reconfortant insoteste prima etapa a practicarii exercitiilor yoga. Ulterior, apar in general probleme serioase, traduse prin dureri ale bazinului, ale coloanei vertebrale, ale genunchilor, ale articulatiilor. Asanele, aceste pozitii yoghine ciudate, sunt absolut nefiresti pentru corpul uman, ele imitand de obicei diverse pozitii ale animalelor. Insesi denumirile lor sunt ilustrative in acest sens: Shalabasana = pozitia lacustei, Bhujangasana = pozitia cobrei, Kukondasana = pozitia cocorului, Utthan pristasana = pozitia soparlei, etc. Unele dintre ele sunt mai accesibile, altele mai dificile. Oricum, ramanerea prelungita in aceste pozitii necesita exercitiu

indelongat. Cu timpul, articulatiile corpului se vor destinde, permitand anumite contorsionari nefiresti. Sunt totusi foarte multi cei care se aleg astfel cu traumatisme mai usoare sau mai grave. Faptul este adeverit, de altminteri, si de textele "sfinte". Upanishadele, spre exemplu, proclama ca cel care se plange sau se revolta din pricina problemelor pe care le provoaca yoga, acela nu este vrednic pentru yoga.

In perioada in care practicam cu asiduitate aceste exercitii, s-a intamplat sa urmaresc in Tesalonic conferinta unui yoghin indian. Vrand sa se arate cu orice pret superior celorlalti "concurenti spirituali" care isi incep "vanatoarea" cu afirmatii de genul "yoga = sanatate = frumuseti", el a rostit un adevar: "Cine face yoga numai pentru a dobandi sanatate si frumuseti, e mai bine sa faca inot. Nu are nici un motiv sa se apuce de yoga. Yoga este pentru cei interesati sa evolueze spiritual". Sa vedem in continuare care sunt natura si mijloacele de realizare prin yoga a acestui progres spiritual.

Tinta principala a gimnasticii yoghine, scopul asanelor nu este dezvoltarea sistemului muscular, nici dobandirea mobilitatii fizice. Obiectivul lor este modificarea echilibrului biochimic al organismului uman.

Prin practicarea acestor asane, se exercita o presiune constanta asupra organelor interne ale corpului (inima, ficat, plamani, intestine), dar mai ales asupra glandelor endocrine (chakrele, asa cum sunt cunoscute in jargonul yoghin). Aceasta presiune produce hiperexcitarea glandelor, ceea ce determina de obicei o suprafunctionare a lor si, in consecinta, o secretie mai mare de hormoni in corp. Alteori, inasa mult mai rar, se intampla exact contrariul.

Fiecare grup de asane exercita presiune asupra anumitor glande. Un set de pozitii excita, spre exemplu, glanda tiroida, provocand o hipersecretie a hormonului tiroxina care se varsa in sange si modifica intregul metabolism de baza al corpului. Persoana respectiva devine hiperkinetica, lucru pe care il socoteste inasa rezultatul unei "absorbti de energie din centrele superioare ale universului" ca urmare a tehnicilor yoghine. in acelasi fel, exista asane menite sa excite glandele suprarenalele, pancreasul, inclusiv hipofiza - care regleaza functionarea tuturor celorlalte glande. Medicina demonstreaza ca o asemenea stare de tulburare hormonal generalizata determina dereglari majore de perceptie la nivelul tuturor simturilor. Efectele sunt mai intense decat cele produse in urma consumului de alcool sau narcotice.

In ashramul din India al lui Satyananda, amicul meu englez Tony imi spunea: "Exercitiile de Kriya Yoga ma fac sa ma simt de parca as lua continuu L.S.D.". Simtea in el o energie debordanta, care se cerea consumata printr-o activitate permanenta si prin efort fizic sustinut. Bietul om nu mai putea sta niciodata locului, fapt ce i-a atras multe neplaceri.

De asemenea, exercitiile yoga axate pe reprimarea prelungita a respiratiei se soldeaza in majoritatea cazurilor cu cresterea cantitatii de bioxid de carbon din sange, fenomen pe care cele mai recente descoperiri medicale il conexeaza cu producerea unor halucinatii vizuale si auditive, intre care senzatia de decorporalizare, de comunicare cu entitati din alte lumi, de materializare spontana a unor corpuri luminoase s.a.m.d.

Este foarte usor pentru cineva neexperimentat duhovniceste sa se rataceasca, in lipsa unui criteriu pe seama caruia sa discearna natura evenimentului pe care il traieste. Este de provenienta fiziologica? Este o festa jucata de simturi? Este de sorginte psihica, precum halucinatiile psihopatilor care "aud" voci si au "viziuni"? Sau este un eveniment spiritual? Iar daca este un eveniment spiritual, de la cine provine? De la Hristos, sau de la Diavol (care are capacitatea de a lua chip de animal, de lumina sau chiar de inger, asa cum arata Scriptura, scrierile patristice si experienta ascetica a Bisericii)?

Iata ce declara Satyananda, vorbind despre tehnicile yoghine: "impreuna cu aceasta sansa a eliberarii de ingradiri si neplaceri, exista pe de alta parte posibilitatea ca cineva sa innebuneasca si sa-si petreaca restul

zilelor într-un ospiciu psihiatric. Din nefericire, aceasta s-a întâmplat unor oameni care au urmat practicile yoghine fără povătuire sau n-au ascultat sfaturile profesorului lor" (extras din periodicul grecesc "Yoga", nr. 15/1981, pp. 41-42). Dincolo de încercarea evidentă de transfer a întregii responsabilități asupra discipolilor, această afirmație naște întrebarea: de vreme ce aceste exerciții sunt atât de primejdioase, de ce sunt promovate abundent, fără nici un fel de precizări și avertismente, în periodice, cărți și broșuri ilustrate care nu scot în evidență decât pretențiile lor rezultate binefacătoare?

Eu însumi, influențat de elogiile cu care o asemenea revistă prezenta aceste exerciții, am început să execut Suria Namaskar (salutul soarelui). Se spunea că este o metodă care redă rapid mobilitatea tuturor articulațiilor și masează extrem de eficient toate organele interne și toți mușchii corpului. Dacă se simte cineva obosit, în orice ceas al zilei își poate redobândi vitalitatea fizică și mentală executând acest exercițiu. Citind că yoghinii îl practică în 12 cicluri pe zi, am făcut și eu întocmai. După câteva zile am început să simt că pieptul îmi "fierbe" și "haraie"! De asemenea, temperatura corpului îmi creștea constant. "S-au deschis focurile spirituale", m-am gândit eu în naivitatea celor 22 de ani ai mei, profund impregnat de mentalitatea și terminologia yoghină. Am început să mă simt însă tot mai rău și, din fericire, m-am oprit. Ce se întâmplase? Simptomele mele nu erau decât efectul unei supra-activări hormonale; nimic spiritual, cum îmi imaginam pe atunci. Am discutat mai târziu despre aceasta cu o swami care mă simpatiza. S-a arătat foarte îngrijorată și m-a sfătuit să renunț definitiv la astfel de practici, fără să-mi ofere alte explicații.

Dar să revenim la gura Satyananda, pentru a vedea cum justifică traumele fizice și psihice pe care le poate contracta cineva prin yoga. În continuarea textului prezentat mai sus, el spune: "Nu lăsați să vi se întâmple așa ceva. Dacă doriți să urmați calea către adevărata cunoaștere, trebuie să aveți un guru care să fie complet familiarizat cu această dimensiune aparte a conștiinței. Profesorul trebuie să o cunoască pe dinăfara, trebuie ca el însuși să fi ajuns acolo. Un astfel de guru se numește satguru. De ce să vă mulțumiți cu ceva mai puțin?". În fața "concurenței" spirituale a celorlalți guri, Satyananda se autopropune indirect ca inițiat în tainele yoga, apt să-i calauzească fără riscuri pe cei interesați. Realitatea atestă însă destule cazuri de ucenici care l-au parasit înfricoșati, dezamăgiți și dezechilibrați psihic. Când întâlneam anumiți swami și profesori de yoga trădând foarte grave probleme psihice și solicitam explicații asupra acestei stări de fapt, mi se spunea cu natură că gura le luase pur și simplu mintea întrucât aceasta le era piedică în evoluția spirituală. Iată până unde poate merge stradanul de a oculta adevărul și de a justifica moral crima sufletească.

Același guru Satyananda relatează: "Mulți discipoli vin și îmi mărturisesc că au foarte multe probleme sexuale de când fac Kundalini Yoga. Se simt foarte vinovați pentru aceasta. Dacă nu eram eu acolo, ar fi înnebunit. Le spun: Uitați, aceasta este o chestiune pur fiziologică. Lăsați-o să se întâmple!" (extras din cartea editată în Grecia "Învățături ale lui Paramhansa Satyananda", voi. VI, Ed. Septembrie 1989, p. 397). Cu alte cuvinte, disfuncționalități grave ale organismului, al căror impact se rasfrange dramatic și la nivel psihic, trebuie ignorate ca niște evenimente "pur fiziologice"! Deși un asemenea punct de vedere frizează demența, el nu trebuie neapărat să socheze. Este reflexul mentalității religioase hinduse, care consideră nebunia ca fiind "sfântă". Am cunoscut în India un brahman care se mandrea că soția lui este nebună! Comentariile sunt de prisos.

Satyananda declară mai departe: "De multe ori, persoanele care primesc aceste unde din Kundalini vor să manance și iar să manance, ca niște epicurei. Eu le spun că acest lucru este absolut în regulă; altfel, vor avea multe complexe".

Într-un alt context, Satyananda afirmă: "Totuși, oamenii spun că trezirea lui Kundalini este primejdioasă. De ce? Bineînțeles, se pot întâmpla și accidente, este posibil să sfârșiti la psihiatrie pentru un timp. Dar totul pe lumea aceasta este un risc. Viața reprezintă un mare risc, și omul trebuie să fie un luptător îndrăzneț, gata oricând să risce... Ce se va întâmpla dacă eu exerserez Kundalini Yoga și înnebunesc?

Atunci veti incepe voi sa exersati si, daca inebuniti, va incepe altul. in cele din urma, vom imblanzi Kundalini..." ("Yoga", nr. 5/1981, p. 8). Prin urmare, Satyananda nu numai ca le propune dezinvolt tuturor yoghinilor asumarea statutului de simpli cobai intr-un experiment incontrollabil, ci recunoaste in plus ca el insusi, marele guru, marele iluminat, marele initiat, este expus exact acelorasi riscuri!

Dincolo de faptul ca existenta lui Kundalini ("sarpele sfant care doarme la baza coloanei vertebrale a fiecarui om") este iarasi o convingere eminamente religioasa, trebuie retinuta din nou pledoaria pentru caracterul util si onorant al nebuniei, cel putin cand ea survine in urma practicarii yoga. Mesajul nu lasa loc nici unui echivoc: "Vom continua pana ce vom imblanzi Kundalini, indiferent daca aceasta ar insemna inebunirea a milioane de oameni".

Lipsa de orice scrupul a unei atari atitudini nu este nici ea decat expresia conceptiei generale despre lume a hinduismului, care "educa" sistematic astfel de personalitati. Este relevanta in acest sens si marturia Teodorei Katelouzou, publicata de catre ziarul "Orthodoxos Typos" in 1976:

"Intrucat am aplicat intensiv timp de mai bine de doi ani metoda lui Maharishi, pot afirma cu toata sinceritatea si raspunderea ca relaxarea prin meditatie este o pasivitate in stil indian care paralizeaza orice putere de reactie si de lupta in viata; este foarte indepartata de adevarata liniste si implinire sufleteasca. Prin tehnica lui Maharishi, si prin toate celelalte tehnici hinduse sau buddhiste, omul se autohipnotizeaza si pierde orice urma de vointa si de initiativa. Este o spalare a creierului care se impune treptat si care are drept rezultat final pierderea completa a personalitatii. Mi-a adus si mie serioase prejudicii sub aspect mental, caci nu mai puteam sa ma concentrez in nici o imprejurare, si imi pierdusem toata energia. Din clipa in care am incetat sa meditez, mi-am putut continua fara probleme studiile... Metoda lui Maharishi facea destule victime. Un tanar care practica meditatia transcendentală s-a sinucis in timp ce urmarea un seminar al lui Maharishi. Un altul si-a pierdut definitiv vocea. Un capitan grec a inceput sa prezinte tulburari psihice din ce in ce mai grave, pana cand l-au inchis la psihiatrie. Multi tineri pe care i-am vazut cu ochii mei incepeau sa schiteze miscari spasmodice, gesturi din cele mai bizare, si numeroase alte reflexe pe care nu le puteau controla".

Sa incheiem acest tablou reamintind si faptul ca, de obicei, executantul exercitiilor yoga este instruit sa-si concentreze mintea in anumite puncte concrete ale corpului, care difera in functie de exercitiu. Concomitent, el trebuie sa repete in gand sau chiar si cu voce tare o anumita mantra, care am vazut deja ca nu este altceva decat o formula de invocare sau adorare a uneia dintre miile de zeitati hinduse: Shiva, Krishna, Kali, Vishnu, s.a.m.d. Este o alta proba peremptorie a caracterului profund religios al yogai, si un avertisment asupra implicatiilor duhovnicesti ale practicarii acestor exercitii. Pentru un crestin, consecintele sunt similare cu cele ale apostaziei.

DUMNEZEII HINDUISMULUI

Desi in Occident propaganda de taraba a hinduismului isi camufleaza zeitatile in mod expres, iar efortul prozelitist al gurusilor se axeaza in primele stadii pe comercializarea yoga ca "stiinta", in India yoga este unanim socotita si practicata ca un act pur religios, de slujire idolatra, indisolubil legat de figura unor zei precum Krishna (care i-a invatat pe oameni yoga), Shiva (cel dintai si cel mai mare yoghin) sau Kali (care simbolizeaza energia si latura feminina a lui Shiva).

Ar fi mai mult decat edificator sa procedam la o succinta prezentare a acestor "dumnezei", pornind tocmai de la reprezentarile lor picturale consacrate pe toata suprafata Indiei. Imaginile care se vor succeda in paginile ce urmeaza sunt produsul artei religioase indiene si reprezinta scene din cele doua mari epopei religioase ale hinduismului, Ramayana si Mahabharata, care se refera la viata zeilor. Aceste imagini sunt arhiprezente atat in templele Indiei, cat si in ashramuri, in magazine, in masini, in trenuri, in case sau in

baraci. Ele exprima nu doar sentimentul religios al indienilor, ci si o intreaga conceptie despre lume si viata, despre divinitate si relatia omului cu aceasta. in toate coordonatele ei, aceasta conceptie este atat de diferita, atat de stranie, si de multe ori atat de cruda, de morbida, de salbatica, de inumana, incat nu poate fi asumata cu usurinta de un occidental, oricat s-ar fi indepartat el de Hristos, sau oricat de fermecat ar fi de "intelepciunea" Vedelor si de "misticismul" Upanishadelor.

Aceste reprezentari ale zeilor si ale scenelor din viata lor releva un anumit nucleu al invataturii hinduismului, pe care gurusii misionari se straduiesc sa-l tina, intr-o prima faza, cat mai departe de ochii prozelitului occidental. Astfel, imaginile de mai jos pot contribui la o mai buna intelegere a raporturilor dintre Vede, gurusii, brahmani, yoga, zei, temple si acte devotionale.

- Aici demonul Ravana o rapeste pe Sita, sotia zeului Rama, si o duce cu carul sau care zboara printre nori. Acest car tras de cai aminteste de carul zeului Apollon, care in fiecare zi strabatea cerul si lumina pamantul. Vechii elini credeau ca soarele era insusi carul de aur al lui Apollon, si ca lumina zilei le era daruita astfel de catre Apollon. Desigur, in Antichitate, asemenea credinte erau inca lesne de explicat si de inteles. Astazi insa ele produc cel putin stupefactie unui om civilizat...

- In planul din spate al acestei imagini, zeul maimuta Hanuman transporta in zbor stanci uriase pentru a construi cu ajutorul maimutelor podul peste care va trece armata catre insula pe care se afla cetatea lui Ravana; acolo a fost dusa in robie Sita, sotia zeului Rama.

In prim-plan, zeul Rama si fratele sau Laxman aduc jertfa zeilor, in fata lor se afla Jertfelnicul" impodobit cu flori: este de fapt reprezentarea lui Lingam si Yoni, care intruchipeaza organele genitale masculin si feminin si care simbolizeaza impreuna puterea creatoare. Ca in majoritatea religiilor idolatre, adorarea falusului ocupa si in hinduism un loc aparte.

- Marele zeu Shiva este reprezentat aici impreuna cu sotia sa Paravati. in planul apropiat al imaginii, impodobit cu flori si avand incolacit in jurul sau un sarpe, se afla "jertfelnicul" -Lingam si Yoni. El simbolizeaza organele sexuale masculin si feminin ale zeului Shiva si, respectiv, ale zeitei Paravati. Asadar, in spate sunt reprezentate prototipurile (zeii), iar in fata simbolurile lor (Lingam-Yoni), care se afla expuse in toate templele hinduse. Deasupra acestora isi lasa credinciosii ofrandele in timpul venerarii. De altfel, ele se gasesc de vanzare si in comert.

- In aceasta imagine, zeul Rama, ajutat de Hanuman (zeul maimuta) si de intreaga armata a maimutelor, se lupta cu vrajmasul sau, demonul Ravana, pentru a si-o redobandi pe Sita, sotia care ii fusese rapita. Istoria seamana cu Iliada lui Homer: Menelaos, regele micenienilor, porneste razboi impotriva Troiei, cu ajutorul celorlalti greci, pentru a o aduce inapoi pe femeia sa, "frumoasa Elena", pe care o rapise Paris, fiul regelui Troiei. in acest razboi s-au implicat si zeii Olimpului, unii dintre ei sprijinindu-i pe greci, iar ceilalti pe locuitorii Troiei.

Trebuie sa notam insa ca demonii "teologiei" hinduse sunt de aceeasi cinste si putere cu zeii. Candva, ei chiar conlucrasera cu acestia; de pilda, atunci cand au "batut" oceanul galaxiei pentru a o scoate pe Armita (exact asa cum bate cineva laptele pentru a obtine untul). Armita era apa cea fara de moarte, care le-a daruit nemurirea atat zeilor, cat si demonilor. Cu acel prilej, marele zeu Vishnu a ajutat amandoua taberele, adica si pe zei si pe demoni sa devina nemuritori, pentru a putea continua astfel nesfarsita lupta dintre ei. De altfel, Vishnu se ingrijeste in permanenta ca aceasta lupta sa fie egala, pentru a se conserva echilibrul cosmic. insusi marele zeu poarta inlauntrul sau atat binele cat si raul, ceea ce il face sa fie "desavarsit". in ce consta aceasta "desavarsire"? Binele si raul se confunda, aflandu-se in acelasi plan etic. Altfel spus, Dumnezeu poate si trebuie sa fie cand bun, cand rau. intre cele doua valori nu exista nici o diferenta de substanta. Consecintele unei astfel de concepii asupra moralitatii sunt devastatoare si se

reflecta din plin in dezastrul relatiilor sociale din India.

- Cand in cele din urma zeul Rama l-a biruit pe vrajmasul sau si si-a redobandit sotia pe care acesta i-o furase, a primit-o cu raceala, adresandu-i urmatoarele cuvinte: "Ce om cu capul pe umeri isi mai ia inapoi femeia care a trait mult timp in casa altcuiva?".

Atunci Sita, sotia lui, a cerut sa i se aprinda un foc spre a intra in el, ceea ce s-a si facut. Insa zeii care urmareau totul din cer si care cunosteau nevinovatia ei n-au ingaduit flacarilor sa o arda. Astfel li s-a dovedit tuturor ca Sita ramasese credincioasa sotului ei. Acest mare poem, Ramayana (epopeea lui Rama, scrisa intre secolele V si I i.H.), in care sunt relatate si evenimentele descrise mai sus, are pentru indieni o valoare paradigmatica. Viata si faptele zeilor incarnati sunt considerate modele de urmat. De pilda, istoria Sitei a constituit temeiul salbaticeii traditii numite sati, care instituia obligatia ca vaduvele sa fie jertfite in focul in care era incinerat trupul sotului lor decedat. De asemenea, in vechime, sotii gelosi aveau dreptul sa-si supuna sotiile "probei focului", intocmai cum procedase si zeul Rama, potrivit scrierilor "sfinte". Cu alte cuvinte, pentru ca femeia sa-si poata dovedi nevinovatia, fidelitatea si devotamentul fata de sotul ei, trebuia sa se arunce cu curaj in flacari... Daca era o sotie credincioasa, n-ar fi putut arde, fiind protejata de zei; daca totusi femeia ardea, aceasta dovedea automat vinovatia sa...

Precum lesne se intelege, daca cineva ar fi vrut neaparat sa scape de sotia sa, o putea face oricand prin "proba focului"! De aceea, femeile erau in permanenta supuse unei presiuni psihologice vecine cu teroarea. N-au fost deloc putine cele care au cazut victime si acestei invataturi "sfinte". Iata ce fel de societate, ce fel de relatii omenesti legitimeaza zeii hindusi...

Cat despre sceleratul obicei sati, el a fost interzis prin lege in anul 1829 de catre lordul englez William Bentinck, care detinea pe atunci functia de guvernator al Indiei. Cazurile de ardere a vaduvei s-au imputinat astfel pana la a ajunge o raritate; insa in ciuda interdictiei, exista inca vaduve indiene ucise de catre rude, adesea prin incendiere.

Mai trebuie spus ca traditia interzice recasatorirea, pentru ca averea sa ramana familiei. Vaduva nu are nici un drept si se afla in deplina stapanire a familiei sotului. Este una din formele in care sclavia pe viata isi asigura si astazi continuitatea pe teritoriul Indiei. Singura sansa a vaduvei de a se sustrage acestui statut umilitor este ca ea sa devina dasi, adica sa se afieroseasca slujirii zeului Krishna. In cazul acesta, ea se adaposteste in Brindavan (socotit orasul natal al lui Krishna) si canta intr-unui din cele patru mii de temple, pentru doua rupii pe zi. Noptile si le petrece pe drumuri sau prin cocioabe, devenind adesea victima a exploatarei sexuale din partea proprietarilor de imobile sau a preotilor hindusi.

Revenind la zeii hinduismului, acestia cunosc vremuri de glorie si stralucire si vremuri de decadere in fata altor zei mai populari. In epoca noastra, zeul Krishna este deosebit de popular in India. La el se refera marea epopee religioasa Mahabharata, din care face parte si Bhagavad Gita - devenita practic "evangelia" hinduismului contemporan. Intre altele, textul Gitei ni-l prezinta pe zeul Krishna invatandu-i pe oameni yoga, ca forma de slujire si ca asceza spirituala care ii va conduce pe credinciosi la unirea cu zeul insusi. Dar pentru ca faptele vorbesc mai bine decat cuvintele, sa procedam la o scurta trecere in revista a vietii lui Krishna, asa cum o atesta scrierile "sfinte"; ni se vor descoperi o serie de amanunte trecute sub tacere de catre gurusii indieni care isi vand in occident "marfa" religioasa.

- Asadar, se invata despre Krishna ca a intretinut relatii sexuale cu 16.000 de femei si a dobandit 180.000 de fii. In fotografia alaturata este infatisat facand curte fiicelor de pastori dintr-un sat. Cu fluierul sau dulce le vrajea pe femeile care, lasandu-si in urma familiile si rusinea, alergau sa-l intalneasca. Vrand sa le multumeasca pe toate, Krishna le-a hipnotizat in grup, facand-o pe fiecare dintre ele sa creada ca danseaza impreuna cu el. Krishna a dansat insa numai cu o favorita a sa, pe nume Rada, care era

casatorita. Cand gelosul ei sot s-a apropiat cu intentia de a-i prinde in flagrant, Krishna a luat forma zeitei Kali si astfel barbatul, in loc sa asiste la o scena de adulter, a vazut-o pur si simplu pe sotia lui rugandu-se zeitei Kali!

Deci zeul, in timp ce ii invata pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul fata de el, fata de virtute, in viata personala se dovedeste obsedat sexual, iubitor de placere, adulter, viclean, ipocrit, mincinos, gata oricand sa insele, sa destrame familii si sa calce in picioare cinstea sotilor. Acestea sunt relatarile "istoriei sfinte".

Lui Krishna ii placea sa se dedea insa si la jocuri mai "serioase". De pilda, s-a implicat in lupta pentru putere dintre principii unui regat. Principii "rai" ii uzurpasera si ii izgonisera pe principii "buni". Acestia din urma si-au organizat ulterior o armata cu scopul de a-si recupera posesiunile si demnitatile. Conflictul militar se profila ca inevitabil, si chiar risca sa se transforme intr-un razboi civil, cu atat mai mult cu cat principii erau rude. Pe toata durata pregatirii razboiului, Krishna a facut un joc dublu. El a consiliat militar ambele tabere, asigurandu-se astfel ca iminenta inclestare armata va fi cat mai apriga si mai devastatoare. Conform "teologiei" hinduse, acesta si este rolul zeului, care poarta inlauntrul sau deopotriiva binele si raul, lumina si intunericul.

Krishna se vede totusi confruntat cu o problema, in persoana lui Arjuna, conducatorul principilor buni, care cade pe ganduri: "De ce sa port aceasta batalie? Merita sa moara atatia oameni pentru ca eu sa ajung la putere? E bine sa-i ucid pe toti invatatorii mei, pe prietenii mei din copilarie, pe rudele mele, numai si numai ca sa ajung rege? Nu cumva ar trebui sa ma sacrific eu pentru binele comun?"

Prin urmare, Arjuna se framanta ca orice om bun si rational. Exact in acest punct intervine zeul Krishna, care este incarnarea marelui zeu Vishnu. "Teologia" hindusa invata ca Vishnu raspunde, printre altele, de conservarea acestei lumi. Sarcina lui este sa pastreze echilibrul intre bine si rau, perpetuand la nesfarsit lupta dintre ele. De altminteri, Vishnu insusi este in acelasi timp binele absolut si raul absolut (reprezentat prin sarpele Sesa).

- Prin invatatura si sfaturile sale, Krishna il convinge pe Arjuna sa-si depaseasca scrupulele morale si sa lupte cu toata barbatia si hotararea, neluand in calcul nimic altceva decat victoria. Pe tot parcursul bataliei care va urma, Krishna ii sugereaza lui Arjuna sa recurga la o impresionanta gama de infamii, sfatuindu-l sa-si ignore toate obiectiile de ordin moral si sa se concentreze asupra unicului obiectiv important, castigarea razboiului. Efortul sistematic al lui Krishna este de a-l perverti moral pe Arjuna, facandu-l sa creada ca nu exista diferenta intre bine si rau si ca tot ceea ce conteaza cu adevarat este sa-l adore pe el, zeul desavarsit, care incarneaza atat binele cat si raul, care se afla dincolo si mai presus de bine si de rau. Practic, atunci cand cineva propune oamenilor "sa urmeze drumul cel mai usor", sau cand invata cu autoritatea unui guru ca "nu exista diferenta intre bine si rau", ori insinueaza exact acelasi lucru prin cuvintele "zeul desavarsit are inlauntrul sau atat binele cat si raul", in realitate ii impinge pe oameni pe calea raului. Este ca si cand ar spune: "De ce va complicati infruntand atatea dificultati pentru a realiza binele? De ce nu preferati savarsirea raului, care nu cere timp si efort? In final veti ajunge oricum in acelasi punct, la intalnirea cu zeul desavarsit care aduna in sine atat binele cat si raul! Fiti pragmatici, nu va mai preocupati de bine si optati pentru rau, caci nu exista nici o diferenta...".

Dincolo de faptul ca rationamentul de mai sus este expresia uneia dintre stradaniile cele mai vechi si mai abile ale Diavolului de a-l insela pe om atragandu-l spre rau, merita sa mai observam ca zeul Krishna isi bate joc in egala masura de combatantii cei "buni" si de cei "rai"; singurul lucru care pare sa-l intereseze cu adevarat (asa cum reiese din cuvintele si faptele sale) este provocarea unui macel cat mai sangeros... insa de vreme ce nimic nu are sens, de vreme ce nu exista nici o diferenta intre bine si rau, care mai poate fi mobilul instigarii la un asemenea macel, in afara de satisfactia morbida a zeului?

- Zambind multumit, Krishna conduce carul de lupta al lui Arjuna in razboiul fratricid. Ce fel de zeu este acela care isi afla satisfactia in durere, in sange, in moarte? Pana si omul cel mai ignorant l se va intreba inevitabil ce diferenta exista intre invataturile si comportamentul zeilor hindusi si cele ale demonilor despre care vorbeste atat de limpede Scriptura...

- Aici este expusa o fotografie "de familie". In mijloc sta Shiva, marele zeu al distrugerii si totodata cel dintai yoghin, incadrat de sotia sa Paravati si de fiul sau Ganesha. Acesta din urma poarta serpi incolaciti in jurul gatului, iar din capul sau izvoraste raul Gange. Sta asezat pe o piele de tigru, dupa cum se cuvine marilor yoghini. Desigur, avem din nou de-a face cu o maniera de percepere a divinului asemanatoare celei a vechilor elini, care credeau ca Zeus s-a casatorit cu Hera si l-au nascut pe Apollon, spre exemplu. Aceasta este oferta religioasa a gurusilor: reintoarcerea la idolatrie, avand ca obiect zeitati care fie copiaza trasaturile si modurile de organizare sociala ale oamenilor, fie sunt zoomorfe sau hermafrodite.

- In fotografia alaturata este reprezentata zeita Kali, care intruchipeaza latura feminina a lui Shiva, energia lui - Shakti, precum invata indienii. Ea este aproape intotdeauna infatisata calcand pe cadavrul zeului Shiva. Poarta la gat un colier de capete taiate, iar in jurul mijlocului o fusta din maini taiate. Limba lunga si rosie, pe care o scoate din toate capetele sale, simbolizeaza neostoita sete de sange a zeitei. Cu o mana tine un cap proaspat taiat din care picura sange intr-o cupa. Zeita este mereu zugravita in acea stare de exaltare maniaca pe care i-o provoaca gustul sangelui cald! Aceasta ipostaza a "divinului" ofera o si mai revelatorie imagine asupra a ceea ce inteleg viclenii si demonicii brahmani cand spun ca Dumnezeu "este dincolo de bine si de rau"...

Fireste, in Occident aceste lucruri sunt mult mai putin cunoscute la nivel de mase. Se considera, pesemne, ca inca "n-a sosit ceasul" aducerii lor la lumina, ca nu suntem inca intru totul "pregatiti"... in prezent, neinitiatii sunt momiti cu discursuri despre "stiinta" yoga, sanatate, armonie, canalizarea energiilor divine, si alte asemenea formule mai usor digerabile pentru un neofit occidental.

Adoratorii zeitei Kali sunt organizati in grupuri secrete. Se dedau la orgii sexuale, sacrificii umane rituale si alte practici de magie neagra. Primirea in grup este precedata de supunerea la diverse probe. "Biletul de intrare" consta in aducerea unui cadavru: crima constituie o conditie de admitere sine qua non. Numele acestei caste criminale este Kapalika. Exista temple ascunse in care membrii ei aduc jertfe omenesti in fata idolului zeitei, intonand imnuri din Rig Veda si rostind anumite mantre, cu ajutorul si participarea activa a brahmanilor.

- Zeul Ganesha este in acelasi timp om, elefant si soarece. Candva marele zeu Shiva, cel mai mare yoghin, intorcandu-se acasa dupa o meditatie indelungata, a intalnit un necunoscut stand in prag si vorbind cu frumoasa Paravati, sotia lui. Orbit de gelozie, si-a tras indata sabia din teaca si i-a taiat capul. Paravati i-a strigat in hohote de plans: "Tocmai l-ai omorat pe fiul tau!". in deznadejde sa, Shiva a retezat capul unui elefant care se intampla sa treaca pe acolo si l-a lipit pe grumazul fiului sau. Asa a fost plasmuit Ganesha, potrivit "teologiei" hinduse.

Ce element ar trebui sa frapeze mai intai in aceasta povestire? Nestiinta atotputernicului si atotcunoscatorului Shiva? Superficialitatea lui? Caracterul sau coleric, sanguinar si revansard? Gelozia sa atat de mundana? Oricat de rizibil ar parea, comportamentul zeilor hindusi este identic cu cel uman. Faptul este insa cat se poate de firesc, intrucat acesti zei sunt inventii ale oamenilor, intocmai ca si cei doisprezece zei ai Olimpului, nascociti de vechii greci... Idolatrie pura, ba chiar in sensul cel mai primitiv al cuvantului!

- Narasihma Avatara: Marele Vishnu s-a incarnat in zeu cu chip de om-leu. Este adorat de femei in timp ce sfasie abdomenul unui om. Acelasi mare zeu s-a mai incarnat si in alte randuri ca animal: Matsya

(peste), Kurma (broasca testoasa) si Varaha (porc salbatic); bineinteles, intotdeauna pentru a pastra echilibrul cosmic intre bine si rau.

- Imaginea de fata il prezinta pe Hanuman, maimuta care a devenit zeu, alaturi de cateva medalioane cu scene din viata sa. Hanuman are meritul de a-l fi ajutat pe zeul Rama in razboiul purtat de acesta pentru a-si redobandi sotia rapita.

Este foarte popular in India. Icoanele sale impanzesc magazinele, taxiurile, coloanele caselor... De aceea maimutele, ca si vacile, sunt socotite sfinte si sunt lasate sa se plimbe pretutindeni nestingherite, chiar si in temple, in vreme ce oameni precum paria sau cei din castele inferioare sunt profund disprețuiti!

- Yama, zeul mortii - potrivit Mahabharatei, vine calare pe bivol sa ia sufletul lui Satyavan. Sotia lui Satyavan, Savitri, mare yoghina, izbuteste sa-l urmeze pe Yama in taramul sufletelor. Aici se straduieste sa smulga bunavointa zeului recitandu-i fragmente din Vede. Mai tarziu, va reusi sa-l pacaleasca si sa readuca sufletul lui Satyavan in taramul celor vii. Zeul cade astfel prada amagirii unei femei muritoare...

Fotografia de fata reproduce o reprezentare a "teogoniei" hinduse. Marele zeu Vishnu se intinde pe un sarpe care se numeste Sesa si care se identifica cu el. Din buricul sau izvoraste un lotus, din care rasare un alt mare zeu, Brahma cel cu patru capete. Femeia lui, zeita Lakshmi (zeita bogatiei), ii mangaie picioarele. in jurul sau se mai afla alti cativa zei, dintre care patru sunt zoomorfi. Vishnu este socotit "pazitorul si pastratorul a toate", amintind intrucatva de Zeus, tatal zeilor din Olimp (care cel putin nu erau zoomorfi!).

Este de-a dreptul consternant sa intalnesti oameni cultivati care cred in acesti zei. De pilda Tony, matematicianul englez, s-a lepadat de Hristos si a inceput sa-l venereze pe Vishnu. Cunosce si niste greci de buna calitate intelectuala care au dat jos crucea lui Hristos din casele lor, inlocuind-o cu statui ale lui Shiva. Zicand ca sunt intelepti, au ajuns nebuni - spune Apostolul Pavel (Rom. 1, 22). Cum este posibil ca asemenea oameni sa esueze atat de lamentabil? Idolii neamurilor sunt demoni, reaminteste cu tarie prorocul David (Ps. 95, 5). Acesti oameni inteligenti au de infruntat perfidia si atractia demonilor, a Satanei care se ascunde in spatele acestor idoli. Caci lupta noastra nu este impotriva trupului si a sangelui, ci impotriva incepatoriilor, impotriva stapaniilor, impotriva stapanitorilor intunericii acestui veac, impotriva duhurilor rautatii, care sunt in vazduh (Efes. 6, 12); iar demonii nu pot fi biruiti decat cu puterea lui Hristos, Care a surpat stapanirea Diavolului din iubire pentru noi. Insa, de vreme ce acesti oameni s-au lepadat cu totul de Hristos, mai poate subzista nadejdea intoarcerii si salvarii lor?... La oameni aceasta este cu neputinta, la Dumnezeu Insa toate sunt cu putinta (Matei 19, 26).

Cateodata tanarul "trebuie" sa plece de acasa, sa cunoasca toate intemperiiile strainatatii, pentru a invata apoi sa pretuiasca si sa cinsteasca iubirea parintilor sai. Poate ca aceasta este, in definitiv, calea spre inteleptire a celor mai rebeli sau mai imaturi dintre noi... Poate ca "trebuie" sa cunoastem viclenia si cruzimea zeilor "exotici", a gurusilor, a diverselor invataturi pervers ambalate, pentru a pretui in cele din urma dragostea Dumnezeului Cel Adevarat. De buna seama, ar fi infinit mai preferabil si mai firesc sa-L regasim pe Hristos fara sa ne mai supunem de buna voie atator chinuri si suferinte...

IDOLII NEAMURILOR SUNT DEMONI

Eu sunt Domnul Dumnezeuul tau [...]. Sa nu ai alti dumnezei afara de Mine! Sa nu-ti faci chip cioplit si nici un fel de asemanare a nici unui lucru din cate sunt in cer, sus, si nici din cate sunt pe pamant, jos, si din cate sunt in apele de sub pamant! Sa nu te inchini lor, nici sa le slujesti, ca Eu, Domnul Dumnezeuul tau, sunt un Dumnezeu zelos.

(Ies. 20, 2-5)

În Vechiul Testament, Dumnezeu le-a descoperit oamenilor cu toată tăria că există un singur Dumnezeu adevărat. Mai mult decât atât, prin cele zece porunci pe care le-a dat prorocului Moise, El a oprit cu strictețe orice formă de adorare a idolilor sau a vreunui oarecare fals Dumnezeu.

Cu aproximativ 350 de ani după Moise și cu 1000 de ani înainte de Hristos, Dumnezeu l-a călăuzit pe bătrânul proroc Samuel să-l unge ca urmas al său sau pe un neînsemnat fiu de pastor, pe mezinul unei familii israelite sarace, anume pe David.

Bucurându-se de ajutorul permanent și de contactul nemijlocit cu Dumnezeu, la capatul unei întregi suite de evenimente minunate, David se dovedește un mare rege al statului israelit. Totodată, având duhul lui Dumnezeu asupra sa, el devine proroc. Profetiile sale îmbracă forma unor poezii și se numesc Psalmi, întrucât David cânta la harpă în timp ce rostea poeziile profetice.

Psalmii alcătuiesc adăpar una dintre cartile profetice ale Sfintei Scripturi. Ei cunosc o foarte largă folosință, fiind citiți zilnic în cadrul slujbelor Bisericii.

Prin modul de viață și prin experiențele sale, Sfântul proroc David a dobândit o foarte profundă cunoaștere a lui Dumnezeu. A vestit și el cu hotărâre - iar glasul său străbate veacurile până la noi - *ca toți idoli neamurilor sunt demoni* (Ps. 95, 5). Aceeași putere demoniacă se ascunde în spatele mastilor cu felurite chipuri ale idolilor, cu scopul de a-i îndepărta pe oameni cât mai mult de cunoașterea și cinstirea Adevăratului și Bunului Dumnezeu, determinându-i să-l marturisească pe demon ca Dumnezeu și să-l venereze ca atare. *Aceasta este ratacirea cea de pe urma* (Matei 27, 64), durerea cea mai adâncă, tragedia cea mai cumplită, înrobirea spirituală a omului.

La mii de ani distanță de David și fără nici un fel de contact cu Biserica Ortodoxă, oameni contemporani cu noi ajung prin propriile lor experiențe la exact aceeași concluzie: idoli neamurilor sunt demonii Unii dintre oamenii acestia au fost chiar adepți și slujitori ai idolilor fără să cunoască nimic despre Hristos. Ei au ajuns să marturisească franc că Diavolul și ingerii lui se află în spatele tuturor zeilor și religiilor mincinoase. Nu este lipsit de interes să urmărim marturia lor scrisă.

Germanul Heinrich Harrer a plecat în Tibet însoțit de un prieten în jurul anului 1940. După multe peripeții, au ajuns în Lhassa, capitala statului teocratic buddhist, unde au fost bine primiți de membrii clasei conducătoare și au trăit șapte ani întregi. Harrer a devenit chiar profesor al lui Dalai Lama, care este socotit încarnarea lui Buddha și este liderul religios și politic absolut al statului buddhist. Textul de mai jos este un fragment extras din cartea lui Harrer intitulată Șapte ani în Tibet.

Oracolul statului

"Precum poporul de rând le cere lamaitilor sfat și ajutor pentru problemele zilnice, tot astfel și conducătorii se sfătuiesc cu oracolul statului înainte de marile hotărâri. L-am rugat la un moment dat pe prietenul meu Vandghila să mă ia împreună cu el la o ceremonie oficială de consultare a oracolului. Așa se face că, în dimineața următoare, porneam în mare viteză spre mănăstirea Netsung. Vrednicia de oracol al statului era detinută de un monah în vârstă de 19 ani. Provenea dintr-o familie simplă, însă produsese deja o vie impresie prin capacitățile sale spirituale. Deși experiența sa nu era atât de vastă ca a predecesorului său (care contribuise la descoperirea lui Dalai Lama), totuși se investiseră în el multe așteptări.

Pentru că acest monah să-și manifeste calitatea de oracol, trebuie să-și despartă spiritul de corp, astfel încât zeul templului să-l ia în stăpânire și să vorbească prin gura lui. Aceasta este convingerea tuturor

tibetanilor, precum mi-a explicat Vandghila pe parcursul celor 8 kilometri pe care i-am strabatut pana la manastirea Netsung. O data ajunsi, ne atrag atentia acordurile unei muzici rasunand stins din interiorul templului. Intram inauntru. Privelistea este lugubra! De pe pereti se stramba la noi masti feroase si capete de mort; aerul greu, impregnat de fumul de tamaie, ne apasa pieptul. Chiar in clipa aceea, monahul este adus din camera sa in umbra sala a templului. La pieptul sau atarna o oglinda metalica rotunda; slujitorii il infasoara in mantii colorate de matase si il conduc pe tronul sau, apoi se indeparteaza cu totii. In afara de muzica inabusita, nu se mai aude nimic altceva. Mediumul isi incepe autoconcentrarea. Il urmaresc cu atentie, fara a-mi dezlipi ochii de pe el. Nu-mi scapa nici cea mai fina modificare a trasaturilor sale. Putin cate putin, viata pare ca il paraseste. Acum ramane impietrit, chipul lui devine o masca inexpressiva. Brusc, corpul ii este zgaltait ca de un trasnet. Un murmur strabate locul: zeul l-a luat in stapanire. Mediumul tremura din ce in ce mai tare, sudoarea ii picura de pe frunte. Slujitorii se apropie de el si ii pun o diadema imensa. Este atat de grea incat trebuie sa i-o aseze pe cap doi barbati, iar trupul descarnat al monahului se afunda si mai adanc in tron sub greutatea coroanei.

Spasmele cresc in intensitate, capul se clatina incoace si incolo, ochii sar din orbite. Fata i se umfla si devine de un rosu nefiresc. Suieraturi stranii ii ies printre dinti. Deodata, mediumul se ridica; slujitorii alearga sa-l ajute, dar el le scapa din maini si incepe un dans extatic in acordurile oboiului. Suspinele si scrasnetele tanarului monah sunt singurele sunete umane din templu. Acum incepe sa izbeasca placuta lucioasa de la pieptul sau cu un inel mare; zgomotul acopera sunetul inabusit al instrumentelor de percutie. In aceasta clipa se invarte intr-un picior, sub povara coroanei pe care mai devreme o carasera cu mare greutate doi barbati. Slujitorii ii umplu mainile cu boabe de orz pe care el le arunca multumii infiorate a privitorilor. Toti se pleaca cu smerenie.

Acum se linisteste intrucatva. Slujitorii il tin zdravan si un ministru se posteaza in fata lui. Arunca o cordeluta de matase in jurul capului incovoiat de greutate si incepe sa puna intrebarile. Incheierea unui portofoliu ministerial, identificarea unei incarnari superioare, iminenta razboiului sau prelungirea starii de pace - pe toate acestea le va hotari oracolul. Deseori este nevoie ca o intrebare sa fie repetata insistent, pana cand oracolul incepe sa vorbeasca. Ma straduiesc sa extrag un sens din acele succesiuni de murmure. Cu neputinta! In vreme ce reprezentantul guvernului se pleaca smerit, incercand sa inteleaga ceva, un monah batran transcrie rapid raspunsurile. Este o sarcina care i-a revenit de sute de ori in viata sa, fiind si secretar al oracolului precedent. Raspunsurile transcrise sunt intotdeauna orientative si ambigue, dar suficiente pentru a absolve consiliul de ministri de responsabilitatea decizionala. Daca un medium furniza numai raspunsuri gresite, procedura era simpla: il destituiam din aceasta calitate. Niciodata n-am putut intelege logica unei asemenea masuri. Nu era zeul cel care vorbea prin medium?

Cu toate acestea, pozitia oracolului statului este extrem de invidiata, intrucat el posedea rangul de Dalama si se bucura de statutul cel mai privilegiat din manastire.

Ultimele intrebari pe care le adreseaza reprezentantul guvernamental raman fara raspuns. Tanarul monah si-a pierdut puterile, sau zeul s-a maniat? Monahii se apropie de medium, care freamata din toate madularele, si ii ofera mici cordelute de matase. El le innoada cu mainile tremurande. Aceste cordelute se socotesc a fi talismane pazitoare de orice fel de pericole si nenorociri. Mediumul se straduieste sa mai faca alti cativa pasi de dans, apoi se prabuseste la pamant si, lipsit de simtire, este transportat afara din sala de patru monahi.

Fascinat, parasesc templul si redescopar lumina soarelui. Structura mea rationalista nu se impaca deloc cu cele pe care tocmai le-am vazut. Mai tarziu aveam sa particip regulat la slujbe de felul acesta. Era de fiecare data o experienta ciudata sa-l intalnesc pe oracolul statului in viata de zi cu zi. Nu ma puteam obisnui sa stau cu el la aceeasi masa si sa-l aud sorbindu-si supa in rand cu celelalte persoane. Cand ne intalneam pe drum, eu imi scoteam palaria, iar el imi zambea, facandu-mi semn cu noblete. Atunci chipul sau era cel al unui tanar manierat si nu amintea cu nimic de figura umflata, rosie, a extazului.

L-am vazut si in prima zi a anului impleticindu-se spasmodic pe ulite... De-a dreapta si de-a stanga era purtat de slujitori; la fiecare 30-40 de metri se prabusea epuizat in tronul care era transportat special pentru el. Toti se indepartau, iar poporul se bucura in tacere de acea priveliste demonica.

Oracolul statului are parte de mari onoruri si cu ocazia asa numitei "Mari Procesiuni", in cadrul careia Dalai Lama este adus in oras pentru a vizita templul central, spre deosebire de procesiunea obisnuita, in care este dus la gradina de vara. Lhasa clocoteste. N-ai unde sa arunci un ac... intr-un colt liber este inaltat un cort. Monahi-soldati inarmati cu bice tin la distanta multimea curioasa. Acest cort ascunde de ochii poporului marele secret: Dalama din Netsung se pregateste pentru starea de extaz. Regele-zeu se apropie incet, purtat in lectica de 36 de persoane. Muzica monahilor insoteste procesiunea sarbatoreasca; tromboane, basuri si timpane marcheaza punctul culminant. Acum Dalai Lama a ajuns in fata scenei oracolului. In acea clipa, monahul iese clatinandu-se, stapanit de zeul sau. Fata ii este iarasi umflata si din gura scoate suieraturi. Se afla pe punctul de a se prabusi la pamant sub povara tiarei. Dar, lovindu-i deodata cu salbaticie pe toti cei din jur care il ajutau sa se deplaseze, ia manerele lecticii pe umerii sai si incepe sa alerge, in timp ce regele se clatina primejdios. Slujitorii si purtatorii lecticii o iau la goana in urma lui, incercand sa-l ajute. Dupa aproape 30 de pasi, se prabuseste lesinat si este adus inapoi in cortul sau. Multimea a urmarit vrajita aceasta scena fulgeratoare; deja procesiunea continua normal. N-am putut intelege niciodata ce simbolizeaza acest ceremonial. Este posibil sa reprezinte supunerea vreunui zeu protector in fata lui Buddha cel viu.

In afara de oracol si de omul care aduce ploaia, exista in Lhasa inca cel putin sase mediumuri, printre care si o femeie batrana, considerata intruparea unei zeite protectoare. Pentru o suma modica, era gata sa cada in extaz, lasand-o pe zeita sa vorbeasca. Erau zile in care cadea in aceasta stare chiar si de patru ori. Totusi, nu mi s-a parut a fi mai mult decat o impostoare destul de abila.

Exista de asemenea oracole care, atunci cand se afla in extaz, indoaie sabii uriase, curbându-le atat de mult incat le transforma intr-un fel de arcuri; multi nobili din Lhasa pastrau astfel de sabii in coltul de meditatie al caselor lor. Toate eforturile mele de a indoi cat de putin o astfel de sabie esuaseră.

Practica adresarii de intrebari oracolului dateaza din perioada pre-buddhista, cand zeii cereau jertfe omenesti, si continua aproape neschimbata pana astazi. Eu insumi eram intotdeauna profund impresionat de aceasta experienta neobisnuita, dar in acelasi timp eram satisfacut sa stiu ca hotararile mele nu depindeau de oracole."

Este posibil ca istorisirile de mai sus sa le para ciudate unor occidentali de secol XX. Insa pentru oamenii care au trait inainte de nasterea lui Hristos, pe vremea cand aproape pretutindeni stapanea politeismul, astfel de evenimente se inscriau in firescul vietii cotidiene. Intreg teritoriul Greciei era presarat pe atunci de oracole. Printre cele mai cunoscute se numarau cele de la Delfi, Dodoni, Livadia, Oropos. Influenta lor sociala era covarsitoare. Se intampla deseori ca ele sa pretinda pana si jertfe omenesti. De pilda, inaintea marii campanii militare impotriva Troiei, oracolul Kalhas a spus ca zeii voiau sa fie jertfita Ifigenia, fiica lui Agamemnon, conducatorul grecilor. Tragedia lui Euripide ne pune in contact cu o serie intreaga de conceptii si practici sociale raspandite in epoca.

Sa lasam insa loc si marturiei istoricilor. Textul de mai jos este extras din Enciclopedia Papiros-Larousse (voi. V, p. 456). Sunt impresionante asemanarile dintre oracolele vechii Elade si cele ale Tibetului buddhist contemporan.

"Prezicerile de la Delfi: Cel ce voia sa-i adreseze intrebari oracolului trebuia sa indeplineasca un ritual de purificare la izvorul Kastalia si sa plateasca o taxa pentru a se aduce o jertfa la marele altar al lui Apollon, fara de care nu era ingaduita intrarea in templu. De obicei erau jertfite capre, cateodata porci si rareori

tauri. Pentru a se considera ca jertfa a fost primita, trebuia ca, in momentul stropirii animalului, acestuia sa-i tremure toate madularele; altminteri, prezicerea era amanata. Apoi, cei care urmau sa puna intrebari patrundeau in spatiul din fata altarului. Femeilor le era interzisa intrarea in acest sanctuar.

Pythia fusese o tanara provenind dintr-o familie aristocratica din Delfi. [...] inainte de prezicere, savarsea si ea un ritual de curatire in Kastalia. Dupa aceea intra in templu si tamaia partea de sus a sanctuarului. Apoi cobora scara ce duce la oracolul principal, si se oprea in fata trepidului de unde prezicea. in aceasta sala se spune ca exista o statuie de aur al lui Apollon, mormantul lui Dionysos si asa-numitul ombilic. in continuare, se aseza pe trepid, bea apa provenita din izvorul Kassotida, mesteca frunze de dafin si se apleca asupra ombilicului pentru a inhala aburii ce ieseau din pamant. Traditia spune ca pretextul nasterii primului oracol l-a constituit existenta unui orificiu in pamant din care emanau aburi naturali. Cand ciobanul Kouritas a descoperit cel dintai acest orificiu, a inceput de indata sa murmure cuvinte neintelese, al caror continut a fost socotit profetic. De acest orificiu se leaga aparitia primului oracol. [...] in cele din urma ajungea la un delir paroxistic, iar atunci cei interesati trebuiau sa adreseze intrebarile cu voce tare zeului. Raspunsurile erau date de Pythia prin soapte neinteligibile, transcrise si traduse in forma versificata de catre preoti.

Cel interesat nu trebuia sa intrebe despre lucruri banale, vagi sau prea generale. Raspunsurile oracolului erau, dimpotriva, neclare si ambigue. Adresantul intrebarilor era totdeauna nevoit sa ceara ajutorul talcuiitorului pentru a-i explica prezicerea."

Distanta geografica si cronologica dintre oracolele vechii Elade si cele ale Tibetului contemporan este uriasa. Similitudinile sunt insa impresionante:

- a) zeul il ia in stapanire pe oracol si vorbeste prin el;
- b) oracolul cade in extaz, se comporta nebuneste, rosteste cuvinte confuze, emite sunete nearticulate intrerupte de mugete si urlete;
- c) langa oracol se afla "secretarul" sau "talcuiitorul", care transcrie si explica celorlalti cuvintele oracolului.

Se impun semnalate si cateva lucruri legate de caderea in extaz.

Pythia inhala aburii care emanau din strafundurile pamantului si mesteca frunze de dafin. Efectul narcotic era astfel dublu. Tot asa, in Orient este foarte raspandita utilizarea zilnica a narcoticelor. In cadrul misteriiilor eleusine se folosea un microorganism parazit al graului, care are efecte asemanatoare cu cele ale L.S.D.-ului (cunoscutul "largitor" al constiintei uzitat de hipioti in anii '60-'70, care produce halucinatii acustice, auditive si vizuale).

Multi dintre yoghinii si ocultistii pe care i-am cunoscut consumau astfel de substante. La un moment dat, discutand pe tema experientelor neobisnuite pe care le intermediaza narcoticile, Demostene masonul mi-a spus: "E periculos sa fie folosite de catre neinitiati, deoarece vin in contact cu puteri spirituale, cu fiinte spirituale care pot sa-i innebuneasca si sa-i distruga".

Desigur, toate cele de mai sus reveleaza un anumit aspect al problemei, fara insa a o epuiza. intrebarea fundamentala ramane: Ce sau cine este zeul care il ia in stapanire pe oracol si vorbeste prin el?

Raspunsul ni-l ofera extrem de limpede Sfanta Scriptura. Sfintii Apostoli Pavel si Sila, indemnati fiind de Duhul Sfant, venisera sa propovaduiasca in Macedonia. Se aflau in Filipi, un vechi orasel situat in vecinatatea Kavalei de astazi, unde s-au intamplat urmatoarele:

Odata, pe cand ne duceam la rugaciune, ne-a intampinat o slujnica care avea duh pitonicesc si care aducea mult castig stapanilor ei, ghicind. Aceasta, tinandu-se dupa Pavel si dupa noi, striga, zicand: Acesti oameni sunt robi ai Dumnezeului Celui Preainalt, care va vestesc voua calea mantuirii. Si aceasta o facea timp de multe zile. Iar Pavel, maniindu-se si intorcandu-se, a zis duhului: in numele lui Iisus Hristos iti poruncesc sa iesi din ea! Si in acel ceas a iesit. Si stapanii ei, vazand ca s-a dus nadejdea castigului lor, au pus mana pe Pavel si pe Sila si i-au dus in piata inaintea judecatorilor (Fapte 16, 16-19).

Iata, prin urmare, ca oracolele se afla cu adevarat sub posesia unui oarecare duh, potrivit Duhului Sfânt. Urmand porunca lui Hristos -pe demoni scoateti-i (Matei 10, 8) -, Apostolul l-a alungat pe demonul care salaslui in acea slujitoare.

Asadar, acest duh, pe care idolatrii il numesc zeu, nu este altcineva decat demonul camuflat in incercarea de a-i insela pe oameni. Una dintre dorintele demonului este de a fi slujit si venerat ca dumnezeu, in locul Adevaratului Dumnezeu.

Sa parasim acum Tibetul si Grecia antica si sa ne oprim in Africa de astazi, pentru a intelege inca si mai bine modul in care lucreaza Diavolul in lume.

Istoria unui mare vrajitor care a devenit crestin

Yelo a fost pana la 55 de ani unul dintre cei mai mari vrajitori de pe continentul negru. Puterea Satanei se concentrase in el si se manifesta in cele mai diverse chipuri. Despre toate acestea relateaza el insusi, convertit astazi la crestinism:

"Am vindecat multi oameni, inasa n-as fi putut face nimic fara ajutorul Satanei. imi era imperios necesar sa ma aflu intotdeauna cu el intr-o legatura directa, pentru a ma putea calauzi in toate actiunile mele. De fiecare data cand eram chemat la un bolnav, il intrebam in prealabil pe Diavol daca trebuie sa merg. Uneori imi spunea Poti merge, caci vreau sa-l vindec pe bolnav, si atunci porneam la drum. Insa alte dati imi raspundea: Nu vreau sa-l vindec.

[Parintele Paisie atragea atentia asupra faptului ca Satana nu poate vindeca decat bolile pe care le-a provocat el insusi.]

Imi era ingaduit sa-i pun Satanei orice intrebare, iar el imi raspundea. Ori de cate ori eram intrebat ceva in calitatea mea de vrajitor, trebuia sa cer mai intai raspunsul Satanei. Absolut tot ceea ce realizeaza un vrajitor se datoreaza puterii Satanei. Daca Satana il paraseste, va deveni un om obisnuit.

Multi veneau la mine deoarece prin mine intrau in legatura cu o putere care era infinit mai mare decat a lor. Vedeau cum vizitam un om bolnav, ii deschideam gura si scuipam inauntru, in timp ce il chemam pe Satana si il rugam. Minunea se producea pe data: Satana il ridica din pat.

ii uimeam pe toti intr-o asemenea masura incat imi puteam permite orice. In apropiere de locuinta mea se afla un vast teren de aplicatii militare, unde numai soldatilor le era ingaduit sa intre. Cu toate acestea, eu aveam acces nerestricționat. Oriunde mergeam, lumea isi etala admiratia. Manifestau deplina obedienta si obisnuiau sa-mi ofere daruri substantiale. Multi dintre ei imi aduceau cu regularitate vaci, capre, gaini... Am devenit foarte repede un om din cale afara de bogat.

Noi, vrajitorii, ne aflam intr-o permanenta conlucrare. Ne sustineam reciproc sub toate aspectele si, in acelasi timp, primeam noi membri in cercul nostru. Ceilalti vrajitori ma cinsteau ca pe cel mai mare. Eu

conduceam ceremoniile in cadrul carora il cantam si il invocam pe Satana la initierea unui nou membru. Cantecul care se intoneaza special in aceasta ocazie se numeste Anga. Puneam tamaie in foc. Cand fumul se inalta in vazduh, atunci sosea momentul initierii. Tanarul vrajitor trebuia sa se inchine focului si sa inhaleze tamaia care fusese oferita Satanei. Atunci spiritul intra in el si Satana venea la noi toti, astfel incat vorbeam cu vocea lui. Folosea limba noastra pentru a spune ceea ce dorea.

Tanarul vrajitor imi dadea mana stransa pumn, ca semn si fagaduinta ca ma va urma intru totul. Eu ii deschideam palma, luam putin din tamaie si ii scuipam in palma. Apoi ii dadeam in numele Satanei binecuvantarea de a deveni vrajitor ca si mine. Acum Satana salasluia in el. Se intorcea acasa cu o putere noua. In satul sau trebuia sa aduca dovada ca Satana se gaseste cu adevarat inlauntrul sau. Proba se desfasura in intunericul noptii. Aprindeau focuri, iar el incepea sa-l roage pe Satana. Dupa putin timp era luat in stapanire de catre spirit, cadea in extaz si vorbea cu o alta voce. Sarea in foc, in vreme ce oamenii priveau incremeniti si strigau: "Arde, arde!". Cand sarea inapoi afara din foc, lumea blestema si injura de frica, intrucat stiau cu totii ca oricine s-ar atinge de piciorul lui se va imbolnavi de moarte. Tanarului vrajitor nu i se ardea nici macar un fir de par din cap. Era ocrotit de Satana.

Dupa o vreme, oamenii prindeau curaj si se apropiau, formand un cerc in jurul sau. Urma cel de-al doilea test. Puneau un cutit in flacara focului si il lasau acolo pana ce devenea rosu. Tanarului vrajitor i se atingeau apoi cu cutitul incandescent ambii obraji si buzele. Nu se alegea nici macar cu vreo bucatuta de pe urma focului. Era limpede pentru toti ca in fata lor se afla cineva care dobandise capacitati supraomnesti.

Se temeau de el. Cu toate acestea, o putere nevazuta il facea sa atraga lumea. Oamenii ajungeau sa se roage spiritului care salasluia inlauntrul sau. Faceau tot ce puteau ca sa nu trimita asupra lor blestemul si osanda.

La varsta de 40 de ani mi s-a intamplat sa fiu atacat de trei indivizi. Unul voia sa-mi taie gatul, celalalt imi fixase teava unui pistol in spinare, in vreme ce al treilea le propunea sa ma lege de maini si de picioare si sa ma azvarle in lacul cu crocodili. S-au invoit catre aceasta ultima varianta. Asadar, ma tarau spre lac, legat de maini si de picioare. Brusc, o entitate invizibila m-a rapit din mainile lor si am inceput sa zbor in aer ca o pasare. Nu mi-am putut explica foarte limpede cele intamplate, insa stiam ca Satana imi salvase viata.

Cand am devenit vrajitor, credeam ca toata viata mea va fi o desfatara, mai ales ca puteam face orice lucru cu maxima usurinta, oamenii mi se inchinau oriunde mergeam, si deveneam din ce in ce mai bogat. Dar incetul cu incetul am observat ca Satana este un stapan lipsit de mila. Se mania cateodata pe mine si se dezlantuia asupra mea cu salbaticie. Atunci trebuia sa-i cer iertare in diverse feluri, sa-i aprind tamaie si chiar sa suport noi ritualuri initiatice pentru a ma sustrage blestemului sau si a-l recastiga ca si colaborator.

Cu timpul, am devenit tot mai nelinistit; nu aveam pace deloc si simteam o frica adanca. Sotia mea a fost luata in stapanire de un spirit rau care spunea prin ea ca pruncul pe care urma sa-l nasca va muri. A nascut fara probleme, dar la scurta vreme s-a aratat Satana si ne-a luat copilul pentru totdeauna. Atunci am inteles in ce stare infricosatoare ajunsese. Am inceput in acea perioada sa-L caut pe Hristos. imi doream sa gasesc adevarata cale catre Dumnezeu. In cele din urma, Hristos m-a chemat langa El. Atunci am distrus toate lucrurile din casa mea care aveau vreo legatura cu Satana. Hristos este Cel care m-a calauzit si m-a ajutat clipa de clipa pe acest drum, caci singur n-as fi avut niciodata puterea sa ma ridic din prapastie.

A.P. "

Este impresionanta constatarea ca in toate colturile planetei noastre, din Antichitate si pana astazi, *minciuna cea veche*, inselatorul oamenilor, *sarpele cel de demult*, Satana, se straduiește din rasputeri sa se impuna lumii ca dumnezeu in locul Adevaratului Dumnezeu.

O astfel de stradanie poate fi identificata cu usurinta si in istoria lui Krishnamurti. Sa urmarim insa evenimentele cronologic, pentru a localiza cu precizie radacinile din care odraslesc asemenea "poame".

In 1875, rusoaica Helena Blavatsky si colonelul de origine evreiasca Henry S. Olcott intemeiaza la New York Societatea Teozofica, avand ca obiect de activitate ocultismul. Blavatsky era medium. In 1873 l-a cunoscut pe generalul Albert Pike, liderul a 23 de loji masonice din lume. La sugestia Helenei, acesta impune crearea de loji destinate femeilor. Tot la propunerea lui Blavatsky, se introduc sedinte de spiritism in cadrul tuturor acestor loji. In 1878, generalul Pike acorda Helenei gradul masonic 33. In aceeasi perioada, cartierul general al Societatii Teozofice se muta din New York in Andyar, o suburbie a orasului Madras din India. Blavatsky a decedat pe 8 mai 1891.

Evreica Annie Besant Stein (1874-1933), fidela discipola a sa, isi aroga sarcina de a asigura continuitatea Societatii Teozofice. Unul dintre cei mai importanti colaboratori ai ei a fost masonul Charles Leadbeater, care declara ca este mag alb si ca reusise sa-si trezeasca sarpele Kundalini. Cei doi au fost artizanii a ceea ce as numi "marea inselaciune".

In India, datorita cruntei saracii, deseori parintii isi vand copiii inca de mici unor bordeluri sau unor oameni bogati. Besant si Leadbeater au "selectat" asadar un copil mic al unei familii indiene foarte sarace (intrucat, spuneau ei, acesta ar fi avut "o aura foarte pura") si l-au luat impreuna cu ei pentru a-l creste ca pe un Mesia al Noii Ere. Krishnamurti a fost educat din frageda varsta pentru acest rol. Desi n-a izbutit niciodata sa fie admis intr-o universitate, a "studiat" totusi in Anglia si a devenit un anglo-indian dupa toate tiparele spiritului modern.

In tot acest rastimp, Anny Besant ii pregatea sistematic terenul, raspandind prin intermediul Societatii Teozofice stirea ca "Mesia a revenit pe pamant"!

Cand Krishnamurti a ajuns la o varsta potrivita, Besant si-a adus scenariul la punctul culminant, intemeind in cinstea acestuia misticul "Ordin al Stelei". Membri ai ordinului deveneau numai cei care credeau in noua venire a lui Mesia. Krishnamurti a fost declarat "conducator onorific" al ordinului.

In 1925, la Madras, Krishnamurti (in varsta acum de 30 de ani) s-a proclamat oficial drept Mesia si a ales doisprezece "apostoli" pentru a-l insoti in calatoriile sale din toata lumea.

Intreaga masinarie a acestei imense fraude spirituale fusese pusa in miscare, si a functionat perfect vreme de sase ani, ingloband un numar impresionant de persoane. Influenta organizatiei crestea considerabil, pe masura ce isi recruta tot mai multi adepti dintre oamenii bogati si puternici.

In noiembrie 1931, dupa sase ani de zile, minciuna bine ticluta s-a prabusit "dinauntru". Krishnamurti, la cei 36 de ani ai sai, se revolta impotriva celor care ii planificasera viata pana in cele mai mici detalii, impotriva celor care il crescusera in aceasta minciuna, impotriva celor care urmarisera sa dobandeasca prin micul "zeu" indian bani, putere si influenta, impotriva celor care il transformasera intr-o simpla unealta pusa in slujba intereselor lor. Asa se face ca, in timp ce se afla la sediul sau central din California, Krishnamurti a refuzat sa mai fie adorat ca Mesia. El a declarat textual: "Nu sunt actor, refuz sa port hainele lui Mesia". Astfel a indepartat masca pe care i se impusese sa o etaleze. S-a aratat dornic sa-si regaseasca adevarata identitate si sa respire ca un om liber pe acest pamant.

Tratamentul la care a fost supus Krishnamurti este cel putin odios. Din cea mai frageda varsta se

exercitase sistematic asupra sa o teribila spalare a creierului. Cantitatea si intensitatea constrangerii psihologice pe care a suferit-o acest om sunt infricosatoare.

Hitler, care - din cate se pare - fusese initiat intr-o ramura a Societatii Teozofice, a utilizat astfel de metode pentru cresterea si formarea militarilor S.S. A folosit chiar ca emblema a sa un vechi simbol magic hindus, svastica sau "roata lui Shiva" - cum este cunoscuta in India.

Astfel de proiecte se deruleaza cu asiduitate si in zilele noastre. Micii "zei" sunt confectionati mai cu seama in Orientul sarac (de pilda Maharadji in India, ori Moon in Coreea). Pana unde pot ajunge acesti oameni lipsiti de orice scrupule? Cati gurusi contemporani nu se autoprocama drept "incarnari ale lui Dumnezeu"?

Este insa la mijloc numai inselaciune? Nu cumva mai exista si altceva in aceste istorii, in afara de viclenie si minciuna? Parintele Paisie spunea ca magia este o impletire intre inselaciune si lucrare demonica. Diavolul se straduieste intotdeauna sa se disimuleze pentru a-i amagi pe oameni, insa Dumnezeu nu-i ingaduie sa se camufleze deplin, caci altfel nimeni nu s-ar mai putea elibera din mrejele lui. intotdeauna vor ramane expuse vreun "corn" sau vreo "codita", asa incat oamenii sa prinda de veste si sa se pazeasca.

- Vom identifica urmele acestei lucrari demonice in chiar marturiile apropiatilor lui Krishnamurti.

Cateva fragmente din cartea "Viata si moartea lui Krishnamurti" (Ed. Kastanioti, 1991) scrisa de Mary Lutyens, membra a unui cerc foarte intim de ucenici ai "Noului Mesia", ne vor cdnvinge ca in procesul de formare si educare a lui Krishnamurti au colaborat si alte puteri, de natura metafizica, practic entitati spirituale dirijate asupra sa de catre magi precum Leadbeater si Besant.

Cu mentiunea ca in cuprinsul cartii Krishnamurti este numit scurt si familiar Krishna, iata ce scrie Mary Lutyens: "Vestea pe care i-a dat-o Leadbeater lui Krishna in Sydney l-a influentat enorm. Pe 12 august a scris catre Lady Emily ca in ultimele cincisprezece zile meditase asupra acestei vesti in fiecare dimineata cate o jumatate de ora, precum si seara inainte de a se culca. imi voi reface vechea legatura cu invatatorii mei si, in tot cazul, acesta este singurul lucru care are importanta in viata, adauga el. Cinci zile mai tarziu, pe 17 ale lunii, a traversat o experienta care a durat trei zile si i-a revolutionat viata".

Asadar, Leadbeater ii inoculeaza lui Krishnamurti ideea necesitatii de a "reface" legatura cu invatatorii lui. La ce invatatori se refera? Desigur, nu la magul-mason si la Besant; cu acestia se afla deja in legatura. Atunci la cine? Si in ce mod se va stabili aceasta legatura?

Krishnamurti se retrage cu un mic grup de intimi ai sai intr-o casa, pentru a veni in contact cu "invatatorii", care nu sunt oameni, ci "fiinte spirituale". Aici, el cade prada unei stari neobisnuite. Se deruleaza o intreaga serie de fenomene stranii, dintre care spicuim:

a) "Domnul Warington sedea in celalalt colt al camerei si a inteles, asa cum ne-a marturisit mai tarziu, ca niste entitati sau energii suprafiresti strabateau trupul lui Krishna, ca rezultat al unor influente canalizate asupra lui dintr-un alt taram".

b) "Krishna a intrebat: De ce m-au adus aici? Nu stiu unde sunt!. Si repeta apoi obsesiv: Nu stiu unde ma aflu!. Daca cineva incepea sa se deplaseze prin casa, el aproape ca sarea in picioare din pat si, de fiecare data cand intram in camera sa, trebuia sa-l avertizam in prealabil, insa in jur de ora 6, pe cand serveam cina, s-a linistit pana ce am terminat. Apoi, intreaga casa a parut ca se umple brusc de o energie terifianta, in timp ce Krishna se comporta deja ca un demonizat".

c) in primele zile ale lui octombrie, invatatorii nevazuti au inceput sa lucreze asupra ochilor lui

Krishnamurti. Era un martiriu inspaimantator.

"In acea seara i-au spus lui Krishna ca ochii ii vor fi purificati, astfel incat sa poata sa "II" vada. Purificarea era insa o procedura infricosatoare chiar si pentru cei care trebuiau sa-i fie simpli martori. Il auzeam pe Krishna exclamand: Este ca si cand s-ar afla cineva legat intr-un desert, cu fata spre soare si cu pleoapele smulse!".

In dupa-amiaza urmatoare, cand Krishna a iesit din baie si s-a retras sub o tulpina inalta de piper pentru a medita, le-a spus celorlalti ca in acea seara vor avea un "vizitator important", pe "domnul Maytreya". "Procedura" la care a fost supus in acea noapte s-a dovedit cea mai dureroasa dintre toate cele pe care le-a avut de suferit corpul lui Krishna. Insa toti au simtit in mijlocul lor, pentru o clipa, "Marea Prezenta". Mai tarziu, cand Nitia si Rozalind se aflau cu Krishna in camera lui, acesta a inceput sa le vorbeasca unor persoane pe care ei nu le vedeau.

d) "Besant si Leadbeater au atribuit experienta lui Krishna trecerii in cea de-a treia initiere. N-au putut gasi insa nici o explicatie pentru procedura. Insi Krishna era convins ca a fost un proces absolut necesar pentru a-si pregati corpul sa-l primeasca pe domnul Maytreya, si ca nu trebuia initiata nici o tentativa de a usura sau intrerupe acest proces".

e) "Ceea ce pare sigur este ca, indiferent ce anume s-a intamplat in corpul lui Krishna, pentru urmasorii ani l-a facut capabil sa devina canalul unei energii sau puteri colosale, care a constituit totodata si sursa invataturilor sale ulterioare".

Pentru un crestin cu o minima experienta duhovniceasca daruita de Hristos in Duhul Sfânt, lucrurile sunt mai mult decat limpezi. Avem de-a face in acest caz cu oameni care nu sunt pur si simplu "influentati" de catre demon, ci "stapaniti" in intregime de acesta. Invataturile lor, oricat de seducatoare ar putea eventual parea, sunt inventii demonice care au drept scop indepartarea oamenilor de adevar si de viata adevarata, calauzirea lor pe cararile intunecate ale minciunii si ale autodistrugerii. Acestia nu sunt altceva decat hristosii mincinosi despre care insusi Domnul Iisus Hristos ne-a avertizat cu 2000 de ani inainte de aparitia lor:

Si atunci daca va va zice cineva: Iata, aici este Hristos, sau iata acolo, sa nu credeti. Se vor scula hristosi mincinosi si proroci mincinosi, si vor face semne si minuni, ca sa duca in ratacire, de este cu putinta, si pe cei alesi. Dar voi luati seama. Iata, dinainte v-am spus voua toate (Marcu 13, 21-23).

Din nefericire, Krishnamurti nu este nicidecum un caz singular. In vremea noastra s-a umplut planeta de "hristosi" ai Noii Ere si de "dumnezei incarnati", care inseala si exploateaza milioane de oameni...

MEDITATIE SI AUTOHIPNOZA

Ce este meditatie? Cum functioneaza mintea umana in timpul meditatiei? Ce tipuri de transformari cunosc sufletul si intelectul unui om care o exercita regulat si pentru o perioada indelungata de timp? Cum este utilizata de catre gurusii contemporani si, in general, de catre organizatiile new age-iste? Ce rol joaca in planurile lor? In sfarsit, are ea vreo legatura cu rugaciunea crestina?

Ne vom stradui sa conturam raspunsurile la aceste intrebari prin apel la invataturile gurusilor insisi si, mai cu seama, la practicile lor - care sunt cu mult mai graitoare decat cuvintele.

Ma voi opri, in cele ce urmeaza, asupra a trei practici distincte pe care le-am experiat personal. Ele sunt promovate de trei organizatii diferite care impanzesc in momentul de fata majoritatea tarilor lumii

occidentale. Imaginea fiecărei organizații este diferită.

Cea dintâi, intitulată generic Mind Control, își revendică o filiație științifică, adaptată mentalității apusene contemporane, vizând racolarea unei palete largi de adepți.

A doua organizație, cea a gurului Shri Chinmoy, a acordat hinduismul cu preocupările tânărului occidental, promovând meditația imbinată cu muzică, gimnastică, sportul, pictura. Centrul organizației și principalul sediu al gurului se află în New York.

A treia organizație, cea a gurului Satyananda, având ashramul central în Mongyr (India), își conservă mai riguros identitatea hindusă și evoluează astfel cu o imagine mai "exotică" și mai autentic indiană pe piața religioasă. Totuși, pentru o promovare mai eficientă, își revendică statutul de "Universitate Yoga".

Toate cele trei organizații constituie mici segmente ale mișcării universale New Age (Noua Era), printre ale cărei obiective majore se înscriu distrugerea caracterului creștin al societăților occidentale și impunerea concepțiilor orientale despre om, lume și Dumnezeu. Noua Era pregătește sub toate aspectele contextul propice apariției unui nou lider religios mondial care va instaura o religie mondială unică și în cele din urmă se va proclama pe sine Dumnezeu, instaurându-și dictatura politică și religioasă absolută. Este cel pe care poporul evreu îl aștepta ca "Mesia", iar Evanghelia îl numește Antihrist. Apariția, dominația temporară și sfârșitul lui Antihrist au fost profetite de însuși Hristos, de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan Teologul, de Sfântul Apostol Pavel și de mulți alți sfinți creștini.

Primul exemplu

Iată ce am fost ghidați să facem în cadrul sedințelor de Mind Control:

Stam liniștiți în fotoliile centrului de conferințe al hotelului. Suntem în jur de 70 de persoane. Scurta teorie introductivă s-a terminat. Ne relaxăm... închidem ochii; îi vom păstra închisi până la finele exercitiului... Declamăm cu voce puternică și prelungă cuvântul sfânt al hindusilor, OM... Sala vibrează pentru aproximativ două minute de sunetul OM, "pentru a se purifica spiritual atmosfera" - așa cum ne explicaseră deja... Bineînțeles, procedeul era antistiințific prin definiție; tinea de asumarea explicată a unei credințe pur religioase, anume cea hindusă. Nici unul dintre noi n-a remarcat însă acest aspect. Executam mecanic tot ce ni se comanda, fără nici un filtru rațional.

În continuare, îl auzim pe profesor zicându-ne: "Voi număra foarte rar și limpede, în sens invers, de la 10 până la 1. La fiecare număr imaginați-vă că aveți de coborât câte o treaptă, ca și când ați coborî o scară; adânc, tot mai adânc... 10... 9... 8... 1... 6... coborâți scara în adânc, tot mai adânc... 5... 4... acum va aflați la un nivel mental mai profund, și veți coborî încă și mai adânc... 3... 2... coborâți tot mai adânc...", continuă vocea sugestivă a profesorului. Îi urmăm indicațiile și simțim cum coborâm "tot mai adânc" pe această scară imaginară. În sfârșit, ajungem și la "1". Suntem cu adevărat pe jumătate adormiți: corpul greu, pleoapele grele, mintea încetosată, ca într-un somn, pastrand însă o oarecare conștiință.

"Acum va aflați într-un plan profund, energetic al minții" continuă profesorul. "Vreau să vedeți limpede în mintea voastră, în culori, imaginile pe care vi le voi indica: un trandafir roșu... un apus de soare... un lac... un râu... un munte acoperit de zăpadă... o stea... etc."

Dispozițiile sunt date într-un ritm foarte lent. Un sir de imagini direcționate îmi traversează mintea. Ma aflu parca în fața unui televizor. Claritatea imaginilor depinde numai de nivelul de dezvoltare al imaginației fiecăruia dintre noi... în mod cert, însă, printr-un astfel de procedeu ne cultivăm și ne dezvoltăm cu toții imaginația.

Profesorul ne cere apoi sa ne construim imaginativ laboratorul nostru spiritual, in care vom intra de fiecare data pentru a executa tehnicile. Unul isi imagineaza o peatera; altul - o vila pe varful unui munte; altul - un vast apartament intr-un zgarie-nori, s.a.m.d.... Ni se cere sa ni-l imaginam in cele mai mici detalii. O facem cu meticulozitate, intrucat ni se lasa timp din belsug la dispozitie pentru aceasta... Imaginatia noastra lucreaza acum la maximum.

Ni se comanda mai departe sa "vedem" in mintea noastra ceva ce am dori sa ni se intample... Unul se "vede" pe sine frumos, altul il "vede" pe seful sau dandu-i o prima, altul se "vede" pe sine familist... Dorintele cele mai intime ale fiecaruia sunt scoase acum la iveala. Visam in chip programat...

Dupa un rastimp oarecare, profesorul ne vorbeste din nou: "Acum voi numara de la 1 la 10. La fiecare numar veti urca o treapta mai sus. Cand voi ajunge la 10 va veti trezi, veti fi linistiti, absolut sanatosi, odihniti si bine dispusi. Tot atunci veti deschide ochii".

Incepe sa numere lent. Ajunge la 10, si deschid la randul meu ochii. Corpul imi este greu. Privesc in jur si vad oameni miscandu-se cu multa incetineala, ca dupa trezirea dintr-un somn adanc. Capul imi este de asemenea greoi si amortit. Acuz o stare pronuntata de somnolenta.

Profesorul ne asigura ca, lucrand sistematic in fiecare zi asupra unei teme, in final ni se va intampla exact ceea ce ne dorim.

- Bine, dar cum se va intampla asta? intreaba cineva.

- Cand exersati aceasta tehnica, va conectati la Mintea Universala care guverneaza lumea, si ea va face ca dorinta dumneavoastra sa devina realitate! a survenit prompt raspunsul... Cu cat mai constant exersati metoda, cu atat mai repede veti ajunge sa va cufundati. Va veti obisnui... Trebuie sa o practicati la ore regulate - dimineata, la pranz, seara - fie si pentru zece minute. Exista oameni conectati pe toata durata zilei la nivelul alfa.

S-au spus in cadrul cursurilor inca multe alte lucruri din a caror analiza se pot desprinde concluzii cel putin interesante. Eu imi voi concentra insa atentia asupra a trei chestiuni.

a) Aceasta practica se bazeaza pe cultivarea metodica si exploatarea neingradita a imaginatiei. Daca se are in vedere cazul unei persoane care exerseaza zilnic, pe parcursul mai multor ani, aceasta metoda, este lesne de inteles ce amploare va dobandi capacitatea sa imaginativa, pe de o parte, dar si cat de mult timp din viata sa si-l va petrece in taramul imaginatiei sau sub influenta ei directa, pe de alta parte.

b) O asemenea tehnica il educa pe practicant in spiritul unui pasivism si al unei obediente totale. Sa ne reintoarcem asupra modului in care a fost executata metoda Mind Control. Stam asadar lejer pe scaun si ne relaxam, inchidem ochii si pierdem contactul cu mediul inconjurator; emitem monoton pentru cateva minute sunetul "sfant", OM, si ne golim treptat mintea de orice ganduri. Auzim apoi vocea temperata dar autoritara a unui profesor de yoga, care ne dicteaza riguros ce sa facem. Ne supunem continuu, ordinele succedandu-se fara incetare. Ne conformam automat, mecanic, fara nici o cenzura rationala, intre altele si pentru ca nu dispunem de timpul fizic pentru a rationala; orice efort rational presupune intreruperea exercitiului. Ii permitem sa faca uz de mintea noastra dupa bunul sau plac, fara sa fi fost preveniti despre ceea ce urmeaza sa ni se intample. Nu ni s-a dat ocazia si timpul de a ne gandii, de a discerne si de a alege liber. Am fost efectiv pusi in fata faptului implinit. S-a exercitat asupra noastra o stapanire totala, vreme de aproximativ douazeci de minute. Cand ni se spune sa ne "trezim", atunci ne "trezim", si ne simtim capul ingreuiat ca si cand ne-am scula din somn.

Este scenariul unei sedinte tipice de hipnoza in masa, condusa de un yoghin experimentat, cu scopul de a

"sparge" barierele mentale care îl împiedică pe individ să progreseze în autohipnoză. Pentru că obiectivul ultim al acestui seminar îl constituie predarea unei tehnici de autohipnoză.

Ni s-a înmănat la sfârșit câte o casetă audio, cu ajutorul căreia să exersăm la domiciliu. Indicațiile sunau astfel: "Izolați-vă într-o cameră liniștită din casa voastră și rugați să nu fiți deranjați sub nici un motiv. Trageți obloanele și stingeți toate luminile, așa încât să fie întuneric și liniște. Așezați-vă în poziția lotusului sau în orice altă poziție de meditație; dacă vă e greu, atunci întindeți-vă pur și simplu pe podea. Relaxați-vă și porniți casetofonul".

Când caseta începe să ruleze, se aude pentru câteva minute un zgomot continuu, asemănător cu zgomotul unui motor care funcționează monoton. Acest zgomot "pregătește" mintea (întocmai ca și sunetul prelungit OM) pentru a executa comandamentele ulterioare "fără gânduri" și reacții launtrice de împotrivire. Zgomotul continuu "golește" mintea de gândurile deja existente, și împiedică totodată nașterea unor gânduri noi.

La capatul catorva luni de practică intensă, puteam deja aplica singuri metoda, fără profesor și fără casetă. Ajunsesem la stadiul în care eram capabili să ne "autocufundăm".

Instructorii preferau să utilizeze termenul "autocufundare", evitându-l cu obstinatie pe cel de "autohipnoză", întrucât termenul "hipnoză" provoacă adesea rezerve și chiar teama, iar pe de altă parte este un termen deja consacrat care nu poate fi prezentat ca o descoperire nouă. Din exact același motiv era evitat, cel puțin într-un prim stadiu, și termenul "meditație".

c) Marile promisiuni pe care le vehiculează învățătorii acestei tehnici sunt instrumentul cu ajutorul căruia îi tin pe oameni în stăpânirea lor.

Prima promisiune care ni se face decurge din chiar numele organizației: vom învăța să ne controlăm mintea și să-i valorificăm puterile ascunse. Apogeul acestei promisiuni este atins atunci când profesorul ne spune că "Mintea Universală" care guvernează întreaga lume va face ca dorința noastră să devină realitate; cu alte cuvinte, orice imagine autoprogramată am derula pe ecranul minții noastre prin tehnica pe care am învățat-o va fi transpusă în realitate de către "Mintea Universală". Ni se făgăduiește că putem deveni în felul acesta bogați, frumoși, puternici, sănătoși, celebri, ba chiar putem ajunge la "progres spiritual", "cunoaștere spirituală" și, mai mult, "sfîntenie".

În continuare, suntem invitați să ne înscriem în asociația absolvenților seminarului. Vom păstra astfel un contact permanent și vom fi ținuți mereu la curent cu noile "descoperiri". În același timp, devenim membrii unui grup de oameni care se sprijină social, dobândim noi prieteni, noi cunoștințe, noi posibilități... Pe de altă parte, desigur, conducătorii grupului își sporesc influența socială, pot introduce mai ușor în circulație anumite stiri și idei, și pot modela mai eficient percepția despre lume a adeptilor lor.

În ceea ce privește marile făgăduințe cu care publicul este atras către seminariile de Mind Control, una din problemele majore care se cer rezolvate vizează identificarea conținutului noțiunii de "Minte Universală". Dacă prin acest termen este subînțeles Dumnezeu, atunci avem de-a face cu o religie care își revendică putința de a-i aduce pe adepții săi în contact cu Divinitatea și, în felul acesta, se naruie toate pretențiile științifice ale metodei. Însă Hristos ne avertizează că există două feluri de puteri spirituale: Dumnezeu și îngerii Săi, pe de o parte, și Diavolul împreună cu demonii lui, de cealaltă parte. Și, de vreme ce aceasta așa-numită "Minte Universală" nu este Hristos, ci, dimpotrivă, subminează și maimutarește învățătura și Biserica lui Hristos, atunci este cât se poate de evident cine se ascunde în spatele acestei titulaturi!

Cât privește măsura în care se concretizează promisiunile pe care organizația le agită atât de strident, majoritatea membrilor pe care i-am cunoscut nu și-au îmbunătățit radical nici situația economică, nici

starea de sanatate, dupa cum nici n-au devenit celebri sau super-inteligenti. Ceea ce s-a schimbat insa substantial in viata lor este conceptia despre om, despre lume si despre Dumnezeu. De asemenea, au suferit notabile transformari de comportament si personalitate, devenind in general mai pasivi, si in special dependenti de instructorii Mind Control. Se poate vorbi intr-adevar de un control al mintii, insa numai in sensul ca mintea le este dirijata de catre conducatorii grupului. Printre acestia din urma, am constatat ca exista unii care isi exercita realmente puteri suprafiresti. Sunt puteri spirituale care sustin si dirijeaza organizatia. Liderii cei mai "evoluati" intretin un contact nemijlocit cu "fiintele spirituale", in speta cu demonii.

Al doilea exemplu

Sa ne oprim, in cele ce urmeaza, asupra seminarului organizat de "Centrul OM" al gurului Shri Chinmoy. Cel care predă este un discipol apropiat al gurului. Afisul care ne invita la conferinta purta titlul "Cum veti atinge prin yoga tintele dumneavoastra spirituale".

Iata procedeul prin care am fost invatati sa medităm: ne asezam intr-o pozitie cat mai relaxata, inchidem ochii si ne concentram mintea asupra unui punct concret (locul inimii, spre exemplu). Profesorul ne propune: "Imaginati-va ca inspirati si expirati nu prin nari, ci prin inima. Simtiti aerul trecand prin inima voastra". Asadar, pret de aproximativ zece minute ne imaginam ca aerul intra si iese prin inima. Se presupune ca astfel ni se deschide "inima spirituala" si dobandim iubire. Urmeaza apoi o pauza in care profesorul ne vorbeste despre yoga, reincarnare, karma si despre gurul sau. La capatul peroratiei, inchidem ochii si ne concentram din nou asupra locului inimii. Profesorul ne indica acum sa ne imaginam ca in locul inimii exista o floare deosebit de frumoasa. Ne cere apoi sa ne identificam cu aceasta. Dupa ce ne lasa cateva minute sa ne autostimulam imaginatia, ne indruma sa ne cufundam in "inima" florii, unde ar exista, spune el, un soare minuscul. "Cufundati-va in soare... Simtiti soarele cum creste si devine una cu voi...". Dupa aceasta cufundare a mintii in imaginar, incepe lent revenirea in lumea reala. "Simtiti ca iesiti din soare... Sunteti iarasi in floare; ridicati-va deasupra florii... Auziti sunetele din jurul vostru... Deschideti ochii putin cate putin".

O data cu finalul exercitiului, profesorul isi reia expunerea: "Aceste exercitii sunt foarte simple, dar foarte eficiente, mai ales daca le practicati zilnic, la ore bine stabilite... Vetii putea patrunde astfel in realitatea spirituala si veti accede la un plan spiritual superior", ne asigura el cu convingere. In sfarsit, ne permite sa-i adresam cateva intrebari. Ma grabesc sa-l interpelez:

- Domnule profesor, pe de o parte vorbiti despre o anumita "realitate" pe care meditatiea ne va ajuta sa o descoperim, iar pe de alta parte in toate exercitiile pe care le-am facut ne-ati comandat sa ne imaginam aceasta realitate. Cum stim ca ea exista cu adevarat si ca nu este o simpla nascocire a imaginatiei noastre?

- Meditatiea va va convinge de aceasta. Cu cat veti exersa mai temeinic, cu atat veti fi mai edificati si veti dobandi experiente despre aceasta realitate.

- Dar daca fac in fiecare zi exact ceea ce-mi spuneti, adica ma scol dimineata si meditez asupra inimii spirituale, imi imaginez ca respir prin inima spirituala, ca schimb energie cu cosmosul - si tin sa subliniez cuvantul "imaginez" - nu inseamna aceasta pur si simplu ca ma autosugestionez? Nu voi ajunge in final, dupa ani de zile de practica, sa creditez propria mea imaginatie, luand-o drept realitate? Nu cumva ma transpun intr-o lume fantastica? Mai mult, nu cumva voi ajunge sa confund in general realul cu imaginarul? Vreau sa spun ca nu exista in realitate nici floarea, nici soarele in inima, nu-i asa?

- Da, nici floarea si nici soarele nu exista. Insa dumneavoastra, prin exercitiul meditatiei, ajungeti sa incorporati calitatile acestor imagini - adica frumusetea florii, luminozitatea soarelui - si astfel sunteti ajutati sa le realizati in viata dumneavoastra.

- Asadar, este vorba de autosugestie, de autoprogramare sau programare din exterior, mai ales ca dumneavoastra sunteti cel care alege aceste simboluri, in timp ce noi va executam riguros instructiunile. Practic, dumneavoastra ne programati mintile, iar noi ne conformam programului...

- Uitati ce se intampla, intreaga societate umana functioneaza pe baza unor programe; noi nu facem decat sa schimbam un program cu altul mai bun.

- Sunt de acord ca societatea incepe sa programeze mintile oamenilor din chiar clipa nasterii lor, imprimandu-le adesea valori negative - precum egoismul, agresivitatea, goana dupa bani si putere, hedonismul in toate formele lui, s.a.m.d.... Este suficient sa evocam programele actuale de televiziune, care promoveaza constant sexul si violenta, intrebarea mea este alta: De unde stim ca noul program pe care ni-l propuneti este expresia adevarului?

- Cunoasteti dumneavoastra cumva adevarul?

- Nu, dar pastrez multe dubii legate de ceea ce ne propuneti, si vreau sa le discutam. Ce garantii exista ca programul pe care vreti sa-l impuneti mintii noastre este furnizor de adevar? Daca el este gresit, atunci imi voi petrece tot restul vietii luand greseala drept adevar? Nu e oare extrem de riscant? In cel mai fericit caz, imi voi irosi multi ani de zile in zadar... Iar apoi, voi mai gasi oare vreodata resursele spirituale pentru a inlatura acest program? Voi putea macar constientiza ca acest program este gresit, de vreme ce m-am supus ani in sir unei actiuni sistematice de anihilare a capacitatii critice a mintii?

Subit, atmosfera dintre noi a devenit glaciala si profesorul a sugerat ca nu mai este dispus la o prelungire a discutiei.

Intrucat am participat la nenumarate sedinte de hipnoza si am auzit gurusi celebri vorbind despre hipnoza si meditatie, intrucat am vazut cu ochii mei maestrii yoghini precum Babaji si Satyananda hipnotizand oameni in cateva secunde - ba chiar am fost eu insumi "beneficiarul" unui asemenea tratament de cinci-sase ori in India, am toate temeiurile sa afirm ca asa-numita "meditatie" yoghina este o forma de autohipnoza. De altfel, am intalnit gurusi care admiteau implicit aceasta echivalenta.

Desigur, cei care mediteaza sunt de obicei dirijati in prealabil de catre un guru, astfel incat temele sunt atent selectate dinainte. Asa se face ca discipolii sunt dirijati uneori spre a-si "reaminti" vietile anterioare, ca in felul acesta sa imbratiseze credinta in reincarnare. Alteori sunt dirijati sa mediteze asupra figurii gurului, sub pretextul insusirii valorilor spirituale pe care acesta le intrupeaza; in realitate, insa, pe aceste cai ocolite vor fi condusi spre a-l admira, adora si zeifica pe guru, devenind in final uneltele lipsite de vointa ale acestuia.

Prin meditatie, adica in cea mai mare masura prin autohipnoza si autosugestie, persoana este determinata sa-si impleteasca singura lanturile spirituale cu care se va lasa tarata in inselare si sclavie. Gurusii utilizeaza insasi puterea mentala a persoanei pentru a o supune. Este ca si cum ar convinge-o sa-si scoata ochii cu propriile ei maini.

Iar oamenii rai si amagitori vor merge spre tot mai rau, ratacind pe altii si rataciti fiind ei insisi (II Tim. 3, 13), spune Apostolul Pavel. Dar cine i-a inselat pe toti acestia, pe gurusi si pe discipolii lor? Cine i-a deturnat la o asemenea distanta de realitate? Exista in spatele lor o traditie spirituala multimilenara, in care se nasc si pe care o respira: vechea idolatrie rezista pana in zilele noastre, intretinuta de anumite entitati spirituale care produc valuri de evenimente si experiente suprafiresti, alimentandu-le oamenilor atasamentul fata de aceasta traditie. Evanghelia nu face nici un secret din identitatea autorului si catalizatorului acestei rataciri: este balaurul cel mare, sarpele cel de demult, care se cheama Diavol si

Satana, cel care inseala toata lumea (Apoc. 12, 9).

Al treilea exemplu

Ma voi referi succint la continutul a doua conferinte-lectii sustinute de miscarea gurului Satyananda.

Prima lectie este predata de insasi Shivamurti, conducatoarea filialei grecesti a miscarii. Suntem injur de 20 de persoane, cu varste situate pana la 25 de ani. Ni se indica mai intai sa facem cateva asane, pentru ca in final sa ne asezam in pozitia lotusului.

- Acum inchideti ochii! Dobanditi cunoasterea taramului spiritual care se afla in fata persoanei voastre.

Un intuneric se intinde in fata mea. Ma straduiesc sa-l pipai, sa-i aflu marginile.

- Imaginati-va in mijloc o lumanare arzand.

Facem eforturi serioase in acest sens.

- Deschideti ochii si priviti intens flacara lumanarii care arde in fata voastra.

Intr-adevar, in acest timp cineva aprinsese o lumanare de dimensiuni mari si o postase in fata noastra. Dupa ce o privim concentrati vreme de cateva minute, ne porunceste din nou:

- Inchideti pleoapele si pastrati imaginea lumanarii in fata ochilor.

Acum detaliile sunt mai "palpabile", exact ca atunci cand, dupa ce privim soarele un anumit timp si inchidem ochii, pastram in continuare imaginea soarelui pe retina, ca urmare a excitarii nervului optic. Acelasi gen de "perceptie" se manifesta si acum. Imaginea lumanarii persista in fata noastra, fara sa faca necesar un efort de imaginatie.

- Straduiti-va sa pastrati imaginea clar si constant in fata voastra cu ochii inchisi, ne spune din nou Shivamurti.

Intr-adevar, reusesc.

- Acum straduiti-va sa vedeti un frumos trandafir rosu... il vedeti cat se poate de viu, cu picaturile de roua pe el...

De aici incepe deja sa lucreze imaginatia. Continuum apoi cu succesiuni intregi de imagini, la capatul carora ni se comunica ritos:

- Taramul prezent acum in fata voastra se numeste Tsitakas si este locul vederii spirituale. Se poate dezvolta acest taram, precum si capacitatea de a primi si a trimite imagini.

In concluzie, ni se adreseaza din partea conducatorului miscarii propunerea explicita de a ne cultiva paroxistic imaginatia.

Cea de-a doua lectie se desfasoara in vasta sala a unui ashram din India. Profesoara este o swami europeana, veche discipola a gurului. Poarta rasa portocalie. Printre elevi se numara in special vizitatori ocazionali ai ashramului, de la copii pana la oameni de varsta medie. Nidra Yoga sau "yoga relaxarii" se adreseaza prin excelenta societatii contemporane.

Profesoara ne invita sa ne intindem pe podea, fara sa ne atingem unul pe altul, si sa ne gasim o pozitie cat mai comoda.

- Inchideti ochii si linistiti-va, relaxati-va...

Ritmul indicatiilor este lent, pentru a ne asigura tot timpul necesar executiei. in sala domneste o liniste deplina, intrerupta numai de glasul yoghinei.

- Simtiti-va corpul devenind greu, din ce in ce mai greu... Este cu neputinta sa-l miscati... Simtiti punctele de contact cu podeaua...

Urmeaza o pauza de cateva minute.

- Acum simtiti-va corpul foarte usor, gata sa-si ia zborul... Uitati acum corpul, si priviti cu mintea un minunat apus de soare... Acum o floare galbena... O cascada frumoasa... Un soare stralucitor...

Imaginile se insiruie ca la un cinematograf. Glasul profesoarei este domol si ritmat. intregul exercitiu dureaza in jur de o ora.

- Acum dobanditi din nou constiinta propriului corp... Miscati-va incet-incet membrele...

Intr-adevar, imi simt corpul indeajuns de greu cat sa nu pot schita miscari rapide.

- Deschideti-va ochii putin cate putin si luati act de amanuntele camerei...

Ma ridic alene, ca dupa un somn profund. Privind in jur, constat ca majoritatea cursantilor par a fi proaspat treziti din somn... Unii raman insa intinsi pe podea. Au adormit intr-adevar de-a binelea!

- Treziti-i, ne spune zambind profesoara...

Acesta a fost continutul lectiei de Nidra Yoga, pe parcursul careia ne-am predat controlul mintii si intreaga vointa in mainile swamitei, devenind subiectii unei proceduri tipice de hipnoza in masa. Hiperstimularea imaginatiei a constituit din nou activitatea noastra principala.

Am evocat cele trei cazuri de mai sus pentru a ilustra si sub acest aspect imensa diferenta dintre yoga si ascetismul ortodox. Acesta din urma adopta o pozitie refractara fata de imaginatie, concentrandu-se asupra unei ancorari cat mai intense in realitate. Considera imaginatia un teren extrem de primejdios, folosit prin excelenta de catre Diavol. Parintii asceti desemneaza frecvent imaginatia ca fiind "puntea demonilor", iar pe Diavol il numesc "mare scenograf", "regizor" sau "nascocitor". Prin intermediul imaginatiei, Diavolul se straduieste sa influenteze decisiv mintea umana. Parintii disting net lucrarea imaginatiei de adevarata lucrare a harului dumnezeiesc. Aceasta lucrare a Duhului Sfânt este perceputa in stare de trezvie, in deplina cunostinta, si totdeauna in afara taramului imaginatiei.

Sa consultam insa chiar scrierile patristice. Textul ce urmeaza apartine Sfantului Nicodim Aghioritul, fiind extras din cartea sa Razboiul nevazut. Sfantul Nicodim a studiat riguros vechile scrieri ascetice ale Parintilor crestini si le-a reunit in monumentalele culegeri intitulate "Filocalia" si "Everghetinos", care au devenit cele mai citite carti in mediile monahale ortodoxe. imbratisand el insusi acelasi mod de viata pe care si-l asumaseră Parintii isihasti si rezumand experienta patristica a Bisericii lui Hristos, Sfantul Nicodim scrie:

"Dupa ce am vorbit despre corectarea simturilor noastre, urmeaza a vorbi aici si despre felul cum sa corectam imaginatia si memoria noastra; caci, potrivit aproape tuturor filosofilor, imaginatia si memoria nu sunt altceva decat impresii ale lucrurilor sensibile pe care le-am vazut, auzit, mirosit, gustat si pipait. Am putea asemana intrucatva suma perceptiilor noastre cu o pecete, iar imaginatia cu imprimarea pecetii. [...]

Sa stii ca, dupa cum Dumnezeu este in afara de toate simturile si lucrurile ce se simt, in afara de orice forma, culoare, distanta si loc, ca o fiinta fara forma si neinchipuita, fiind pretutindeni si mai presus de orice, tot astfel este dincolo de orice imaginatie. Prin urmare, sa stii ca imaginatia este o putere sufleteasca incapabila a se uni cu Dumnezeu, din pricina unor astfel de neajunsuri ale ei.

Sa stii ca Lucifer, cel ce fusese intaiul intre ingeri, aflandu-se la inceput mai presus de imaginatie si afara de orice forma, culoare si perceptie, ca minte rationala, imateriala, fara forma si fara trup, mai apoi ravnind in mintea sa sa devina intru totul egal cu Dumnezeu, a cazut in aceasta mult divizata, grosolana si multiforma imaginatie. Astfel, din inger fara forma, nematerial si nepatimas, a devenit diavol, oarecum material, pluriform si patimas.

De aceea este numit de catre dumnezeiestii Parinti pictor a toate, imitator a toate, sarpe cu multe chipuri, mancator al pamantului patimilor, nalucire, si alte nume de acest fel. [...]

Deci, invata din acestea, iubite, ca diferitele forme ale imaginatiei, dupa cum sunt inventii si nascociri ale diavolului, tot asa ii sunt lui si foarte pe plac. Pentru ca, dupa unii sfinti, imaginatia este puntea pe care trec demonii ucigatori si se amesteca in suflet, facandu-l salas al gandurilor rele si al tuturor patimilor necurate, sufletesti si trupesti. [...]

O! Dar diavolul cel ucigator de oameni a facut ca, intocmai precum el a cazut prin imaginatie, tot asa si Adam sa-si inchipuie ca poate deveni egal cu Dumnezeu, si prin aceasta inchipuire sa cada. Astfel, din acea viata cugetatoare, ingereasca, indisolubila si statornica, a fost aruncat de diavol in imaginatia robita simturilor, multiforma si nestatornica, si in starea animalelor irationale. [...]

Omul, o data cazut intr-o astfel de stare, cine poate spune in cate patimi, rautati si greseli n-a fost aruncat prin imaginatie?

A umplut filosofia morala cu felurite amagiri, fizica cu multe opinii neadevarate, iar teologia cu dogme false.

Caci multi dintre cei vechi si dintre cei noi, dorind sa vorbeasca despre Dumnezeu si sa se ocupe indeosebi de adevarurile inalte si neinchipuite ale lui Dumnezeu, chiar inainte de a-si curati mintea de formele patimase si de feluritele inchipuiuri ale lucrurilor care cad sub simturi, in locul adevarului au aflat minciuna. Raul cel mare este ca au imbratisat aceasta minciuna drept adevar. in loc de teologi, ei se arata a fi niste amagitori, bizuindu-se pe iscusinta mintii, cum zice Apostolul.

Deci, frate, daca doresti sa te eliberezi degraba de aceste patimi si rautati, daca voiesti sa te feresti de feluritele curse si mestesugiri ale diavolului si daca iubesti a te uni cu Dumnezeu si a dobandi dumnezeiasca lumina, atunci lupta-te din rasputeri a-ti goli mintea de orice forma, culoare si spatialitate. Pe scurt, de orice imaginatie si aducere aminte a lucrurilor bune sau rele, pentru ca toate acestea sunt plagi, umbre si neguri care intuneca puritatea, nobletea si stralucirea mintii. Nici o patima trupeasca sau sufleteasca nu poate patrunde in minte pe alta cale decat prin imaginarea lucrurilor senzoriale. Imaginatia si memoria sunt treptele inselaciunii vrajmasului, dar mai cu seama imaginatia: intr-insa este radacina oricarui pacat.

Sarguieste-te, deci, a-ti pastra mintea curata de orice imaginatie, asa cum a creat-o Dumnezeu."

Asadar, in vreme ce crestinii se feresc de imaginatie in timpul rugaciunii, toti gurusii si new age-istii, dimpotriva, o stimuleaza si o dezvolta prin diversele mijloace de "meditatie", considerand-o "vehicul" si mod de a se apropia de "Dumnezeu". Bineinteles, "Dumnezeu" lor este cu totul altul decat Hristos.

In zilele noastre asistam la o veritabila explozie de organizatii new age-iste care cultiva sistematic imaginatia in mintile adeptilor lor. in acest fel, Diavolul gaseste terenul cel mai prielnic pentru a-i "duce la cinema", cum obisnuia sa spuna batranul Paisie. Acest teren extrem de fertil va fi valorificat si de catre Antihrist, in scopul plasmuirii falselor sale minuni. Sfantul Apostol Pavel scrie in cea de-a doua sa epistola catre tesalonicieni ca aratarea lui Antihrist va fi insotita de false minuni care se vor savarsi prin lucrarea Diavolului: *Iar venirea aceleuia va fi prin lucrarea lui Satan, insotita de tot felul de puteri si de semne si de minuni mincinoase, si de amagiri nelegiuite, pentru fiii pierzarii, fiindca n-au primit iubirea adevarului (II Tes. 2,9-10).*

Asadar, analiza acestor aspecte legate de meditatiea orientala si rugaciunea crestina reveleaza o data in plus antiteza fundamentala dintre cele doua religii. Pe cat difera lumina de intuneric si Dumnezeu de Diavol, pe atat difera Biserica lui Hristos de paganismul hindus si de sectele new age-iste.

EPILOG

Si au zis apostolii catre Domnul: Sporeste-ne credinta!

(Luca 17,5)

Batranul Paisie spunea ca Hristos, dincolo de sirul nesfarsit al zguduitoarelor minuni pe care le-a savarsit, a lasat inadins anumite lucruri nelimpazite pana la capat in Evanghelie, spre a-i da in acest mod omului posibilitatea de a-si dovedi buna dispozitie, astfel incat credinta sa nu izvorasca din constrangere (spre exemplu, din multimea unor dovezi zdrobitoare), ci sa fie rodul buneii sale intentii. In acest fel, credinta devine si o lucrare proprie a omului, vrednica de lauda si de rasplata din partea lui Dumnezeu.

Asemeni necredintei, nici credinta in Dumnezeu nu are o baza stiintifica. Este totusi adevarat ca stiinta contemporana furnizeaza tot mai numeroase indicii ale existentei lui Dumnezeu. Insa hotaratoare in privinta refuzului sau asumarii credintei in Dumnezeu raman intentia si calitatea fiecarei persoane in parte.

Desigur, aceasta alegere are consecinte dintre cele mai marcante pentru viata individului. Omul in al carui suflet se naste credinta dobandeste o putere uriasa care il transgreseaza intr-o dimensiune spirituala vesnica. El cunoaste realitati extrem de profunde, Insa nu printr-un demers rational obisnuit, ci prin credinta si mai ales prin experienta. Credinta determina in chipul cel mai firesc faptele credintei; acestea, la randul lor, aduc cunoastere spirituala, care calauzeste la o tot mai profunda si mai intensa credinta. Astfel este parcurs intr-o continua ascensiune drumul credintei, pana ce omul ajunge la credinta desavarsita.

Punctul crucial il constituie prima circumstanta in care persoana va actiona intr-o maniera care se fundamenteaza pe credinta. in acest punct, omul trebuie sa faca un salt semnificativ, depasindu-si indoilele si ezitarile care de obicei sunt de natura sa bulverseze si chiar sa ne intrerupa brutal calatoria. Saltul este posibil printr-o miscare sufleteasca energica, hotaratoare, in virtutea careia omul sa actioneze bazandu-se pe intentia sa launtrica profunda, si sa inainteze astfel pe cale. Acest act al sau va fi motorul experientelor credintei si al cunoasterii spirituale. Mai departe, dificultatile si intensitatea luptei sufletesti

vor crește analog cu progresul spiritual al luptătorului. Stacheta se va ridica puțin câte puțin, până ce atletul va ajunge la credința desăvârșită.

Ezitățile și îndoielile pe care suntem chemați să le biruim prin credință sunt reale, iar primejdiile - cât se poate de palpabile. Există vrajmasi de temut care se străduiesc să ne abată de pe calea adevărului și să ne distrugă. De aceea, este vital să putem opera totdeauna distincția între himera și realitate, între întuneric și lumină, între rătăcire și adevăr, între credința greșită și cea adevărată.

Profunzimile credinței sunt imposibil de sondat cu instrumente rationale. Radacina ei este dumnezeiască, iar puterea ei de neimaginat. Hristos subliniază acest lucru, adresându-se tuturor generațiilor de peste veacuri: Adevărat graiesc vouă: *Dacă veți avea credință cât un graunte de mustar, veți zice muntelui acestuia: Muta-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință (Matei 17, 20)*. Desigur, astfel de cuvinte pot părea mari; însă atunci când ele sunt însoțite de nenumărate fapte lipsite de orice echivoc, atunci trebuie să le dăm crezare și să ni le însușim ca atare. Minunile înfricosătoare pe care le-a săvârșit și le săvârșeste Hristos sunt întărite prin marile minuni pe care le-au săvârșit neîncetat de-a lungul veacurilor și le săvârșesc în egală măsură astăzi cei care au crezut și cred nestramutat în El, precum Domnul însuși făgăduise: *Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu, și mai mari decât acestea va face (Ioan 14, 12)*.

Există astfel un neîntrerupt lanț de aur care, pornind de la Hristos, se continuă cu sfinții apostoli, cu părinții apostolici, cu ascetii pustiurilor Egiptului, cu marii capadocieni, cu ierarhii, mucenicii și monahii isihasti de pretutindeni, și care își prelungește zălele până în zilele noastre, cu nenumărați părinți plini de harismele Duhului Sfânt, precum starețul Iacov sau bătrânii aghioriti Paisie, Porfirie, Iosif și Efrem. Toți aceștia au săvârșit o multime de minuni prin credință în Iisus Hristos: i-au tamaduit cu desăvârșire pe demonizati, pe paralitici, pe canceroși, pe orbi, și nu o dată au înviat oameni din morți! Iar aceasta acum, în zilele noastre, în chiar mijlocul nostru! S-au scris deja rafturi de cărți reunind asemenea mărturii, extrem de rigurose atestate. Și totuși, nici măcar aceasta nu este roada cea mai înaltă și mai râvnită a credinței. Rezultatul ei final, și totodată țelul nostru suprem, este cel pe care ni-l revelează Sfânta Scriptură, vorbind despre Hristos: *Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3, 15)*.

De ce există însă oameni care, deși au auzit despre Hristos, totuși nu cred? Răspunsul ne vine și de aceasta dată din partea lui Hristos: *Oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina, căci faptele lor erau rele (Ioan 3, 19)*. Firește, printr-o asemenea atitudine, astfel de oameni se osândesc pe ei însși să trăiască pe pamânt o viață cu totul grosieră, ancorată strict în sfera materiei, ruptă de izvoarele spirituale ale lumii, lipsiți de Dumnezeu. Dacă rămân consecvenți acestei tragice opțiuni până la sfârșitul vieții lor, atunci prăbusirea lor ontologică se consfințește pentru eternitate, în sensul unei despartiri veșnice de Dumnezeu, al unei suferințe veșnice, al unei morți spirituale asumate de bună voie. Acesta este iadul...

Învățăturile lui Hristos, Sfintele Taine pe care le-a temeluit, minunile săvârșite de El, toate detaliile vieții Sale, deși sunt exprimate prin mijloace omenesti, ele transcend la modul absolut rațiunea umană, simțurile și limbajul comun. Provin într-un tot de la Dumnezeu. *Și, intrucat fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înțeleaptă decât înțelepciunea lor (I Cor. 1, 25)*, nimeni nu poate scruta adâncimile dumnezeiești printr-un simplu efort mental. Prin însăși natura ei, gândirea omenească este înaptă să investigheze exhaustiv tainele lui Dumnezeu, fapt subliniat și de apostolul Pavel: *Cuvântul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu (I Cor. 1, 18)*.

Omul a fost făcut de Dumnezeu pentru a participa la viața Lui, pentru a deveni Dumnezeu prin har. Altfel spus, toate însușirile pe care Dumnezeu le posedă prin firea Lui (atotcunoașterea, atotputernicia, nemurirea, fericirea etc), omul le va dobândi ca o ofrandă a iubirii lui Dumnezeu, exact așa precum în dar

am primit si viata pe care o traim.

Aceasta indumnezeire a omului se lucreaza treptat, in masura in care inima omului, intentia lui, nazuinta lui cea mai profunda se statornicesc pe calea binelui. Cu cat vointa lui se lasa imboldita spre rau, cu atat el se indeparteaza mai mult de harul lui Dumnezeu si se indreapta mai alarmant spre intunericul fiintei, spre descrestere ontologica, spre iad.

Tocmai datorita originii sale divine, omul poarta adanc intiparit in sufletul sau dorul dupa Dumnezeu, dorul de indumnezeire. In absolut nimic altceva nu-si poate gasi implinirea sufletul omenesc. Nimic mai putin decat atat nu este vrednic de firea lui. Si exact acest dor binecuvantat dupa indumnezeire se straduiește sa ni-l perverteasca Diavolul, astfel incat sa ne deturneze de la tinta noastra. Este strategia lui predilecta: de a corupe miscarile ontologice firesti ale omului.

Asadar, Diavolul a pervertit acest dor de indumnezeire - inteleasa ca restaurare, prin harul lui Dumnezeu, a starii omului de dinainte de cadere - in dorinta de autoindumnezeire. Ispititorul ne sopteste cu perfidie: "Singur, omule, vei deveni Dumnezeu! Ce nevoie ai de Dumnezeu? Esti Dumnezeu, numai ca nu o stii!".

Prin momeala autoindumnezeirii (Veti fi ca Dumnezeu... - Facere 3, 5), Diavolul i-a condus pe cei intai ziditi la razvratire impotriva lui Dumnezeu, la izgonirea din Rai, la declinul spiritual, la decaderea ontologica, la pierderea harismelor duhovnicesti. Viata omului s-a rupt de comuniunea cu Dumnezeu si a dobandit o serie de insusiri ale existentei animale: Omul, fiind in cinste, n-a priceput; alaturatu-s-a dobitoacelor celor fara de minte si s-a asemanat lor (Ps. 48, 12). Prin cadere, el a devenit stricacios, a cunoscut boala si, in cele din urma, moartea. Plata pacatului este moartea (Rom. 6, 23).

In Cartea Facerii, cea dintai a Vechiului Testament, este descris detaliat acest moment fatal pentru intregul neam omenesc. Uriasa catastrofa ontologica pe care a suferit-o natura umana prin caderea protoparintilor, si care se transmitea din generatie in generatie, nu putea fi inlaturata decat de Dumnezeu insusi. Orice efort omenesc in acest sens era absolut insignifiant. Drept urmare, Dumnezeu S-a intrupat, asumandu-Si astfel plin natura umana, si prin lucrarea Sa, prin faptele si invataturile Sale, dar mai ales prin Sfintele Sale Taine, i-a deschis din nou omului drumul catre indumnezeire. Este drumul pe care in chip fericit il parcurg pana la capat sfintii.

De-a lungul intregii istorii, Diavolul face uz de aceeasi veche capcana, autoindumnezeirea, pentru a reitera astfel marea cadere a omului. Ce ii fagaduiesc fiecarei persoane in parte invataturile orientale inspirate nemijlocit de catre Diavol si ingerii sai? Exact acelasi lucru prin care Diavolul ii inselase pe Adam si Eva in Rai: "Vei deveni Dumnezeu!". In ce fel? Prin exercitiile yoga, prin tehnicile de meditatie, prin ceremoniile si jertfele aduse demonilor.

Este tocmai ceea ce a dorit Diavolul insusi: sa devina Dumnezeu. Si voi pune tronul meu mai presus de tronul Celui Preainalt, si voi fi asemenea Lui, a gandit arhanghelul Lucifer, si a cazut cu infricosatoare cadere, devenind Diavol. Din arhanghel prealuminos, care raspandea pretutindeni in jur dumnezeiasca lumina necreata, a devenit demon preaintunecat. Cu aceasta boala spirituala se va stradui pana la sfarsitul veacurilor sa-l contamineze si pe om.

Diavolul si ingerii sai cazuti nu-si afla in nimic altceva mai multa satisfactie decat in a fi socotiti dumnezei, si a fi adorati ca atare. Prin insuflarea directa a teoriilor religioase orientale, demonii urmaresc asadar sa-l antreneze pe om intr-o dubla cadere: aceea de a-i venera pe ei, si aceea de a se venera pe sine insusi, in locul lui Dumnezeu.

Cine le mai poate veni in ajutor celor inselati de Satana intr-o asemenea masura? Numai Acela Care S-a facut om pentru a-i mantui pe cei zdrobiti cu inima, Acela Care S-a pogorat pe pamant ca sa afle oia cea

pierduta(y. Luca 15, 4), Acela Care a venit nu ca sa judece, ci ca sa-l mantuiasca pe om (v. Ioan 12, 47), Acela Care ne-a iubit atat de mult, incat a primit sa Se rastigneasca pentru noi, Preabunul si Atotputernicul Hristos Dumnezeu. El Se reveleaza pe Sine omului intr-o relatie vie, personala, in interiorul Bisericii pe care El insusi a intemeiat-o spre a exista pana la sfarsitul veacurilor.

Pentru ca omul sa-si improprieze aceasta revelatie, trebuie sa intre in staulul duhovnicesc al Bisericii. Aici il va intalni pe Singurul Dumnezeu Adevarat, pe care il va cunoaste prin experienta nemijlocita a comuniunii personale. Felul de vietuire al omului este cel care determina profunzimile acestei comuniuni. Cand omul isi armonizeaza modul de viata cu voia lui Dumnezeu, cu poruncile lui Hristos, atunci incepe sa se asemena cu Dumnezeu, sa devina Dumnezeu prin har si partas al celor mai adanci taine ale vietii.

Aceasta revelatie care se amplifica gradat poate ajunge - prin rugaciune - pana la vederea Luminii necreate a Sfintei Treimi, in care persoana umana se uneste ontologic, in mod constient si real, cu Dumnezeu. Omul traieste in Dumnezeu si Dumnezeu traieste in om. Omul devine teofor si cunoaste tainele lui Dumnezeu prin traire, participand el insusi la viata dumnezeiasca.

Cei care au ajuns la asemenea masuri duhovnicesci devin capabili sa ne invete si sa ne transmita si noua ceea ce traiesc ei, si astfel sa ne calauzeasca si pe noi la cunoasterea treptata si la iubirea Adevaratului Dumnezeu. Un astfel de om a fost parintele Paisie. El ne-a daruit nu numai inima sa, ci si intreaga sa experienta, pusa in slujba indrumarii noastre sufletesti catre dragostea lui Hristos.

Sa urmam asadar pasii batranului si ai tuturor sfintilor de peste veacuri, si sa-i chemam neincetat in rugaciuni, astfel incat fiecare dintre noi sa dobandeasca experienta lui Dumnezeu in Duhul Sfânt. Atunci toate se vor aseza pe fagasul lor firesc: vom deosebi adevarul de minciuna, realitatea de imaginar, lumina de intuneric. Caci nu exista nimic mai insemnat, mai de trebuinta, mai inalt in aceasta lume decat cunoasterea si iubirea Adevaratului Dumnezeu.

Pentru ca ceea ce se pierde sau se castiga la sfarsitul oricarei calatorii omenesti in aceasta lume nu este nimic mai putin decat viata vesnica.